

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANIELA A. MERA

A
CURSED
BITE

BOUND TO THE ENDUAR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Lanetli Isırık

ARLET VE VANN'IN DUETİNİN 1. BÖLÜMÜ

ENDUAR'A BAĞLI

DANIELA A. MERA

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı© 2025 Daniela A. Mera ve Golden Glow Press

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesinde alıntı yapılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Daha fazla bilgi için adres: authordanielaamera@gmail.com

İlk e-kitap baskısı Nisan 2025

Kitap kapağı tasarımı: Artscandre

Kitap çifti resmi Agnieszka Gromulska @aseriaart on IG

Harita: Melisa Nash

ASIN (e-kitap): B0CVR3SM77

ISBN (ciltlessiz): 979-8-313123-20-2

ISBN (ciltli): 978-1-960343-26-0

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

İçindekiler

Telaffuz Kılavuzu ve Terimler Listesi

Enduvida'ya tekrar hoş geldiniz!

Önsöz

Bölüm 1

Arlet

Bölüm 2

Vann

Bölüm 3

Arlet

Bölüm 4

Arlet

Bölüm 5

Vann

Bölüm 6

Arlet

Bölüm 7

Vann

Bölüm 8

Arlet

Bölüm 9

Vann

Bölüm 10

Vann

Bölüm 11

Arlet

Bölüm 12

Arlet

Bölüm 13

Vann

Bölüm 14

Vann

Bölüm 15

Arlet

Bölüm 16

Vann

Bölüm 17

Arlet

Bölüm 18

Vann

Bölüm 19

Arlet'in Laneti

Bölüm 20

Arlet

Bölüm 21

Vann

Bölüm 22

Arlet

Bölüm 23

Vann

Bölüm 24

Arlet'in Laneti

Bölüm 25

Arlet

Bölüm 26

Vann

Bölüm 27

Arlet'in Laneti

Bölüm 28

Vann

Bölüm 29

Arlet

Bölüm 30

Arlet

Bölüm 31

Vann

Bölüm 32

Vann

Bölüm 33

Arlet

Bölüm 34

Vann

Bölüm 35

Arlet

Bölüm 36

Vann

Bölüm 37

Vann

Bölüm 38

Arlet

Bölüm 39

Vann

Bölüm 40

Arlet

Bölüm 41

Arlet

Daniela A. Mera'nın diğer

eserleri Önerilen Okumalar

Sipariş Teşekkürler

Yazar Hakkında

Telaffuz Kılavuzu ve Terimler Listesi

Yaratıklar:

Mağara faresi - Ruc'rad (ruck-rad)
Mağara ayısı - Ruh'Glumdlor (ruh glum-dl-ore)
Mağara yarasası - Ruc'ciel (ruck-cee-el)
Kristal hayalet - Glacialmara (glass-ee-al-mar-ah)
Parlayan örümcekler - Aradhlum (ah-rah-dloom)
Parlayan ejderhalar - Wyrmlum (worm-loom)
Kristal Ejderha/Kristal Hayaletlerin Annesi - Drathorinna (dra-thor-ee-nah)

Karakterler

TANRILAR

Grutabela—grew-TAH-bell-ah (Enduar tanrıçası)
Endu—EN-doo (Enduar tanrısı)
Doros—DOOR-ose (Elf tanrısı) Nicnevin—
NIC-neh-ven (Elf tanrıçası) Yde—EE-dee
(Ogrelerin tanrıçası) Khuohr—KOR
(Devlerin tanrısı) Abhartach—OW-er-tagh
(İblis tanrısı)

İNSANLAR

Estela-es-TEL-ah Arlet—
ARE-let Melisa—Meh-
lee-sah

ENDUARES

Teo/Ma'Teo—TAY-oh/mah TAY-oh
Vann—Van

Liana—LEE-an-ah
Svanna—sv-AH-nah
Ulla—OO-lah Iryth—
EE-rith
Ra'Salore—Rah-sah-lore-eh
Fira—FEE-rah
Joso—JAW-sow
Lothar—LOW-thar
Dyrn—D-URN
Velen—VEH-lehn
Tirin—TEE-reen
Niht—night Faol—
fa-OHL
Adra—ad-RAH
Ner'Feon—ner-fey-own

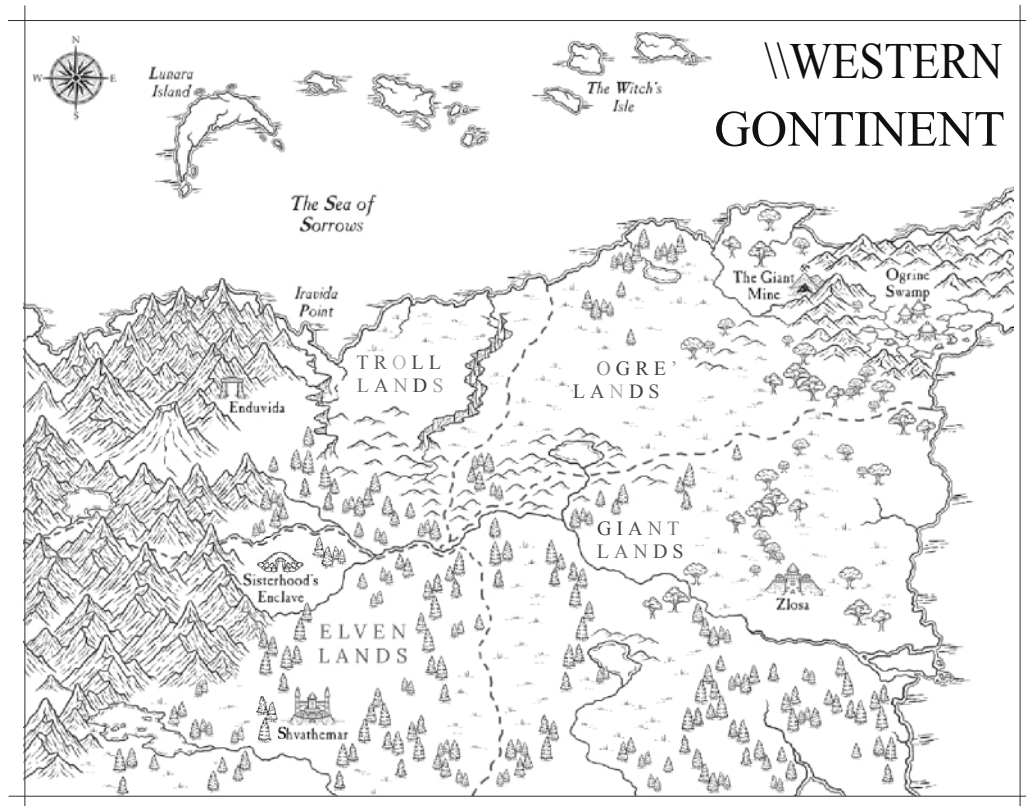
ELF

Mrath—Mu-rah-th
Arion—AH-r-eye-own
Thorne—th-OR-n
Glyni—GLIH-nee

OFFICIAL PLAYLIST FOR AÇURSED bITE

HER BÖLÜMÜN KENDİ ŞARKISI VAR!

Enduvida'ya tekrar hoş geldiniz!

Merhaba! Ben Daniela.

Romanımı seçtiğiniz için içtenlikle teşekkür ederim. :)

2023 yılında bu dünyada ilk kez yayınladığımdan beri okuyucularımın beklediği bir maceraya atılmak üzeresiniz.

Bunu yazarken ağlıyor muyum?

Hayır. Sadece alerjim var.

Bu, yeni bir serinin başlangıcı ve bu romanı okumak için diğer serim olan Entangled with the Enduar'daki romanları okumanıza gerek yok, ancak bitirdikten sonra okumak isteyebilirsiniz.

Genelde romanlarıma İspanyolca kelimeler eklerim. Bu kelimelere aşina değilseniz endişelenmeyin, tüm önemli kelimeler ve ifadeler çevrilmiştir.

Son olarak, okumaya başlamadan önce, aşağıdaki konuların herhangi birinin sizin için okuması çok zor olup olmadığını kontrol etmenizi tavsiye ederim. Hiçbir roman ruh sağlığınız kadar değerli değildir.

- Cinsel taciz
- Kölelikten bahsedilmesi
- Kadın düşmanlığı
- Kısırlık
- Düşük yapma
- Ölüm
- Kan/kanlı sahneler
- Kendine zarar verme
- Hafif bağlama oyunu
- Duygusal istismar
- Eş istismarı/ihmalinden bahsedilmesi
- Küfürlü dil

Sevgilerimle, Daniela

*Peri masallarını ve canavar masallarını sevenler... romantik fantezinin çılgın
tarafına hoş geldiniz.*

Önsöz

ARLET

Bir yıl önce...

Kötü kararlar vardır, bir de "Yaklaşan savaşta onun desteğini kazanmak için insan cazibemle yabancı bir hükümdarı etkilemeye karar verdim" gibi kararlar vardır.

Korku içime yerleşmeden önce, sevdiklerimin yüzlerini görüyorum ve sinirlerim parlak közlerden kırılğan kömüre dönüşüyor. Başımın üzerinde parlayan kristaller, yolumdaki ürpertici karanlığı yok ediyor ve beni Elf Kralı'nın odalarına götüren muhafızları aydınlatıyor.

Her şey yolunda gidecek. O dost canlısıdır. Bu akşam trajediyle bitmeyecek. Sen bu işi gayet iyi yapabilirsin.

Ama parmaklarımı kıvırıyorum. Erkeklerle hiç rahat olamadım ve bu, o zamandan beri bir erkekle baş başa kalacağım ilk gece olacak...

Kafamı sallayarak dikkatimi başka yere veriyorum.

Kral Arion'la hiç tanışmamış olsam da, en yakın arkadaşım Estela, onun uzak, soğuk ve çılgınca anlaşılması zor bir elf olduğunu anlatmıştı.

Bir dokumacı kadının neden yabancı bir yetkiliyle ilgilendiği sorulabilir.

Birkaç ay önce Estela ve ben bir ticaret kervanıyla Enduvida'ya girdiğimizde, orayı ziyaret eden ilk insan kadınlar olmuştuk. Bana kardeşim kadar yakın olan Estela'nın

Kral Teo'nun eşi olduğunu öğrenmek hepimizi şok etti. Bu, onun tanrıça tarafından trollerin kralıyla evlenmeye yazgılı olduğu anlamına geliyordu.

Bu bir şans eseri idi, çünkü bir zamanlar troller olarak adlandırılan enduareler, eşliğimizin bir hediye olduğunu sömürülmesi gereken bir şey olarak değil, seçim ve rıza ilkeleri üzerine geliştirilmesi gereken bir şey olarak gören tek halk olabilirler.

Daha büyük, büyülü ırkların geliştiği bir dünyada, insanlar az da olsa nüfuz sahibi bir halk olarak ortaya çıkmanın eşliğindedir.

Bu tür konularda hiçbir tecrübem olmamasına rağmen, yabancı bir yetkiliyle görüşmek için gönüllü oldum, çünkü elfler enduarlarla sadece bir nedenden dolayı müzakere etmeyi kabul ettiler. Onların doğum oranları da düşüyor ve onlar da benim türümle çiftleşmenin kutsamasına nail olup olamayacaklarını görmek istiyorlar.

Estela ve ben bu şehirdeki tek insan kadınlarız ve onun düğün töreni bu gece Enduar Tanrıları'nın kutlandığı Endu Festivali'nde yapılacaktır.

Bu da bir geceliğine halkımın geleceğinin yükünü omuzlamamı gerektirdi.

İki ay önce, dev saray için en kaliteli giysileri üretmek için parmaklarım kanayana kadar dokuma tezgahına zincirlenmiş bir köleydim, ama şimdi dimdik ayaktayım.

Özgürdüm.

Yorgun olduğumda dokumayı bırakmakta, dilimi açıkça konuşmakta ve hem özgürlüğümü güçlendiren hem de *benim gibi* diğerleri için özgürlüğü yaygınlaştıran riskli seçimler yapmakta özgürdüm.

Onun gibi birinin hükümdar olarak yetiştirilmesi ve dünyaya eşit olduğumuzu göstermesi bir mucize. Benim de üzerime düşeni yapmam doğru.

İşte buradayım. Gerginim. Bunalmışım. Elf kralını kazanmak, muhtemelen onunla veya muhafızlarından biriyle eşleşmek ve halkımın uğruna savaşmaya değer olduğunu kanıtlamak için yola çıktım. Uygunsuz bir şey olması beklenmiyor. Sadece festivale onunla birlikte gideceğim... ama yine de avuçlarım terliyor ve kalbim hızla atıyor.

Enduvida şehri hayatla dolup taşıyor. Küçük bir koro, mağaranın ortasındaki parlak kırmızı tapınağın yanında toplanıyor, sesleri tavandaki sesi yoğunlaştıran devasa mavi kristale doğru yükseliyor. Bu odaklanmış nota, mağaranın her yerine dağılmış daha küçük kristaller tarafından taşınarak, açık alanda bir melodi dokusu örüyor.

Birkaç uzun, bulanık sarı renkli beyaz yapı, titreşen kırmızı Ardorflame tapınağını çevreliyor ve canlı sahneye katkıda bulunuyor.

Dioses m'os, ne güzel bir manzara.

Soluk pembe elbisemin boncuklu korsesini düzeltirken, sarayın doğu kanadındaki kıvrımlı taş koridordan aceleyle geçiyorum.

Enduar Sarayı, devasa mağaranın içindeki birçok yapıdan biridir ve dağın altındaki her şey gibi, bazı kısımları doğrudan mağara tünellerine bağlanır. Her iki yanımda duran iki uzun boylu, mavi avcıya gizlice bir bakış atarak, gülümsememi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum.

Sessiz ve dost canlısıydılar. Onları oldukça sevdim.

Joso sağda, parlak, gümüş rengi saçları üç örgüye ayrılmış ve kalın bir örgü oluşturuyor, bu stil sadece erkekler ve eşleri tarafından giyilir. Kare çenesi, geçen herkese sürekli gülümsemeseydi sert görünebilirdi. Zırh giyiyor ve arkasında bir kuyruk sallanıyor.

Tüm trol erkek ve kadınlarının bu kuyruğu vardır; omurgalarının tabanından uzanan ve başlarındaki saçlarla aynı renkteki bir tutam saçla biten ek bir uzuvdur. Bu kuyrukların nesneleri almak gibi pratik amaçlarla kullanıldığını görmüştüm, ama aynı zamanda kavga ve sevgi gösterisinde de kullanıldığını görmüştüm.

Genellikle, kuyruk bu şekilde sallandığında, birinin çelişkili öfkesini gösterirdi.

Joso senin için endişeleniyor.

Karnımda kelekler uçuşuyor. Geldiğimden beri bana karşı nazik davrandı, ama ben hala duygularımı çözmeye çalışıyorum. O, uzun zamandır flört ettiğim ilk erkek.

Sol tarafta duran Avcıların Efendisi Lothar'a gelince, onu anlamak daha zor. Geniş omuzları onu heybetli gösteriyor ve sık sık kaşlarını çatıyor, ama sesi yine de şefkatli. Bu insanların tam yaşlarını tahmin etmek benim için zor, ama babacan tavırları bana hitap ediyor, bu yüzden onu nazik, orta yaşlı bir adam olarak görmeyi tercih ediyorum. Belki de henüz tanışma şerefine nail olamadığım bir ailesi vardır.

Bu düşünce beni rahatlatıyor.

Dağın altına yaşamaya gelmeden önce, yeraltı şehrinde yaşayan varlıklar, köle barakalarında ateşin etrafında fısıldanan tüyler ürpertici bir korku hikayesiydi. Ateşler, toplanan kalabalığın donmasını önlemek için yakılırdı ve hikayeler bizi hızla tutmak için anlatılırdı.

Her ikisi de yeterince işe yarıyordu. Aslında, Enduvida'ya getirilmekten korkuyordum. Düşmanlarının üzerine bir volkan patlatarak Büyük Savaşı sona erdiren kana susamış canavarların yakınında olmak istemiyordum.

ve topraklara. Bu emri veren kral, Teo'nun babası, ayrım gözetmeyen bir öfkeye sahipti. Kendi halkı da dahil olmak üzere milyonlarca kişi öldü. Sadece üç yüz trol hayatta kaldı.

Batı o günden beri sadece keder gördü, ama en çok acı çekenler insanlardı. Savaştan önce bile tanrılarımız yoktu, ömrümüz kısıydı ve kendimizi savunacak çok az büyümüz vardı. Bir zamanlar devler bizi köleleştirip devasa şehirlerini inşa ettirmişlerdi. Şimdi ise sadece konuşma dilimiz kaldı, bir zamanlar olduğumuz şeye bağlayan son kırılğan bağımız.

Trolleri zararsız olarak nitelendiremem, ama onlar kabus gibi değillerdi. Devler gibi değillerdi. Onlarla birlikte yaşamaktan çok memnundum.

"Bir saniye bile olsa yanından ayrılmayacağım," diyor Joso, bir köşeyi dönerken.

"Teşekkür ederim," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "İkinize de, gerçekten. Bu akşam bana eşlik ettiğiniz için çok nazıksınız."

Lord Lothar homurdanır. "Unutma, onlar bazılarının kendi türlerine yeni bir nesil getirmelerine yardım etmeye istekli olabileceği fikrine ikna olmak istiyorlar." Bir an durur, geniş omuzlarını geriye çekerek kaşlarını çatır. "Bu, baskı hissetmen gerektiği anlamına gelmez. Unutma..."

Elimi sallayarak sözünü kesiyorum. "İstenmeyen yaklaşımları engellememde bana yardım edeceksin. Endişelenmiyorum."

Kesinlikle endişeliydim, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Rahatsızlık hissine dayanabilirdim.

Lord Lothar memnuniyetle başını eğdi.

Altın yaldızlı koridorların köşesini dönüp, kraliyet misafirlerinin kaldığı loş ışıklı alana girerken boğazım düğümlenir.

Saçıma dokunmak için elimi uzatıyorum, Joso bana bakarken başımın üstünde kıvrılmış dalgalı kızıl saçlarımın dağılmadığından emin oluyorum. Bana yine o eğri gülümsemesini attığında midem bulanıyor. Acaba ne görüyor?

Çoğu insandan daha solgunum, özellikle de haftalarca yeraltında kaldıktan sonra, ancak cildim hala atalarımın doğal zeytin rengini koruyor. İnsanlar arasında, derin, lekesiz ciltler, cilalı maun gibi zengin ve koyu, dokunmuş ipek gibi pürüzsüz olduğu için değerlidir. Ben ikisi de değilim.

Cildim bir ton fazla açık, bu talihsiz kader cilveli, çillerimi daha da belirgin hale getiriyor. Burun ve yanaklarımda, dökülmüş

boya gibi, ne kadar gölgede kalsam da asla solmayan inatçı izler.

Halkım için ortalama boydayım, ne gümüş iplik kadar ince ne de kıvrımlı bir nehir kıyısı kadar dolgunum. Çoğu anlamda, kendimi sadece... ortada bir yerde olarak görüyorum.

Ama burada, enduarların arasında, bunun bir önemi yok gibi görünüyor. Beni güzel buldukları için değil, benim onlara yabancı olduğum kadar onların da bana yabancı oldukları için. Derin mavi vücutları, uzun köpek dişleri ve geniş kuyrukları, insanların ten rengi ve simetriyle ilgili endişelerini gülünç kılıyor. Onlar için, ben sadece garip, solgun bir şeyim sanırım — kusurlu değil, mükemmel değil. Sadece *farklı*.

Ama sonra Joso düşüncelerime tekrar giriyor.

"Çok güzelsin. Her şey yoluna girecek," diyor Joso yumuşak bir sesle, sanki az önce inkar ettiğim tedirginliğimi hissetmiş gibi.

Kalbim yine titrer ve bu iltifattan gurur duyarım. Güzel. Genelde erkekler için güzel değildim.

"Çok nazıksın," diyorum minnetle.

Bir yıl önce, potansiyel bir partnerin tüm yaklaşımlarını reddetmiş olurdum. Enduarları sevmemin nedenlerinden biri, benim halkımın sunduğu kurtuluşu, uzun zamandır bizim emeğimizin olduğu gibi, yararlanılacak bir şey olarak görmemeleriydi.

Bu insanlar, benim hiç görmediğim bir şekilde romantik partnerleriyle ilişkiler kuruyorlar. Bunlar, devasa başkent Zlosa'da ilk aşkım Daniel ile neredeyse evlendiğim gibi sıradan evlilikler değil; ruhların birleşmesi.

Bu, sarsılmaz bir bağlılıkla arzuladığım bir şeydi. Tekrar küçük hissettirilmeye dayanamam ve kendimi kolayca paylaşmam.

Anladığım kadarıyla, onların arkadaşlık anlayışı hem fiziksel hem de duygusal olarak *iyileştirici olması amaçlanmıştır*.

Göğsüme yerleştirdikleri tanrıça kutsamalı mücevher olan Fuegorra sayesinde, güneş ışınlarının ulaşamadığı dağın altında yaşamak mümkün hale geldi, hatta benim türüm için ömür de uzadı.

En fazla bir yıl yaşayabilen bir tür olarak, en azından bir yıl yaşayabilmek için çok fazla çaba sarf etmemiz gerekiyordu.

Ve sadece bu da değil... eski hayatımda başaramadığım şeye sahip olma şansı da verilecekti. Bir aile.

Joso bana baktığında, tanrıça Grutabela'nın benim için bir "diğer yarı" seçtiğine dair hiçbir belirti yoktu, ama Bilge Kadın bu tür şeylerin anında gerçekleşmesi gerekmediğini açıklamıştı.

İlgi hoşuma gidiyor. Ama şimdi dikkatimi dağıtacak zaman değil.

Dev başkentteki dokuma ustası bana verdiği en büyük hediye, desen yapabilmem için okuma yeteneğiydi. Hızlı öğrenen birisiydim; enduares'lerin kendine özgü yazı biçimini kolayca öğrenebilmişim.

Kralı gördüğümde onu etkilemek için elimden geleni yapmam gerektiğini biliyorum. Ona "Majesteleri" diyerek selamlayacağım ve yaygın ifadelerin resmi versiyonlarını kullanacağım. Umarım yoğun çalışmaya adanmış sabah faydalı olur.

Joso, Elf Kralı'nın süitinin önündeki alana dönmeden önce durur ve elimi tutar.

"Seni almaya geldiğimde söylediklerimi hatırlıyor musun? Elfler acımasız olabilirler. Ben sana hizmet etmek için buradayım," diye beni sakinleştirir.

Onunla başını sallayan Lord Lothar'a bakıyorum ve kendimi *güvende* hissediyorum. Kalbim ile ciğerlerim arasındaki boşluktan yayılan ve kaburgalarımın etrafına yayılan güzel, parlak bir güvenlik hissi. Eski hayatımda benden çalınan, burada ise özgürce verilen bir şey.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak Joso'nun elini tutuyorum ve yanağına öpücük konduruyorum. Enduar derisinin dokusu, yumuşak etten çok ince süet gibidir. Ellerimiz birbirine kayarken, ultra kısa kürkün bir yönde dokunulduğunda yumuşak, diğer yönde ise hafifçe pürüzlü olduğunu hissediyorum.

Kolumu sıkıyor ve nefesim kesiliyor.

"Hatırlıyorum," diyorum.

Mor bir kızarıklık keskin elmacık kemiklerini vurgular. Yüzü, mağaranın tavanını süsleyen kristaller kadar parlak hale gelir. "Teşekkür ederim."

Sonra ikisinden de uzaklaşıp koridorda dönerek elfleri gördüm. Enduarlar gibi insanlardan daha uzundular, ama ten rengi benim türümünkine çok daha benziyordu: siyah, bej ve beyazın tüm tonları.

Okuduğum bir parşömende onlara "*yaşayan ağaç*" deniyordu. Her birinin vücudunda, doğumlarında tanrılarından sihir bahşeden devasa bir yaşlı ağaçtan oyulmuş bir parça var, ancak bu parça görünürde değil. Aslında, bunun dışa vurulamayacak kadar kişisel bir şey olduğunu düşünüyorum, ancak onlar bu alışılmadık uygulamadan sıradan sohbetlerinde utanç duymuyor gibi görünüyordular.

Muhafızların yüzleri keskin ve sivri. Zarif bir şekilde kıvrımlı burunları, çökük yanakları, badem şeklindeki gözleri ve her renkte parlayan göz bebeklerinin üzerinde yüksek kavisli kaşları var. Görünüşe göre, uzun parmakları, enduarların dokunmalarına izin verdiği her türlü makineyi kullanmakta inanılmaz derecede ustaydı.

İnce işçilikle yapılmış ayakkabılarım taş zemine çarptığında, muhafızlar bana bakmak için dönmüyorlar bile.

Belki de deri zırhlarının omuzlarına bağladıkları parlak kumaşların kırıışmasını göze almak istemiyorlardır.

Gözlerim kumaşa takıldı ve bana hediye olarak getirdikleri birkaç örneği düşündüm. Bu kumaş çok güzel, taş ipekten daha parlak ama çelik kadar sert görünüyor. Böyle bir kumaşı kesmek kolay olmayacak.

Pozisyonumu alıp başımı eğiyorum.

Sorun yok, Arlet. Sen iyisin.

Onları selamlamak ve kralıyla görüşmek için ağzımı açtığımda koridorda bir ses yankılanır.

"FIRELOCKS!"

Güçlü ve boğuk, ama kesinlikle erkeksi bir ses. Bu sesle omuzlarım çeneme doğru yükselir ve geri dönmek istemediğim için dişlerimi sıkarım.

"Arlet!" diye tekrar bağırılır.

Elf muhafızlar kısa kılıçlarının tahta saplarını daha sıkı kavrarlar ve bize sinirli bakışlar atarlar.

"Affedersiniz. Bir dakika," derim çabucak ve dönüp Enduvida'da yaşamamanın tek tatsız yanını görürüm.

Enduar Kralı'nın kişisel danışmanı Lord Vann, bana doğru ilerlerken somurtkan bir ifadeyle bakıyor. Yazın bulutsuz gökyüzü kadar mavi tenli, iri yarısı bir adama öfkeyle bakıyorum.

Sanki beni boğmaya hazırlanıyormuş gibi ön kollarındaki kasların dalgalandığını görebiliyorum. Gümüş rengi örgüsü arkasında serbestçe dalgalanıyor ve çelik grisi gözleri, endişe verici bir hızla mesafeyi kat ederken parıldıyor.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?!" diye bağırıyor.

Ona öfkeyle bakıyorum. *"Bağırmanı kes,"* diyorum sertçe. "Kral ile görüşmek üzereyim. Bunu mahvetme."

Vann'ın çene kasları gerilir ve homurdanır. "Duvarlar kalındır. Hiçbir şey duyamayacak ve muhafızları da umursamıyor gibi görünüyor." Kapının önündeki adamlara başını salladı.

Daha önce bana dik dik bakan adam çenesini kaldırarak küstahça sırtır. "Trolleri ilk kez ziyaret etmiyoruz. Barbarlığınızı çok iyi biliyoruz."

Diğeri alaycı bir kahkaha attı ve etrafımdaki mavi adamların da ona ekşi bakışlar attığını gördüm.

Vann'a doğru adım atarım, onu buradan çıkarmaya kararlıyım. Çabuk.

"Sizin emrinizde olan Kral Teo, elfler üzerinde iyi bir izlenim bırakmanın hepimize fayda sağlayacağını söyledi," diyorum kararlı bir şekilde. "Ve o sormadı, ben *gönüllü oldum*."

Lord Vann ile ilk tanıştığımda, ciddi bir yaralanmanın ardından Estela'ya bakıyordum. Kapıya gelip onu görmek istedi, ama ben reddettim, çünkü Estela hala uyuyordu. En yakın arkadaşı olarak, onun savunmasız bir durumda olmasına rağmen, birinin ona yaklaşmasına izin vermem mümkün değildi.

Beni ve benimle birlikte gelen diğer tüm insanları nankör olarak nitelendirdi, sanki tıbbi tedaviden sonra yardım etmek için pozisyon almamışız gibi. Ben kendim, buradaki ilk haftamı enduar dokuma tezgahlarında eğitim alarak, çocuklarla gönüllü olarak çalışarak ve *minnettarlığımdan dolayı* onun gelecekteki kraliçesini iyileştirmeye yardım ederek geçirdim.

Bilge Kadın Liana'ya onu göndermesini söylediğimde, bu hoşuna gitmedi ve o zamandan beri başımın belası oldu.

Ne yazık ki, herkes benim acı duygularımı paylaşmıyor. Görünüşe göre, o enduarların arasında bir tür savaş kahramanı. Bazıları ona, on bin düşmanı kesen uzun, geniş kılıcı ve onun yanında savaşan kralın "Devlerin Kasabı" olarak anılmasına atıfta bulunarak "Kıyıcı" diyor.

Canavar başını sallar. "İyi bir izlenim bırakmanın başka yolları da var. Örneğin, düğün töreninde onu güvenli bir mesafeden seni izlemesine izin ver."

Gözlerimi kırıyorum. Bu, saç rengim yüzünden beni aşağılayan, her zaman beni rahatsız eden ve neredeyse ölmek üzereyken yaralarını tedavi etmeye çalıştığım benimsen adam. Soğukkanlılığımı toplayarak, ona şeker gibi tatlı bir gülümseme atıyorum ve kendi zehrimi biraz kusmaya karar veriyorum.

"Vay canına, Lord Vann, sanki umurunuzda gibi geliyor."

Dişlerini eziyor. "Onlardan biri seni yakalayıp boğazına bıçak dayadığında ne yapacaksın? Sen mütevazı bir aileden geliyorsun, o yüzden bunu yavaşça açıklayayım: Onları müttefik olarak görmek, onların dost olduğumuz anlamına gelmez."

Ugh, siktir et onu.

"Mütevazı mı? Ben senden iki kat daha iyi okuyabilirim." Burun köprümü sıkıştırarak iç çekerim. Birlikte olduğumuzda bu hep olur ve onun sürekli tartışma ihtiyacı hiçbir işe yaramaz. Kafamı çevirip Joso'ya bakarım. "Lord Vann'ı götürebilir misin?"

"Firelocks, kes şunu," diye başlar Joso, özür diler bir ifadeyle ona doğru ilerlerken.

"Hayır," diye karşılık verdim. "Uzun zamandır ilk kez, birkaç lider halkımın gücü olduğunu görüyor."

Kendi ailemi kurmayı çok istesem de, bu gücün sadece diğer soyları korumadaki yeteneğimize dayandığını istemiyorum. Hayır, daha fazlasını hayal ediyorum. Geliştığımız, tarihimizin dünyanın büyük toplumlarının yanında yer aldığı bir gelecek. Estela'nın düğününün ilk adım olduğuna inanıyorum. İlk gerçek, kalıcı değişim.

Bu gece kimse bunu mahvetmeyecek.

"O ne yaptığını biliyor," diyor Joso kararlı bir şekilde. "Ve biz emirleri kraldan aldık."

Vann dişlerini gıcırdatır, arkasını döner ve okulda yardım ettiğim çocuklardan biri gibi öfkeyle uzaklaşır. Ama önce omzunun üzerinden şöyle der: "Eğer hiçbiriniz, silahsız bir insanın, savaş sırasında düşmanlarının dişlerini toplayıp *takan* adamlarla bir akşam geçirmeyi delilik olarak görmüyorsanız, ben de bu karışıklığı temizlemek için bekleyeceğim."

Onun altın geometrik oymalarla süslenmiş gri taştan yapılmış binanın köşesinden kaybolmasını izlerim ve omuzlarımı normal yüksekliğe indiririm.

O, beni bu kadar sinirlendiren tek adam olabilir, ama şaşırtıcı bir şekilde, benden korkmadan ayrılıyor.

Bir nefes daha alıp geri dönerek elf muhafızların yanına yürüdüm. Sinirlerim bir kez daha gerildi, ama beni korkutan şeylere tereddüt etmeden karşı koydum. Çenemi göğsüme indirip hafif bir reverans yaptım.

Elf kültürü üzerine yaptığım kısa araştırma, onların bu tür selamlamalarda kadınsı sanatı takdir ettiklerini ortaya çıkardı — eski dev ustalarım gibi.

"İyi akşamlar. Majesteleri Kral Arion ile görüşmek için geldim."

Bölüm 1

ARLET

Günümüz, ya da Elf Kralı ile ilk karşılaşmamızdan bir yıl sonra

"Arlet, hazırlanmalısın, yoksa geç kalacaksın," diyor Feli taş masaların arkasından. O, okulun kurulmasına yardım eden, uzun boylu, esnek yapılı, koyu mavi saçlı bir enduar kadını.

"Maestra Feli, çocukların dikkatini dağıtıyorsunuz!" diye azarlıyorum.

Mor dilini şaklatır, başını sallar ve büyük sınıfın diğer tarafında kömür kalemlerini düzenlemeye geri döner. Oda taş masalar, büyü ışıkları, mantar çizimleri, tarihi şahsiyetler ve enduar ve insan dillerinde sık kullanılan kelimelerle doludur.

Derin bir nefes alıp, trollerin bronz çağı ikinci hanedanlığı hakkındaki parşömeni okumaya geri dönüyorum. Omuzlarımın arasındaki nokta kaşınıyor, zihnim ayrılmadan önce yapmam gerekenlerin listesini gözden geçirmeye başlıyor.

Okuma listeme iki parşömen eklemek, tamam.

Feli'ye birinci sınıfların yazdığı cümleleri düzeltmesinde yardım et, yarısı tamam.

Dokuma mağarasında Fira'yı ziyaret edip Çiftleşme Yolculuğu için afiş yapmasına yardım et, tamamlanmadı.

Ellerimin arasına hafif bir inilti bırakıyorum. Yapacak çok işim var.

Yükselme törenim bu gece ve ben bunu aktif olarak görmezden gelmeye çalışıyorum. Hızlı nüfus artışına karşı bir yıl boyunca özverili hizmet verdikten sonra,

Kraliçe Estela ve Kral Teo beni saraylarında resmi bir unvan almam için seçtiler.

Fira hala o unvanı elinde tuttuğu için dokuma için değil, öğretim için. The Lorepath adını verdiğim bir projenin gelişimini denetlemem gerekiyordu. Bu proje, insanlar ve enduareler arasında kültür, temel beceriler, dil ve pratik bilgilerin sağlam bir karışımını öğretmek için yapılandırılmış bir sistemdi.

Proje heyecan verici. İş bazen çok sinir bozucu, bazen de son derece tatmin edici. Ama sadece gerekli olanı yaptığım için bir unvan kazandığımı hissettim mi? *Eh.*

Her neyse, birkaç gün sonra başka bir festival olacak, Çiftleşme Yolculuğu — bu, daha fazla çiftin diğer yarısını bulmasına yardımcı olacak. Hepimiz, günlük hayatın fırtınası arasında, bunun için çalışıyorduk.

Yeterli *değil miydi?* Neden benim için bunu yapmak zorunda kaldık?

Çevremdeki çocuklar parmaklarıyla parlak boyayı alıp, kaos ve neşe içinde tuvallere sürüyorlar. Bu manzara kalbimi gururla dolduruyor. Öyle ki, parşömenimi bir kez daha düşürüp, zaten aşırı yüklü masamın kaosa bırakıyorum ve ön kollarımı taşa dayıyorum.

Hayatımın son yılı on yıl gibi geldi. Önce bu şehre geldim ve enduarlarla devler arasında savaş patlak verirken, yeni bir kültüre uyum sağlama gibi karmaşık bir göreve kendimi adadım. Dokumacı olarak işe başladım ve üç ay boyunca eski dev başkenti Zlosa'nın kalıntılarını kaplayacak kadar kumaş ürettim.

Ve sonra, yaklaşık altı ay sonra, iki yıkıcı savaşın ardından Devler Krallığı düştü ve binlerce insan nihayet özgür kaldı. Çoğu, sıfırdan yeni bir hayat kurmak yerine, buraya, dağın altına taşınmayı tercih etti.

Bir süre tam bir kaos yaşandı, ama iyi idare ettik.

Tüm bu süreç boyunca işime sarıldım ve kargaşanın ortasında düzeni sağlamak için ona bel bağladım. Zamanımı dokumacılık ve öğretmenlik arasında bölüştürdüm. Her gün, bu karar sınanıyor.

Ama acı çekmektense meşgul olmak daha iyidir.

Özellikle de dış dünya tehlikeli bir yer olmaya devam ettiği için. Bir düşman yenildiğinde, genellikle üç tane daha çirkin yüzünü gösterir ve günlerimizin çoğunu elflerle kaçınılmaz bir çatışmaya hazırlanarak geçiririz.

Ama savaş askerlere aittir. Hükümdarlara aittir. Ben buraya aidim, okul koridorlarına ve dokuma tezgahımın arkasına, ihtiyacım olan yerde güzelliği şekillendirmeye.

. Teo ve Estela'nın isteğini kabul etmemin tek nedeni, konseydeki yeni pozisyonumun beni birdenbire siyasi bir makinenin dişlisi haline getirmeyeceğine dair bana güvence vermeleriydi.

İnsanların dünyayı değiştireceği hayallerim sadece kan dökülerek gerçekleşmeyecekti. Çalışmamın umduğum etkiyi yaratması için, barış içinde öğrenilmiş yeni bir dil konuşmam gerekiyordu.

Ve elf kralıyla geçirdiğim o zorlu gece, en sevdiğim yerin yabancı yetkililerle tartışmak değil, arkadaşlarımın ve çocukların arasında olmak olduğunu göstermişti. Onlar da benim onlara ihtiyacım olduğu kadar bana ihtiyaç duyuyorlar.

"Maestra Arlet," diye seslendi kızlardan biri.

Masasının yanına çöktüm. "Evet, *mi amor*?"

O gülümser. "Annem bu akşam senin için bir parti verileceğini söyledi. Bu doğru mu?"

Feli arkadan seslenir. "Doğru, Sarita! Arlet de hazırlanmak için yakında çıkmalı."

Feli'ye bakıp onu düzeltirim. "Yakında."

"Şimdi!" diye gülerek ısrar eder baş öğretmen. "*Ilkari!*" diye seslenir, enduar dilinde çocukları ifade eden kelimeyi kullanarak. "Maestra Arlet'i cesaretlendirmeme yardım et!"

Masaya ritim tutmaya başlar ve diğerleri de hevesle ona eşlik eder. Onun basit şarkısına gülümserim. Burada olmadığı zamanlarda kristal şarkıcılarla çalışır, okuma, yazma ve sayıları öğretir.

"Gidin artık, Leydi Arlet! Gidin artık, Leydi Arlet!" diye bağırırlar çocuklar.

Gülerek, resmi olarak kazanmadığım bir unvan kullanılmasına rağmen, duyulanarak ellerimi kaldırıp teslim oluyorum. "Tamam! Gideceğim."

Gitmek için döndüğümde, küçük bir el eteğimi çeker. Aşağıya bakınca, mağarada doğmuş enduar çocuklardan biri olan Miti'yi, bir grup insan çocukla çevrili olarak görürüm.

Diğerlerinin gözlerine bakmakta zorlanıyor, düşüncelerini söylemek yerine çizmeyi tercih ediyor.

Çömeliyorum ve o bana bir kağıt parçası uzatıyor.

Onu dikkatlice kaldırıp çizdiği resmi inceledim. Akıcı çizgilerle, beni kral ve kraliçenin önünde dururken, saray mensuplarına ayrılmış narin bir taç takarken çizmişti. Parlak kırmızı saçlarım başımın üstünde toplanmış, yeşil elbisem sarayın merdivenlerinden aşağıya doğru uzanıyordu.

Taç giyme töreninde mor giymeyi planlamıştım, ama Miti'nin çizimi bana dolabımın köşesinde asılı duran başka bir elbiseyi hatırlatıyor.

"Bu çok güzel! Şuna bak. Yeşil bir elbise," diye düşünürüm. Ağzının köşesi kıvrılır.

"Bu elbiseyi beğendin mi?" Elimi uzattım, avucumu açtım ve o ince elini benimkine koydu.

Bir an sürer, ama sonra başını sallar. Kalbim sıkışır. *Kesinlikle bu elbiseyi giyeceğim.*

"Bunu saklayabilir miyim?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

Yine başını sallar, gülümsemesi kaybolur ve bakışları köşedeki, parşömenlerle kaplı masama kayar. Günün saatlerinden daha fazla zaman alan ders planları.

"Bu akşam partide görüşmek dileğiyle," diye fısıldıyorum. "Ve merak etme. Seninle vakit geçirmek için buraya gelmeye devam edeceğim, sadece her gün olmayacak."

Yine gülümser — sadece biraz — ve sonra, kasıtlı bir tereddütle yüzünü bana doğru kaldırır. Bakışları yanağıma yakın bir yerde durur, gözlerimle tam olarak buluşmaz, sonra aniden eğilir ve kollarını boynuma dolandır.

Onu sıkıca sararım ve şakağına bir öpücük kondururum. "Yarın geri geleceğim. Belki sana bir hediye getiririm."

Kollarını daha da sıkılaştırır. Bir an sonra kendimi nazikçe ondan ayırır, sevgimi göstermek için ellerini yanağıma kaldırır ve odadan çıkar.

Onun çizimine bir kez daha bakarken gözlerim yanar. Sonra derin bir nefes alıp çizimi cebime koyar ve okuldan hızla çıkarım.

Bir dizi devasa mağarada büyük bir şehir inşa etmek, sadece enduarların başarabileceği bir şeydi. Engellenen veya yıkılan kısımlar yavaş yavaş yeniden inşa edilmişti. Şehrin geçirdiği birçok değişiklikten biri, kraliyet sarayı üyeleri için yeni bir konut bölümüydü.

Yeni evim, sarayın yanında, konsey üyeleri ve aileleri için ayrılmış zarif konutların bulunduğu, yeniden inşa edilen bölgede yer alıyordu.

Leydi Arlet.

Yüzümü buruşturuyorum. Bugün, hem mağaralarda hem de yukarıdaki insan yerleşiminde eğitim lideri olarak resmen atandım. —hem burada mağaralarda hem de yukarıdaki insan yerleşiminde.

Lady *Arlet*, tekrar ediyorum.

Sadece... insanların bana farklı bir şekilde bakmasını istemiyorum. Sadece Arlet olmadığım için arkadaşlarımla resmi tanıdıklara dönüşmesini izlemek çok acı verici olurdu.

ben artık *sadece Arlet* olmadığım için arkadaşlarımla resmi tanıdıklara dönüşmesini izlemek çok acı verici olurdu. Benim isteğim, yaklaşılabılır olmak.

Ellerimi ovuşturarak, dokuduğum taş ipek kumaşın dokunuşunun tadını çıkarıyor ve şimdi insanlarla dolup taşan şehri dinliyorum.

Lady Arlet, son bir kez daha söylüyorum.

Bu geleceği hiç hayal etmemiştim. Ama her şeyden önce, dağ altında bu yeni hayata minnettarım, her ne kadar umduğum gibi çocuklu bir evlilikle sonuçlanmamış olsa da. Ama eş bulamazsam da, yine de çocuk yetiştirebilirim. Çalışabilirim. Yine de yaratabilirim.

Ve görevlerimin dolduramadığı boşluklar için... şey, kraliyet kütüphanesindeki romantik kitaplar bölümünü yeni keşfettim.

Okuldan dışarı çıktığımda, tanıdık bir figür kemere yaslanmış duruyor. Kralın danışmanı, ordumuzun gayri resmi lideri ve benim başımın belası Lord Vann. Gümüş örgüsü mağaranın ışığında parıldarken, geniş göğsünü kollarını kavuşturmuş, sırtarak duruyor.

"Bugün tahta çıkacağınızı biliyorsunuz, değil mi?" diyor. "Yeni tahta çıkanların bir saray üyesinden tören sembolü alması gelenektir."

"Ve sanırım bu kişi siz olacaksınız?" diyorum.

Sırtışı daha da keskinleşir. "Çeyrek saattir bekliyorum. Törenine geç kalacaksın."

Ona sert bir bakış attım. "Henüz değil."

Kendimi onun bakışlarına bakmaya zorlayarak, kolundaki yırtığı ve parmak eklemleri ile çenesindeki lekeleri fark ettim. Yorgun görünüyordu, muhtemelen beni eziyet etmek için yeni yollar bulmak için geç saatlere kadar uyanık kaldığı içindi.

Şehrin saat kulesi öğlenin yarısını vurur. Kafamda hesap yaparım.

"Mierda."

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, kendini beğenmiş gülümsemesi çoktan yerini almıştı.

"Öyleyse, resmi hediye es geç ve beni daha fazla geciktirmeye çalışma," diyorum ve onu iterek geçiyorum.

"Eski geleneklerimizi tatmanın hoşuna gideceğini düşünmüştüm," diye devam ediyor.

Durup geri dönerek gözlerimi kısıyorum. "O *gelenek*, ilk ustalık döngüsünü tamamlayan taş bükme çıraqları içindi. Saraydaki terfiler için değil."

Kaşlarını kaldırır. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü son üç ayımı kraliyet kütüphanesini didik didik ederek geçirdim, bir yandan da okul ile dokuma mağarası arasında gidip geldim. *Çünkü* senin kültürünün, yapacak başka işi olmayan kendini beğenmiş savaşçılar tarafından ortalıkta dolaştırılan, yarısı unutulmuş efsanelere indirgenmemesini sağlıyorum."

O gülüyor. "Demek taşıdığın o parşömenler bir işe yarıyor?"

"Bu kadar şaşırmış görünmemeye çalış," diye homurdanarak yoluma devam ettim. "Ve bir hediye vermek istiyorsan, törenin ardından bunun için zaman olacağı söylendi."

"Dediğim gibi, bu daha önce olmalıydı," diye arkamdan seslenir. Yürümeye devam ederim.

Beni yakaladı. Kafamı kaldırıp baktığımda yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Bir konsey üyesinden diğerine bir tavsiye, kalabalıkların önünde ne kadar rahatsız olduğunu biliyorum."

Kırık bir nefes veriyorum. "Ben iyiyim."

"Öyleyse. Süslü elbisenle takılıp düşmemeye çalış, Firelocks."

"Hallederim," diyorum ve adımlarımı hızlandırıyorum.

Ben ^{bile} yükseliş kutlamasının nefes kesici olduğunu itiraf etmeliyim.

Enduar Sarayı, eskiden Enduar kralları ve kraliçelerinin yazlık evi olarak kullanılıyordu. Altın rengi görünümüyle, Enduvida'da askerlerin giydiği özel zırhlarla aynı güçlü metalden yapılmış tek bina.

Enduar metali sağlamdır ve mağaranın mavimsi grisiyle güzel bir uyum oluşturur. Değişen kristal ışık altında parıldayan altın rengi cephesiyle devasa binaya bir süre daha bakarım.

Geçmişteki enduarların heybetli heykelleri hâlâ ayakta duruyor, her birinin altında isimleri kazınmış. Girişe giden büyük basamaklar geniş, kolayca on beş adımlık bir mesafeyi kaplıyor ve iki kademeli. Bunlar, hükümdar ile tebaası arasındaki farkı fiziksel olarak hatırlatmak için kasıtlı bir ayrım yaratmak amacıyla yapılmış. Şimdi ise benim tırmanmam gereken yol olarak hizmet ediyorlar.

Diğerlerinden üstün görünmek istemiyorum. Sadece yardım etmek istiyorum.

Görkemli merdivenlerin tepesinde, Estela altın rengi bir elbiseyle görkemli bir şekilde duruyor. Kısa boylu bir kadın, benden neredeyse bir baş daha kısa ve kalın, koyu kahverengi kıvrıkcık saçları, büyülü bir şekilde parlayan açık kahverengi tenine mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor.

Teo, onun yanında, soluk mavi tenini ve açık gümüş rengi saçlarını vurgulayan sade siyah bir kıyafetle duruyor. Onun yanında devasa görünüyor, eğer şimdiye kadar tanıştığım en sevgi dolu eş olmasaydı, bunu tehdit edici bulabilirdim.

Onların arkasında, halkımızın resmi ruhani lideri, Anne Liana var. Saf, beyaz saçlı ve nazik gözlü yaşlı bir enduar kadını. O, öfke yerine empatiyi geliştirmeyi seçerek sonsuzluğunu geçirmiş, iyiliksever bir tanrıçadan başka bir şeye benzemiyor. Bu gece, el dikişi kıvrımlı kuvars desenli, dalgalı siyah bir elbise giyiyor.

Dudaklarımı ısıyorum, acaba daha sonra bu özenle hazırlanmış elbiselerini nereden aldığını paylaşacak mı diye merak ediyorum.

Teo ve Estela'nın taçları, taş şarkıcılar en sevdiğim şarkı *Velra'Endu'nun* üçüncü kıtasını seslendirirken, değişen ışıktaki parlıyor. Bir aşk baladı.

Siyasi bir anlamı olmasa da, bugün benim günüm ve benim seçtiğim şarkıyı söylüyorlar.

Sarayın merdivenlerinin altında, konsey üyeleri arasında oturup hükümdarları izliyorum. Solumda, hala hayatta ve sağlıklı olan Lord Lothar, yeni eşi ile birkaç yetim çocuğu büyütürken, sessizce onaylayarak töreni izliyor. Sağımda, dokumacıların ustası Lady Fira bana sıcak bir gülümseme sunuyor. Onların arkasında, diğer konsey üyeleri başlarını sallayarak ve sessizce tebrik ederek beni selamlıyorlar.

Arkamızda, katılmak isteyen şehirdeki herkesin bulunduğu büyük bir seyirci kitlesi var. Çok fazla insan var, beklediğimden fazla. Öğrencilerim ve dokumacı arkadaşlarım, yiyeceğimizi avlayan avcılar, aletlerimizi ve şehrimizi yapan ve onaran taş bükücüler. Başım dönmesin diye arkama bakmamaya çalışıyorum.

Teo öne çıkıyor ve kalabalık sessizleşiyor. Müzik, kristallerle birlikte çalan sessiz bir uğultuya dönüşüyor.

Müzik içindeki sinirleri gıcırdatıyor, nazıkçe yatıştırıyor, böylece nefes alabiliyorum. Kristallere söylenen şarkılar, ruhta henüz olmayan duyguları

duyguları uyandırmazdı, ama duyguları istenen tona uyacak şekilde büküp şekillendirmede başarılıydılar.

Şu anda ihtiyacım olan şey sakinlik.

"İyi akşamlar, dostlar! Enduvida halkının huzurunda, halkımıza büyük bağlılık gösteren Leydi Arlet'i takdim ediyoruz. Bugün, o konseydeki yerini alıyor. İnsanlardan Leydi Arlet, yaklaşın!" diye emrediyor.

Teo, Estela ve Anne Liana, kristal ışığın değişen parıltısıyla yıkanan kürsüden, büyük merdivenlerin tepesinden bana bakıyorlar. Sütunlar, enduareslerin tanıdık geometrik sembolleriyle oyulmuş, yüksekte uzanıyor. Taş şarkıcıların düşük uğultusu, toplanan kalabalığın sessizliğiyle karışıyor.

Bacaklarım titriyor olsa da kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Döndüğümde, seyircinin büyüklüğü nefesimi kesiyor. Soylular, savaşçılar, bilginler... Baktığım her yerde gözler üzerimde.

Görkemli merdivenler, pratik bir kıyafetle olduğundan daha ürkütücü görünüyor ve metrelerce uzunluğundaki yeşil ipek elbisenin sığabileceği çok az yer var. Ne yazık ki, yolum beni Lord Vann'ın yanından geçiyor.

Kollarını kavuşturmuş, birkaç kez attığım bakışlarda okunamayan bir ifadeyle beni izliyor. Yavaşlamıyorum. Ama tökezlememem gerektiğine dair sözleri kafamda yankılanıyor.

Basamaklar beklediğimden daha dik. Ya da belki de sadece sinirlerden kaskatı kesilmiş bacaklarım, yeşil elbisemin ağırlığı altında zorlanıyor. Nefesim kesiliyor. An uzayıp gidiyor, her adım geniş salonda yüksek sesle yankılanıyor.

Sonunda, kürsüye ulaştım ve kralım ve kraliçemin önüne çıktım.

Renkli kumaştan elbisenin etekleri etrafımda dalgalanırken, reverans yapıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor.

Sonra ayağa kalkarım. Göğsüm rahatlamayla dolar. Başardım.

Estela, Liana'ya işaret eder ve Liana öne çıkar. Parlak bir şekilde cilalanmış gümüş bir taç taşır.

"Leydi Arlet," diye gülümseyerek seslenir Liana. "Mağaralarda ve ötesinde bir öğrenim temeli oluşturdunuz. İnsanlara bilgeliğinizi, ellerinizi ve kalbinizi verdiniz. Bu nedenle, daha uzun süre çalışmanız istendi, ama şimdi, bu gelişen sarayda bir leydisiniz. Hükümdarlarınız, yeni bir çağda halklarımızı bir araya getirmenize yardım etmenizi istiyor."

Bilge Kadın tacı kaldırdığında kulaklarımda boğuk bir uğultu duyulur. "Bu görevi kabul ediyor musunuz?"

Kalbim bir kez atıyor. Sonra iki kez.

İş iyidir. İş insanı ayakları yere basar. Bu unvanı sevmesem de, geleceği daha parlak hale getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Kabul ediyorum."

Taç alnıma yerleştirilir ve yerine oturduğu anda, sanki dağ benim yeminimi onaylıyormuşçasına, içimden nazik bir enerji dalgası geçer.

"Öyleyse dönün, Leydi Arlet, Bilginin Koruyucusu," diye ilan eder Liana.

Alkışlar dalga dalga yükselir ve büyük salonu sıcaklıkla doldurur. Çenemi kaldırıp her şeyi içime çekerim.

Leydi Arlet.

Unvan omuzlarımda sağlam bir şekilde duruyor. Bunda hoş bir şey var. Düşündüğüm kadar kötü gelmiyor.

Vann gözlerimi yakaladı ve onun bugün sabahkinden çok farklı görüldüğünü fark ettim. Saçları taranmış. Güzel bir tunik giymiş. Midem sıkıştı, neredeyse onun onaylamayacağını tahmin ediyordum.

O da benim bakışımı karşılıyor ve sonra yavaşça gülümsüyor.

Nedense, bugün benim günüm, ama yine de onunla ilgili binlerce anıyı düşünmeden edemiyorum. Bir yıl boyunca birbirimizi kışkırtma, alay etme ve rekabet. Ama birlikte konseyde olacağız. Tam olarak birlikte çalışmayacağız, ama toplantılar olacak. Ve partiler. Ve... şey. O, Teo'nun en yakın arkadaşı, ben de Estela'nın.

Aramızdaki uçurumu kapatmak için birinin ilk adımı atması gerekiyordu.

O bana bakarken başımı ona doğru eğiyorum. Ve

sonra... yavaşça. O da başını geriye eğiyor.

Dudaklarım gülümsedi. Müzik yeniden başladığında, zafer kazanmış gibi hissederek başka yere baktım.

İnsanlara el sallamak için elimi kaldırdığımda, merdivenlerden yukarı çıkan bir grup çocuk görürüm.

Miti önde duruyor, gülümseyerek yeşil elbisemi işaret ediyor. Eteğimi tutup hafifçe salladım. O sevinçle çılgılık attı.

Şarkıcılar çocukları şarkılarına katılmaya davet ederken, konsey üyeleri ayağa kalkar ve merdivenlerin dibinde duran masaya hediyeler getirir. Leydi Fira ayağa kalkıp yeni bir kumaş rulosu tuttuğunda gülümsemem genişler.

O, benim geldiğimde beni çirak olarak kabul eden kadındı. Onu her gün görmeyi özlemiştim, ama konseyde geçireceğimiz zaman için mutlu olacaktım.

Daha fazla insan gelir, ben yukarıdan başımı eğip kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümserken, biblolarını bırakırlar.

"Hepinize teşekkür ederim," diye olabildiğince yüksek sesle bağıyorum.

Sıra azalmaya başladığında, Estela uzanıp koluma dokunur.

"*Felicitades, querida,*" diyor. Gülüyorum ve ona sarılmak için arkamı dönüyorum. Ayak parmaklarının ucuna yükselir ve her iki yanağıma da birer öpücük kondurur.

"Neşeli ortamı bozmak istemem ama ne yazık ki, ziyafetin hemen ardından bir toplantımız var," diye kulağıma fısıldıyor.

Kalbim sıkışır. Ses tonunda bir şey bana kötü bir his verir. Gücümü toplayarak kalabalığa dönerim ve şarkının geri kalanını dinlerim.

Endişelenmek için daha sonra zaman vardı.

Bölüm 2

VANN

Kraliçe kralın önüne gelir ve tahtına oturur. Estela herkese gülümser, ruhani ışığı odayı aydınlatır. İki tanrıça tarafından kutsanmış olan kraliçenin, bir yıldızın doğuşundan önceki dönen kütle gibi parladığı söylenir.

Kan kardeşim Teo, bunun doğru olduğuna inanıyor.

Tanrıça tarafından kutsanmış olsun ya da olmasın, kendisiyle birlikte bir sürü sorun da getirdi. Teo çatışmaların kaçınılmaz olduğunu savunsa da, ben o kadar emin değilim. İnsanlar halkımızın bir parçası olana kadar her şey yolunda gidiyordu.

Sonunda, Estela ve insanlar konusundaki görüşüm tozdan daha değersiz hale geldi. O, Teo'nun eşi, benim kraliçem ve Enduar Krallığı'nın varisinin annesi. Teo'nun kişisel danışmanı olarak, sadakatim ona aittir.

Sanırım, sorunlarına rağmen, sadakatimi hak etti. Enduvida'nın Bilge Kadını ve ruhani lideri olan Liana Ana sağ tarafında durmuş, diğerlerinin yavaş yavaş içeri girmesini izliyor.

Konsej odası sessiz. Mücevherlerle süslenmiş iki yüksek taş taht, odanın odak noktası, ama büyük mermer masa podyumun altında düzenlenmiş. Etrafına, on beş konsey üyesinin hepsine yetecek kadar sandalye yerleştirilmiş.

Derin mağaralardan çıkarılmış ve odanın etrafına yerleştirilmiş cilalı mavi kiyanit kristal kümeleri, taş duvarlara uzun gölgeler düşürüyor.

Bu gece, *rahatsızlığım* hiç geçmiyor. Uzuvarım her zamankinden daha soğuk ve havanın durgunluğu üzerime kar örtüsü gibi baskı yapıyor.

Kollarımı kavuşturup koltuğumda sertçe oturuyorum, diğerleri yerlerine yerleşirken, dışarıda yükseliş sonrası parti tüm hızıyla devam ediyor.

Katılmak isterdim, ama Arlet'in töreninden beri Teo'nun yanında raporları inceliyorum.

Devlerle aramızdaki savaşın ardından geçen aylar hızla geçti. Devler ortadan kalktıktan sonra, elfler sınırlarımızı tehdit eden ana düşman haline geldi.

Kral Arion'un kız kardeşi Mrath, elf isyanına liderlik ediyor. Şu anda tek müttefikimiz o. Onun ve iki bin askerinin yardımı olmasaydı devlerin sarayını ele geçirmek mümkün olmazdı. Anlaşmamızın bir parçası, hazır olduğumuzda ona Yüksek Elf Tahtı'nı ele geçirmesine yardım etmemizdi. Genel kanı, henüz hazır olmadığımız yönünde. Yeni yerleşim yeri tamamlanıp her yeni aileye güvenli bir yuva sağlayana kadar hazır olmayacağız.

Beklendiği gibi, Mrath sabırsızlanıyor. Bir ay önce, Kral Arion'a yeni bir mektup gönderdik ve ilişkilerimizi düzeltmek ve biz henüz emekleme aşamasındayken savaş çıkmamasını sağlamak için çözümler önermeye çalıştık.

Teo'ya göre bugün onlardan bir şey geldi ve bu yüzden buradayız.

"İlk konsey toplantınıza hoş geldiniz, Leydi Arlet," diyor çift kutsanmış kraliçe neşeyle. "Konu daha hoş olmasa da üzgünüm."

Gözlerim kapıya, kutlamanın nedenine kaydı. Bir kalbim olsaydı, Arlet'i gördüğümde dururdu, tertemiz zümrüt yeşili tören kıyafetinden sıyrılmış halde.

Ayakkabıları yok, saçları başının üstündeki topuzdan yarısı dökülmüş. Gerçekten nadir görülen bir manzara — genellikle iyi eğitilmiş bir yaratığın vahşi evrimi.

Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılır, gözlerinde gurur ve gerginlik parıldar.

Hafifçe eğildi. "Burada olmaktan mutluyum," diye yanıtladı.

Svanna, bir enduar kadını, sırtıyor. Madencilerin ve yeni savaşçıların eğitim tesislerinin lideri, ama ona bakınca neredeyse gülmek üzereyim. Böylesine önemli bir etkinliğe basit kıyafetler giymiş — deri pantolon ve beyaz tunik. Alkışlamaya başladığında, örgüsü kayarak boynunda gururla parlayan iki çiftleşme izini ortaya çıkarıyor. Konseyin geri kalanı da onu takip ediyor.

Ellerim kavuşturulmuş, parmaklarım ceketimin kumaşına bastırıyor. Uzuvarımda bir ağırlık yayılıyor — parmak uçlarımdan başlayan ve damarlarımda buz gibi yayılan, kollarımı saran bir uyuşukluk.

"Iryth, kaçmadan önce bir sürü erkekle dans etmeyi başardığını söyledi," diye Svanna Arlet'i taklit ediyor.

"Doğru!" Elf Elçisi Thorne arkadan seslenir. "Hatta bir dansla onurlandırıldım."

Tanrılar, o dayanılmaz birisi. Yarı insan olmasına rağmen, diğer elfler kadar sinir bozucu.

Arlet, yanakları pembeye dönerek kıkırdar.

Ağzım hafifçe açılır, göğsümde tanıdık bir baskı oluşur - aslında orada olmadığını bildiğim bir baskı. Ama bu baskı, uzun zaman önce kaybettiğim bir şeyi hatırlatmaya çalışan hayalet bir uzuv gibi, donuk ve ağırlı bir şekilde yayılır.

"Iryth şimdi nerede?" Arlet, Thorne'un flörtünü görmezden gelerek, Svanna'nın eşi olan başka bir enduar kadını odada ararken sorar. O ve Svanna, Enduvida'daki en eski çiftlerden biridir.

"Sama ile evde. Hala aşırı toplantılardan kurtulmuş durumda," diyor Svanna, Kraliçe Estela'ya alaycı bir bakış atarak.

Estela sırtır ve daha fazla kişi yerlerine oturur. Ancak Arlet, odanın ortasında ayakta kalır.

"Cehaletimi bağışlayın, ama nereye oturacağımı bilmiyorum," der, ayakkabılarını giyerken yüzünden birkaç dalgalı, yakut kırmızısı saç telini çeker.

Ra'Salore gülümser. O, taş bükme yeteneğine sahip bir grup enduares'in lideridir. Günlerinin çoğunu yeni ailesine bakmak ve demirci ocağının önünde çalışmakla geçirir, ama bu gece rahat görünüyor. "Bu kaosun bir düzeni yok. Belki de Lord Vann'ın yanına oturmalsın."

Bana bakarken gülümsemesi sönüyor.

Onun hayal kırıklığının yükünü taşımaktan nefret ediyorum, bu bana kızgınlık uyandırıyor. Çoğu enduar insanları kolaylıkla kabul etti. Sanırım bu onların tarzıydı.

Ama ben, kendi müttefiklerimizle bile pek ilişki kurmadığımız bir dönemde büyüdüm.

İnsanlar bizi anladıklarını sanıyorlar, ama eskiden, halkımın altın çağında nasıl olduğunu hiç bilmiyorlar. Enduar olmanın gururu ve ihtişamı öldü. Kitaplar, yenilemeler veya çocuklara verilen derslerle asla yeniden canlanmayacak.

Arlet çok fazla çaba gösteriyor. Çok fazla veriyor. Diğerleri gibi nankör değil, ama herkesin onu sevmesi için çaresizce uğraşıyor.

Herkes... ben hariç.

Bu garip, çünkü bir zamanlar hayatımı kurtarmıştı. O bu gerçeği pek düşünmüyor gibi görünüyor, ama benim aklımdan hiç çıkmıyor.

Uyuşukluk üst vücuduma doğru yayılıyor. Siyah mermer masanın altında parmaklarımı bükerek uzuvlarıma tekrar sıcaklık gelmesini sağlamaya çalışıyorum.

Durumum her zaman aynı şekilde ilerliyor. Herhangi bir tür yoğun duyguya neden olan bir şey ile başlıyor: öfke, korku, özlem, arzu, sinirlilik. Bu duyguların hafifletilmiş versiyonları, bir zamanlar kalbimin olduğu yerde yankılanıyor ve yavaş, ezici bir soğukluk damarlarımı donduruyor. Dikkatli olmazsam, sonunda eklemlerimi kilitleyip beni hareketsiz hale getirecek.

Derin bir nefes alıp Arlet otururken yüzümü çeviriyorum. Yeni yıkanmış kumaşın kokusunu içime çekmiyorum. Bacaklarını çaprazlarken uyluklarının birbirine bastırışını fark etmiyorum.

Neyse ki, akıl sağlığım için taht odasının kapısı çarpıyor. Kral Teo ve Lord Lothar içeri giriyor. Teo'nun her zamanki kendine güveni, bıçak uzunluğunda kalın bir taş levhayı sıkıca tutmasıyla gölgeleniyor.

Estela ayağa kalkar. "Ee?" Bakışları, Teo'nun taşıdığı nesneye düşer. "O da ne öyle?"

Tableti kaldırır ve üzerine bir şey kazınmış olduğunu fark ederim.

Ellerim sıkışır. Bu hareket içimi bir kez daha ürpertir, görüş alanımın kenarları buzla kaplanır.

"Bu elflerin mektubu," diyor ekşi bir sesle.

Svanna doğrulur. "Elfler... mektup göndermek için bir taş levhaya oyma mı yapmışlar? Kağıt kullanmayı bilmediğimizi mi sanıyorlar?"

Thorne arkadan seslenir. "Hadi ama, sizin türünüzün taş tabletlere hiç yazmadığını söyleyemezsiniz." Etrafımızdaki etkileyici taş işçiliğini geniş bir hareketle gösterir.

"Taş, kayıt tutmak için pratik değil," diye itiraz etti Svanna. "Sadece saklama açısından değil, levha ne kadar uzunsa kırılması da o kadar kolay. Kayadan ürettiğimiz kağıt, ince bir öğütme işleminden geçer. Sizin türünüzün ağaçtan ürettiği kağıttan farklı değildir."

"Evet, ama enduar'lar neredeyse bin yıldır taş kağıt kullanıyor," diye araya girer Arlet. "Enduar metinlerinin bizim çağımızda çok ilkel olacağına dair ima, hakaret niteliğinde."

Gözlerimi deviriyorum, Arlet'in Lorepath projesine başladığından beri amatör bir tarihçi haline geldiğini unutmuşum.

Şifacıların lideri Ulla, sağındaki elfe sırtarak bakıyor. "Aynen öyle, Leydi Arlet. Lord Thorne'u affedin."

"*Elçi, lord değil,*" diye mırıldanıyorum.

Thorne, Mrath'ın sağ koludur. Müttefikim olmasına rağmen, onun bir yılın olduğunu düşünmeden edemiyorum. Eski sevgilisinin de öyle olmaması için hiçbir neden yok.

"Barış talebimize hakaretle cevap vermek, durum için iyiye işaret değil," diyor Teo, sesi kesik kesik. Tahtın yanına doğru ilerliyor, Lothar da arkasında kalarak yükseltilmiş platformun yanında duruyor.

"Elfler dikkatli bir hesaplama yapmadan hiçbir şey yapmazlar," diye devam eder Teo. "Bence bu, bizim ne kadar zayıf olduğumuzu göstermek için yapılmış."

"Anlattıklarına göre," Thorne, Arlet'in bulunduğu yöne doğru başını sallar, "ben de aynı fikirdeyim."

Teo tableti dikkatle inceler. Savaşta bıkmış bir adam gibi bakar. Hayatta kalmak için mücadele etmekten ve cimrilik etmekten bıkmış bir adam gibi.

Artık iki çocuğu var. Savaş alanında koşturmak yerine onlarla birlikte olmak istediğini biliyorum.

En yeni konsey üyesi öne doğru eğilir. Arlet, sanki ben ayrılmadan önce üç bardak bal şarabı içtiğini görmemişim gibi, tamamen ayıkmış gibi davranarak ellerini zarıfça kucağında birleştirir.

"İçeriğini incelemeye başladık mı? Ne yazdığını tam olarak bilmek isterim," diyor Kraliçe Estela.

Teo, elfçeyi daha iyi anlayan Lothar'a mektubu uzatır. Enduar boğazını temizler ve okumaya başlar.

"Enduvida'nın hükümdarlarına, mesajınızı aldık. Açıkçası, gerilimi azaltma talebiniz bizi şaşırttı. Devlerle olan savaşınız ve insanlarla olan fetihleriniz kıtanın dengesini bozdu ve gücünüzü düzenleyecek bir üçüncü taraf olmadan, dünyamızın geleceği için endişeleniyoruz. Bu nedenle, barışın sorumluluğunu üstlenmeye ve büyümenize karşı çıkmaya karar verdik."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, ama odanın geri kalanı sessizliğini koruyor. Sadece şehre hava filtreleyen makinelerin uzaktaki uğultusu ve dışarıdaki gürültülü kutlamalar boşluğu dolduruyor.

Lothar devam eder. "Halkınızın bizim askerlerimizin elinde yok olmasını önlemenin tek bir yolu var. Bu basit bir çözüm: samimiyetinizi kanıtlamak için sembolik bir sunum. Kral Arion, elf varisin doğurması için insan bir bakire istiyor."

Elf varisini doğuracak bir insan bakire istiyor. Seçim yapmak için zamana ihtiyacımız yok, Arlet adındaki kızıl saçlı kızı istiyoruz. İsteğimiz yerine getirilirse, bağlayıcı bir barış anlaşması imzalanacak ve Enduvida ikinci bir savaştan kurtulacak."

"Ne?" diye haykırıyorum.

Odadaki herkes Arlet'e döner.

O kaskatı kesilir, parmakları sandalyenin kollarına bastırır, sanki kendini oraya sabitleyebilecekmiş gibi.

Çenesindeki gerginliği görüyorum ve karnımın derinliklerinde bir korku hissediyorum.

Kral Arion onunla *bir kez* karşılaşmıştı. O, kararsız bir hükümdardı. *Onu* sürekli düşünmek için nasıl bu kadar zihin gücü toplayabilmişti?

Ama içten içe anlıyorum. Arlet, tüm yeteneği ve korkusuz kararlılığıyla, unutulması kolay birisi değil.

Kral Teo burnundan nefes verir.

Estela başını sallar ve Lothar'dan taş levhayı almak için ayağa kalkar.

"O zehirli adam," diye tıslar.

Arlet keskin bir nefes alır.

"Anlamıyorum," diye başlar. "Benimle evlenmemi mi istiyor?" Teo başını sallar.

"Ama neden?"

"Önemli değil. Onu asla sana yaklaştırmayacağız. Bu bir tuzak, eminim," diye yanıtlar Estela.

Ona yürekten katılıyorum. Arion daha önce devlerle ilişki kurmak için bize ihanet etmişti. Devler yenilgiye uğramış olsa bile, elf güvenilmezdi. Yalan söyleyen bir adam, bunu tekrar yapacaktır.

Parmaklarım o kadar sıkı yumruk yapar ki tırnaklarım avuç içlerimi ısırır. Kollarım ağırlaşır.

Kral Teo keskin bir nefes verir. "İki ay," diye mırıldanır. "Teklifleri bu mu?"

Lothar somurtkan bir şekilde başını sallar. "İki ay. Daha fazlası yok."

Thorne öne eğilir, gözleri keskinleşir. "Kral Arion rica etmiyor, talep ediyor."

Arlet aniden ayağa kalkar, sandalyesi taş zemine sürtünür.

"Ben... bunların hiçbiri mantıklı değil," diye başlar, bir eliyle uyluk üstünü bastırırken, diğer eliyle yüzündeki saçları geriye iter. "Lord Thorne, onun kültürünü biliyorsunuz. Krallığını. Neyin peşinde?"

Thorne dudaklarını sıkıştırır. "Şey, bir insanı çok istiyor. Evlenmemiş olması ve bir varis istemesi sır değil."

Arlet'in göğsü hızla inip kalkıyor. "Yani ben... kolay seçim miyim?"

Thorne omuz silkiyor, ama Estela alaycı bir şekilde gülüyor. "Onun ne istediği kimin umurunda?" Ben homurdanıyorum, bir kez daha kraliçemle aynı fikirde olduğumu fark ediyorum.

Teo yanımdaki kızıl saçlı kadını inceler, sesi alçak ama kararlıdır. "Herkesin endişesini anlıyorum. Ancak elfler, uygulamaya niyetli olmadıkları bir şeyi yazmazlar. Bu kararı dikkate almadan geçiştirmek akıllıca olmaz."

Estela kaşlarını çatı. "Bu doğru, ancak yasalarımızı ve politikalarımızı kişisel tercihleri göz önünde bulundurarak belirlemek için oldukça fazla zaman harcadık. Bu teklife evet ya da hayır diyebilecek tek kişi Arlet'tir."

Lord Ra'Salore alaycı bir şekilde güldü. "Fedakarlık, konseyde hizmetin gerekli bir unsurudur. Takas, garantili barış için bir insan gelinidir.

"Arion ile barış," diye araya girer Thorne, sesi alçaktır. "Bu da Mrath ile olan ittifakınızla doğrudan çelişir."

Oda boyunca sözler uçuşurken, Arlet'in savunmasını güçlendirdiğini görüyorum. Yüzü ifadesizleşiyor ve elleri hareketsiz kalıyor. Yavaşça tekrar oturuyor ve eminim ki kendisinin de farkında olmadığı bir hareketle bana doğru eğiliyor.

Bir kez göz kırpmıyorum. O ana kadar sandalyemin altında yerde duran kuyruğum, onun sandalyesinin ayağını arıyor. Uzun bir nefes verirken kuyruğum kıvrılıyor. Sonra biraz çekiyor.

Kafası bana doğru çevrilir ve ben hemen bırakırım, bir kez öksürürüm.

Ne yapıyorsun?

Koltuğumda öne doğru kayarak aramıza biraz mesafe koyarım ve sohbete katılırım.

"Mrath'a elf tahtını ele geçirmesine yardım edeceğimize söz verdik. Savaş kaçınılmazdı, bu teklif bize yardım ettiği kadar zarar da verebilir.

Estela dudaklarını sıkıştırır ve bakışlarını Arlet'e çevirir.

"Bu tartışmada sizin düşüncelerinizi bilmek iyi olur, Leydi Arlet."

Yanımdaki kızıl saçlı kadın odayı dolaşır, yüzündeki ifade okunamaz.

Mektubun sözleri zihnimde yankılanır.

"Talebimiz kabul edilirse, bağlayıcı bir barış anlaşması imzalanacak ve Enduvida ikinci bir savaştan kurtulacak."

Başkalarına yardım etmek Arlet'in bağımlılığıdır. Bu, onun için direnmesi çok zor bir şey. Vücudunun her ince hareketini izlerim, lanet olası hayatında bir kez olsun kendini öncelikli tutmasını isterim.

Derin bir nefes alır.

"Arion'un gelini olmak, onun hükümdarlığını destekleyecek ve daha uzun bir hükümdarlık dönemine yol açacaktır. Uzun vadede, bunu açıkça reddetmekten daha tehlikeli olacağını düşünüyorum."

Geriye yaslanıp, neredeyse gülümsüyorum. Aynen öyle.

"Onunla ilk tanıştığında tam olarak ne olduğunu bilmek önemli bence," diye araya giriyorum, sesim alçak. Ayrıntılara ihtiyacım var.

Tereddüt eder. Sonra, "Onu Endu Festivali'ne eşlik ettim. Bana insanları sevdiğini söyledi. Saldırıdan önce olanları pek hatırlamıyorum."

Teo öne eğilir, parmaklarını birleştirir. "Ve şimdi, seninle evlenmek mi istiyor?"

"Bu bir evlilik teklifi değil," diyor Arlet acı bir sesle. "Bu bir üreme emri."

Boğazımdan gırtlaktan gelen bir homurtu yükselir ve birkaç kişi bana doğru döner. Uzuvarımdaki ağrı keskinleşir, omurgamdan yukarı doğru yayılır, vücuduma yayılır. Soğuk bir sertlik ele geçirirken ellerim yumruk haline gelir.

Lothar sandalyesinde ağırlığını değiştirir. "Tartıştığımız konunun ciddiyetini anlıyorum, ama hemen cevap vermemiz gerekmiyor. Bir kutlamayı daha yeni bitirdik ve birkaç gün sonra Çiftleşme Yolculuğu için bir tane daha var. Bu basit bir cevap olmayacağına göre, seçeneklerimizi gözden geçirmek ve Mrath ile konuşmak için zaman ayırmamızı öneririm."

"Bu haberi pek iyi karşılamayacaktır," diye uyarıyor Thorne. "Dikkatli davranmalıyız."

Dişlerimi sıkıyorum, nefesim yavaşlıyor, damarlarım sanki içimdeki sıcaklığı donduran bir şey varmış gibi halsizleşiyor.

Bir damla daha nefret zihnime sızar, düşüncelerimi zehirler. Bu konuşmayı yapmak zorunda kalmamız bile delilik.

Arlet'e baktığımda, göğsümde şiddetli bir acı hissediyorum. Toplantı sırasında çok öfkelenmişim, çok endişelenmişim ve bunun bedelini ödeyecektim. Ama bu, onun bu teklifi kabul etmemesi anlamına geliyorsa, buna değdi.

Saat kulesinin yumuşak notaları dışarıda çalar, gece yarısını işaret eder.

"Saat geç oldu ve bu gece bir sonuca varamayacağız gibi görünüyor. Bu konuyu düşünmek ve müttefikimizle konuşmak için zamana ihtiyacımız varsa,

toplantının sona ermesini talep ediyorum."

Odadaki herkesin bakışlarını hissediyorum.

Teo karısına bakar ve bir an için göğsümde kıskançlık uyandırır. Estela için değil, o duyguyu özlediğim için. Her konuda benim ortağım olan birini özlüyorum.

Sırada konuşan Kraliçe Estela'dır. "Lothar, Ra'Salore, Vann ve Svanna, yarın olağan toplantı saatimizde yeniden bir araya geleceksiniz. Bu akşam dinlenebilirsiniz."

Teo onaylayarak başını sallar ve ben kimsenin başka bir şey söylemesini beklemeden ayağa kalkar ve kapıyı sertçe açarak odadan çıkarım.

İlk olarak onun ayakkabılarının sesini duyarım — insanlarla enduarların boy farkını kapatmak için tasarlanmış, kullanışsız küçük topuklu ayakkabılar.

Adra her zaman terlik veya bot

giyerdi. "Vann!" diye seslenir Arlet.

For bir bir daha donuk, donmuş duygularım

yine yine. Bu sağlıksız. Yakında bu duyguların bedelini ödeyeceğim.

Uzuvlarımdaki sertliğe rağmen iç çekip döndüm.

Beklediğimden daha yakın—neredeyse uzanıp tutabileceğim kadar yakın. Keşke ona asla ayrılmayı düşünmeyeceğine dair yemin ettirebilseydim.

Ama bu anlamsız.

O hayır dedi.

Konu kapanmıştır.

Kahverengi gözleri yüzümü inceliyor. "Toplantıyı bitirdiğin için teşekkür ederim. Ben... orada olmak istemedim."

Elbisesinin askılarından biri omzundan kayıyor, kumaş göğsünün şişkinliğine doğru sarkıyor.

Tavana bakıyorum, ama kendini güvende hissetmediğinde koltuğunda bana doğru kayışını hatırlıyorum. Elim cebime uzanıyor ve ipeksi bir doku ile karşılaşılıyor.

Kahretsin. Ona vermeye çalıştığım jeton.

"Senin için yapmadım. Yorgundum," diye homurdandım. Tamamen yalan değildi, kollarım sertleşmeye ve ağrımaya başlamıştı.

Neredeyse gidiyordum, ama bunun yerine, ucunda küçük yeşil taşlar asılı olan yeşil saç kurdelesini çıkardım. "Bu senin için olmalıydı."

Bir kez gözlerini kırıyor, kaşlarını çatıyor ve sonra küçük hediye alıyor. "Teşekkür ederim," diyor sessizce.

Başımı ona doğru eğdim, tam da bakışlarım onun narin, çilli boğazına takıldığında. Bu manzara çok çekiciydi, ki bu tam da olması gerekenin tam tersiydi.

Tamamen kontrolüm dışında, kuyruğum hala ona doğru hareket ediyor ve ucu hafifçe baldırına çarpıyor. Ama yanıt vermek yerine, onu orada bırakıp lanet bir çocuk gibi kaçıyorum.

Bölüm 3

ARLET

Bir yıl önce

Elf muhafızlarından biri meşe ağacı rengine zarif elini uzatıp kapı kolunu tutup çevirdiğinde nefesimi tuttum. İçeri girdi ve açık metal kapıdan elfçe mırıldanmalar duyuldu. Hiçbir cümleyi anlayamadım.

Ben beklerken, Joso Lord Vann'ı uğurlamaktan döner ve o ve Lord Lothar gölgelerden izlerler.

Kapı daha da açılır, ama ben içeri davet edilmiyorum. Bunun yerine, kral dışarı çıkar.

Benden iki boy uzunluğunda ve ben ona bakarken, bu dünyadan olmayan güzelliği beni büyülüyor. Bir parçam geri çekilmek istiyor.

Cildi soluk altın rengine ve saçları neredeyse beyaz olacak kadar sarı. Keskin, yüksek elmacık kemikleri yüzünün alt kısmına gölge düşürüyor ve sivri kulaklarından biri basit bir zincirle süslenmiş. Geniş omuzlarını mükemmel bir şekilde dik tutuyor ve gümüş dikişli tuniği beline kadar daralıyor. Arkasında koyu yeşil bir pelerin dalgalanıyor ve alnında gümüş bir taç var.

Sahip olduğum tüm gücü ve zarafeti toplayarak gülümsüyorum. "Majesteleri, huzurunuzda bulunmak bir onurdur. Lütfen bu hediye kabul edin."

Elimi elbisenin yanındaki cebe sokup, enduaralardan birinin bana verdiği ipek bir beze sarılmış zümrütlerle süslenmiş gümüş kolyeyi çıkarıyorum.

Kral Arion, oyulmuş güzelliğinin tüm gücüyle bana bakıyor. Onun bakışları altında yanaklarım kızarıyor ve endişeleniyorum. Onun cildi benimkinin tam tersine kusursuz. Sıradan ve çirkin mi görünüyorum?

Hediye aramızdaki boşlukta uzanmış olsa da, kristal yeşili gözleri bir milim bile kıpırdamıyor.

"*İnsan*. Adın ne?" diye soruyor ve melodik sesi, yaprak dökmeyen ağaçlardan sarkan buz parçaları kadar soğuk.

Yumuşak bir gülümsemeyle başımı bir kez daha eğiyorum. "Adım Arlet, Majesteleri."

Dilini şaklatıyor. "Soyadın yok mu?" Kafamı sallıyorum.

"İnsanların buna ihtiyacı yoktur."

Ya da daha iyisi, onlarla ilgili geleneklerimizi kaybetmişiz.

Muhafızlarına elfçe şiirsel bir şeyler söylüyor ve onlar da gülümsüyorlar. Kاپıyı açan elf, elimden çantayı hiç nazik davranmadan alıyor.

Sonra kral kocaman elini uzatır. Tunikasının kolları avucunun arkasında sivrilmiş bir noktaya kadar uzanır ve mücevherlerle süslü parmakları beni işaret eder.

"Beni düğüne eşlik edeceğinizi söylediler. Hazır olduğunuzda ben de hazırım," der keskin bir sesle.

Elini uzattığına bir an daha bakıyorum, onun kolunu tam olarak nasıl tutmam gerektiğini merak ediyorum. Elimi kralın elinin üzerine mi koyayım? Parmaklarımı onun parmaklarının arasına mı geçireyim?

Maldita sea, içimden küfür ediyorum. *Okumak için yeterli zaman yok.*

Sabırsızca hareket ederek, pürüzsüz, metalik ipek giysisinin hışırtısına neden oluyor ve ben elimi uzatıp, kolunun kıvrımına sokuyorum. Kaşları çatılıyor ve bir hata yaptığımdan emin oluyorum, ama sonra ağzının hafifçe kıvrılması gerginliği azaltıyor. Elini benimkinin üzerine koyuyor. Mükemmel pürüzsüz olmasına rağmen, cildi vernikli ahşap gibi mumsu ve sert bir yapıya sahip.

"Son derece yumuşak bir ten, ama ne yazık ki çok fazla güneş lekesi var," diyor ortak dilde. Sonra elfçe bir şey söylüyor, ama ben anlayamıyorum.

Ona bakıyorum, yine utanç duyuyorum ve onun ve dillerini daha iyi öğrenmek için zamanım olmadığına lanet ediyorum. Elbette elfler lekeleri sevmezler. Onlar... mükemmeldirler.

Yola çıkıyoruz, ama hiç olmadığı kadar tedirginim.

"Canlı ağaçtan kesilmemiş olduğum için beni yumuşak mı buluyorsun?" diye soruyorum, parşömenlerden edindiğim bilgileri kullanmaya çalışarak.

Bana keskin bir bakış attı. "Sen, bir insan, bunu nasıl bilebilirsin?"

Dudaklarımı ısırıyorum. Sesi Lord Vann'a benziyor. Ama ben doğuştan cahil değildim. Bana sunulan fırsatları değerlendirdim ve gelişmeye izin verilen alanlarda başarılı oldum.

Sinirlenmemi belli etmeden gülümsüyorum.

"Okumayı çok seviyorum" diyorum.

Bu sefer onaylayan bir ses çıkarır.

"Karşılaştığım insanlar yazılı kelimelere bu kadar yakınlık duymuyorlar," diye kendi kendine gülümsüyor. "Ya da belki de *oyulmuş* kelimelere."

Enduarlar'a açık bir gönderme, ama ben sakinliğimi koruyorum.

"Mürekkep kullanıp parşömenlere yazıyorlar. Güzel bir dil, enduar."

Düşünceli bir şekilde başını sallar.

"Bütün insanlar bu kadar ileri gider mi?" diye sorar.

Sırtımdan küçük bir ter damlası akar. Her santimetrekaremin onun incelemesine açık olduğunu hissetmekten hoşlanmıyorum.

"Hayır, Kralım, bizler oldukça çeşitlilik gösteririz. Hem görünüş hem de kişilik olarak," diye yanıtlıyorum.

Yine başını sallar.

"*Sizin* geleneklerinizde açık sözlü olmak var," diyor.

Sesi acımasız değil, ama sinirlerimi bozuyor. Daniel'in bana her gün aşılacağı şeyin neredeyse aynısı: Ben sinir bozucu biriyim.

"Belki ben de açık sözlü olmalıyım," diyor ve dudaklarını, onun halkında gördüğüm ilk gülümsemeye uzatıyor. Dişleri, enduarların aksine, insanlarınki gibi keskin değil, düzenli köpek dişleri var.

Midem düğümleniyor. Ben cevap veremedim, o konuşmaya devam ediyor.

"Devlerin sarayında bu kadar ilginç desenlerle kaplı başka insanlar görmedim. Güneşte çalışmaya zorlandın mı?"

Nefesimi ölçerek, "Hayır. Ben dokumacıyım, Kralım. Bu sadece kanımın bir talihsizliği" diyorum.

O tıslar. "Siz insanlar çok kırılgansınız. Sizi bana, olağanüstü erdemli niteliklere sahip olduğunuz için mi sundular? Yoksa sadece yumuşak, bakire bir kurban olduğunuz için mi?"

Zemindeki taşta hafif bir tutarsızlık yüzünden ayağım takılır ve Arion, sanki beni dengelemek istercesine tutuşunu sıkılaştırır. Joso ve Lothar'a bakarım ve onların Kral Arion'a bin güneşin gücüyle bakış attıklarını görürüm.

Yine de... seslerini çıkarmıyorlar.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum çünkü gerçekten anladığımı söyleyebilirim. Bu benim onurumla ilgili değil. Mümkün olduğunca çok hayat kurtarmakla ilgili. Yine de, Lord Vann'ın uzakta olması muhtemelen en iyisi.

Bunun yerine, bir cevap bulmak için çabalıyorum. "Ben..."

Peki, *hostia*, ona bakire olmadığımı nasıl söylemeliydim? Elbette, daha önce sadece eski partnerim Daniel ile birlikte olmuştum, ama Arion bir kral. Muhtemelen çocukluğundan beri kadınların öneminin saflık ve doğurganlıkta yattığına dair dar görüşlü bir retoriğe saplanıp kalmıştır.

Başka bir yol bilmiyor. Onu bunun için suçlayamam. Özellikle de enduarların müttefiklere ihtiyacı olduğu için. Müttefiklere sahip olmak, ordulara sahip olmak demektir. Ordular ise daha kolay zaferler demektir. Zafer, insan kardeşlerim için tatlı bir özgürlük getirecektir.

"Hmm, şimdi çok sessiz. Belki de köleler gece hayvanlar gibi birbirleriyle çiftleşiyorlardır?" diye düşüncelerimi keser.

Nefesim kesildi. Kalbim bir an durdu.

Sinirlenme. Bu hiçbir şeyi çözmez.

Daha büyük bir iyilik için bir gecelik rahatsızlığı göze alabilirim. Kral Teo bana uygunsuz hiçbir şeye zorlanmayacağıma dair söz verdi. Kral Arion'un kocaman, kaba ağzından çürümüş safra fişkırtsa da, kendimi güvensiz hissetmedim.

Gülümserim ve neredeyse hiç yapmadığım bir şey yaparım. Yalan söylerim. "Kral Arion, hiç bir erkek tanımamış olsam da, üzülererek söylüyorum ki bu bir bakire kurbanı değil, sizin halkımı görmemiz için bir fırsat. Belki de enduarların yeniden canlanan bir ittifaka layık olduğunu göreceksiniz ve bu, biz insanların geçmişimizden çok farklı bir geleceğe layık olduğumuzu anlamanıza ilham verecektir."

Elf bana gülümsemeye devam ediyor. "Neden evde çocuğunu büyötmek varken, düşünerek ve okuyarak bu kadar zaman harcıyorsun?"

Kalbim mideme düşer. Anılar, benim yetişemeyeceğim kadar hızlı geri gelir.

Bir çocuk...

Çocuğumla evde olmaktan mutluluk duyardım. Gözlerim yaşlarla doldu, ama gülümsememi bozmadım.

"Oldukça meşguldüm," derim tatlı bir sesle.
O başını sallar. "Evet. Peki, sen *çok* yaşlı
değil misin?" "Neredeyse otuzum. Benim
türüm için çok yaşlı sayılmaz."

Dudaklarını büzüp başını sallar. "Otuz sonbahar, elfler için hala taze bir
bebek sayılır, ama eminim bu dönüşüm geçerli değildir. Her neyse, bu çok
bilgilendirici oldu."

Uygun bir cevap bulamadığımız için, garip bir sessizlik içinde festivale
doğru yolumuza devam ediyoruz.

Neyse ki tünelden çıkıyoruz ve rahatsızlık hissi çabucak geçiyor. Törene
vardığımızda, odanın güzelliği nefesimi kesiyor.

Endu Festivali önümüzde, nefes kesici bir ışık, mücevher tonları ve
karmaşık şarkılarla dolu bir gösteri olarak açılıyor. Binlerce kristal fener, her
biri yumuşak bir iç ışıltıyla parlayarak, eğlenenlerin üzerinde asılı yıldızlar
denizi gibi süzülüyor. Işıkları mağaranın yüksek tavanına yansıyor ve oyulmuş
taş duvarlara prizmatik yansımalar oluşturuyor.

Devasa mavi odaklama kristali uğuldayarak, koronun sesini mağaranın
tepesindeki başka bir kristale yansıtıyor ve bu ses daha sonra mağaranın
tavanındaki binlerce kırmızı, mavi ve pembe kuvars oluşumuna yansıtılıyor.
Katmanlı melodiler, festivalin dört ana caddesinin her birinde bulunan küçük
şarkıcı gruplarından geliyor.

Enduvida halkı kutlama coşkusuyla doludur. İnce kumaştan giysiler
giymiş dansçılar, yükselen Ardorflame tapınağının etrafında karmaşık
desenler oluştururlar, adımları hassas, hareketleri su kadar akıcıdır. Tapınağın
tepesinde, asla sönmeyen kutsal erimiş bir sihirle beslenen kırmızı ve altın
rengi alevler parıldar.

Bizim için ayrılmış oturma bölümünü görüyorum, ama koruduğum kişiyi
oraya götürmek yerine, alayı durdurup ana caddeyi çevreleyen birkaç tezgâha
bakıyorum.

"Lezzetler ve el sanatları, Majesteleri. Çoğu enduar, ama insanlardan biri
aşçılık yapmaya başlamış. Eminim ziyaretinizden memnun olacaklardır,"
diyorum kısaca, arkamı işaret ederek.

Bana yan gözle bakıyor ve bu beni rahatsız ediyor. Kral Arion,
duygulardan etkilenmeyen, geleneklerden etkilenmeyen ve başkalarının
beklentilerinin ağırlığına tamamen kayıtsız bir adam gibi görünüyor.

Uzun bir nefes alarak kabul eder.

"Peki."

Omurgamı dik tutmaktan sırtım ağrımaya başlar, ama hevesle aceleyle oraya giderim.

Baharatlı meyve ve kızartılmış etlerin kokusu sokaklarda yayılır, kaldırımlara serpilmiş ezilmiş kehribarın baş döndürücü kokusuyla karışır.

"Gençliğimdeki enduar pazarlarını hatırlıyorum," diyor Arion beklenmedik bir şekilde. "O zamanlar yerliler arasında çok daha fazla bağırış çağırış vardı."

O, bir çiçeğin etrafına kıvrılmış yılan şeklinde oyulmuş turkuaz bir parçayı eline alırken, ben ona gülümsüyorum.

Tezgahın diğer tarafındaki enduar, Flova, hafifçe eğildi. Oyma parçayı gördüğünde kaşlarını çattı.

"Kral Arion, bu bir onur, ama..." Flova başlar, ancak elf onu keser.

"Bu ilginç bir parça. Sence de öyle değil mi?" diye sorar bana. Taşı inceliyorum. Güzeldi, ama yılanları sevmem.

"Evet, çok güzel," derim yumuşak bir sesle.

Arion tekrar gülümser, sonra hala biraz şaşkın görünen Flova'ya bakar.

"Bu günlerde buradaki para birimi nedir?"

"Para birimi yok, Majesteleri," der Vann arkadan. "Enduvida'da üç yüzden az enduare yaşıyor ve yaklaşık on bir insan bizimle aynı alanı paylaşıyor. Mallarımızı bağırarak satmamıza gerek yok. Paraya gerek yok. Bunların hepsi, çevrenizdekilerin sıkı çalışmasıyla elde edilen birer armağan."

Hızla dönüp ona şok içinde bakarım.

Lütfen uslu dur, doğa kanunlarını çiğneyip ona zihnimden seslenmeye çalışıyorum.

Kral Arion onu birkaç saniye değerlendirir. "Sen kralın köpeğisin, değil mi?"

Vann, şeker gibi tatlı bir gülümsemeyle, "*Danışman*," der.

"Devlerin Kasabı'nın kullandığı Satır," der Arion soğukkanlılıkla.

Yumruklarımı sıkarım ve bir şekilde Kral Arion bunu fark eder.

"Lord Veryl, beni beni bu görünüyor biz biz yapıyoruz insanı insanları rahatsız ediyoruz," diye devam ediyor Arion.

Vann adını düzeltmeden, elf uzanıp çiçeğin sapını kulağımın arkasına taktı. Yılanın başı şakağıma yaslandı

ve ben onu dokunmak için uzanırım.

Neredeyse onu çıkaracağım, ama saygıdan vazgeçiyorum.

"Al. Bir hediye. Sanırım senin ana dilinde *Obsequio*. Kendini daha iyi hissetmen için," diyor ve mumsu parmaklarıyla kulak kepçemi okşuyor. "Ah, başlıyorlar galiba. Gidelim mi?"

Vann'a bakacak zamanım bile yok, o aptalca bir şey yapmasın diye endişeleniyorum, çünkü beni koltuğuma götürüyorlar.

Zaman hızla geçiyor ve ben orada otururken sohbet sessizce devam ediyor. Kısa süre sonra Estela ve Teo, birbirini tamamlayan mavi tonlarda giysilerle içeri giriyorlar.

Çok güzeller. Muhteşem bir çift, açıkça birbirleri için yaratılmışlar.

Estela'nın, ona ve artık birleşmiş halklarına en iyi hayatı sunmaya adanmış asil bir krala hayatını adadığını izlemek, bir an için yanımda oturan kişinin kim olduğunu unutturuyor.

Eski ritüellerin ruhlarını birbirine bağlayarak Teo ve Estela'yı zamanın kendisinden daha eski bir sihirle birleştirmesi, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine neden oluyor.

Yeni ve heyecan verici bir geleceğe ilk adımı onun atması beni çok mutlu ediyor. Eski bir Dev Kralın eşinin tamamen insan olan kızı olarak hayatı kolay değildi. Daniel beni ortak evimizden kovduktan sonra, o beni evine aldı.

"Küçük bir şeydi," derdi. Ama benim için her şey demekti.

Şu anda durum belirsizdi, ama ben dünyanın daha iyi bir yer olacağına dair sarsılmaz bir inançla yaşıyordum. Ve tanrılar izin verirse, dünya daha iyi bir yer olduğunda, o hala ona sahip olacaktı.

Bu birleşmeyi çevreleyen ilahi güç, onlara çocuklarla kutsayacaktı.

Bunu istiyorum.

Tanrıçanın bana gülümsemesini ve rahmimi iyileştirmesini istiyorum, böylece insan eşitliğinin hakim olduğu yeni bir çağda yetiştirebileceğim bir ailem olsun. Zlosa'daki küflü bir evde zorlu bir hayat sürmek yerine, birbirine değer veren nazik insanlarla dolu, kristal mağaranın güzelliğinde yetiştirilecek bir çocuğa sahip olmak bir lütuf olurdu.

Kral Teo'nun Estela'ya baktığı gibi birinin bana bakması bir hazine olurdu. Onun gözlerinde, sanki tüm dünya Estela'nın etrafında dönüyor gibi.

Aniden, çok farklı bir zaman aklıma geliyor. Düğün töreninin *casamiento a la usanza* olarak adlandırıldığı bir zaman. Bu, bir çiftin üreme kafeslerinde başarılı bir şekilde çocuk sahibi olduktan ve bebeği birlikte büyütmek için birlikte yaşamak istedikten sonra kurulan bir bağdı.

Hiçbir söz verilmezdi. Rahibe olmazdı. Yüzük olmazdı.

Sadece kişinin sahip olduğu az sayıdaki eşyalarını ortak bir eve taşıma eylemi.

Ben geldiğimde, Daniel yatağı çok güzel yapmıştı. Birkaç çiçek getirmiş ve onları çatlak pencere pervazına koymuştu.

O zamanlar, dünya insanları parçalamakla tehdit ederken, ben bir çocuk yetiştirmeye hazırdım.

Şimdi ise, bunun ne kadar daha iyi olabileceğini biliyordum. Vücudum düzelirse ve bir çocuk sahibi olursam, onlara sıcak ve güvenli bir yuva verecektim, çünkü ebeveynlerinin onlar için şiddetle savaşacağını biliyordum. Asla yerlerini sorgulamak zorunda kalmayacaklardı. Asla seçilmeyi beklemek zorunda kalmayacaklardı. Onlara sevgi dolu bir yuva verecektim ve onlara yaşamaya değer bir hayat sunmak için elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Yanaklarımdan acı tatlı gözyaşlarını silerken, yan tarafa baktım ve gözümün önünde oturan huysuz bir adam gördüm.

Lord Vann, tapınağın diğer tarafında, sitrin sütunların engellemediği bir bölümde, kollarını kavuşturmuş, sandalyesine yaslanmış, Teo ve Estela'yı izliyor. Ağzı o kadar aşağı doğru kıvrılmış ki, neredeyse gülmek üzereyim. Gözleri beni bulur ve bakışlarımı izler.

Dudağımı ısırp, tören biterken başka yere bakıyorum.

Herkes hareket ediyor, tezahürat yapıyor ve mağarayı sarsacak kadar yüksek sesle bağırıyor, sonra mutlu çift uzaklaşırken festival başlıyor.

Elf Kralı sessizdir, sadece ben hareket ettiğimde hareket eder. Kendimizi tekrar tezgahların önünde buluruz, ancak bu sefer yalnız kalmam. Lord Lothar ona çeşitli sergileri tanıtırken rahat bir nefes alırım.

Dans zamanı geldiğinde, Kral Arion beni kendine yaklaştırır.

"Benimle ol, canım. Gülümsemeni çok seviyorum, sanki hoş bir çiçek benim için benekli yapraklarını açmış gibi," diyor alçak sesle. "Seni... çekici buluyorum."

Bu sözler kalbimi coşturmuyor. Garip hissediyorum. Terliyim.

Biraz daha dans ettikten sonra, "Sana karşı biraz cüretkar davrandığımı biliyorum, ama karakterini görmek istedim. Bazı kadınlar kendilerine küçümseyici davranıldığında sinirlenir, ama sen o kadar hassas değilsin. Açıkça sadık birisin. Bunlar bir kadında harika özellikler."

Ona bakıyorum. Karşımda, küçük şeyleri umursamayan ve insanları ona öğretmek için başarılı bir akşam geçirmek için saatlerce incelediğim küçük ayrıntılara kayıtsız kalan bir adam var.

"Teşekkür ederim, Kralım," diyorum.

Sonra boynumun arkasını avuçlayarak eğildi.

"Bu benim için çok öğretici bir deneyim oldu. Beni ikna ettiğinizi kabul edin," der ve sert dudakları kulağıma değiyor.

Bir an için ruhum uçar. Bu, beklediğimden çok daha iyi gitmişti. Kral Teo memnun olurdu. Halkım ikinci bir şans elde ederdi.

Ona teşekkür etmek için gülümserim, ama o aramıza mesafe koyar. Beni dans eden diğer enduarelerden uzaklaştırmaya başlar. Beni tünelin önündeki gölgeli alana götürdüğünde kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Majesteleri, biz..." diye başlıyorum.

O aniden dönüyor ve nefesim kesiliyor. Bu hiç iyi değil.

"Bir zaman gelecek..." Sesi kutlamadaki kahkahalar ve ilahiler arasında kaybolur. Öne eğilip, eksik cümleyi tamamlamaya çalışırım.

Sonra "Şimdilik sadece izle" dediğini duyarım.

Kaşlarım çatılır ve bakışlarım tekrar onun yüzüne döner. Neden bahsediyor?

Kral Arion, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi, yavaş ve keskin bir gülümsemeyle sırttı. Elleri omuzlarımı kavrayarak beni yerinde tuttu. Kuvvetli bir tutuşuydu ve ben kıvranınca tutuşunu daha da sıkılaştırdı.

Mağarada bir çığlık yankılanır, ardından taşların parçalanmasının gürültülü sesi gelir. Çıkışa giden devasa tünel hareketle dolarken, başım girişin yönüne doğru döner. İki dev savaşçı vardır, göğüsleri çıplak ve bacaklarını örtmek için sertleştirilmiş deri çoraplar giymişlerdir. Birinin kahverengi saçları vardır, diğerinin ise soluk, turuncu-kırmızı saçları vardır ve saçları başının arkasında bağlanmıştır.

Düşman.

Her ikisi de baltalarını acımasız bir yay çizerek savurur ve kimse tepki veremeden iki enduareyi ikiye ayırır. Kan mağara zemini boyunca sıçrar, havada bakır kokusu yoğunlaşır. Nefesim kesilir. Ayaklarım hareket etmeyi reddeder.

Elf Kralı hiç korkmuyor. Onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama tutuşu çok sıkı. Konuşmaya çalıştığımda, beni susturmak için elini ağzıma koyuyor. Gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor.

Bu, başka bir anıya çok benziyor. Vücudum donar. Dehşet buz gibidir. Çok uzun zamandır bu kadar korkmamıştım.

"Biraz daha dayan, Arlet."

İki kişisel muhafızı öne çıkar, yayları çoktan çekilmiş, okları mağaranın ışığında parıldıyor. Ateş etmiyorlar. Henüz. Hazır, okunaksız, bekliyorlar. Diğer on elf muhafızı çevreye yayılmış, yayları kaldırılmış ama parmakları yayların üzerinde hareketsiz.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Neden yardım etmiyorsun?" diye soruyorum ve Arion gülüyor. Derin, öfkeli, şüphesiz bir enduar kükremesi havayı yırtıyor. Vann, Satır.

Kaosu tam zamanında fark ettim ve onun korkunç bir hızla devlerden birine doğru mesafeyi kapattığını gördüm. Vücudunu döndürürken örgüsü arkasında uçuşuyor, baltası temiz ve ölümcül bir yörüngede parlıyordu.

Kahverengi saçlı dev, baltası ve kopmuş eli yere düşerken acı içinde bağırır. Bağırışının gücüyle zemin titrer ve Vann tereddüt etmez — adam toparlanamadan ikinci kılıcını adamın yan tarafına derin bir şekilde saplar.

Vann'ı ilk kez bu kadar ölümcül görüyorum ve bu beni nefesimi kesiyor, korkutuyor.

Onun savaşma şekline rağmen, az önce çok güzel olan şehre yıkım çöker. Benim mükemmel, yeni evim.

Gözlerimden yaşlar akar. Terli tenime soğuk gelirler.

Diğer herkes kaçışıyor, ana mağaradan uzaklaşan evlerde ve mağaralarda sığınak arıyor olsa da, elfler yerlerini korumaya devam ediyorlar.

Her şey çok hızlı oldu. Korku ve kralın kolları beni olduğum yere dondurdu. Gözlerimi kocaman açıp titreyerek ona bakıyorum. Kendimi bu kadar küçük hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Konuşmak için ağzımı açtım, ama aniden kesildim.

"Artık bana kötülük yapanlara ne yaptığımı biliyorsun. Hediymi sakla," diye kral kulağıma fısıldayarak beni serbest bırakıyor. Taşı sakladığı yerden çıkarıp bana uzatıyor, "Şimdi koş, küçük çiçek. Hala yapabiliyorken."

Panik, karnımdan boynuma kadar tüm vücudumu sarar. Koşmak için dönerim, ama tünelin girişinden fırlarken tökezlerim. Bir elf, sonra bir başka elf'in yanından koşarak geçerim. Kalbim deli gibi atıyor, yayları hazır durumda.

Ama ateş etmezler. Enduar Sarayı'na yaklaştığımda, çılgınca ararım.

Teo ve Estela nerede? Festivalden sonra ortadan kaybolmuşlardı.

Kendimi kaybettim ve sert bir göğse çarptım.

Sıcak, güçlü kollar beni sarıyor ve başımı kaldırıp Joso'ya bakıyorum. Saçları tozla kaplı ve çenesi o kadar sıkı ki acı verici görünüyor. Ama dokunuşunun sertliği, tutuşunun sıkılığı tam da şu anda ihtiyacım olan şey. Arion'un tutuşu altında korkmuş olan tuhaf beynimin bir kısmını uyandırıyor. Bu baskı ve güvenlik. Güven. Bu iyi.

"Çok üzgünüm," diyor. Beni daha sıkı, koruyucu ve acil bir şekilde kavlıyor. "Seni güvenli bir yere götürmeliyiz. Her şey yoluna girecek. Sen iyi olacaksın."

Ve sonra, mağara ölenlerin çığlıklarıyla çınlamaya devam ederken, beni oradan uzaklaştırıyor.

Bölüm 4

ARLET

Günümüz, toplantıdan sonra...

Vann beni taht odasının önünde bıraktıktan sonra, sarayın önüne gittim. Orada, hediyelerimin çoktan alınmış olduğunu gördüm, bu yüzden kutlamadan bir şişe bal likörü aldım ve Enduvida'nın geniş mağarasından geçerek eve döndüm.

Yürürken, gecenin kokusunu içime çekiyorum. Hava, nemli taş kokusu ve duvarlara yapışmış biyoluminesan mantarların hafif, topraksı tatlılığıyla dolu.

Köprüyü geçerken zihnim daha da berraklaşıyor. Şişe kalçama çarptığında içindeki sıvı sallanıyor ve ben onu açıp bir yudum almak istiyorum.

Normalde içki içmem. Aslında içmem. Alkolle başıma kötü şeyler geliyor gibi görünüyor, ama uzun bir gece olmuştu ve partide zaten içmiştim. Zihnimi rahatlatmama yardımcı oldu. Bunun sona ermesini istemiyorum.

Konsey konutları bölümüne girdiğimde, önümdeki düzinelerce dairesel evi içime çekiyorum. Sağlamlar, ama benim standartlarıma göre lüksler. Hepsi birbirine benziyor olsa da, kayaya inşa edilmiş olmaları her birine kendine özgü bir çekicilik katıyor.

Vann'ın evinin önünden geçerken adımlarım sendeliyor. Koyu renkli taştan yapılmış iki katlı bir ev. Çevresindeki tüm evler gibi çok güzel. Girişi, kristal damarların içinden geçtiği, kıvrımlı, kök benzeri bir oymayla çerçevelenmiş. Bahçesi bakımlı ve mor ve yeşil tonlarında hafifçe parlayan mantarlarla dolu.

Evin yanında, neredeyse görünmeyecek bir yerde küçük bir demirci dükkanı var. Onu orada silahlarıyla uğraşırken görmüştüm, ama bu saatte, çalışmanın tüm izleri silinmiş.

Parmaklarım şişenin boynunu sıkıca kavrar ve bakışlarımı ondan ayırarak yan taraftaki kendi evime doğru ilerlerim.

Mektuptaki sözler düşüncelerime sızıyor ve dişlerimi sıkıyorum.

"Çözüm basit."

Arion'un sesini duyabiliyorum, sanki o bana bu sözleri okuyor gibi.

Beni korkuttu, olduğum yerde tuttu. İzlememi sağladı.

Çılgınlıkların hatırası zihnime sızıyor.

Merdivenleri tırmanıyorum — çok hızlı, çok beceriksizce, ayaklarım düz olmayan taşlara takılıyor, dengemi sağlamak için kapı çerçevesine elimi dayamak zorunda kalıyorum. Şişenin içindeki bal likörü sallanıyor. Neredeyse kendime gülmek üzereyim. Asla içki içmem, ama işte buradayım, bu duvarların şeklini bilmiyormuşum gibi kendi evimde tökezliyorum.

Birkaç kelime daha ağzımdan kaçıyor.

"Talebinin meşruiyetini göstermek için sembolik bir sunum. Elf varisini doğuracak bir bakire."

Elf Kralı'nın melodik, karanlık sesi kulağıma fısıldadı, *"Biraz daha sabret, Arlet."*

Ön kapıdan geçip evime girerken, neredeyse burada oturup ağlamak istiyorum. Kulaklarımda kan basıncı yükseliyor ve yüzüme elimi bastırırken sadece kristal ışıklı taşların bulanık görüntüsünü görebiliyorum. Sıcak gözyaşları parmaklarımın arasından sızıyor.

Arion beni korkutuyor.

Halkımızı vampirlerden ve diğer küçük tehditlerden korumak için yeterince büyük bir ordumuz var. Ama bir savaştan sağ çıkmak için yeterli değil.

Şu anda değil.

Şu anda değil, çocuklar korkusuzca büyüyorlar.

Şimdi değil, şehrimizin yeni bir bölümünü açtığımız şu anda.

"Arlet adındaki kızıl saçlı olan."

Kralın sözleri zihnimde dönüp duruyor. Onun ifadeleri, talepleri... Bunlar yeni değil. Taş tabletteki her kelime, daha önce bana söylediği şeyler. Kendimi zorlayarak odamın merdivenlerini çıkıyorum, kapıyı açıyorum ve rahat, tanıdık manzarayı içime çekiyorum.

Ne tür bir oyun oynuyor bu adam?

Derin bir nefes alıyorum. *Kendine gel, Arlet. Reddettiğin için kimse sana kızgın değil. Thorne'un söylediklerine göre, muhtemelen en iyisi buydu.*

Peki ya yalanlarım? Beni daha önce ihanet etmiş bir adama gerçeği söylemek zorunda değilim.

Ama duygularım o kadar kolay sakinleşmiyor. O bir varis istiyor, ama ben bunu kaldıramam. Beni korkutmuyor olsa bile, iyileşmek için güçlü bir büyüye ihtiyacım var. Ulla'ya son baktığımda, bir dizi düzensiz kanama döngüsünden sonra rahmim hala yaralıydı.

Ama o, eşlik etmenin beni anne olmaya hazırlayacağından emin. Grutabela'nın büyüü de kalıcı olacak ve bana bir sürü oğul veya kız verebilir.

Her ne olursa olsun, bu yüzden endüareler benim için en iyi seçenek. İnsanlar elflerle çiftleşebilseler bile, bu benim sorunumu çözmez. Onların tanrıları Doros ve Nicnevin, mantığa ve çocuklarının değerine odaklanıyor. Onlar kutsama yapmıyorlar, nesneleri büyülüyor ve halklarının hükümdarlarına veriyorlar.

Arion bana yardım edecek kadar güçlü bir sihirli nesne bulabilir, ama kısır olduğumu öğrenirse, beni daha az sorun çıkaran birine tercih ederek bir kenara atması daha olasıdır.

Ve bunu yapmasa bile, kral kadar zalim biriyle bir aile kurmak?

Beni yerinde tuttu ve kan dökülmesini izlettirdi.

Yüzümden birkaç damla daha gözyaşı süzüldü.

Önce, saç fırçamı ve kozmetik ürünlerimi sakladığım cilalı metal aynanın önündeki masaya gittim. Sonra Lord Vann'ın bana verdiği saç kurdelesini çıkardım ve inceledim. Malzemesi çok narindi ve bu jestin ne kadar düşünceli olduğunu fark ettim.

O zaman bana hediye vermek için gerçekten görevlendirilmiş olmalı, çünkü kendi başına böyle bir şey yapacağını sanmıyorum.

Masadaki mavi bir şey gözüme çarpar ve bal şarabını masaya bırakırım. Orada, ipek bir fuların üzerinde, Arion'un bana verdiği, bir yılanla çevrili oyulmuş çiçek vardır.

Tüylerim diken diken oluyor ve etrafa bakıyorum. Taşınırken bu hediye de yanımda getirmiştin, ama onu buraya koyduğumu hatırlamıyorum.

Saçmalıyorsun. Muhtemelen taşınma çuvallarından birinden çıkardın ve koyacak yer bulamadın.

Onu ortada tutmak çok acı verici. Çok hoş olmayan bir şey. Bu yüzden onu alıp masamın en üst çekmecesine atıyorum.

Ateşli yanağıma soğuk elimi bastırarak, şişeyi tekrar alıp zihnimde gizlenen tüm acı hatıralardan uzaklaşıyorum.

Köşedeki duvara yaslanmış taş çerçeveli dokuma tezgahına doğru yürüdüm, raftan mücevherli bir kadeh aldım, şişemi bıraktım ve mekiklerden birine iplik geçirdim. Bir dakika boyunca ipliği geçirdikten ve atkı ipliğini sıkılaştırmak için ipliği bir araya getirdikten sonra kendimi daha iyi hissettim.

Bu battaniye aylardır yarı bitmiş halde burada duruyor. O zamanlar partnerim Joso'ya hediye olarak yapıyordum. Şimdiyse... Eh, o ilişki bitti ve ben Lorepath'e ve dokumaya odaklanıyorum. Kendimi meşgul tutuyorum.

Yine de, birkaç haftada bir, battaniyenin birkaç yeni sırasını örüyorum. Basit bir kenar olarak başlayan şey, öfkeli bir nehre dönüştü; canlı canlı yutulmadan geçebileceğimi sanmıyorum. Güneşin ışınlarıyla dolu, mavi ve pembe çiçeklerle bezeli bir çayır örmeyi yeni bitirdim.

Bu görüntüleri zihnimde şekillendiren her erkek gözümün önüne geliyor.

Daniel, ilk aşkım — beni derinden yaralayıp hayatından çıkaran adam.

Sonra Joso, beni sevemediği için birlikte olduğumuz süreyi sona erdiren adam. Bana çaresizce istediğim şeyi veremedi.

Hüzünlü bir kakhaha attım. Önümdeki resim, okuduğum destansı bir hikayeden bir sahne gibi görünüyordu.

Diğerleri hikayeler okur ve yakışıklı kahramanlar ve baştan çıkarıcı kahramanlarla birlikte çılgın maceralar yaşamayı hayal ederler. Yüzlerine esen rüzgarı, ciltlerinden akan yağmurun heyecanını ve açık tarlalarda koşarken güneşin altında yabancı çiçeklerin kokusunu arzuluyorlar.

Ben değil.

Mağaraları terk etmeyi düşünmek bile nefesimi kesiyor. Enduvida'ya geldiğimde, kaybettiğim şeylerin yasını tutmadım, inşa edebileceğim şeyleri kucakladım. Beni, evime dönüştürebileceğim bir ev vaadiyle ikna ettiler. Bu, yetiştirme çiftliklerinden ayrıldığımdan beri sahip olmadığım bir şeydi.

Burada, kürkler, kristaller ve küçük metal süslemeler arasında bir vaha yarattım. Bunu asla isteyerek terk etmeyeceğim.

Gözüm yere saçılmış birkaç giysiye takıldı ve durdum. Onları oraya attığımı hatırlamıyordum. Törene gitmeden önce eşyalarımın gerçekten bu kadar dikkatsiz mi davranmıştım? Ayağa kalktım ve mekiklerin

as, tunikleri hızla dolabıma götürdüm. İçeride, sandıklardan birinin yerinin değiştiğini fark ettim.

Garip.

Yükselişten önceki her şey çok bulanık, ama bunu yaptığımı hatırlamıyorum.

Küçük odayı düzelttikten sonra dokuma tezgahına geri döndüm, iplikleri aldım ve bir sıra daha yeşil dokudum. Bir sonraki görüntünün ne olacağını merak etmemek imkansız.

Belki kralın teklifini de dokumaya dahil etmenin bir yolunu bulurum. Belki bu kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olur.

Zengin yeşili izlerken gözlerim yaşarır. Makaranın geri kalanından daha koyu, çimden çok, yaprak dökmeyen ağaçlar veya zümrütlere benziyor.

En sevdiğim renk.

Keskin bir acı göğsümü deliyor ve bana gerçekten yalnız olduğumu hatırlatıyor. Mekiği bırakıyorum, bir bardak bal şarabı dolduruyorum ve mücevherlerle süslü kadehi dudaklarıma götürüyorum.

Arzu, acı ve kaçışla geçen bir hayatın ardından, çölde su arayan bir kadın gibi, dağın altında huzur ve mutluluk vaadine tutunuyorum.

Kıkırdayarak gülerim, bir bardak daha bal likörü doldururum ve uzun bir nefes veririm, umarım bu nefes kaburgalarımın yerleşmiş ağrısını dindirir.

Joso ile çok çalıştım. Bir kocaya sahip olmaya çok yaklaştığımı sanıyordum. Bir partner. Kırık bedenimin bir aile kurmasına yardım edecek bir eş.

Yanılmışım.

Eş kelimesi bile zaten hassas olan sinirlerimi yıpratıyor. Bakışlarım, kumaşa dokunmuş güneş ışığıyla aydınlanan yabani çiçek tarlasına geri dönüyor.

Joso, geldiğimde bana karşı nazikti. Sonra, mağaraya yapılan baskında beni korudu. Beni taşıdığı anda, Daniel'le birlikte öldüğünü sandığım içimdeki bir şeyi ortaya çıkardı. Dokunma ve güvene olan açlık.

Ondan sonra bana yakın durdu.

Birkaç hafta sonra, derslerime ve dokuma işime giderken beni uğurladıktan sonra, sonunda benimle yemek yemeye davet etti. O gece beni öptü, yavaşça ve dikkatlice, sanki benim çekilmemi beklemiş gibi.

Yumuşak öpücükler sert öpücükler kadar zevkli değildi, ama daha yavaş bir tempoda ilerlemekten memnundum. Tekrar güven duymamın zaman alacağını biliyordum.

Beni dansa götürdü, ateşle aydınlatılmış salonlarda beni döndürdü ve alışık olmadığım adımlarda tökezlediğimde güldü. İplikleri sarmama yardım etti

Sonra, benim gibi bir eş istediğini itiraf ettiğinde, bir parçam hızla ve çabucak ona aşık oldu. Bir aile.

Böyle yumuşak biriyle mutlu olabileceğimi düşündüm.

Aylarca, aramızda bir şarkının başlamasını bekledim. Kristallerin uğuldamasını, dünyanın bana bu muhteşem yeni yerde seçildiğini söylemesini bekledim. Hiçbiri olmadı.

Şimdi, yarı sarhoş ve yalnız, tanrılar ve kader hakkında düşünüyorum.

Ya... kristallere söyledikleri şarkı bir eş içermiyorsa? Ya da bir aile? Ya da umduğum herhangi bir şey?

Bu gerçeği içime sindirip, acısını test ediyorum.

Bunu kabul etmek yerine, umut ruhumun içindeki ebedi bir pınardan fışkırıyor.

Mükemmel detaylara sahip bir gelecek hayal ediyorum; mavi tenli bir bebeğin kollarımda dinlenirken, odanın köşesinde ateş çıtır çıtır yanıyor.

Kapıya sertçe vurulan bir ses, bu güzel rüyayı paramparça ediyor.

Ayağa fırlayarak, ayaklarımın dibindeki şişeyi deviriyorum. Sallanırken dünya hafifçe eğiliyor.

"Mierda," diye mırıldanarak ön kapıya doğru ilerliyorum.

Bir başka kapı çalma sesi. Daha yüksek.

"Geliyorum!" diye bağırıyorum, baş dokumacı Fira'nın yeni bir cüppe örmesine yardım ettikten sonra bana hediye ettiği halıya takılıyorum. Düzeltirken, halının da o yerde olmadığını fark ediyorum.

Düşünmeye fırsat bulamadan, düşmeden olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı inip kapıya giden koridora doğru koşarım.

Parmaklarım bronz-altın renkli kapı kolunu tutuşturur, gereğinden fazla güç uygulayarak kapıyı açarım.

Kapıyı açtığım anda, kulaklarımı boğuk bir uğultu doldurur.

Bu gerçek değil. Tam olarak ses değil, daha çok uzaktaki bir nehrin yankısı gibi. Tehlike. Acı. Üzüntü. Yıkım.

Kapıda duran adama bakarken, donmuş bir soğuklukla üzerime çöküyor.

Bir insan. Benden biraz daha uzun. Sarı saçları yeni kesilmiş, bronz teni yara izleriyle kaplı ve parlak yeşil gözleri ışık saçıyor.

Bu yüzü, zihnimin köşelerinde gizlenen hain nehri tanıdığım kadar iyi tanıyorum. Midem düğümleniyor, yumruklarım sıkılıyor — tıpkı başka bir hayatta ortak evimizin kapısını yumrukladığım zamanki gibi.

Bir daha asla görmek istemediğim adam, acımasız bir hayalet gibi karşımda duruyor.

"Daniel," diyorum dişlerimi sıkarak.

O gülümsüyor ve kalbim göğsümde asılı duran iplerin etrafında dönüyor. Yanaklarındaki gamzeler bir zamanlar öpmekten en çok hoşlandığım yerlerdi. O sert, sağlam ve popüler biriydi.

Ve çoğu zaman, diğerleri gülümserken o bana karşı kalpsiz davranmıştı. Güvenimi boşa çıkarmış ve beni incitmişti.

"Arlet, seni burada bulacağımı söylediler," diye başladı. "Bu gece çok güzeldin."

Soğuk bir ürperti tenimi kapladı. Enduvida'da bir yerlerde gizlendiğini bilemezdim, geçen yıl bize katılan binlerce insan ve enduares varken. Ayrıca konseye *yeni* atanmışım, bu da beni bulmayı kolaylaştırıyordu. Görülmesi kolaydı.

Bu benim hatam.

Ona kapıyı kapatmak için harekete geçtim. Normalde bu kadar kaba değilimdir, ama hayatımın en acı kayıplarından birini yaşadıktan sonra beni tereddüt etmeden terk etti. Benim nezaketime layık değil.

Bunu düşünürken bile, içimdeki küçük bir parça acıyor.

"O kadar acele etme," der ve elini kapı ile pervaz arasına sokar. "Arlet, *mi solecita*, bu kokuşmuş mağaraya geldiğimden beri seni arıyordum. Seni bir kez daha parıldarken görmek ne kadar şaşırtıcıydı, tahmin edebilirsin."

Elini iterek, onun çıkardığı çılgılığı zevkle dinledim.

Sonra... iç çekip kapıyı tamamen açtım ve arkasındaki aydınlık caddeyi ortaya çıkardım. Büyü ışıkları, konsey bölgesini altın bir parıltıyla aydınlatıyordu, sıcaklıkları, insan boyunda yükselen mantarlar olan lumikaps'ların ürkütücü mavi ışığıyla karışıyordu. Biyoluminesan şapkaları, yavaş bir kalp atışı gibi nabız gibi atıyordu.

Mağara duvarlarından çıkıntı yapan devasa kuvars damarları ışığı yakalıyor ve aşağıdaki sokaklara soluk gökkuşakları saçıyor.

Bizi çevreleyen evler, taş ve enduares'lerin karakteristik altın rengi metalinin karışımından yapılmış, yuvarlak yapıları mağaranın loş ışığında bile parıldıyor. Bazı evler, mekanizmaları hala çalışır durumda olduğundan, hafifçe uğulduyor.

Bu manzara artık tanıdık gelmeliydi. Ama burada, eşikte durup, bir zamanlar kalacağını düşündüğüm adama bakarken, bir şey bu manzarayı uzak hissettiriyor.

Duygular, çekmecelere ve kutulara düzgünce yerleştirilebilecek şeyler değildir. "Artık senin *solecita'n* değilim," diyorum. "Seni bir daha görmek istemiyorum.

Şimdi git."

Kaşlarını çatıyor ve içimden bir ses -aslında içgüdüsel olarak- onun rahatsızlığını gidermek istiyor. Bunun alışkanlıktan mı yoksa bana daha önce davranışından mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Çenesi sıkışır. "Gitmemi mi istiyorsun? Neden? O canavarlardan biri misin?"

Uçmuş zihnim buzlu suya dalar, bir cevap bulmak için nefes nefese kalır. Herhangi bir cevap.

"Sen ne..."

"Buraya gelmeden önce biri bana senin canavarlardan biri olduğunu söyledi."

Kalbim boğazıma kadar çıkar. Ciğerlerim sıkışır.

Bunu yapamaz. Benim ona aitmişim gibi davranamaz. Beni bıraktı, kirle kaplı kırık bir alet gibi attı.

Bir nefes. İleri adım atıp tüm gücümle ona tokat atmadan önce alabileceğim tek şey bu. Ses, sessiz geceyi yırtıyor. Daniel geriye sendiyor, gözleri öfke ve şokla parlıyor.

Daha önce kimseye vurmamıştım. Bu... *iyi hissettiriyor*. "Arlet..."

"Bir sorun mu var?" diye yeni bir ses araya girer.

Onun arkasında, iki kişi fenerlerin altın rengi ışığına adım attı — biri insan, diğeri enduar. Koyu renkli bukleleri ve tıknaz yapısı ile Biren, gece devriyesinde olan enduar avcısı Faol'un yanında duruyor.

Bakışları bana yönelir. Yanaklarımdan akan gözyaşlarına.

Biren omuzlarını dikleştirir. "Ne yaptın?" diye Daniel'e sorar.

Daniel, benim kocam kadar iyi olan ortağım, benim tek çocuğumun babası, onlara öfkeyle bakar.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tükürür.

Faol onu görmezden gelir ve sert bakışlarını bana çevirir. "İyi misiniz, Leydi Arlet?"

Yutkunurum, acıyı bastırmaya çalışırım. Dudaklarım kırılğan bir gülümsemeye bükülür.

"İyiyim, ama onu görmek istemiyorum."

Faol başını sallar ve onlar harekete geçer. Daniel tepki verecek zamanı bile bulamadan kollarından yakalarlar.

Yüzü kararır. "Ne oluyor? Arlet. *Onlara durmalarını söyle.*"

Ben yapmıyorum. Aslında, izliyorum.

O şiddetle mücadele ediyor. Sesi keskinleşiyor. Çaresiz. Sonra insan diline geçiyor.

"Çocuğumuzun mezarı üzerine yemin ederim, sadece konuşmaya geldim. *Maldita puta!*"

Damarlarımda buz gibi bir his yayılıyor. Nasıl cüret eder bunu söyler?

Yavaşça, derin bir nefes alıyorum. Diğerleri evlerinden çıkarken bir kalabalık toplanıyor. Kahretsin, Melisa'yı ve eşi Ra'Salore'yi görüyorum. Svanna. Fira. Onların varlığı beni boğucu bir sis gibi sarıyor. Yanaklarım yanıyor.

Ve sonra... insanlar bir figürü görmek için ayrılırlar. Vann.

Parlak gümüş rengi gözleri sahneyi tarar. Sesi, toplanan izleyicilerin üzerinde yankılanır. Mutlu olduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Neler oluyor?"

Bakışları benimkilerle buluşur. Gözlerinde küçümseme parlar, Daniel'e döndüğünde ise daha da derinleşir.

Daniel, onu tutanlara karşı hırıldayarak direnir. "Sadece karımla konuşmak istedim!"

Bu sözler savaş davulunun sesi gibi kalabalığın üzerine çöker.

Şok dalgası, meclis üyesi arkadaşlarımdan yüzlerinde yayılır. Kahretsin. Bunlar, benim bir eş aradığımı bilen insanlar. Joso ile birlikte olduğumu bilen insanlar.

Hakkımda ne düşünüyor olmalılar?

Buradan, Vann'ın ifadesindeki değişimi görüyorum. Küçümsemesi daha çirkin bir şeye dönüşüyor.

"Eşim mi?" diye tükürür, bakışları tekrar bana döner. Birkaç saat önce yaptığımız toplantıyı düşünürüm.

Ağzı kıvrılır.

"Törene beni davet etmemen ne yazık, Firelocks. Çiftleşme Yolculuğu yarım hafta sürer."

Öfkenin közleri cildimi yakıyor. Daniel'in bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Bir daha olmaz.

Çenemi kaldırıyorum.

"Bu adam benim kocam değil." Sesim gürültüyü keser, net ve kesin bir şekilde yankılanır.

Dilimin ucunda başka bir cümle var, ama çok özel olduğu için söyleyemem. *Aramızdaki her ne varsa, bir zamanlar onun için taşıdığım kızım kadar ölü.* "Yalan söylüyorsun!" diye bağırır Daniel. Vann onun karnına yumruk atar ve soğuk bir sessizlik

kalabalığın üzerine çöküyor.

Faol'un bakışlarını karşıladım.

"Onunla ne istersen yap. Onu bir daha görmek istemiyorum."

Sonrasını görmek için beklemiyorum.

Dönüp kapıyı çarparak kapatırım. Sırtımı taşa dayayıp elbisemin kenarlarını sıkıca tutarım.

Duygular hızlı ve keskin bir şekilde gelir, donmuş yağmur gibi üzerime yağar. İçimdeki ateşi söndürmesi için üzüntü ve ıstırapı beklerim.

Ama öyle olmaz.

Bunun yerine, odanın diğer ucuna sürünerek gidiyorum, bal şarabımdan bir yudum alıyorum.

Sonra bir yudum daha.

Saat kulesi yavaş, güzel bir melodi çalarak sabahın ikisini işaret ediyor. Bu gün milyonlarca yıl kadar uzun sürdü. Uyumam lazım. Dinlenmem lazım. Yarın yapacak çok iş var.

Sandalyeye yaslanıp, gözlerimi dokuma tezgahına dikip, nabzımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Arkamda hafif bir ses duyuluyor.

Gerginleşiyorum, sonra dönüp bakıyorum. Gölgeler şimdi daha karanlık görünüyor. "Merhaba?" sesim sessiz.

Ses daha da yükselir. Sonra... acı vurur. Keskin, elektriksel bir acı dalgası ayak bileğimi sarar.

Dünya sallanıyor ve her şey karanlığa gömülüyor.

Bölüm 5

VANN

Ertesi gün...

Vampirlerin göğsüne bastığımda, kemiklerin çıtırtısı serin akşam havasında yankılanır. Siyahlaşmış kan, açık yaradan sızar, parçalanmış kaburgalar çürümüş etin içinden dışarı çıkar.

Göğsümdeki Fuegorra'dan parlak bir ışık yayılır, sıcaklık cildimi sarar ve küçük yaraları iyileştirir. Çürük kokusu, taze esen rüzgârın keskinliğinde yoğun ve bayat bir şekilde kalır.

Dudaklarımı kısıp, Enduar Dağları'nın eteklerindeki ormanın yakınında karların üzerine dağılmış bir düzine canavar cesedini inceliyorum. Arkamızda yükselen zirveler, sivri silüetleriyle alacakaranlık gökyüzünü kesiyor. Ağaçlar yosun rengi gibi koyu yeşil ve dalları donla kaplı.

Benimle birlikte yedi tane daha enduar avcısı var, ama ben sadece Ner'Feon ve Ra'Salore gibi birkaçını tanıyorum. İlki, konsey üyesi ve okyanustan yükselenlerin lideri olarak atanmış bir arkadaşım. Okyanustan yükselenler, Büyük Savaş'tan sonra deniz birçok büyük şehrimizi yuttuğunda kaybolan beş yüz enduar askerinden oluşan bir grup. Grutabela ve Endu'nun yardımıyla bu adamlar yok olmadılar, uyum sağladılar.

Dalgaların altında mahsur kalan bu insanlar, Ardorflame tapınaklarının büyüyle ayakta tutulan baloncuk benzeri kolonilerde yaşıyorlardı. Enduvida'dakine benzer şekilde

Enduvida'daki tapınak gibi, bu tapınaklar da Endu'nun yaşadığı söylenen dünyanın merkezine bağlıdır.

Onlar huysuzdurlar. On yıllar boyunca yüzeye çıkmak için can atmış olan bu topluluk, bizim daha acımasız geçmiş geleneklerimizin birçoğunu sürdürmektedir. Bazıları, trollerin eskiden ne kadar keskin olduklarını hatırlamaktan hoşlanmaz. Bence bunu onlar sayesinde hatırlayarak daha güçlü oluyoruz.

Ra'Salore, eski geleneklerin gerektirdiği gibi soyadını ve tam adını birleştirir, ama o da benim kadar uzun süredir mağaralarda yaşıyor. İyi bir kılıç ustasıdır, ama asıl yeteneği taş bükmedir. Zararlı böcekleri yok ettikten sonra ateş yakmak için onu buraya getirdim ve o, kavgadan uzak durarak, şehrin derinliklerinden getirdiği magma topuna konsantre oluyor. Genç, inanılmaz derecede uzun boylu ve bir insanla evlenmiş, onun ikiz kızlarının üvey babası olmuş.

İkisini de yeterince seviyorum, ama çevreme daha fazla insan almakta tereddüt ediyorum. Kızgınlığım, bir zamanlar küçük, sıkı sıkıya bağlı bir topluluktan hızla gelişen bir şehre dönüşmesinden kaynaklanıyor ve herkesin adını öğrenmem imkansız.

Kralın danışmanı olarak, burada olmamam gerekir. Benim yerim büyümeyi gözlemlemektir ve dışarıda olmaktan hoşlanmam.

Ama bazen, satırımı alıp, pelerin üzerinde duran doldurulmuş bir çuval olmayan bir şeye saplamak yardımcı oluyor. En iyi yaptığım şeyi yapmak, yani *öldürmek*, çünkü toplantı gibi anlardan hoş bir kaçış oluyor. İçimi kaplayan dayanılmaz soğukluktan neredeyse hareket edemiyordum.

Bir zamanlar hayatta kalmak için bu durumum gerekliydi. Ama şimdi de bu bedeli ödemeye devam etmek zorunda mıyım? Acımasızca. Bu bana şimdiye kadar yaşadığım en kötü akşamdan kalma hissini yaşıyor.

Ve birkaç saat dinlendikten sonra bile, yine o meşhur soğuğa maruz kaldım. Arlet'in evinin önündeki adamı düşünüyorum, kendini onun kocası olarak adlandırma cüretini gösteren adamı. Aklımda bir öfke parlaması yaşıyor.

Onu bütün gün görmemiştim ve o da konsey toplantısına gelmemişti. Üzüntü onu çabucak ele geçirebilirdi, ama görevlerinden kaçmak onun tarzı değildi.

Çok fazla erkek onu sahiplenmeye çalışıyor.

Başka bir vaimpır saldırıyor ve ben onun vahşi hareketlerini tahmin ederek, dönüp kafasını kesiyorum. Karın üzerine düşüyor, işe yaramaz hale geliyor.

Temiz, ferah bir nefes alıyorum. Kafamı boşaltmak için kavgadan daha iyi bir şey yoktur.

Ancak, kafamın tek düşündüğü Arlet ve o *adam*. Joso'dan sonra bu konuyu kapattığımızı sanıyordum, o kısa çaplı, yarım yamalak bilgeliğiyle Arlet'i bir ziyafette yarı çiğnenmiş kemik gibi bir kenara atmıştı.

"Lord Vann!"

Ner'Feon, derin mavi teninde kuruyan kan izleri ile bana doğru büyük adımlarla yaklaşırken, karları kaplayan kanlı manzaradan gözlerimi ayırıyorum. Tüm okyanus sakinleri gibi, o da geniş omuzlarında hayatta kalmanın bedelini taşıyor, vücudu bir zamanlar onu esir alan derinliklerin şekillendirdiği bir vücut. Gümüş rengi saçları kısa kesilmiş, bu da biz enduaesler için alışılmadık bir şey. Terden nemli ve keskin yüz hatları, ağzı ve gözlerinin çevresinde kırışıklıklarla işaretlenmiş.

Kaşlarını çatarak, yetersiz savaş alanını işaret ediyor. "Siktir," diye mırıldanıyor. "Kaç kişiyi öldürdün?"

"Üç," diye homurdanıyorum.

"Siktir," diye başlıyor diğer adamlardan biri.

"Bu lanet şeylerin bütün ordusunu yok edebilirdin!" diye haykırır Ner'Feon.

Kısa bir kahkaha attım.

"O kadar da etkileyici değilim. Bir seferde en fazla on tane öldürebilirim," diyorum.

Onlar benimle birlikte gülmezler. Ner'Feon yana bakar, arkadaşlarının ifadelerini ölçer ve sonra tekrar benimle göz göze gelir. "Affedin beni, efendim. Saygısızlık etmek istemedim."

Onlar benim gibi şaka yapmazlar.

"Alınmadım." Derin bir nefes alıyorum, sonra nefes almam omuzlarımdaki gerginliği hafifletmeyince dişlerimi sıkıyorum.

Birkaç saat boyunca sadece ana dilimde konuşmak çok güzel. Eskiden her gün böyleydi, ama şimdi şehir, enduar veya insan lehçeleriyle konuşan daha küçük gruplara bölünmüş durumda ve ana dil, ortak dile dönüşüyor. Ortak bir dil, bu adamları benim kardeşlerim yapmadı. En azından şimdilik.

Ne yazık ki, normalde zamanımı birlikte geçirdiğim çoğu adam artık başka şeylerle meşgul. Aileleri, kızları, oğulları, eşleri var. Her şeyleri var.

Peki ya ben? Benim hiçbir şeyim yok. Kadınımla uzun zaman önce öldü. O zaman bile, asla bir ailemiz olmayacağını biliyorduk.

İstmeden, kırmızı saçlı bir kadın gözüme çarptı. Parlak bir kahkahanın hatırası, dolgun kırmızı dudaklardan yükseldi. Ağzım kurudu. Hayal ettim...

Boynunun arkasını yakaladım, o durmak bilmeyen, yatıştırıcı sesi ağzımla keserek.

Arlet.

Lanet olası Arlet.

Kafamdan çık.

Burnumdan nefes vererek düşüncelerimi uzaklaştırıyorum.

"Ateşi nereye yakmak istersiniz?" diye soruyor Ra'Salore.

Cevap vermedim, hala ayaklarımın dibinde biriken kana bakıyordum. "Efendim, genellikle..." Ner'Feon başlıyor.

Hayatım boyunca olduğu gibi, omzumda bir dokunuş hissediyorum. Küçük bir hareket, sadece zırhıma yaslanan bir avucun ağırlığı. Neredeyse babacan bir hareket... Ve bunu hiç kimseye itiraf etmedim. Teo'ya bile.

Tanrım Endü, bana onun onayının küçük bir parçasını bahşetmiştir ve bu da her zaman savaş alanında başarıya götürür. Kalbime yaptıklarımın sonra bile beni asla reddetmedi, bu yüzden ben de başkalarını asla reddetmemeye çalışırım.

Bıçağımı başımın üstüne kaldırıp, tek bir acımasız vuruşla aşağı indiriyorum. Bir başka vaimpîr'in kafası omuzlarından ayrılıyor ve mide bulandırıcı bir sesle karın üzerine düşüyor.

"Ra'Salore, onu ağaçlardan uzağa koy," diyorum.

Donuk, cansız gözler bana bakıyor, ama ben dikkatliyim. Bu şeyler yakılmadıkça yeniden canlanacaklar. Ra'Salore'ye katılırken boğazımda acı bir safra yükseliyor. Şehirden taşıdığı erimiş magma topunu bir odun yığınının üzerine kaldırıyor, taşları bükme yeteneği sayesinde ateşi çabucak söndürüyor.

Cesetler sıra halinde dizilmiş, her bir kesik kafa kendi göğsünün üzerine yerleştirilmiş. Diğerleri, her birinin yanına diz çöküp gözlerini kapatmamı izliyor.

Tanrılar lanetli ruhlarına merhamet etsin. Şeytan tanrısı Abhartach'ın sonsuz karanlığı yerine, Iravida'nın bir versiyonunda huzur bulsunlar.

"Neden başını eğiyorsun? Canavarlar için mi dua ediyorsun?" Ra'Salore alaycı bir şekilde sorar.

"Bazıları bize canavar diyor," diyorum, omzumun üzerinden sözleri fırlatarak. "Bizim de yas tutacağımız kendi halkımız var," diye bir deniz adamı tersliyor.

"Bu adamların bazıları bir zamanlar bizden biriydi," diye karşılık veriyorum. Sessizlik.

Acı bir gerçek ama vaimpírlar zehirli lanetli ölülerden başka bir şey değiller. Hayattayken, bir enduar, bir elf, bir insan olabilirdiler. Onların sonsuza kadar huzur bulmasını istiyorum.

"Bu garip," diye mırıldanır bir başkası. "The Cleaver'ın yas tutması..."

"Bu yas tutmak değil." Onun bakışlarına, sarsılmadan karşılık veririm.

"Bu, bir zamanlar oldukları varlıklara saygı duymaktır."

"Düşmanlarını öldürmekten zevk almıyor musun?" Ner'Feon sorar.

Bir an durup, "Yas tutmadığım ölümler var. Ama tekrar söylüyorum, *bu yas tutmak değil.*" diyorum.

Ner'Feon homurdanır.

Peki. Okyanustan yükselenler can sıkıcı olabilir.

Ayağa kalkarken parmaklarım bıçağımın sapını kavrar. Ölüm bana devleri hatırlatır. Devler bana insanları hatırlatır. İnsanlar bana eşlerimi hatırlatır. Ve eşler... Bu sadece hayal kırıklığı ve acıya yol açar.

Kanımdaki sıcaklık, yeni yerleşim yerindeki donmuş gölde hızlıca yikanarak giderilebilir. Bunun yerine, ayakta duruyorum. Bir askerin, yaptığı pisliği temizlemeden öldürmesi yakışık almaz, bu yüzden bir çift bacağı tutup cesedi alevlerin içine atıyorum.

Turuncu ışık, artık karanlık olan gökyüzünde parıldıyor — Arlet'in saçlarında dans edenler gibi.

O, aklımdan çıkmıyor. Derin bir nefes alıp, boğazımdan gelen bir ses çıkararak ateşe bir ceset daha atıyorum.

Adamlardan birinin konuşmasından bir parça yakalıyorum ve şu sözleri duyuyorum "*Çiftleşme Yolculuğu.*"

Siktir. Arlet'in yükselişinden sonraki etkinlik.

Çiftleşme Yolculuğu, halkım arasında bin yıldır uygulanan bir ritüeldir. Bu, uygun yaştaki bekar trollerin, kısa sürede mümkün olduğunca çok insanla tanışarak tanrıça tarafından kutsanmış diğer yarılarını bulmaları için düzenlenen, bir gün süren bir festivaldir. Göğsümüzdeki Fuegorralar her zaman ilk görüşte eşlerini tanıyamazlardı, ancak bu ritüelin etkili olduğu yeterince yaygındı.

Geçmişte, trollerin sayısı milyonları bulduğunda, bu ritüel pratikti. Şimdi ise, insanlar kabul edilebilir bir oranda doğal bir şekilde eşlerini buldukları için bu ritüel lüks gibi geliyor.

Festival kaos olacak. Çadırlar şimdiden şehrin alt katmanını kaplamış durumda. Kadınlar narin elbiseler veya savaş zırhları giyecek. Erkekler yeteneklerini sergileyecek. Eski gelenekler. Anlamsız gösteriş.

Ve günün sonunda, düzinelerce eş, kürklerinin içinde çıplak olarak diğer yarımalarını bulurken, geri kalanlar geride kalanları deneyecek.

Seksin kokusu. Sıcaklık. Ateş.

Daha başlamadı bile, ama şimdiden boğazımı sıkıyor.

Alnımdaki kanı temizlemek için zırhımın arkasını alnıma sürüyorum.

Elflerle karşılaşmaya hazırlanmamız gerekirken, bunun yerine evcilik oynuyoruz.

Eğitim mağaralarını denetlemeye gittiğimde, insanlardan ve enduarelerden duyduğum tek şey bu. Hammerhead salonunda yemek yerken, kaçınılmaz olarak birileri giyilecek kıyafetler ve gelenekler hakkında konuşuyor. Konsey toplantılarında, organizatör Lirene hakkında konuşmalarla boğuluyorum. O da, taburu kaybolmadan hemen önce bir Çiftleşme Yolculuğuna katılmış olan bir başka okyanus sakinidir.

Yakılacak daha fazla ceset parçası kaldırıyorum ve yanmış cesetlerin kokusundan öğürüyorum.

Elf Kralı'nın bir mektup gönderdiğini bilmek festivali gölgeleyecekti, ama aynı zamanda Arlet'i herkesin onun evlenmeme kararını yargılayacağı bir duruma sokacaktı. İnliyorum. Neden son zamanlarda her şey bu kadar sinir bozucu bir şekilde karmaşık olmak zorunda?

Bundan hoşlanmıyorum.

Sonunda, son ceset ateşe atılır ve daha fazla duman alanı doldurur. Kömürleşmiş et. Kan. Her şey kokuyor.

Duman bulutunun altında çömeliyorum, uzun süredir düzgün uyuyamadığım için yorgunum. Soğuk derimin içinden sızıyor ve damarlarımda dolaşan ateşi uyuşturuyor. Karanlık görüşümü kaplıyor, diğerleri alanı temizleyip içeri girerken onları neredeyse göremiyorum.

Onlara yarı yürekli selamlar vererek, kırımın üstüne çöküp orada oturuyorum. Neden Arlet'i düşünmeden duramıyorum?

Cadılar bunun olmayacağına yemin etmişti. Kalbimin bedenimden özgür olacağına, ölene kadar tek bir kadına ait olacağına.

Lanet olsun, yanılmışlar.

Dişlerimi sıkıyorum. Ayağa kalkıyorum. Ne kadar zaman geçti kim bilir, ama ay şimdi gökyüzünde yoluna devam ediyor ve ateş sönmüş.

Adra'nın adını yakma zamanı geldi.

Parmaklarım, yüzüm ve ayaklarım uyuşmuş, ama bu hissi görmezden gelip Enduvida'nın yaldızlı girişine doğru geri dönüyorum. Orada, dağ yamacına devasa altın kapılar yerleştirilmiş. Karmaşık oyma geometrik desenler

, yüzyıllar boyunca metal işçiliğinde edinilen tecrübenin bir yansıması olan bir tasarımla birbirine geçiyor.

Derin kırmızı damarlar çevredeki kayaların içinden akarak, can damarı gibi dağın içine doğru uzanıyor. Tanıdık ev kokusu ciğerlerimi dolduruyor, kükürt ve mineral bakımından zengin taş kokusu, ama bir yıl öncesinden farklı. Daha fazla insan var. Daha fazla kültür, benim tanımadığım bir şeye dönüşüyor.

Aylar önce, sadece iki yüzümüz hayatta kalmak için mücadele ediyorduk. Belki lüks bir hayat değildi, ama en azından bir aradaydık.

Şimdi ise her şey dağın içine hissediliyor. Çok fazla yayılmış. Ve içimdeki boşluğu doldurmak için giderek daha fazlasını üstleniyorum.

Ne yaparsam yapayım, boşluk devam ediyor.

Bu saatte şehir şaşırtıcı derecede sessiz. Şu anda uyanık olan tek insanlar av görevindeki endüreler ve insanlar, aşçılar, ara sıra temizlik ekibi ve gece geç saatlerin sessizliğinde huzur bulanlar.

Koridorda yavaşça yürürken sola dönüp Anma Duvarı'na doğru ilerliyorum. Burası Endüvida'da yüzyıllar boyunca ayakta kalmış birkaç yerden biri.

Tünelin duvarlarından çıkıntı yapan parlayan kristaller etrafıma yumuşak bir ışık yayıyor. Yavaşça nefes veriyorum. Halkımızın baş rahibi ve Bilge Kadını olan Anne Liana, yakın zamanda buraya gelmiş. Bu yeri korumak için sık sık zaman ayırıyor ve yeraltının ısını kullanarak kutsal isimlerin her zaman aydınlık kalmasını sağlıyor.

İsimler duvarlara oyulmuş, uzun sıralar halinde uzanıyor. Omuzlarımın boynumla birleştiği yerde keskin bir ağrı hissediyorum. Ölenlerin listesinin önünde durmak çok etkileyici bir deneyim.

Bu insanların çoğu Büyük Savaş'ta acımasızca öldürüldü. Bazıları ise yıllar önce elflerle yapılan çatışmalarda hayatını kaybetti. Binlerce kişi uzun bir yaşamın ardından evlerinde sessizce öldü. Diğerleri ise sadece... kayboldu.

Her isim, umutlar, hayaller ve ailelerle yaşayıp sona eren bir hayattı. Eşleri öldü. Çocukları. Torunları. Hayatlarının eseri.

Bir zamanlar, ölenleri oyma sanatıyla koruyan adanmış bir zanaatkarlar ekibi vardı. Şimdi, hayatta kalanlarımız tarafından kabaca yapılan yeni oymaları kolayca fark edebilirsiniz.

Adra'nın adı diğerlerinden daha büyük olmamalıydı. Ekstra boşluk ya da süsleme istememiştim. Ama onu kendim oyduğum için el yazım pek zarif değil.

Dikkatlice, yerden parlayan kristallerden birini alıp keskin ucunu isminin oyuklarına bastırdım. Işık harflerin üzerinden dalgalandı ve yavaşça her bir girintiyi doldurdu.

Li'Adra.

Sarı-altın rengi bir parıltı taşın üzerinde çiçek açar, onun gülümsemesi kadar sıcak. Yüzü hafızamı doldurur — asker üniformamla bana gülüyor. Beni aşk delisi olarak adlandırırdı, sanki hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğim için deliymişim gibi.

Haklıydı.

O zamanlar dünya basitti. Bir *Eşleşme Yolculuğuna* ihtiyacım yoktu. Ona ihtiyacım vardı.

Ama o, diğerleri gibi, Büyük Savaş sona erdiren patlamada öldü. Ve benim bir parçamı da yanında götürdü.

Burada durup onun adını izlerken, başka bir şeyin eksik olduğunu biliyorum. Ve yeni bir şey zorla içeri girmeye çalışıyor.

Gözlerim yanıyor. Güçlenmek için derin bir nefes alıp, elimi onun isminin yanına koyuyorum.

"Huzur bulmanı dilerim, aşkım."

Her nefes alışımda göğsümde bir acı hissediyorum. Bekliyorum, kalp atışlarımın ritmini dinliyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Sonunda, bırakıyorum. Geri çekiliyorum.

Göğsümde soğuk bir uyuşukluk başlıyor, kollarım boyunca yayılıyor.

Kristali kaldırıp duvara daha yükseğe bastırıyorum, yeni bir isim sırasını aydınlatıyorum — onları yas tutacak ailesi kalmamış olanların isimlerini. Sanki resim yapıyormuşum gibi, cansız bir şeye yeniden renk katıyormuşum gibi. Sistematik, telaşlı bir şekilde hareket ediyorum, onların yüzlerini hayal etmeme izin vermiyorum. Bu, benim için dayanamayacağım kadar fazla duygu uyandırır.

Arkamı döndüğümde, tünelin yarısından fazlası aydınlatılmıştı.

Arlet buraya hiç gelmiş mi acaba? Adra'nın adını görmüş müydü? Onun hakkında bir şey bilmediğini sanıyorum ve ben de bunu konuşacak durumda değildim. Bilseydi belki iyi olurdu. Belki içimdeki bir şeyi anlardı.

Ama bunu düşünmek aptallık.

"Yarına kadar, benim tatlı Adra'm," diye mırıldanıyorum. "Sapmamı başışla. Ben yalnız, yaşlı bir canavarım."

Işığı yanmayan isimleri geçip giderken, onlara başka bir gün ilgileneceğimi biliyorum.

Bir çığlık havayı deliyor.

Tünellerin açık mağaralara ulaştığı girişin yakınında duruyorum. Mavi ve kırmızı kristal duvarlar bu korkunç sesi bana geri yansıtıyor, şehrin uğultusu bir anlığına kesiliyor. Gecenin ortasında bir ışık parlıyor. Kafamı kaldırıp kaynağını arıyorum.

Başka bir çığlık sessizliği yırtıyor. Kadınsı.

Parlak. Acı dolu. Tanıdık. *Kahretsin*.

Aklım yetişemedi ayaklarım hareket eder. Bir siren beni çağırır ve cevap vermekten başka seçeneğim yoktur. Bir grup insan, çıkışa giden köprülerden birinin yakınında toplanmıştır. Onu gördüğümde, kalabalığı yararak ilerlerim.

Arlet, çıplak ayakla yerde top gibi kıvrılmış, hıçkırarak ağlıyor.

Keskin bir panik boğazımı sıkıyor. Bir terslik var. Kirli siyah taşın üzerinde solgun, sallanıyor. Çok küçük. Çok kırılğan.

İki gün içinde onu ikinci kez ağlarken görüyorum.

"Çekil yolumdan!" diye bağıryorum ve yanına diz çöküyorum. Omzunu tutup hafifçe sallıyorum. "Firelocks."

Bu kadar yakından, ne kadar üşüdüğünü hissedebiliyorum. Terli cildi, onu hasta gibi gösteriyor. Yüzünün narin solgunluğu, loş ışıktaki neredeyse saydamlaşıyor ve yanaklarında bulunan çiller, şakaklarının yanındaki mavi damarlarla keskin bir kontrast oluşturuyor.

Mermerden oyulmuş gibi görünüyor.

Elimi kaşlarının üzerine koyuyorum, avucum neredeyse başını yutacak kadar büyük. "Firelocks, ne oldu? Yaralandın mı?" Sesim keskin.

Saldırıya mı uğradı

Saldırıya mı uğradı? Yoksa evine giden *adam* mıydı?

Elime karşı direniyor ve bir çığlık daha atıyor.

"Siktir," diye içimden küfür ediyorum. "Kraliçe'yi çağır! Ulla'yı çağır!"

Onu kendime doğru çekerim, kollarım onun küçük vücudunu sarar.

İnsanlar ona bakarken, burada acı çekerek bırakılmamalı.

"Gidin! Geri kalanlarınız evlerinize dönün!"

Bağlanmamış saçları kollarımın üzerine dökülüyor, kırmızı bukleler karışık ve dağınık. Serbest elimle saçlarını örtüyorum, bukleleri bükerek başının üstüne yerleştiriyorum, böylece

diğerleri özel olması gereken bir şeyi görmesinler. Kollarımı zorluyor ve gücünü fark ediyorum. Hep böyle miydi?

"Arlet, ben buradayım." Sözler ağzımdan çıkmadan önce kaçırır.

Gözleri birden açılır ve tırnaklarıyla bana saldırır.

"Ne oluyor?" O beni kaburgalarımın tekmelediğinde, şaşkınlıkla geri çekildim. Dört ayak üzerinde, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi geri çekilerek ayağa kalktı.

İçimde bir şey sıkışır. Geniş, vahşi gözleri saf siyah renkte parlar —sonra aniden tek tek göz kırpmasıyla, karanlık karanlık soluyor, ortaya tanıdık tarçın rengi ortaya çıkar.

"Vann?" diye fısıldadı, sanki etrafını ilk kez görüyormuş gibi hızla gözlerini kırpıştırarak. "Ne... ne oluyor?"

Yüzümü ifadesiz bıraktım.

"Seni burada, yerde buldum. Çığlık atıyordun."

Alnındaki teri siler. "Ben..."

"Arlet!"

Kraliçe Estela bize doğru hızla yaklaşırken dönüp baktım. Gerçekten geldiği için kaşlarım havaya kalktı. Genelde geceleri çocuklarıyla ilgilenmek zorunda olduğu için müsait olmazdı.

Küçük boylu olmasına rağmen, onu kutsayan tanrıçalarla boy ölçüşecek bir varlığı var. Örgülü bukleleri Arlet'inkinden daha vahşi görünüyor, ancak cildi ilahi bir güçle parlıyor.

Arlet'e uzanmadan önce bana zar zor bir bakış attı. İki muhafız onu takip ediyordu, ama o durduğunda uzakta durdular.

"Ulla ve ben bahçedeydik, biri bize Arlet'in bağırdığını söyledi. Hasta olduğunu sandım, *querida*. Toplantıya gelmedin. Neyin var?" diye sorar.

Arlet yutkunur, sonra ağzını açar. Hiçbir kelime çıkmaz. Kafasını sallar ve tekrar dener.

"Ben... bilmiyorum. Yatağa yattım. Sonra burada uyandım."

Kraliçe Estela bana döner, gözleri keskin. "Peki ya sen? Ne gördün?"

Tereddüt ediyorum. Arlet'in yerde sallanırkenki görüntüsü zihnimde canlanıyor — saldırdığı an. Gözlerinin bakışı.

"

Şaşkın. Saldırıya uğradığından endişeleniyorum."

Eğer evine gelen Daniel tarafından saldırıya uğradıysa, bu çılgınlığı açıklayabilir. Ama gözleri... Vampir'in gözleri kırmızıydı. Onun tarafından ısırılmış olamaz, sanırım.

Belki bir *aradhlum*? Ama mağara örümceği zehri zehirliydi. Hareket edemezdi. Deli gibi etrafta koşuşturmazdı.

Belki bunun Daniel ile bir ilgisi vardı.

"Teşekkürler Lord Vann," Estela bir kez başını salladı ve Arlet'e döndü. "Saldırıya uğradın mı?"

Arlet şaşkın görünüyor. "Bilmiyorum."

Arkasında, Leydi Ulla gelir. Uzun bir süre, hem şehrin yemeklerini yöneten kişi hem de şifacıydı. Şimdi, diğerlerinden daha çok şifacılığa odaklanıyor.

Uzun boylu bir enduar kadını, saçları neredeyse kafası kadar büyük bir topuz halinde toplanmış. Benim halkımın standartlarına göre çok güzel. Endişe yüz hatlarını bozuyor. Aceleyle Arlet'in yanına geliyor ve hastasını muayene ediyor.

"Fiziksel bir yara görmüyorum," diyor Ulla. "Ama solgun görünüyorsun. Ateşin var. Seni eve götürmemiz lazım."

Ağzımı açıyorum, "Çürük olmadığına emin misin? Birinin ya da bir şeyin kafasına vurduğuna dair bir iz yok mu?"

Ulla kaşlarını çatı. "Hayır." Arlet'e döndü. "İyi uyuyabiliyor musun? Hepimizin yaklaşan festival için endişeli olduğunu biliyorum, senin ise yükseliş nedeniyle iki kat daha endişeli olduğunu tahmin ediyorum."

Arlet zorlukla yutkunur. "Ben... uyuyamadım."

Dün gece onun evinin önünde olanları düşünüyorum. Ağlaması ve bir insanın bağırması. Daniel, sanırım. *Onun sorunu neydi ki?*

Ulla, Arlet'in ayağa kalkmasına yardım eder. Firelocks bana baktığında, hala farklı görünüyor. Gözlerinde neşe yok. Parlaklık yok. Bir parçam onu evine taşımak istiyor, ama muhtemelen reddeder.

"Lord Vann, Arlet'e yardım ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor Estela, başını bana çevirip öne eğerek. "Acaba siz..."

"Yürüyebilirim," diyor Arlet keskin bir sesle. Sesi normalden daha tiz.

Benim yardımımı istemiyor. Estela ve Ulla'nın yardımıyla idare edebileceğini düşünüyor, ama ikisi de benim kadar güçlü değil.

Dişlerimi sıkıp zorla gülümsüyorum. "Yardım etmek için buradayım, Majesteleri. Leydi Arlet, hızlı bir iyileşme dilerim ve umarım hepiniz daha sakın bir akşam geçirirsiniz."

Başka bir şey söylemeden, arkanı dönüp gittim. Elimi yüzüme sürerek inledim.

Bir şeyler yapmam lazım. Daniel denen adamın neyin peşinde olduğunu ve ona ne yaptığını öğrenmem lazım.

Bölüm 6

ARLET

Ertesi sabah...

Başımın üstünde sallanan büyü ışıklarına rağmen, karanlık örümcek ağı gibi bana yapışıyor.

Gözlerimi kırıyorum. Neden ışıklar açık? Hafızamda boşluklar var. Küçük anları yutan bir karanlıkla silinmiş. Dün gece yatağıma gittiğimi, uzandığımı hatırlıyorum... sonra hiçbir şey.

Kısa bir süre önce, karşılama odasının zemininde uyandım. Atılmış bir kumaş gibi yatıyordum. O anda bir ürperti beni sardı ve hala tamamen ısınamadım. Yukarı çıktım, üzerime bir battaniye örttüm ve makyaj masamın önüne oturdum.

Yükselişimde çok fazla bal likörü içmek bir hataydı. Neredeyse hiç içmem, ama şimdi bedelini ödüyorum.

Sebep bu olmalı.

Ve yine de... partiden sonra, içkiden sonra, daha fazlası olmuştu.

Her şey Arion'un mektubuyla başladı. Enduarlar ve elfler arasındaki tehdit, bir tarafın ilk hamleyi yapmasını bekliyor. Kendimi onun kapısına gönderilmeye razı olsaydım, bu bekleyiş sona ererdi. Enduvida'nın kurtuluşunu onunla evlenmeme, ona bir çocuk vermeme bağlamak, acımasız bir evren şakası.

Yalan söylemek bana kolay gelmiyor. Bir yalan söyledim ve kralın hakkı olmayan bir gerçeği sakladım. Şimdi, varisini doğurmam için bedenimi istiyor.

Ve sonra Daniel geldi. Beni seveceğine söz veren Daniel, sonra her şekilde güvenimi boşa çıkardı. Evime geldi... Ne için? Ne istiyordu?

Beni görmek için mi? Olanları hatırlatmak için mi?

Odamin karanlığında, tanıdık ve keskin bir hüzün göğsümü sıkıştırıyor. Bir başka sefer, kederden o kadar öfkelenmişim ki, düzgün düşünememişim.

Dökülmemiş gözyaşları gözlerimi yakıyor ve bir anı canlanıyor.

Elimi karnıma bastırıyorum, ama tutacak bir şey kalmamış. Odadaki sessizlik dayanılmaz, neredeyse yatakta dağılmış örgü kumaş kadar. Meşale ışığı çürümüş ahşap duvarlara yansıyor, uzayıp kaybolan huzursuz gölgeler oluşturuyor.

Daniel yanıma diz çöküyor, eli benim elimi kaplıyor, ama bu boşluğu doldurmuyor. Parmakları titriyor, nefesi düzensiz.

"Oğluma ne yaptın?"

Kızım, sanırım. Bir kızdı.

Sesindeki kırılmayı, yutmaya çalıştığı çaresizliği duyabiliyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, gerçeği kabul etmek zorunda kalmadan önce bu anı biraz daha uzatmak için kendimi zorluyorum. Hareket etmediğim, bunu dile getirmedığım sürece, belki de gerçek olmayacaktır.

Ama sonra Daniel uzaklaşır ve kanla kaplı eteğimin uzanan kısmını ortaya çıkarır.

Keder, okyanusun dibine batan bir taş gibi içime yerleşiyor, ağır ve kaçınılmaz.

Hıçkırarak ağlıyorum. Söylenecek söz yok, alınmış olanı geri getirecek bir şey yok. Hayatın olması gereken yer olan karnımda sadece dayanılmaz bir sessizlik var.

"Daniel, her şey çok hızlı oldu. Gitmemeni söyledim, ben..."

Bana bakar, kırmızı teninin yanında yeşil gözleri parıldar. "Dışarıda."

"Ciddi olamazsın," diye yalvarırım. Bu kelime çok kesin.

"Birlikte olmamızın amacı artık yok. O yüzden git."

Sanki benim hatamış gibi soğuk bir şekilde söylüyor. Sanki ben kendimi yatağa bağlayıp, o içmeye giderken hareket edemememi sağlayan kişiymişim gibi.

Gözlerimi kırıştırarak, o anıya boğulmadan önce kendimi ondan koparıyorum. Estela o gece beni köle barakalarının ortasındaki sönmüş ateşin yanında donarken bulmuştu. Beni yanına aldı. Beni temizledi.

saatler, günler, haftalar gibi uzun bir süre silinmişti.

Kral Arion'un isteği içimde bir şeyleri tetikledi. Bu yüzden bu kadar çok içtim. Bu yüzden her şey garip.

Tıpkı eskisi gibi, bu da geçecek.

Aynaya dönüp gözlerimin altındaki hilal şeklindeki gölgeleri inceliyorum. Garip. Her zamanki gibi mor ya da mavi değil, donuk, cansız bir gri. Cildim garip, çok soluk, çok soğuk.

Battaniyem açılıyor ve cilalı metalde karanlık bir şey gözüme çarpıyor.

Ayağa kalkıyorum. Aşağıya bakıyorum. Ve çığlık atıyorum.

Geceliğimde bir leke var. Ellerimi hareket ettirdiğimde, tırnaklarımın kenarlarında kabuk bağladığını fark ettim.

Kan mı? Belki de bu bir kanama döngüsüdür?

Vücudumun ön tarafında hiç leke olmadı. Ama yerde uyanmıştım, belki...

Tanrılar.

Derin nefesler alarak ellerimi yüzüme götürdüm. Pullar kırmızıdan çok morumsu bir renkteydi. Eğer bu kan ise, insan kanı değil, diye düşündüm, midem bulanırken bile. O kadar koyu mordu ki, neredeyse siyah gibiydi. Parmaklarımla dikkatlice kazıdım.

Acı yok. Benim değil.

Hiperventilasyon yaparken, geceliği vücudumdan yırtıp, sanki bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi kendimden uzak tutuyorum. Soğuk hava çıplak tenime geliyor. Çılgınca, geceliği yıkanacak çamaşırların olduğu çöp kutusuna atıyorum, ellerim o kadar şiddetli titriyor ki, neredeyse hissedemiyorum.

Bir an orada durup nefes alıyorum. Çıplak vücudumu incelemek için aynaya döndüğümde titriyorum. Ellerim dışında, karnımda veya bacaklarımda leke yok.

Beynim çözüm bulmak için çabalıyor. Koyu renkli bir madde, muhtemelen kan, geceliğimi kaplamış, tıpkı...

Ama öyle değildi. Bu, düşükle aynı şey değil. Ulla'ya gitmelisin.

Derin bir nefes alıyorum. O her şeyi kontrol edebilir. Biraz sakinleşiyorum, farklı düşüncelerin ortaya çıkması için yeterli kadar.

Lorepath'ın ilk taslağının sadece üç ay sonra sunulması gerekirken neden bu oluyor? Okula düzgün bir başlangıç için hazırlanmalıyız

Fira'ya, yeni dağ yerleşimindeki bazı evlerin mobilyaları için kumaş konusunda ona yardım edeceğimi söylemişim.

Ve lanet olası bir çiftleşme yolculuğu vardı. Bazı insanların kıyafetlerini değiştirmelerine yardım ediyordum.

Tanrılar.

Ulla'nın evine gitmek için giyinmek yerine tereddüt ettim. Belki de tırnaklarımdaki şey kan değildi? Belki de kokmuş bal likörüydü? Ya da belki de boyaydı?

Elbette, şimdiye kadar dokunduğum hiçbir boyadan daha kötü kokuyordu, ama bugün işlerle dolu bir gün olacağını bilerek yatmışım. Estela öğleden sonra buluşmak istediğini söylemişti.

Önce iş. Bununla sonra ilgilenirim. Sadece garip bir geceydi. Daha fazlası değil.

Kendimi banyoya zorla sokup, nemli bir bezle cildimi sertçe ovuşturuyorum. Yapılması gerekenlerin bir listesini yapıyorum. Okula gitmek söz konusu bile olamaz. Bu kadar endişeli olduğumda çocukların yanında olmamalıyım, bu yüzden dersler bitene kadar planlarımı kontrol etmek için bekleyeceğim.

Dokuma tezgahlarında yardıma ihtiyaçları olduğunu biliyorum. Bu, günümü geçirmek için yeterli bir neden.

Derin bir nefes alıp masamdan kozmetik ürünlerinden birini alıyorum. Balmsı bir kek, ten rengi minerallerle ezilmiş. Onu cildime bastırıyorum, yüzümdeki çukurların içindeki doğal olmayan gölgeleri hafifletiyor ve bugün çok daha belirgin görünen korkunç çilleri kapatıyorum.

Normallik yanılsaması.

Aynada kendime zayıf bir gülümseme atıyorum, ayağa kalkıyorum ve küçük bir kahvaltı almak için aşağıya iniyorum. Mutfığa yaklaştığımda, Ulla'nın bana hediye olarak pişirdiği ekmeğin masanın üzerinde durduğunu görüyorum. Bir dilim aldığımda, sert olduğunu fark ediyorum.

Hmm.

Sadece bir geceden sonra bu kadar bayat olması garip. Aşağı katın geri kalanı törenimden kalan hediyelerle doludur ve ben hepsinin yanından geçip ekmeğin üzerine biraz yağ dökerek yumuşatıp çiğniyorum.

Yerde şüpheli bir şey bulurum diye kalbim çarparken zemini taradım. Kan yoktu.

Memnuniyetle ayakkabılarımı giyip, saat kulesi sekizi çaldığında ön kapıya doğru yöneldim.

Hostia. Yine geç kalacağım.

Dışarı çıkıyorum, hala zorla gülümsemeye çalışırken ayağım sert bir şeye takılıyor. Ayakkabıma takılan tüylü bir şey.

Donup kalıyorum, boğazıma kadar gelen mide bulantısı hissediyorum. Yavaşça aşağıya bakıyorum.

Uzun, kopmuş bir bacak, tırnaklarımdaki ve geceliğimdekiyle aynı renkteki kalın bir kan gölünün içinde taş kapımın eşiğinde duruyor.

Nefesim kesildi.

Bu bir mağara örümceği — enduareslerin *aradhlum* dedikleri türden. Ama geri kalanı kayıp.

Parlak eklemimin ucundaki keskin pençesine bakıyorum. Kemiklerime bir ürperti yayılıyor.

Ayak bileğim yanıyor.

Eteğimi kaldırıyorum, belki de yavrularından biri ortaya çıkıp beni ısırmıştır diye endişelenerek, ama bunun yerine ayak bileğimin etrafında kıvrılan garip bir yılan izi görüyorum.

Bu, dev adamların savaştan sonra yaptırdıkları dövmeler gibi bir dövme. Enduaresler, devler gibi derilerine dövme yapmazlar. Bunu insanlardan biri mi yaptı? Yükselişimden sonra onlardan bunu mu istedim? Belki de bu yüzden yerde uyuyakaldım.

Düşüncelerimi tararken, parçaları bir araya getirmeye çalışırken başım zonkluyor. Sonra yolun ilerisinde ikinci bir bacak buluyorum.

Midem bulanıyor. Omurgamdan aşağıya doğru yıldırım gibi bir şok dalgası yayılıyor. "Ne yapıyorsun sen?" diye bir ses duyuyorum arkamdan.

Donup kalırım. Nefesim hızla kesilir, ciğerlerim buz gibi olur. Parmaklarım karıncalanır, sanki vücudum kaçmaya hazırlanmak için kanımı çekiyormuş gibi.

Yavaşça dönüp ona bakıyorum.

Lord Vann. Kahretsin, onun artık komşum olduğunu unutmuşum. Gözleri bacağa geri döner.

Eski ben, geri çekilen ben, kafasını kaldırıyor. Uzun zaman önce çatışmalardan kaçınmayı, erkeklerin öfkeleri alevlenmeden önce onları yatıştırmayı öğrenmiş olan ben.

Dudaklarımı kıvırıyorum, sesimi hafif ve neşeli bir tonda konuşturuyorum. "Ben... onu kapımın önünde buldum. Bir hayvan onu öldürmüş ve

bana hediye olarak getirmiş olmalı. Ben genelde dost canlısı biri olarak algılanırım."

Vann'ın gözleri kesik bacağa kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Gözlerini devirmek üzere.

"Mağara fareleri arkadaşlık kurmaz," dedi düz bir sesle. "Özellikle kötü bir avcının sadakatini kazanmadıysan, bence daha basit bir açıklaması var."

Beni bıçak gibi keskin bir panik sarar. Ne biliyor?

"Peki o ne olabilir?" diye

soruyorum. Bana yaklaşıyor.

"Dün gece yarı deli gibi görünüyordun."

Boğazım düğümlenir. "Bunu benim yaptığımı mı söylüyorsun?"

Dudaklarını sıkıştırır. "Hayır. Belki bu sana saldırdı? Ya da burada başka biri mi vardı?"

Sesi artık daha sessiz, daha ölçülü. Bu bir suçlama değil, araştırma.

Uzun bir nefes veriyorum. Bunu düşünmek istemiyorum.

"Söyleyeceklerini söyle de ben işime bakayım."

Uzun bir süre sessiz kalır.

Sonra, "Seni dün gördüm," diye tekrarlar. "Çılgılık atıyordun.

Seni almaya çalıştığım da çırpınıyordun.

... *Ne? Dün yükseliş günüydü.*

Göğsüm sıkışır ve dilim düşüncelerimden daha hızlı hareket eder. "Belki bu gururunu incitir, ama birine yeterince uzun süre kötü davranırsan, o kişinin senin yanına yaklaşmak istemeyeceği o kadar da şaşırtıcı olmamalı."

Vann başını hafifçe eğdi ve okunamaz ifadesiyle beni inceledi. Ağzının köşeleri hafifçe kıvrıldı, ama avuçları terle doldu.

Onu gördüğümü hatırlamıyorum. Beni uyandırdığını hatırlamıyorum.

Aslında, sanki taç giyme törenimden bu yana bir gün geçmiş gibi konuşuyor. Ama bu dün gece oldu?

"Sana her zaman kötü davranmadım," diyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, endişem bir kenara kayıyor, o yaklaşırken. Anılar, o anıdan çekildikçe parşömen üzerindeki taze mürekkep kadar canlı bir şekilde ortaya çıkıyor.

Kış festivali ağacının tepesine yay yerleştirmek için beni kaldırırken ellerinin belimde olduğunu hatırlıyorum. Sonra daha sonra dans ettiğimizi.

Sonra Joso'nun ziyafette beni aşağıladığı gece vardı — ben tepki veremeden Vann'ın yumruğunun onun çenesine çarptığı gece.

Bir yıl önce, bir grup vaimpír tünellerden birine girmenin bir yolunu bulmuştu. Bir enduar düşmüştü. Vann da neredeyse ölmüştü.

Sonrasında ona yardım ettiğimi hatırlıyorum. Ulla ve Estela onu tedavi ettikten sonra, ona bakmam için beni bıraktılar. Alnına nemli bir bez bastırduğimde ateşi vardı, dokunduğumda cildi sıcaktı.

Sonra parmakları bileğimi sardı. Elimi ağzına götürdü.

Dudaklarının nabzıma bastırıldığını hatırlıyorum. Sonra dişleri derine batmadan önce dilini yavaşça ve uzun uzun gezdirerek beni onurlandırdı.

Nefesim ciğerlerimden keskin ve düzensiz bir şekilde çıkıyor. Kalbim hızla atıyor, kulaklarımda gümbür gümbür sesler duyuyorum. Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor, bütün gün boyunca ilk kez hissettiğim bir sıcaklık.

Bu da ne lan?

Nefesimi çok hızlı, çok sık bir şekilde veriyorum.

Vann'ın bakışları alçalır, ifadesi karanlık bir hal alır. Beni inceler, sadece sözlerimi veya duruşumu değil, beni. Ve uzun zamandır ilk kez, ne düşündüğünü tahmin edemiyorum.

Bu duygudan nefret ediyorum.

Sadece onun yanında ara sıra ortaya çıkıyor bu his, derimin altında kıvrılan, rahatsız edici ve istenmeyen bir his. Onu ortadan kaldırmak, odamda sakladığım kanlı geceliği attığım gibi onu da uzaklaştırmak istiyorum.

Onu çıkarıp yakmalıyım.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyorum, ama sözlerim zayıf. Vann geri adım atıyor ve aramızda oluşan garip çekimi bozuyor.

Kafasını sallar, sinir bozucu bir kolaylıkla benim kaçamak cevabımı görmezden gelir. Tekrar konuşurken sesi tamamen iş odaklıdır. "Evin içinde örümcek kanı yok mu?"

Nefesim kesilir. Geceliğimdeki leke, soluk kumaşın üzerinde belirgin bir şekilde zihnimde canlanır.

Dudaklarımı ısırırım. "Hayır." Bir yalan daha. Cevap çok hızlı, çok keskin, akıllıca değil. "Şimdi, izin vererseniz, bunu temizlemem gerekiyor."

Vann başını sallar. "Hayır, izin verin ben yapayım. Ulla'yı görmelisiniz. Dün gece size yardım etti, hatırlamıyorsanız da gidip onu görseniz iyi olur."

Yutkunuyorum. "Haklısın."

Vann'ın eli, yanından geçerken seğirir, ama beni durdurmaz.

Dişlerimi sıkıp yürümeye devam ediyorum. Evim belediye konutlarında iyi bir konumda olsa da, dokuma tezgahlarına ulaşmak neredeyse yarım saat sürüyor. Sabahın sürekli telaşı sokaklara yayılıyor. Beni selamlayan herkese gülümsüyor ve el sallıyorum.

Hammerhead Hall'un önünden geçerken, kavrulmuş tahıl ve kızarmış et kokusu havayı doldurur. Karnım acı bir şekilde kıvrılır, hala açım, ama durmam.

Ulla'yı düşünüyorum. Ona ne söyleyeceğim ki?

Beni anlayabilir mi, sesimdeki titremeyi, hafızamdaki boşlukları fark edebilir mi? Nasıl hissettiğimi sorar mı?

Örümceği düşündüğümde suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Tırnaklarımdaki ve geceliğimdeki kan izlerinden anlaşıldığı üzere, bu olayla bir ilgim olduğu açık. Ama dün gece olanları hiç hatırlamıyorum.

Bilinçaltım beni korumuş olabilir mi? Beni dövme yaptırmaya götüren kişi onu öldürmüş olabilir mi?

Başımı eğip ilerliyorum. Dokuma tezgahlarına ulaştığımda, kendimi işe vereceğim. Her şey yoluna girecek.

Her şey yolunda gitmek zorunda.

Dokuma mağarasının yaldızlı kemerleri önümde yükseliyor. Omuzlarımdaki gerginlik biraz azalıyor. Burası güvenli. Çoğu insan burayı ziyaret etmez, bir süre saklanabilirim.

Bazıları, konseye seçilmemin dokumacı olarak çalışmamı ve derslere aktif olarak yardımcı olmamı engellemesi gerektiğini söyleyebilir.

Ama *bazı* insanlar yataklarındaki battaniyelere şükretmeliler.

Kemerlerin altından geçip, yüzün üzerinde dokuma tezgahının bulunduğu devasa alanı inceliyorum. Havada, oyulmuş mekiklerin taşa vurarak çıkardığı ritmik sesler yankılanıyor.

Odanın arkasında, Leydi Fira bir grup taş bükücü dokumacı ile birlikte duruyor, ellerini devasa bir ipeктаşı bloğu üzerinde birlikte çalıştırıyorlar. Normal dokumacılıktan farklı olarak, onların zanaatı sanat ve sihir arasında kusursuz bir dans gibidir.

Taşı bükebilenler, kayayı şekillendirme yeteneğine sahip enduaresler, uzun zamandır Enduvida'nın temellerini şekillendiriyorlar. Bazıları, inşaatçılar gibi, şehirdeki yapıları ustaca bir hassasiyetle şekillendiriyorlar. Diğerleri, Fira gibi, taşı çözüyorlar ve sıradan ellerin dokuyamayacağı narin iplikler eğiriyorlar.

Onun ipeктаşının kenarını çekişini izliyorum, hünerli parmakları imkansız derecede ince iplikleri serbest bırakıp onları iğine sarıyor. Göğsümde eski bir acı uyandırıyor. Dokuma tezgahı ve çocuklara öğretme konusundaki tüm becerime rağmen

her zaman sihirli bir yeteneğim olmasını dilemişimdir, onun gibi kusursuz bir şekilde dokuma yapabilmemi sağlayacak bir yetenek. Ancak çok az insan sihirli bir yetenekle doğar ve bu yeteneğe sahip olanlar da pek saygı görmezler.

Bizim dilimizde "*brujas*" dediğimiz, genel dilde "cadılar" olarak bilinen bu kişiler nadiren güvenilirler.

Odaya göz gezdiriyorum. Benden önce sadece iki dokumacı gelmiş: biri insan, diğeri enduar. Okyanustan gelen La'Mihni adlı enduar, çoktan yerine geçmiş, yetenekli elleriyle basit bir dokuma halıdan çok bir elbiseye yakışacak kumaşın üzerinde çalışıyor.

Uzun, parlak gri saçları, karmaşık bukleler halinde başının üstünde toplanmış. İş istasyonunda mücevherler parıldıyor, üstündeki büyü ışıklarının parıltısını yakalıyor. Uyluklarının üzerine, kan kadar zengin, koyu kırmızı bir kumaş parçası serilmiş. Ne üzerinde çalıştığını çok iyi biliyorum. Çiftleşme yolculuğu elbisesi.

Dudaklarım kıvrılıyor. Yapacak başka o kadar çok şey varken bu çok israf gibi geliyor.

"Lady Arlet!" Lady Fira'nın sesi odada yankılanıyor. Dönüp, yaşlı kadını görünce zorla gülümserim. O da konsey üyesidir ve Enduvida'nın en saygın dokumacılarından biridir. Bana karşı her zaman nazik olmuştur.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar, keskin gözleriyle beni süzer.

Gülümserim. "Yardım etmeye geldim."

Fira uzun bir nefes alır ve iğni sert bir tıklatma sesiyle yere bırakır. "Zaten çok fazla görevin var, çocuğum. Kendini bu kadar zorlayamazsın. Şehrin sana başka yerlerde ihtiyacı var."

Çenemi kaldırırım. "Söz verdiğim gibi, bugün yardım etmek istedim. Neredeyse bir aydır buraya gelmemiştim."

Dudaklarını büzüyor.

"Lütfen," diyorum gülümseyerek.

"Peki," diye mırıldanır ve beni çağırır. "Ama en azından o dokuma tezgahını al. Kiera bugün burada olmayacak ve biz dedikodu yaparken yanımızda oturabilirsin."

Gülümserim ve boş makinelerin önünden geçerek, eskiden ipliklerimi sakladığım depo dolaplarına doğru ilerlerim. Bu rutin, içimdeki öfkeyi biraz daha yatıştırır. Karanlığı da biraz giderir.

Parmaklarım sıkıca sarılmış lif demetlerinin üzerinde gezerken, basamak bezleri için ayırdığım partiyi arar.

İstasyona vardığımda, tezgahın sağlam taş çerçevesini parmaklarımla okşayarak tezgahın üzerine oturuyorum. Yapısı geniş ve eskimiş,

cilalı sütunları benden önceki nesillerin elleriyle pürüzsüzleştirilmiş.

Ayaklarımın altında, geniş ve düz pedallardan oluşan bir set olan basamaklar, yılların pratiği sonucunda içgüdüsel olarak yerleştirilmiş şekilde çerçevenin altında bekliyor. Ağırlığımı kaydırarak, deneme amaçlı birini aşağı bastırıyorum ve şaftlar yükselip alçalırken, özenle düzenlenmiş çözgü ipliklerini kaldırırken dokuma tezgahının iç mekanizmalarının tepki verdiğini hissediyorum.

Sağımda, beater rayından ağır bir şekilde sarkıyor, hareketi her yeni atkı ipliğini yerine sıkıca bastırmak için tasarlanmış. Onun üzerinde, kasnakları ve heddles'ı barındıran merkezi destek olan castle, yakında ellerimin altında şekil alacak hassas iplik dizisini tutarak dimdik duruyor.

Her dokumacı, teorik olarak tüm iş istasyonlarının aynı olduğunu bilir, ancak bazıları farklı hissettirir. Bazıları daha yumuşak çekilir, daha iyi tepki verir. En iyileri sadece alet değildir; parmaklarınızın altında uğuldayarak şarkı söylemeye hazırdır.

Bu iyi.

Arkada bir avuç enduares bana doğru dönüyor, aralarında tek insan olan Ariano da var — ince ipliklere keskin gözü olan yaşlı bir dokumacı. Bana gülümsüyor.

"Leydi Arlet, hoş geldiniz."

Selamını karşılıyorum ve soruyorum: "Sessiz köşelerde fısıltılar ne hakkında?"

Enduvida yeni gelenlerle bu kadar kalabalıklaşmadan önce, dedikodular nadirdi —birinin eş bulması, birinin hastalanması, günlük yaşamdan küçük dedikodular.

Şimdi mi?

Konuşulacak çok şey var. Savaşlar. Festivaller. Halklarımız arasındaki çatışmalar. Çatışmalar. Eşler. Çocuklar. Genellikle eğlencelidir.

Bazen.

Fira gülümsüyor. "Dün gece yerleşim bölgesinin yeni bölümüne gittim. Sadece orada ne olduğunu görmek için. Ve iki adam bana yaklaştı."

Kaşlarım yükseldi. Yaşının romantizm yaşama yeteneğini belirlemesine izin vermeyen kadınlara saygı duyuyorum. Aslında, birkaç ay önce okuduğum bir parşömende, bir sürü sevgilisi olan bir kraliçe hakkında yazıyordu. Benim için uygun değildi, ama çekiciliğini anlayabiliyordum.

"Öyle mi?"

Göğsümde merak uyandırıyor, ama tereddüt ediyorum. Onun gözlerindeki ışığı görene kadar, meraklı davranmak istemiyorum. O benim meraklı davranmamı istiyor.

Sırıttım. "İnsan mı, enduar mı?"

Omzunu çenesine doğru eğdi. "Her ikisinden de birer tane."

Nefesim kesildi. "Harika. En sevdiğin var mıydı?"

Fira omuz silkiyor, ama konuşmadan, başka bir dokumacı olan Belia araya giriyor. "Son on dakikadır bunu öğrenmeye çalışıyoruz."

Fira sadece gülümser, sonra gözlerinde bir parıltıyla konuyu değiştirir.

"En sevdiğim kim olduğu önemli değil. Önemli olan onlardan ne öğrendiğim. Sevgiye aç iki askerin arasına sıkıca sokulmuş olabilirim, olmayabilirim de. Sevgiyi bulduktan sonra, kaybolmuş kurtlar gibi dillerini salladılar."

"Bilgi almak için aynı anda iki erkekle yattın mı?

Sen bir konsey üyesisin!" Ariano gülerek söyler.

Omuzlarını silkiyor. "Konseyin çoğu, yaşlı bir kadının sorularını yanıtlamak için çok meşgul."

Gülüyorum. "Eminim sorduğun her şeye cevap verirlerdi."

"Sözümü kesme. Aslında, ikiniz de öğrendiklerimi duyunca çok sevineceksiniz. Elflerle ilgili," diyor. Gözleri üzerimde kalıyor ve hafifçe başını sallıyor. Mektup tekrar aklıma geliyor. "Görünüşe göre, bu askerler bölgeyi devriye gezen keşif birliğinin bir parçası. Ve... hiçbir şey görmemişler. Gizlenen casuslar yok. Ve bir grup Shvathemar'ı kontrol etmeye gittiğinde, herhangi bir savaş hazırlığı görmemişler."

Nefesim kesildi.

Benim yükselişimden sonraki toplantıda bundan bahsetmemişlerdi, sadece genişleme ve yeniden yerleşmenin yanı sıra hazırlık için ne yaptığımızı açıklamışlardı. Belki de askerler benden daha fazlasını biliyorlardı.

Ve gerçekten, genel olarak elfler aleyhinde pek bir şeyim yoktu. Çoğu nazikti. Enduvida'ya gelen az sayıdaki göçmenler de iyi uyum sağlamıştı.

Ama Kral Arion'la ilgili herhangi bir şeyden bahsedildiğinde içim ürperiyor. Karanlık görüşümü kaplıyor. Odanın parlaklığını kirletiyor.

Elfleri düşünmek yerine, başka bir şeyin ipuçlarını yakalamaya çalışıyorum ve o anda bu sabahı hatırlıyorum.

Çarpıntılı kalbimi sakinleştirmek için, şu anda hiçbir şeyim eksik olmadığını kendime hatırlatıyorum.

Fira'ya inanmayı seçersem, kralın benden istediği şey sadece bir gösteriştense ibaret olur. Bunu unutabilirim. Yarın daha iyi hissedeceğim.

"Bu iyi haber," diyorum geç kalmış bir şekilde, yeni bir bölümü iplikle bağlayıp dokuma tezgahımın ritminin beni alıp götürmesine izin veriyorum.

Bölüm 7

VANN

O günün erken saatlerinde,

Sabah dörtte uyanırım, Enduvida'nın alt katında Teo'ya rapor vermeden önce Daniel'ı bulmaya hazırım. Şehir sessizdir, mağara gibi salonlar kristaller, büyü ışıkları ve dev *lumikapsların* (parlayan tepesi olan dev mantarlar) loş ışığıyla aydınlatılmıştır. Her biri uzak bir yıldız gibi parıldıyor veya ısıldıyor.

Dövme bölümündeki hapishaneye doğru ilerlerken adımlarımı sayıyorum. Yol uzun ve nefesim mağaranın serin havasında buğulanıyor.

Daniel orada olmalı. Arlet ile olan ilişkisini ve neden hala onu terörize ettiğini öğrenmek niyetindeyim.

Dün, avcılardan biri olan Faol, Daniel'in Arlet'in evinin önüne geldiği gece gözaltına alındığını söylemişti.

Üç gün kalması gerekiyordu ve bu gece, Endu izin verirse, acı içinde geçirecekti.

Bina gruplarını ve Ardorflame tapınağını geçerken, sadece bir yıl önce mağaraların hapishaneye bile ihtiyaç duymadığını düşünüyorum. O zamanlar sayımız çok azdı, sadece hayatta kalanlar, birbirimize bağlıydık. Şimdi, bu kadar çok yeni insanla, yine bir hapishanemiz var.

Bu bana geçmişİ çok fazla hatırlatıyor. Teo'nun babasının yönetimindeki durumu. Duvarlar, cezalar, kontrol... Hepsi bizi bölmek için kullanılıyordu.

Savaş konusunda endişelenmemiz gerekiyor, ama artık taşın altında çürüyen bir hastalık gibi yayılan suç konusunda da endişelenmeliyiz.

Ve bundan hiç hoşlanmıyorum. Hiç hoşlanmıyorum.

Hapishane koridoruna girerken botlarım taşlara yankı yapıyor, kapının yanında duran gardiyanlara başımı sallıyorum. Büyük, kare çeneli, okyanustan gelen bir enduar olan Ce'Olarin beni görünce dikleşiyor.

"Lord Vann," diye selamlar.

Zaman kaybetmiyorum. "İki gece önce buraya bir insan getirildiğini sanıyorum. Onunla konuşmak istiyorum."

Ce'Olaric kaşlarını çattı. "Hangisi?"

Duraklıyorum. "Sadece Daniel adında olduğunu biliyorum. Saçları açık renk."

Muhafızlar birbirlerine bakiştılar, sonra Ce'Olaric başını hürelere doğru eğdi. "Hm, o isimde bir insan tanımıyorum. Bu gece sakin. Okyanustan gelenlerden biri sokakta çıplak koştuğu için burada. Ama birkaç insan olmalı. Devam et."

Ce'Olaric'in yanından geçip hücre bloğuna giriyorum. Burası nemli taş, demir ve idrar kokuyor. Duvarlar doğrudan mağara kayasından oyulmuş, bazı yerleri pürüzlü, bazı yerleri ise sayısız elin dokunmasıyla pürüzsüzleşmiş. Gömülü kristallerin parıltısı loş ve düzensiz bir ışık sağlıyor, demir parmaklıklı hücrelerin sıralandığı dar koridorda uzun, kırık gölgeler oluşturuyor.

Her hücre, en güçlü enduarları bile tutacak şekilde tasarlanmış metal kapılar ve güçlendirilmiş taştan oluşuyor. Hava, büyüyle hafifçe uğulduyor, kemerlere kazınmış koruma sembolleri, bağlayıcı bir büyü şarkısının yavaş ritmiyle titreşiyor.

Bazı hücreler boştur, kapıları hafifçe aralık bırakılmıştır, diğerlerinde ise mırıldanan figürler vardır — bir veya iki insan ve birkaç okyanus yaratığı. Ce'Olaric'in bahsettiği kişiyi görüyorum, bir okyanus yaratığı tembelce bir bankta uzanmış, hala tuz ve alkol kokuyor, sadece ince, kısa bir battaniyeyle cinsel organını örtüyor.

Lanet olası aptal.

Önceki ziyaretlerimden sorun çıkaranların çoğunu tanıyorum. Hepsi genellikle küçük suçlardan dolayı hapse atılmışlar: kavga, hırsızlık, aşırı sarhoşluk.

Hareket ederken anılarımı gözden geçiriyorum ve zihnimde Daniel'i canlandırıyorum. Sarımsı beyaz saçlar, düz yüz hatları. Sanki biri yüzüne biraz fazla sert basmış gibi görünüyordu ve bunu yapanın ben olmamasına üzölmüşüm.

Sıraları tararken kaşlarımı çattım. Daniel hiçbir yerde görünmüyordu.

Yavaşça, yakıcı bir tedirginlik omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Resepsiyon odasına geri dönüyorum.

"Burada değil," diyorum.

Ce'Olaric omuz silkiyor. "Muhtemelen gece onu almaya biri gelmiştir. Ben bir saat önce geldim."

"Emri kim verdi?" diye soruyorum.

Ce'Olaric'in yanındaki adam başını sallar ve ben onu tanımadığımı fark ederim. "Faol Scar-Eye. Ona sormalısın."

Kapıdan geriye bakıp boş hücreye bakıyorum, kalbim deli gibi atıyor. Faol bana Daniel'i buraya getirdiğini söylemişti, serbest bıraktığını değil.

Tanrılar taş tahtlarında, ben de döngü içinde dolanıp duruyorum.

"Peki. Teşekkürler," diyorum sertçe. Keskin bir dönüş yapıp şehir sokaklarına geri dönüyorum.

Teo ile yakında bir toplantım vardı.

Eve doğru ilerlerken, her adımda içimdeki tedirginlik daha da artıyor. Ama tam konut bölgesine vardığımda onu görüyorum.

Arlet kapısının önünde donmuş gibi duruyor. Güne tamamen hazır, ama soluk sabah ışığında teni solgun görünüyor. Nefesi hızlı, çok hızlı.

Sonra nedenini anlıyorum.

Aradhlum'un kalın, eklemli uzvu kapısının önünde yatıyor, koyu mor kanı taşlara sızıyor. Gördüğüm kadarıyla, ona dokunmamış.

Adımlarımı hızlandırıyorum.

O iyi mi? Ben de birkaç kez örümcekler tarafından ısırıldım ve zehir hemen tedavi edilmezse ölümcül olabilir.

Onun yanına ulaştım ve düşünmeden, "Ne yapıyorsun sen?" dedim.

Kadın sarsılır, vücudu gergin bir ip gibi kasılır. Gözleri benimkilere dikilir, geniş ve titrek, elleri sanki bir şey saklamak istercesine avuç içlerine kıvrılır. Yüzünde zehirin izi yok ve rengi daha iyi.

Yüzündeki noktaların daha az görünür olduğunu fark edince kaşlarımı çattım. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Biz komşuyuz," diyorum basitçe.

Dudakları aralanır ve sonra zoraki bir gülümseme takınır — çok parlak, çok kolay. "Oh, bu mu? Ben... Sanırım bir yaratık onu öldürüp hediye olarak bırakmış. Ben genelde dost canlısı olarak algılanırım."

Alaycı bir şekilde gülerim. O buradaki tek güneş ışığı.

Biraz daha konuşuyoruz ama yalan söylediği belli. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştır. Bir yandan, bu örümcek ona saldırmış olabilir. Neden bu konuda yalan söylesin ki?

O durumda korunmaya ihtiyacı vardı.

Ama eğer bir şey saklıyorsa... belki de bunun ölümle bir ilgisi vardı. İçimdeki bir ses, Daniel'ın bununla bir ilgisi olduğunu söylüyor. Belki evinde bir mücadele izleri vardır. İçeri girmem lazım.

Sonra beni sohbete geri çeken şu sözleri söylüyor: "...birine yeterince uzun süre kötü davranırsan, o kişi senin yanına yaklaşmak istemez."

Tamamen donup kaldım.

Anlamadım?

Başımı hafifçe eğip onu yakından izliyorum. Tekrar uyuşma krizine girmeyeceğimi garanti etmek için nefesimi sıkı bir şekilde kontrol ederek dikkatlice söylüyorum, "Sana her zaman kötü davranmadım."

Gözlerini kırıştırır. Yüzünde bir şey belirir. Bana bir an daha bakar, sonra uzaklaşır ve veda eder.

Ona dağınıklığı temizleyeceğimi söylerim ve kaçma isteğini zar zor bastırarak hareket etmeden önce omuzlarındaki gerginliğin artmasını izlerim. Keskin bir dönüş yapar ve yanımdan hızla geçer.

Bu, konsey toplantısında gösterdiği tepkiden çok farklı. O gece, tehlike hissettiğinde bana doğru eğilmişti. Neden şimdi kaçıyor?

Onu tedirgin mi ettim, yoksa güvende mi hissettirdim? Ya da belki ikisi birden?

Benden korkmamalıydı, eski evimde kalmıştı. Neredeyse ölecekken, enfeksiyondan kurtulmam için bana bakmıştı.

O gözden kaybolduğunda, dağınıklığa dönüyorum. Aslında, *aradhlum* kanı temizlemek o kadar da zor değil ve ben de hızlıca temizliyorum.

Saat kulesi sabah sekiz buçuk olduğunda, hala araştırma yapmak için vaktim olduğuna karar verip Arlet'in evine geri döndüm.

İçeride kan var mıydı? Belki de o pislik herifin tehditkar bir notu vardı. Ya da lanetli bir nesne?

O, ciddi bir sorun olabileceğini kabul etmeye hazır değildi, bu yüzden kanıt bulmam gerekiyordu. Teo veya Estela'yı dinlerdi.

Henüz dışarıda kimse olup olmadığını kontrol ettikten sonra, evin yan tarafındaki kapıya koşarım. Kilitli değildir.

Aslında, iki kapıyı da kilitlemediği için bu onun kendi hatası.

Yine de, eşiği geçtiğim anda göğsümde keskin bir suçluluk duygusu hissettim. Burada olmamalıyım.

Evi... güzeldi, ama her yer hediyelerle dağınıktı.

İçeride olmak, izinsiz birinin zihnine girmiş gibi hissettiriyor. Konsey ile randevusu öncesinde bu evde sadece bir ay kalmıştı, ancak şimdiden sinir bozucu derecede sanatsal bir şey yaratmıştı.

Duvarlar koyu maviye boyanmış, kırmızı, turuncu ve zümrüt yeşili vurgularla çizgilerle süslenmiş. Işık dokunmuş perdelerden süzülerek taşa yumuşak desenler çiziyor.

Parmaklarımla duvardaki yaldızlı süslemeyi okşarken, bu kadar çok altın rengi boyayı nereden bulduğunu merak ediyorum. Sonra, bir zamanlar Adra ile paylaştığım evi düşünüyorum.

Orası burasından farklıydı. Anılarım, diğerleri gibi, tamamen sağlamdı. Daha küçüktü, çünkü ben sadece bir askerdim. Bu çok yazık, çünkü o kuzeydeki zengin bir ailenin tek kızıydı.

Kazandığım paranın çoğunu ona mücevherler ve elbiseler almak için harcıyordum. O benim kalbimi kazanmıştı ve sahip olduğum her şey ona aitti.

O benim eskizlerime ilgi gösterdiğinde ve beni bir sepet boya ile şaşırttığında, onu memnun edecek her şeyi boyadım. Ve o eserler her zaman sergilenmişti.

Bu portrelerin hiçbirisi artık mevcut olmasa da, Enduvida'nın her yerinde sanat eserleri var, ancak Arlet'in evinde hiçbirisi yok.

Kafamı sallı y o r u m . Muhtemelen seçmek için zamanı olmamıştır.

Mantiken, üç kişinin işini üstlendiğini biliyorum.

Neden boş duvarlar beni rahatsız etsin ki? Kendi sanat eserleriyle doldurabilir.

Onun dokuma tezgahını gördüm, elleriyle ipliklerden muhteşem eserler yaratıyordu. Altın Çağ'ın usta zanaatkarlarını kısıktırarak bir yeteneği var.

Ama yine de... resim yok.

Onları zamanına veya alanına layık görmedi mi?

Dokuma odasından geçerken çenem geriliyor. Bu yüzden değil Burada.

Yerde kan lekesi izi var mı diye dikkatlice ilerliyorum.

Hiçbir şey bulamıyorum. Zeminler temiz, çok temiz. Eğer bir mücadele olmuşsa, o ya da başka biri kanıtları çoktan silmiş.

Ya da belki mücadele üst katta mı gerçekleşmişti?

Çenemi kaldırıp derin bir nefes alıyorum. Evinin kokusu belirgin — parfümünün kokusu, hafif bir çiçek kokusu ve dokunmuş kumaşın kalıcı sıcaklığı. Ama bunun altında, zar zor algılanabilir, *aradhlum* kanının keskin, metalik kokusu var.

Hafif ama kesin.

Onun özel odalarına çıkan merdivenlere yaklaşırken nabzım hızlanır ve kuyruğum seğirir. Bir an tereddüt ederim. Bu, ana katta kanıt aramaktan daha müdahaleci bir davranış. Ama beni ileriye iten bir şey var — küçük, zar zor algılanabilir bir dokunuş.

Tanrımın beni teşvik ettiği bilinci beni kaplıyor.

Merdivenleri yavaşça, dikkatlice çıkıyorum. Koridor, yatak odasına giden dar bir koridor. Burada koku daha güçlü ve kapı hafifçe aralık.

Kapıyı iterek içeri giriyorum.

Odası... sıcaktı. Beklemediğim bir şekilde rahattı. Dokuma battaniyeler yatağı örtüyordu, yatak çerçevesi koyu renkli taştan oyulmuştu. Duvarlar boyunca raflar dizilmişti, raflar kumaşlar, aletler ve özenle düzenlenmiş parşömenlerle doluydu.

Ama ilk olarak dikkatimi çeken, yatağının yanındaki küçük ahşap masanın üzerinde duran bal likörü şişeleri.

Yarısı boş.

Ona doğru yürüdüm, birini aldım ve şişenin boynunu parmaklarımın arasında yuvarladım. Bal likörü alışılmadık bir içecek değil, ama onun bu kadar çok içtiğini nadiren görmüştüm. Birden fazla şişenin varlığı bir sorun olduğunu gösteriyordu.

Unutmak için mi içiyordu? Onu anlayabilirdim.

Şişeyi yerine koyup burnumdan nefes veriyorum. Merakım beni yatağının yanındaki parşömenlere yönlendiriyor. Hepsi açıkça kraliyet kütüphanesinden gelmiş ve bunun onun okulla olan işiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Birinin kapağını çevirdiğimde, başlığını görüyorum: "*Karmaşık Arzum.*"

Gözlerimi kıptım.

Yazı, usta bir yazar tarafından yazılmış gibi zarif, kıvrımlı bir yazı tipindeydi. Dahası, benim halkımın dilinde yazılmıştı.

Enduar dilini gerçekten bu kadar akıcı konuşuyor muydu? Biraz açıp okumaya başladım.

"Elbisesi yakasını aşağı çekti, mavi göğüsleri ortaya çıktı. Elleri arkada bağlı olduğu için, vücudunu onun dokunuşuna doğru eğmekten başka bir şey yapamadı. Parmakları aşağıya doğru kaydı, dudakları boynuna değdiğinde karnında desenler çizdi. Nefesi kesildi ve o..."

Parşömeni düşürdüm, boynum kızardı ve kasıklarım ısındı. Ben namuslu biri değildim ama bu neydi böyle?

Metni yerden alıp, başka bir tane daha aldım. Onun işaretlediği yeri buldum — kurdeleli metal bir klips ve... içeriği benzerdi.

Kahretsin, kütüphanede böyle kitaplar olduğunu bile bilmiyordum. Aklım karışık, bunu anlayamıyorum. Kütüphanenin tarih kitapları, haritalar, önceki hükümdarların günlükleriyle dolu olması gerekmez miydi? Bilimsel gerçeklerle?

Bir an daha tereddüt ettikten sonra, ikisini de komodinin üzerine geri koyup yatağına baktım.

Yatmadan önce bu kelimeleri okumuş muydu? Onlar onda bir heyecan uyandırmış mıydı?

Başkasının dokunuşuna ve ilgisine teslim olmak için bağlanmak onun arzusu muydu? Güvenin doğurduğu yoğun bir tutkuya mı açtı?

Bunu zevkle yaptığını hayal etmek kolay. O çalışkan biridir, sık sık kendini zorlayarak kaosa düzen getirmeye çalışır. İçimden bir ses, böyle bir hayatın çok az dinlenme anı sağladığını fark etti.

Ben de zevkin sağlayabileceği tatlı, her şeyi unutturan unutkanlığı arzuluyordum. Uzun zamandır...

Bu düşünceleri hızla bastırarak, arkayı dönüp kasıklarındaki pantolonunu düzeltiyorum. Derin bir nefes daha alıp, bakışlarım odanın uzak köşesinde duran büyük çerçeveli dokuma tezgahına takılıyor.

Göğsüm sıkışır.

Yavaşça yaklaşıyorum, parmaklarım sağlam taş çerçeveyi okşuyor. Onun kumaşla çalıştığını görmeyeli uzun zaman olmuştu. Dikey iplikler gergin bir şekilde gerilmiş, zamanda donmuş, mekik ise dokumanın ortasında duruyor, sanki aceleyle ayrılmış gibi terk edilmiş. Yarısı tamamlanmış desen kalmış... kesintiye uğramış bir hikaye.

Renkler nefes kesici: derin indigo mavisi, zengin kırmızı ve altın rengi çizgiler, karmaşık desenlerle birbirine dokunmuş. Bir nehir. Bir çayır. Ve... çorak bir dağ?

Tepesindeki kan lekesi miydi?

Hayır, sadece iplik.

İşçilik kusursuz. Yarı bitmiş olsa bile, bu bir sanat eseri.

Sanat.

Parmaklarım iplikleri okşuyor.

Enduvida'da geçirdiğim tüm zaman boyunca, aramızdaki acı verici mesafeye rağmen, onun düşüncelerine veya hobilerine pek erişemedim. Bunun bir kısmı benim hatam.

Binlerce sorumluluk taşımıyor olsaydı ne yaratırdı acaba? Sürekli kendini yoracak kadar çalışmıyor olsaydı? Yalnız olmasaydı...

Soğuk bir ağrı kaburgalarımın baskı yapıyor, ama onu uzaklaştırıyorum. Buraya onun yeteneğine hayran olmak için gelmedim. Günüm daha başlamadan onu mahvetmek için de gelmedim.

Burada ne olduğunu anlamak için buradayım.

Dönerek odayı tekrar taradım ve o sırada buruşuk giysilerle dolu bir sandık buldum. Yaklaşarak, bu bölgede kan kokusunun daha güçlü olduğunu fark ettim.

Bir avuç giysi çıkarırken, dün gece giydiğine benzer beyaz bir gecelik görürüm. Parmaklarımla narin kumaşı kaldırırken çömelirim. Neredeyse siyah sayılabilecek koyu mor lekeler vardır.

Keskin bir nefes alıyorum ve onun kokusu duyularımı dolduruyor.

Sıcak, yumuşak, örümcek kanının keskin, keskin kokusunun altında belirgin bir şekilde Arlet'e ait bir şey. Kokusu beklediğimden daha güçlü bir şekilde beni etkiliyor, boğazımı sarıyor, nefesimi kesiyor.

Bir an için kumaşı daha sıkı kavradım. Vücudum bana ihanet ediyor, olmaması gereken bir şeye tepki gösteriyor.

Lanet olsun.

Parmaklarım yumruk haline gelirken, kendimi onu buruşturmaya zorluyorum. Nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

Onun kokusunun ne önemi var ki? Mesele dün gece olanlar. Daniel kayıp. *Aradhlum* katledildi. Ve Arlet, bütün günü hatırlamıyormuş gibi davranıyor, örümceğin nasıl öldüğünü de.

Ayağa kalkıyorum, omuzlarımı silkiyorum. Odaya son bir kez bakıyorum — dokuma tezgahına, bal şarabına, geceliğe — sonra yavaşça nefes veriyorum.

Hatırladığım kadarıyla, mağaralarda hiç böyle bir şey olmamıştı.

Hiç kimsenin tek başına içki içerek bu kadar çok zamanı unuttuğunu görmedim. Hiç kimsenin gece yarısı soğuk, solgun ve çılgın atarken gördüm.

O, o siyah gözleriyle bir vaimpír tarafından ısırılmamıştı. Belki de ışığın bir oyunuydu?

Geçmişte, savaş alanında günlerce uykusuz kalıp yoğun kan dökme arzusu ile çıldırmış bir asker görmüştüm, ama Arlet o durumda değil.

Bir şeyler ters gidiyor ve bu beni endişelendiriyor.

Bu durumda olamam, sürekli uçurumdan atlayacak mı diye merak edemem. O, olanlarla yüzleşmeye hazır değil. Ama ben hazırım.

Kapıya doğru geri adım attım, zihnimde olasılıklar dönüp duruyordu. Elbisesine bakarak, ona benimle konuşması için son bir şans vereceğime karar verdim.

Ya konuşmazsa? Bunu Teo'ya götürürüm. Onu dinleyebilir.

Cevapları almak için kraliçenin kendisine gitmem gerekirse, giderim.

Arlet'e hayatımı borçluyum ve onun incinmesine izin vermeyeceğim. Belki bu gizemi çözersem, zihnim onun anısına takılıp kalmaz. Belki boş ruhumda acı veren özlemde kurtulurum.

Evine son bir kez baktıktan sonra, dokuma mağarasına doğru yola çıktım.

Bölüm 8

ARLET

Birkaç saat sohbet edip dokuma yaptıktan sonra, bunu ne kadar özlediğimi hatırladım. Öğretmek güzel... ama *bu* benim ruhumu dolduruyor.

Bu mantıklı. Sanat yaratmak kaotiktir, ama bir şekilde her zaman sonuç verir. Bir parçam, sonuna kadar bir şeyin işe yarayıp yaramayacağını bilmemenin getirdiği iniş çıkışları seviyor.

Üç battaniyeyi bitirdikten sonra, omuzlarımı geri çekip, kapıda ayak sesleri duyduğumda dönüp sertleşmiş kaslarımı esnetiyorum.

Kraliçe Estela, iki koruma ve iki oğlunu taşıyan garip bir araba benzeri aleti iten bir dadı eşliğinde içeri girer. Biri devasa boyuttadır: Kai. O, kraliçe ve Teo'nun evlatlık oğlu, yıkılmış krallığın dev prensidir. Genel dilde, evlatlık kız ve erkek çocuklara "starling çocukları" denir, bunlar tanrıça tarafından kutsanmış ve aileye kabul edilmiş çocuklardır.

Diğeri, Estela'nın öz oğlu Leo, biraz daha küçüktür, ama yine de gençtir ve cildi tanıdık morumsu mavi bir renk almıştır. Estela'nın öz oğlu.

Onu görmek, en eski arkadaşımı görmek, genellikle mutluluk verir. Ama bugün değil.

Kahretsin. Dün toplantıya katılmadığım için benimle konuşmaya mı geldi? Yoksa... evimin önünde olanları mı öğrendi?

Tüm oda dikkatle dinliyor, arkamda derin bir enduar cümlesi yankılanırken eğiliyorlar: *"Taş ayaklarınızın altında hareket ediyor."*

Fira'nın sesi en yüksek sesle, "Kraliçe Estela, *Aevum Duarum*, buraya hoş geldiniz" diyor.

Giderek daha sık kullanılmaya başlayan enduar cümlesini not alıyorum — "İkili Ebedi Olan." Bu, onun hem enduar tanrıçası Grutabela hem de bir zamanlar insanlar tarafından tapılan tanrıça Ashra tarafından kutsanmış olduğuna açık bir gönderme.

Ancak insanlar tanrı kavramına o kadar kolay geri dönmediler. Yıllarca ilahi rehberlik olmadan, duaların karşılık bulmadığı ve mucizelerin gerçekleşmediği bir ortamda, ibadet yabancı bir kavram haline geldi. Ashra'nın adı, yarı unutulmuş bir efsane gibi, bir zamanlar saygı duyulan ama şimdi şüpheyle karşılanan bir şeyin fısıltısı gibi akılda kalıyor.

Ashra'nın çok az tapınağı vardır, ancak o, önümdeki parlak kraliçe sayesinde yaşamaya devam etmektedir.

Estela gülümser ve tüm oda ona doğru eğilir. "Teşekkürler, dostlar. Rahat olun. Fira ve Arlet hanımlarla konuşmaya geldim."

Sırtımda bir rahatsızlık hissi yayılır, ama zorla gülümserim. Hâlâ bu sabahki olayın etkisinden kurtulamamışım. "Harika," derim.

Sadece ben değilim. Bu iyi.

Dokuma tezgahıma, az önce ipliklerini bitirdiğim kumaşa bir göz atıyorum, sonra ayağa kalkıp Fira'nın yanına gidiyorum.

"Sizin için ne yapabiliriz, Kraliçem?" diye sorar Fira, her zamanki gibi nazik ve kibar.

Estela yaklaşır, Fira bizi diğer dokumacılar çalışırken odanın arka köşesine yönlendirir. Çıngırtı sesi durmaz ve karşılıklı nezaket sözlerini bastırır.

O bir hükümdarın otoritesini taşıyor olsa da, aramızda hala bir rahatlık var. Özellikle çocukları yakından gördüğümde, mesafeli kalmayı zorlaştıran bir samimiyet.

Zihnimin derinliklerinde bir ses konuşuyor. Ya yine kendimi kaybedersem? Sonra, onun ve Teo'nun şaşkın çocuğu Kai bana uzanıyor.

Hareketi küçük ve masum. Ve bu, içimdeki bir şeyi gevşetiyor. Şu anda kontrol bende ve o beni tanıyor, elbette tanıyor. Ona birçok kez baktım.

Estela bana anlamlı bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar Fira'ya çevirdi. "Son birkaç günün bitiş çizgisine doğru çılgın bir koşu olduğunu biliyorum, ama daha gidecek çok yolumuz var. Bildiğiniz gibi, yarın Çiftleşme Yolculuğu başlıyor ve afişlerin ilerleyişini kontrol etmek istedim."

Başımı sallayarak, küçük, memnun bir gülümsemeyle bana bakan Fira'ya bakıyorum.

"Tüm talepleri üç gün önce tamamladık. Leydi Arlet, yükselişinden önce listeyi tamamlamak istiyordu," diyor Fira. "Yolculuk için kurduğunuz komite, tüm sandıkları alt kata indirdi bile. Sanırım Liana Anne de bu işe dahil oldu."

Estela'nın yüzü onaylayarak parlıyor. "Bu harika. Teşekkür ederim. Bu konu halledildiğine göre, size başka bir şey daha var, Leydi Arlet.

Asistanına dönerek, aralarında keskin bir baş sallama ile anlaşılır. Enduar kadın iki parşömen çıkarır ve bana uzatmak için öne doğru adım atar.

Kaşlarımı çatarak, almadan önce tereddüt ettim. "Bunlar ne?"

Estela'nın gülümsemesi alaycı bir hal alır. "İlki, Çiftleşme Yolculuğu'na katılan erkeklerin listesi. Dokuz yüz seksen yedi kişinin hepsi."

Midem burkulur.

"Ve bu..." Çenesini ikinci parşömene doğru eğiyor, gözleri benim hoşuma gitmeyecek kadar eğlenceli bir şekilde parlıyor. "Lirenne için bir şekilde tamamlamayı ihmal ettiğiniz şey. Yeni pozisyonunuzla meşgul olduğunuzu biliyorum, ama unutmayın, konseyin tüm bekar üyeleri katılmak zorundadır. Bunu konsey toplantısında konuştuk, ama sen katılmadın. O parşömende, kendin ve tercihlerinle ilgili bir soru listesi bulacaksın."

Sonra göz kırptı.

Hoş olmayan bir his içimi kapladı, duman gibi kaburgalarımda kıvrıldı. Lanet parşömeni unutmamıştım. Sadece... onu havada asılı bırakmıştım, üstümde süzülerek, kimsenin eline geçmeden, rahatsız edilmeden. Lady Fira, rahatsızlığımı hissederek görevine geri döndü.

Umut tehlikeli bir şeydir. Sadece iki ilişkim olmuştu ve ikisi de iyi bitmemişti. Kasıtlı olarak Eşleşme Yolculuğunu düşünmedim çünkü kalbimin, bunun beklediğim şey olabileceği gibi fikirler üretmeye başlayacağını biliyordum. Her şeyi değiştirecek ve eşimi tanımamı sağlayacak şey. Ve sonra nihayet hamile kalmamı sağlayacak daha fazla sihir gücüne sahip olacaktım.

Şu anda bu düşünce özellikle rahatlatıcı çünkü bir kocam olması Elf Kralı'nın korkunç teklifine uygun olmamamı sağlayacaktı.

Ama bir yanımda yorgun. Acıdan bitkin. İhanet ve reddedilmekten bıkmış. Bir seçenek olmaktan, asla tercih edilmemekten.

Parşömenleri sıkıca tutuyorum, ağırlıklarını hissediyorum, mücevherler yüzen ışıklarda parıldıyor. Lirenne, festivalden sorumlu enduar ve bir aydan fazla bir süredir parşömenleri sıralıyor. Potansiyel çiftleri eşleştirmek için matematiksel bir sistem geliştirdi, ancak festivaldeki herkesin en azından birbirini görebileceği bir esneklik de sağladı.

Sonraki hafta, çiftleşme törenleriyle dolu geçecek. Benim için uzun bir ay olacak. Bütün bunları atlamama izin vermek bir nezaket olurdu.

Estela'nın sesi yumuşar. "Arkadaşlığımızdan dolayı, Lirenne'e festivallerin başında senin parşömenini kabul etmesini söyledim. Ve bence göze çarpan erkekleri not etmen iyi bir fikir olur." Bir başka anlamlı bakış. "Belki de bu, daha başarılı bir gün geçirmeni sağlar."

Vay canına.

Göğsümün içinde bir şey sıkışıyor, sessiz, amansız bir acı. Estela'nın gücünü ya da kocasını kıskanmıyorum. Ama onun sahip olduğu şeyleri? Aşk. Aile. Güven.

O her zaman bunlara sahipti ve bu her zaman canımı yakıyordu. Ben de böyle şeylere açım.

Bu yardımcı olmuyor. İyi niyetli olduğunu, ilerlememi istediğini biliyorum. İyileşmemi. Ama bu... bu çözüm değil.

Ellerimi çeviriyorum ve onun ifadesi değişiyor.

Kaşları çatılır, aralarında bir kırıksıklık oluşur. "Arlet? Çok mu ileri gittim?"

Tereddüt ediyorum. Sonunda,
söylüyorum. "Katılmak
istemiyorum."

Gözlerini kırıştırır. "Ama katılmalısın, bu..."

"Yabancı bir kral beni gelin olarak almak istiyor. Bir eş bulmak için doğru ruh halinde olup olmadığımı bilmiyorum," sesim bıçak gibi keskin.

Bu bir hataydı.

Hava değişiyor, kenarları keskinleşiyor.

Estela yavaşça nefes verir. "*Querida*," der kararlı bir sesle, "kendin için doğru gelmeyen hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Aşırı yüklü olduğunu biliyorum."

Bu sözler beni sakinleştirmeliydi. Ama bunun yerine, içimdeki bir şeyi kırdı.

Daniel. Joso. Kral Arion. Hepsi gözümün önünde dönüyor. Hayatımda sahip olduğum iki sevgilinin ikisi de güvenimi kırdı ve ne yazık ki, bunun tek bir nedeni vardı. Onlara bir aile kuramamış olmam.

Daniel'in çocuğunu kaybettim ve kristalım Joso için hiç şarkı üretmedi. Sadece kısır değildim, seçtiğim kişiler tarafından da seçilmedim.

Beni seçen tek kişi tehlikeli.

Hepsi lanet olsun.

Şakaklarımı ovuşturuyorum, başım ağrımaya başlıyor. İşime odaklanmam lazım.

Uzun zamandır içimdeki her şey ya bir ya da öteki gibi hissettiriyordu. Ya hep ya hiç. Umut ya da umutsuzluk. Aşk ya da reddedilme.

Artık ne istediğimi bilmiyorum. Bir aile, evet. Ama... peki ya aşk?

Çok uzun zamandır aşkım, erkeklerin benden bekledikleriyle ölçülüydü; onların beklentilerini karşılayıp karşılamadığımla. Arion beni sadece başka biriyle birlikte olmadığımı düşündüğü için istiyor.

Daniel her şeyden sonra geri dönmek istedi. Joso benden kaçınıyor.

Buna dayanamıyorum.

Estela beni dikkatle izliyor. "Sadece söyle, seni zorlamayacağım," diyor.

Ağzımı açıyorum. "Ben..."

Sonra arkamızda ayak sesleri duyulur. Ağır ve ölçülü seslerdir.

Tanındık.

Derin, gürleyen bir ses gerginliği bozar.

"Kraliçe Estela."

Ses, artık kalabalık olan dokuma salonuna yayılır. Vann.

Sessizlik onun sözlerinin ardından gelir. Herkes durur, sonra dönerek onun sıralar arasında ilerlemesini izler. Ve ben onun yüzünü incelediğim halde, o bir kez bile bana bakmaz.

Yine de odayı kontrolü altında tutar.

Benim işime, benim yerime bu kadar rahatça girme şekli, dokumacıların sıralarını ona hayranlık, arzu ve korku karışımı bir duygu ile izlemesine neden oluyor. Hiçbir zaman çekici bir adam olmamıştı, kelimenin tam anlamıyla, ama o bir güçtü.

Hayattan daha büyük bir figür.

İnsanları etrafında tutuyor, tıpkı gezegenimizin ayı tuttuğu gibi.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Burada ne halt ediyor ve neden bir şeyi ateşe vermek ister gibi görünüyor?

Cildimi soğuk ter kaplar. Yine örümcek hakkında soru sormaya mı geldi?
"Lord Vann, ne sürpriz. Arkadaşımanın bir sorunu mu var?" diye sorar Estela.

Vann onun önünde eğilir, bakışları odayı bir o kadar yoğun bir şekilde tarar ki midem kasılır. Omuzlarına örtülmüş pelerinine uzanır ve uzun beyaz bir gecelik çıkarır.

Benim geceliğim.

Omurgam dikleşir, nefesim boğazımda takılır. Aradhlum'un kanıyla ıslanmış gecelik.

Hayır. Burada olmaz.

Kalbim deli gibi atıyor. Ne yapıyor? Ağzını açar, ama konuşmadan, ben öne atılır, çaresizce, içgüdüsel bir hareketle bileğini yakalarım.

Vücudumuz temas ettiği anda donar. Kışın keskinliği kadar keskin gözleri benimkilere kilitlenir.

Onlara hiç bu kadar uzun süre bakmamıştım.

Gözlerinin arkasında bir şey değişiyor, katı gümüş akışkanlaşıyor, bükülüyor, eğiliyor... ya da belki de sadece etrafımdaki dünya dönüyor. Bileği soğuk ama cildinden gelen ısı elime sızıyor, enfeksiyon gibi bileğime yayılıyor.

"Arlet?"

Estela'nın sesi çok uzak geliyor, ama ondan gözlerimi ayıramıyorum.

"Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?" diye tekrar dener, bu sefer daha keskin bir sesle.

Vann'ın bakışlarından gözlerimi ayırıp, kendimi nefes almaya zorluyorum. "Lord Vann, özel bir görüşmede konuşulması daha uygun olan bir konuyu tartışmak istiyor gibi görünüyor." Sesim gergin, parmaklarım hala onun bileğini sıkıca tutuyor.

Küçük grubumuz birlikte dokuma odasının arka tarafında ayrılmış alana yönelir. Burası aletler, iplikler, atılmış artıkları, metal düğmeler ve diğer malzemelerle dolu bir düzine sandıkla doludur.

Estela dönünce Vann'ın elini bırakıyorum.

Kraliçenin yüzü soğuk bir ifadeye büründü. "Bu kadar acil olan neydi?"

Omuzlarını silkiyor, ama parmaklarının gerginliğini, elbiseyi sıkıca kavradığını gözden kaçırmıyorum.

"Dün geceyi hatırlıyor musun?" diyor Vann, sesi sakın, kontrollü ama keskin. "Arlet'i koridorun ortasında çığlık atarken bulduğumda?"

Nefesim kesildi.

Estela'nın yüzü endişeyle buruşur. "Ne?"

Vann geceliğimin ortasını kaldırır, kumaş kurumuş kanla sertleşmiştir. "Onu dışarıda, ölü bir *aradhlumun* başında buldum."

Estela nefesini tutar. "Saldırıya uğradın mı?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Zihnim hızla çalışıyor, bulanık anıları geriye doğru tarıyor, mantıklı bir şey, herhangi bir şey arıyor.

Ben cevap veremeden Vann devam eder. "Bu onun kanı. Bu sabah evinin önünde, kopmuş bir bacağın üzerinde dururken, kafası karışık bir halde buldum onu. İki gece önce, Daniel adında bir adam onun evinin yakınında görülmüş. Bugün onu aramaya gittim ama ortada yoktu. Bence o yarattığı oraya o getirmiş. Belki de onu zehirlemiştir."

"Sence... örümceği ben mi saldırdım?" diye soruyorum.

Soğuk terler dökülmeye başlar. Kalbim çok hızlı atıyor.

"Neden öyle düşünelim ki? Sen şiddet eğilimli biri değilsin, Arlet," diyor Estela yumuşak bir sesle.

Tırnaklarımdaki kanı hatırlıyorum.

"Buradan çıkıp Ulla'yı görmesi gerekiyor," diyor Vann, çenesini sıkarak. Sonra geceliği bana uzatıyor.

Estela ona sert bir bakış atar. "Lord Vann, bence gitseniz iyi olur. Yarın önce yapılması gereken çok iş var."

Vann'ın bakışları yüzümde kalır. Konuşmaz, ama dönüp uzaklaşmadan önce bakışlarını hissederim.

O gider gitmez, derin ve titrek bir nefes alıp geceliği parmaklarımla sıkıca kavrarım. Estela, hala kaşlarını çatmış halde onun gidişini izler.

"Bazen çok otoriter olabiliyor," diyor bir süre sonra. "Ve Çiftleşme Yolculuğu konusunda bu kadar ısrarcı olduğum için beni affet. Son birkaç gecenin senin için ne kadar zor geçtiğini fark etmemiştim. İyi misin?"

Şakaklarımda ağır bir yük hissediyorum. Dinlenmem lazım. Ama zihnim yıpranmış, kopmak üzere olan bir elektrik teli gibi. Ayrıca çalışmam da lazım. Yapacak çok iş var. Yeni program, battaniyeler, toplantılar... Çok fazla.

"Arlet," diye başlıyor Estela, ama onu zar zor duyuyorum.

"Üzgünüm. Ben iyiyim," diyorum bir süre sonra. "Ve Çiftleşme Yolculuğu konusunda haklısın. Bu, yeni konsey üyesi olarak benim görevim. Bunu doldurup

yanımda getireceğim."

Beni kucaklayarak sarılır. "Oh, çok sevindim. Şimdi, bugün izin al, *dinlen*. Festivalde görüşürüz."

Dalgın bir şekilde başımı sallayıp, zoraki bir gülümseme takınıp odadan çıkıyorum. Estela, oğullarından birinin ağlaması üzerine ilk çıkan oluyor. O gittikten sonra, geceliği çöp kutusuna atıp oturuyorum ve işime devam ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" Lady Fira bir dakika sonra sorar.

Ona dönüp gülümsüyorum. "Evet, özür dilerim. Çiftleşme Töreni ile ilgili bir şeydi."

O başını sallar. "Elbette. Tanrılar, o çok yakışıklı. Sence de öyle değil mi?" "Lord Vann mı?" diye sorarım.

Birkaç kişi gülümser ve kendi versiyonlarını "evet" olarak ifade eder.

Dudaklarımı ısırırım. Vann... dokunulmazdır. Yakışıklı mı? Belki. Ama kesinlikle benim değil.

"Bilmiyorum, hiç fark etmedim?" diyorum. Bir yalan daha. *Hostia*, son zamanlarda benim neyim var böyle?

Çevremdeki herkes yeniden konuşmaya ve dedikodu yapmaya başlar. Birazdan Ulla'ya gitmem gerekiyor, ama önce bu projeyi bitirmeliyim. Dinlenmek istemiyorum. Görünüşe göre, tamamen kaybettiğim bir günde yeterince dinlenmişim.

Yapılması gereken işler var.

Bölüm 9

VANN

Kraliçe Estela beni dokuma mağarasından kovduktan sonra Teo'yu aramaya giderim. İki saat önce buluşmamız gerekiyordu. Geç kalmamdan dolayı kızacak, ama önce halletmem gereken daha önemli işler vardı.

Çekiç sesleriyle yankılanan sıcak demirhanelerden geçiyorum. Demirhanelerin ötesinde, Enduvida'nın alt katına inen üçüncü tünel var.

Şehir birçok açıdan bir arı kovanına benziyor. Yaşadığımız, yaşlandığımız, demir dövdüğümüz ve eğlendiğimiz mağara sisteminin ana bölümü en büyük mağaraydı, ama daha derinde, başka yararlı alanlar da her türlü amaç için kullanılabilirdi.

Tünelin girişinde bir kalabalık toplanmış.

Kıkırdayarak güldüm. Kaosun olduğu yerde Teo da yakınlarda olmalı. Bunu organize etmekte yetenekli.

Bu bölüm, yarın Çiftleşme Yolculuğu'nun gerçekleşeceği açık bir alan olan daha alçak bir mağaraya iniyor. Geçit dar, sandıklar, yiyecek, su ve kristaller taşıyan insanların sürekli akışı, ilerlerken geçidi daha da dar hissettiriyor.

Çıkınca, mağara geniş bir açık alana açılıyor ve hareketlilikle dolup taşıyor. Neredeyse bin kişi bu alanı temizlemek için çalışmış ve şimdi yüzlerce çadır düzgün sıralar halinde duruyor, canlı renkleri koyu gri bazalt duvarlara çarpıyor. Mücevher tonlarındaki kumaşlar, başımızın üzerindeki büyü ışıklarının değişen parıltısı altında dalgalanıyor ve mağara zemini üzerinde parıldayan yansımalar oluşturuyor.

mağara zemini boyunca yansımalar oluşturuyor. Tavan yüksek kemerlerle örtülü, burayı festival için mükemmel bir alan haline getiriyor.

Gözlerim kumaşların üzerinde dolaşıyor. Arlet bunlara da dokundu mu?

Evindeki dokuma tezgahındaki görüntüyü düşünmeden edemiyorum. Güzel, parlak ve sonra çorak - kanı temsil eden ipliklerle çizgili.

Yeter, ısrar ediyorum.

Malzemeleri taşıyan işçilerin yanından geçiyorum — yiyecek, minderler, afişler — değerli malzemelerin aşırı kullanımına yüzümü buruşturuyorum. Sonra kralı görüyorum.

Teo, okyanustan gelen bir grubun ortasında durmuş, hazırlıkları denetliyor.

Yaklaşıp elimi uzatıyorum.

Teo konuşmasından kopar ve avucumu sıkıca tutar, beni sıkıca kucaklar ve sırtıma bir el vurur. Sonra, yanındaki okyanustan gelen kadınlardan birini işaret eder.

"Kardeşim, bu Lirenne."

O çarpıcı bir kadın: uzun boylu, zarif, yüzünün yarısı derin gök mavisi tenine kontrast oluşturan beyaz bir doğum lekesiyle işaretlenmiş.

Bana gülümsüyor ve ben de flört edişini fark ediyorum. Başımı sallıyorum ama aynı şekilde karşılık vermiyorum.

Eğer kim olduğunu bilmediğimi sanıyorsa, yanılıyor. Bu haftaya kadar yapılan konsey toplantılarında adı ondan fazla kez geçmişti.

"Lord Vann," diyor nazikçe. "Sonunda kralın kişisel danışmanıyla tanışmak bir onur."

Başımı eğiyorum. "Lirenne. Çalışmalarınız takdire şayan." Sonra Teo'ya dönüyorum. "Neye ihtiyacınız var?"

Kan kardeşim kaşlarını kaldırarak bana eğlenceli bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar Lirenne'ye çevirdi. "Nazik koordinatörümüz az önce bana bilgi veriyordu."

"Eşleştirme stratejisini tartışıyorduk. Ekibim, herkesin eşit fırsatla eşini bulabilmesi için yorulmadan çalıştı. Küstahlığımı bağışlayın Lord Vann," der hızlıca. "Ama festivalin bir parçası olarak, hem erkekler hem de kadınlar için önerilerde bulunuyoruz—tercihlerine göre eşleştiriyoruz."

"Yenilikçi," diyorum düz bir sesle.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Ben de katılacağım. Sizin hakkınızda daha fazla bilgi edinmek isterim."

"Neden?"

Bir an tereddüt eder, ama Teo önce cevap verir.

"Bunu söylemen çok ilginç," der. "Lirenne, konseye parşömenini sunmadığını söyledi."

Tamamen donakalırım.

"Garip," diye devam eder, beni dikkatle izleyerek. "Bu, muhtemelen ona dokunmadığın anlamına geliyor. Hatta, sana bir çadır tahsis edildiğini bildiğim için daha da garip. Vann, konseyin eşsiz tüm üyelerinin katılacağını biliyorsun. İnsanlar gelip çadırları ziyaret edecek ve sen de erkek ve kadınların yolculuklarında hizmet almalarını sağlayacak kişilerden biri olacaksın."

Yüzüm sertleşir. "Neden böyle bir şey yapasınız ki?"

Teo'nun yüzünde bir anlık bir sinirlilik belirir, ama cevap veren Lirenne'dir.

"Affedersiniz," der, başını eğerek. "Ben öyle sanmıştım... Eşiniz yok, değil mi?"

Keskin bir öfke dalgası içimi kaplar, ama dikkatim Teo'ya odaklanmış kalır, uzuvlarım soğusa da.

"Bir kadınıym olduğunu biliyorsun," derim soğuk bir sesle. "Adra. Adı *Li'Adra*'ydı. Birbirimizi seviyorduk. Her anlamda partnerdik. Neden sürekli onun anısını lekelememi istiyorsun?"

Lirenne tereddüt etti. "Ben..."

Nefes verirken burun delikleri genişledi. "*Kardeşim.*"

Donup kalırım. Sınırı aştım.

"Affedin beni, Majesteleri." Lirenne'e dönerek, "Siz de beni affedin. Sadece gerginim. Lütfen Majesteleriyle biraz yalnız kalmama izin verin."

Alt dudağını ısırır, ama dönüp uzaklaşır.

Teo tek başına başını sallar. "Arlet'in de katılacağını biliyorsun."

"Onun bununla ne ilgisi var?"

Garip bir sessizlik olur.

"Bir keresinde onu öpmek istediğini söylemiştin. Elf Kralı'nın taş mektubunu neredeyse parçaladın. Adra ile eşleşmediğinizi itiraf ettin."

Dev Madenler'deki savaşı hatırlıyorum. Yarı ölü halde, çürümüş bir savaş alanında yatıyorduk. Acı ve açlıktan yarı deliydim, halüsinasyonlar görüyordum.

Teo pişman olup olmadığını sormuştu. Ağzımdan saçma sapan sözler dökülmüştü.

"Arlet ve ben. Eş değiliz. Ne şarkı var, ne de boynumda izler. Kristalim onun yanında ısınmıyor. O sözleri zayıf bir anımda söyledim. Unut gitsin."

Teo nefes verir, öfkesi yerini pişmanlığa bırakır. "Peki, Vann." Elini çenesine götürür. "Parşömeni doldurup doldurmamak sana kalmış. Sadece... al şunu. Sonra arkadaki adamlara git. Eminim sana verecek bir şeyleri vardır."

Cevap vermiyorum.

Bunun yerine, masadan bitmemiş parşömeni alıp cebime sokarım.

Daha sonra yakacağım.

Ya da şehrin altındaki lav çukuruna atacağım.

Bölüm 10

VANN

Saatlerce süren taşıma, kaldırma ve el işleri vücudumu yordu, ama zihnim her zamankinden daha canlı.

Mutfağa girdiğimde, temizlik yapan bir insan adamla karşılaştım — Luiz — bana bir şişe bal likörü uzattı. Hala çalışan bir adamın önünde içmek yanlış geldi, bu yüzden elime bal likörünü alıp evime doğru yola çıktım.

Arlet'in evinin ışıkları sönük.

İyi. Yaşadıklarından sonra dinlenmeye ihtiyacı var. Ulla'yı görmeye gitmiş olsa iyi olur.

Kendi evimin kapısını iterek açtım ve etrafıma bakındım, sanki ilk kez görüyormuşum gibi. Evimin içi sade ve işlevseldi. Düzgün taş duvarları olan dairesel bir alan, konsey bölgesinin çoğunu kaplayan altın rengi enduar metal ile güçlendirilmişti. Gereksiz süslemeler yoktu, gösteriş yoktu, sadece ihtiyacım olan şey vardı.

Bir duvarı kaplayan şövale ve sepetlerde saklanan boya ve fırçaları tanıyorum. Ama sonra odanın bir tarafını kaplayan büyük, sağlam ahşap masaya bakıyorum, haritaların, raporların ve ara sıra Teo'dan gelen dokunulmamış mektupların bulunduğu yer. Masasının üstündeki raflarda eski ve yeni silahlar ve aletler var: eski obsidiyenden yapılmış bıçaklar, avcı mızrağı, şehrin metal ustalarından aldığım ve henüz atmadığım birkaç küçük mekanik biblo. Hepsinin üstünde benim satırım duruyor.

O bıçakla pek çok kişiyi öldürdüm. Neredeyse benim bir uzantım gibi. Kimliğim.

Vitrinin karşısında, taş bir ocak odayı sıcak tutuyor, sabahın erken saatlerinden beri düşük ateşte yanmaya devam ediyor. Yanında, kullanımdan yıpranmış, alevleri izlemek için yeterli açıda duran tek bir sandalye var. Her şeyden çok bir alışkanlık.

Uyku alanım üst katta. Kürkler ve dokunmuş battaniyelerle kaplı, bakması en keyifli alan. Dağın kokusu burada kalıyor, keskin ve mineral bakımından zengin, silahlarımı temizlemek için kullandığım yağların hafif izleriyle karışmış.

Bütün bunlar kimin içindi?

Bu kadar geniş bir alana ihtiyacım yoktu. Eski evimde mutluydum.

Kuyruğum yana doğru sallanarak duvara çarptı. Şişenin mantarını açtım ve başımı geriye atarak derin bir yudum aldım. Tatlı, bal gibi sıvı boğazımı yakarak aşağıya doğru akıyordu, ama ben bunu hoş karşıladım.

Hayatta olduğumu hatırlatmak için biraz acı.

Kalpsiz yaşamak, her duyguyu yarıya indirmek gibidir — uzak, sessiz, su altındaki sesler gibi. Hala oradadır, ama körelmiştir.

Hiç istemediğim masanın yanındaki altın süslemeli sandalyelerden birine oturuyorum, şişeyi masaya vurarak bırakıyorum, kemerimden parşömeni çıkarıp şişenin yanına bırakıyorum.

Sonra bir yudum daha alıyorum.

Lanet olası parşömene bakıyorum ve sonunda ipi koparıp parşömeni açıyorum.

'un her zamanki saçmalıkları orada . İsim. Boş zamanları. Tercih ettiği kokular.

Favori yemekler.

Son satırı görüyorum.

"Cinsel tercihler."

Kahretsin.

Boğazım düğümlenir, bu saçmalığa gülmekten kendimi zor tutarım. Ama zihnim çoktan oradadır, Arlet'in odasında o aptal parşömeni aldığımdan beri oradadır.

"Arlet'in orada olacağını biliyorsun," demişti Teo.

Arlet, sarsılmaz bağlılığı, dostluğu ve iyiliği ile.

Mükemmel pembe dudakları, vahşi kıvılc saçları ve ilgi çekici arzuları olan Arlet.

Arlet. Bronz çilli, yumuşak vücudu kollarımın arasına tam oturan kadın.

Ona bakacak, onu tüketecek birine ihtiyacı var. Ve sonra ruhunun kırık parçalarını geri verecek, aynı zamanda pürüzlü kenarlarını düzeltmesine yardım edecek birine.

Adra'yla birlikte olduğumdan bu yana çok uzun zaman geçti. O zamandan beri başka hiçbir kadın bana dokunmadı.

Isı ruhumun kenarlarında gizleniyor, bir çıkış yolu bekliyor. Ve aniden, sistemimi dolduruyor.

Kan, sıcak, keskin ve talepkar bir şekilde derimden geçer.

Bu his doğrudan kasıklarına doğru ilerliyor, karanlık ve ısrarcı bir şeye dönüşüyor.

Siktir. Çok güçlü.

Ani bir hareketle ayağa kalktım ve pantolonumdaki sertlik rahatsız ediciydi. Soğumam gerekiyordu. Rahatlamam gerekiyordu. Burada kalıp, daha önce yaptığım gibi bu sorunu halledebilirdim.

Ya da gidebilirim.

Yarı sarhoş olsam bile, cevabı biliyorum.

Evimden fırlayıp, serin mağara havasını içime çekiyorum. Şehrin derinliklerine doğru yürüdükçe, boğulma hissim azalıyor ve sıcaklık azalıyor.

Konut bölgesinin sonundaki tünellere vardığımda birkaç nota çaldım. Etrafımdaki kristaller, kuvars, ametist ve sitrin bana eşlik etti. Kemiklerimde uğuldayarak beni sakinleştirmeye çalıştılar.

Altıncı tünel halka açık havuzlara ayrılmıştı. Genellikle geceleri bile doludurlar, ama okyanustan yükselenler tarafından yapılmış yeni bir oda açılmıştı. Genellikle gece yarısından sonra boştu.

Odaya tuz odası diyorlar, ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Oraya doğru yöneliyorum, tuz kristallerinin kuvars kadar güzel şarkı söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum.

Her adım beni istemediğim düşüncelerden ve ertesi gün ağrıya yol açan göğsümdeki soğukluktan uzaklaştırıyor.

Arlet, sürekli onu düşünmemi istemiyordu. Bu konuyu ben gündeme getirdiğimde, bana karşı iki kat daha sert davranmaya meyilliydi.

Gecelik meselesini olduğu gibi bırakmalıydım. Ama yapamıyorum.

Onu, bir aradhlum'un kesik bacağının başında, elleri titreyerek, yüzünde boş bir ifadeyle, sanki kendi bedeninde değilmiş gibi dururken bulduğumda yapamazdım. Bir günü bile zar zor hatırladığında yapamazdım. Daniel'ın evinin yakınında gizlendiği görüldüğünde ve şimdi ortadan kaybolduğunda yapamazdım.

Parçalar birbirine tam olarak uymuyor ve bu beni deli ediyor.

Ve yakında neler olduğunu çözemezsem, onu yine aynı durumda bulmaktan korkuyorum — ama bir dahaki sefere, ayakta kalan o olmayacak.

ayakta kalmayacak.

Elimi yüzümden geçirip yeni bir yola sapıyorum ve girişı buluyorum, omuzlarımdaki tunikayı çözüyorum. Oda sıcak, tuz kristallerinin yumuşak turuncu tonuyla parlıyor ve ben aşırı ısınmak istemiyordum. Nedense, bir kapı olması konusunda ısrar ettiler. Kapıyı itip içeri giriyorum... ve birden duruyorum.

Bir kadının vücudu, tamamen çıplak bir şekilde, levhalardan birinin üzerinde uzanıyor.

Ateş kırmızısı saçları pürüzsüz omuzlarından dökülüyor, çilli cildinde kıvrılıyor. Yumuşak kehribar ışığıyla yıkanmış, sanki etrafındaki aynı mineralden oyulmuş gibi.

Tek kolu gözlerini örtüyor, onu ışıktan koruyor. Hareket etmiyor.

Ben donakaldım.

Sonra, dudaklarından yumuşak bir horlama sesi çıkıyor.

Bir an nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Kan, sıcaklık ve arzu dalgası gibi geliyor, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

O, benim şimdiye kadar tanıdıklarımın tamamen farklı bir şekilde narindir.

Ağzım açılır, göğsüm sıkışır ve kendimi lanetleyerek bakışlarımı ondan ayırırım.

Burada tek başına ne yapıyor? Giysileri nerede?!

Tanrım, bu hiç yardımcı olmuyor. Kendini tehlikeye atıyor, yemin ederim. Başka biri gelmeden onu uyandırmalıyım.

Hemen.

Boğazımı temizleyip sesimi gereğinden fazla yükseltip sertleştiriyorum ve ona bakmaktan kaçınmaya devam ediyorum.

"Tanrılarımın taş ayakları adına, burada çıplak ne yapıyorsun?" diye homurdanıyorum.

Tepki anında gelir.

Arlet dikleşir, çözölmüş saçları çıplak sırtına dökölür, gözleri iri ve şaşkındır.

Bir anlığına onu tanıyamadım.

Dudakları aralanmış, yüzü savunmasız, göz bebekleri o kadar genişlemiş ki kahverengi irislerini yutuyor.

"Arkanı dön!" diye bağırır.

Hemen dönüp çenemi sıkıyorum.

"Ne zamandır orada duruyorsun?" diye sorar, sesi hala uykulu.

Yutkunuyorum, pürüzsüz, çıplak tenin görüntüsü zihnimde parlıyor. Böyle şeyleri zihnimde tutmanın yanlış olduğunu bilerek, bunu geçiştiriyorum.

Anıları görmezden gelmekte iyiyimdir. Hayatta kalmamın sırrı budur.

"Birkaç saniye kadar," diye cevap veriyorum, sesim ciğerlerimdeki hava eksikliğini ele veriyor. "Ama tekrar soruyorum, neden buradasın?"

Arkamda bir hareket duydum, giyinirken kumaşın hışırtısı geliyordu.

"İşten sonra Ulla'yı görmeye gittim, ama o yoktu. Bir saat bekledim, ama geri dönmedi. Asistanlarından biri beni hızlıca muayene etti, sonra buraya gelmemi söylediler. Çıplak olmanın, tuz kristallerinin beni çevreleyen negatif enerji bulutunu temizlemeye yardımcı olacağını söylediler," diye mırıldanıyor, şimdi daha sessiz. "Bu saatte kimse gelmez, güvende olduğumu sanıyordum."

Sonra, bir

duraklamanın

ardından. "Baktın

mi?"

Sesi küçük, emin değil.

Yavaşça nefes veriyorum,

çenem sıkı. "Hayır."

Bir an daha sessizlik. Sonra, daha yumuşak bir sesle: "Tereddüt ettin."

Lanet olsun.

Elimi yüzüme sürerek, vücudumu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Beni korkuttun," diyorum. Bu doğru.

O iç çeker. Havadaki gerginlik değişir, ama yine de ona doğrudan bakmam.

"Vann," diye sesiyle beni dürter.

"Bakmadım, Firelocks."

Ona baktığımı söylersem ne faydası olur ki?

Çevremdeki herkes bizi sürekli bir araya getirmeye çalışsa da, onu uzak tutmaya çalıştım.

Memnun görünüyor. Arlet titrek bir nefes verir, kumaşı kendine bağlarken odayı kumaşın yumuşak hışırtısı doldurur. Bu, gerçekte olanlara göre çok erotik, absürt bir ses. Kaslarım kasılır, her hücrem bu işkencenin bitmesini ister.

"Beline ince bir kumaş parçası bağlamak ne kadar sürer?" diye soruyorum.

Sanki sorun benmişim gibi sinirli bir ses çıkarır. Daha da ileri giderim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye
tısladı. Döndüm.

Tuz odasındaki sıcaklık çok yoğun. Dayanılmaz değil, ama alnımda ter damlaları oluşuyor ve ensemden aşağıya doğru akıyor.

Arlet ise beni ateşe atmaya hazırmış gibi bana dik dik bakıyor. "Ne?" diye homurdanıyorum.

"Bu gece seni göreceğimi beklemiyordum. Ve sana ne kadar kızgın olduğumu hatırladım."

"Neden? Bunun yüzünden mi?"

"Evime zorla girdiğini unuttun mu?" diye bağırdı, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturarak.

Yavaşça nefes verdim. "Ben..."

"Umurumda değil," diye sözümü kesip, bana yaklaşır. Yanaklarındaki kızarıklık artık sadece sıcaktan değil, öfkeden de kaynaklanmaktadır. "Sinirlenmekten hoşlanmam. Ama sen evime izinsiz girdin. Geceliğim odamdaydı! *Kirli giysilerimle birlikte.* Sen..." Sesi kısılır, parmakları yanlarında hareket eder ve sonra yumruklarını sıkar. "Orası benim evim, Vann."

Göğsümde bir şey sıkışıyor. Onun alanını ihlal etmek istemedim. Sadece... sadece onun güvende olduğundan emin olmak istedim.

Bu kısmı söyleyemem. Nasıl ifade edeceğimi bile bilmediğim kısım.

Suçluluk duygusu midemde bıçak gibi dönüyor. Keskin bir nefes verip omuzlarımı silkiyorum, onu bir kenara itmeye çalışıyorum ama o orada kalıyor.

"Özür dilerim," diyorum, sesim sert, alışık olmadığım bir ses. Arlet gözlerini kırptırıyor, açıkça şaşırmış.

İyi. Belki bu kadarı yeter.

Ama sonra, onun arkasındaki, onun yattığı cilalı mermer levhaya bakarak bir hata yapıyorum ve dikkatim burada olmaması gereken bir şeye takılıyor.

Bir Çiftleşme Yolculuğu parşömeni. Evimdeki masamda duranla aynı lanet olası türden.

Düşünmeden hareket ediyorum, onu iterek geçiyorum ve o parşömene uzanırken ben de onu kapmak için eğiliyorum.

"Neden *yine* eşyalarımı karıştırıyorsun?" diye bağıırır. "Durmazsan gidiyorum."

"Hadi ama, bu o kadar da kişisel bir şey değil. Bana da aynısından verildi. İstersen okuyabilirsin," diyorum, taş kağıdı açarken içimden gülümsüyorum.

Parşömenimde hiçbir şey bulamazdı, ama belki onunla bir şeyler içmeye ikna edebilirdim. Neler olup bittiğini konuşabilirdik.

Sonra, başka bir partner aradığını düşünürüm. Bu kadar çabuk mu? Her şeyin ortasında?

"Yarın... gidiyor musun?" diye soruyor.

"Bana sürekli bunu soruyorlar," diye cevap veriyorum.

"Çünkü eşin yok mu?"

"Yalnızım," diye konuyu saptırıyorum. Sabrım tükenirken parşömeni ona geri fırlatıyorum. "Biliyorsun, Eş Bulma Yolculuğu, burnundan kalbinin sökülüp çıkarılması gibidir."

"Bu hissi zaten biliyorum." Arlet, gözleri parlayarak parşömeni elimden kapar. "Peki, burada ne yapıyordun?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

Şimdi sıra ona geldi, yanımdan geçip parlayan tuz duvarlarına doğru yürüdü ve parmaklarını narin mineral şeritler üzerinde gezdirdi.

"Sana zaten söyledim. Ama sanırım buraya dinlenmek için geldim. Özellikle de can sıkıcı şeylerden kaçınmak için gece yarısı."

Işık tenini altın rengi bir parıltıyla kaplıyor, bana bakarken ışıltıyor. Serbest bırakılmış saçları, gördüğüm en güzel şeylerden biri. Çok yumuşak görünüyor.

Hakkım olmamasına rağmen bunu sık sık görmek hoşuma gidiyor. Sırıtarak soruyorum, "Sıkıcı biri miyim?"

"Evet." Hiç tereddüt etmiyor.

Sanırım bu haklı bir tepki. Son iki gündür tam bir pislik gibi davrandım. Ama her zaman böyle olmak istemedim, özellikle ona karşı.

Ona doğru adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Beni incittin."

Elimi uzatıp, parmağımı onun parmağına tehlikeli bir şekilde yaklaştırarak, onun parmağının üstüne dokunuyorum. Ona sormak istediğim çok şey var. Daniel hakkında, önceki geceden bir şey hatırlayıp hatırlamadığını, neden iyi hissetmemesine rağmen çalışmaya devam ettiğini bilmek istiyorum.

Ama bunun yerine, "Söylesene, yarın festivale gitmeyi gerçekten planlıyor musun?" diyorum.

Tamamen dönüyor ve başını kaldırdığında ne kadar yakın olduğumu fark ediyor. "Tabii ki gidiyorum," diyor, gözleri çok hızlı bir şekilde çıplak omuzlarıma kayıyor.

omuzlarıma kaydı.

"Neden?"

Çiftleşme Yolculuğu bir gösteriş. Bir performans. Aylar önce Kraliçe Festivali sırasında zorla katıldığım alaydan bile daha kötü bir şey. Eski enduar geleneklerinde, Çiftleşme Yolculuğu her yıl düzenlenirdi. Bazıları her yıl geri dönerdi. Bazıları ise aramayı hiç bırakmazdı.

Ben sadece bir kez gittim.

Benim için, saatlerce süren öz yansıma ve fiziksel hazırlık boşa gitmişti. Şimdi bile bunu düşünmek, kendimi bir eşin isteyebileceği, hoşuna gidecek bir şeye dönüştürmek zorunda kalmamdan dolayı sinirlenmeme neden oluyor. O halimi yaratmak için çok zaman harcadım, pürüzlü yanlarımı daha yumuşak bir şeye dönüştürmek için zorladım.

Bundan dolayı kendimden nefret ettim. Ama bu işe yaramadığında kendimden daha da çok nefret ettim.

Neden kendini buna maruz bırakıyor? Olduğu haliyle gayet iyi.

"Yeter," diye bağırdı, sesinde hayal kırıklığı belirliyordu. "Eğlencenizi aldınız — ben utanç verici bir durumda iken buraya daldınız. Yorgunum. Kesinlikle alaylarınızla uğraşacak halim yok."

Ama sözleri her zamanki keskinliğini yitirmişti.

Kaşlarım çatıldı. Baskı yapmak istiyorum. Saçındaki düzinelerce kırmızı tonunu inceliyorum, sıcak ve soğuk tonları not alıyorum — saçını boyamak istersem ihtiyacım olacak tam renkler.

Bunu düşünmemeliyim.

"Seni alay etmek gibi bir niyetim yoktu," diyorum yumuşak bir sesle. Gözleri hafifçe açılıyor.

Dudakları

aralanır. "Oh."

Beni zaman zaman kızdırıyordu, ama onun yanında sergilediğim tavır bambaşka bir şeydi. Nasıl davranacağımı bilemediğim bir şey... dostça. Tanıştığımızda, benim emir veren tavrımı sevmemişti, ama kralın danışmanı olarak konumumu anlamaya da çalışmamıştı. O andan itibaren, aramızdaki gerginlik, düşüncelerimi ifade edememe beceriksizliğimin uzun bir zinciri olmuştu. Bu da giderek artan bir kızgınlığa neden oldu.

Bunun olduğunu biliyordum. Sadece nasıl durduracağımı bilmiyordum. Bu anı boşa harcamak yerine, parşömenin üstüne tekrar dokundum.

"Peki neden?" Sesim sakindi, ama altında bir keskinlik vardı. "Neden bir partner bulmak için ortalıkta dolaşıyorsun? Başka yerlerde de yeterince ilgi var."

Herkes Arlet'i sever. Romantik anlamda olmasa bile. Joso ile birlikteyken bundan hoşlanmamıştım, ama ona hayran hayran bakan tek kişi o değildi. Kenarı olmayan bir kılıç kadar yararsız birini seçmesi onun suçu değildi.

Düşüncelerim yayıldıkça, içimde karanlık ve tehlikeli bir şey kıvrılıyor. Potansiyel talipler hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum.

Durur, parmakları belindeki bağıyla oynar. İnce, neredeyse hiç hissedilmeyen kumaşı cildine tutturuyor.

Düşünmeyi bırak.

"Bu sözün ne kadar acımasız olduğunu biliyorsun, Vann. Joso'ya ne olduğunu gördün. O... Ben onun istediği kişi değildim. Bu ilk kez olan bir şey değil."

Keskin, buz gibi bir sessizlik içimi kaplar. Önce, yine yanlış bir şey söylediğimi fark ederim, ama sonra Joso'ya kızarım. Ona yumruk atmaktan daha fazlasını yapmalıyım.

"Bana aptal de, ama sevmek istiyorum. Sadece bir kez." Sesi sessiz, çiğ. Alt kirpiklerinde narin bir gümüş çizgi belirir. "Festivalde birini bulmak kolay olabilir. O kadar çok insan var ki. O kadar çok seçenek var ki."

Her şeyim durur.

Çok fazla seçenek.

Sözleri, kalbimin olması gereken soğuk, boş alana batıyor. Acaba, gerçekten bir kalbim olsaydı, bu daha mı kötü hissettirirdi?

"Hmm."

Gözlerini kaçırıyor, parmaklarını parşömen üzerinde gezdiriyor.

"Estela beni gönderiyor," diye itiraf ediyor. "Ve ben de bütün gün bunu taşıyıp durdum."

Kahkahayı patlatıyorum.

"Evet. Hepimizin gitmemizi ısrarla istiyorlar."

Gözleri parlar, ağzı eğlenerek kıvrılır. "Yani bana katılıyor musun?"

Onu daha önce bulduğum anı düşünüyorum. Geceliğindeki kan. O küçük sevinç kıvılcımı, hissedebileceğim her türlü sıcaklığı bastırıyor.

"Sırrının ortaya çıkmasından korkmuyor musun?" diye fısıldıyorum. Evinin önünde olanları kimseye söylememekte çok kararlıydı. Tehlikede olduğunu nasıl birine söyleyebilecek ki?

Yüzünde bir ifade belirir, gözlerinde gerçek bir acı parlar.

Kahretsin. Bir başka yanlış adım. Aramızdaki kırılğan zeminde bir başka çatlak. Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı — iplikler onarılamayacak kadar yıpranmadan önce onları çözmenin bir yolu.

Ona iyi niyetli olduğumu göstermeliyim. "Bu ne cüret..."

"Bir koca olarak tam olarak ne aradığını bana söylersen daha iyi olur. Sana yardımcı olabilirim... özellikle eşleştirme sisteminde." Geniş ve keskin bir gülümsemeyle sırtıyorum.

"*Maldito idiota*," diye fısıldadı. Onun dilinde bir hakaret. "Sen bana yardım etmek istemiyorsun, ben de alay edilmek istemiyorum." Parşömeni göğsüne sıkıştırdı ve geri adım attı, açıkça gitmek için harekete geçti.

Sıcaklık kaybolur ve karnımda bir şey sarsılır. Daha iyi düşünebilmeden, elini tutarım.

O kaskatı kesilir, parmakları benimkilerde sıkışır, avucunun sıcaklığı beni olduğum yerde sabitler.

"Doğru şekilde konuşmadığımı biliyorum," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı onun parmaklarıyla dolayarak. "Sürekli hata yaptığımı biliyorum."

Ellerimize bakar, tekrar çekilir, ama bunun yerine uzuvlarımızın pozisyonu değişir ve küçük parmaklarımız birbirine kenetlenir — onun, geri dikilmiş olanlar. Benim, savaşta yarısını kaybettiğim.

İçim burkuldu.

Hafifçe sıkıyorum, sanki hala elini tutarak doğru bir yemin ediyor gibi. "Ama daha iyi olmak istiyorum. Daha nazik olacağım, böylece arkadaş olabileceğimizi bileceksin. Bu bir söz."

Arlet'in gözleri benimkilere kayar, araştıran bir bakışla.

Bana inanıp inanmadığını bilmiyorum. Ama elini çekmiyor.

"Bana yardım eder misin?"

Ben başımı sallıyorum.

"Neden?" Sesi titriyor. "Bunu sürekli yapıyorsun, bana yardım ediyorsun. Ama aynı zamanda benden nefret ediyor gibisin."

"Belki de şehirde kaşlarını çatarak dolaşmanı istemiyorum." Dudaklarımı sıkıyorum. "Ee, ne dersin? Yardım etmeme izin verecek misin?"

Dudaklarını ısırır. Küçük parmağı seğirir.

"Tamam. Ama yine kaba davranırsan giderim," diyor.

Gülümsüyorum.

"Erkek arkadaşların var mı?" Bir süre sonra soruyorum.

Tereddüt ederek duraksıyor.

"Birçok erkekle tanışıklığım var ama çok azı arkadaşım. Kadınların yanında kendimi daha rahat hissediyorum. Estela, hatırlayabildiğim kadarıyla en yakın arkadaşım."

Bunu biliyordum. Erkeklerden kaçındığını söyleyemem ama onların yanında... farklı davranıyor.

"Peki, ne arıyorsun?" diye ısrar ediyorum.

Yavaşça nefes alır, nefesinin sesi aramızdaki sessizliği bozar.

"Birini mutlu etmek istiyorum. Bir yuva kuracak birini istiyorum." Bir duraklama. "Birine çocuk vermek istiyorum."

Sözleri başka biri için var. Vermek için. Başkasının hikayesinin bir parçası olmak için.

Kendi hikayesini hak ettiğini fark etmiyor mu?

"Birini inanılmaz derecede mutlu etmek istiyormuşsun gibi geliyor," diye mırıldandım.

O başını sallar, üzüntüsü kaybolur.

"Evet," sonra dudağını ısırır. "Özür dilerim. Sanırım seni yanlış değerlendirdim çünkü senin bunu anlayacağını hiç beklemiyordum."

Ama belki de anlıyorum.

Dudaklarımı ısırırım. Binlerce keskin ve acımasız cevap zihnimde dans eder, ama onları geri tutarım. O giderse, yalnız bir akşam olur.

Ve o buradayken, ona ben bakabilirim.

"Peki bunu nasıl ifade edersin...?" diye sordu.

"Evet?"

"Benim yanımda durup, sadece beni takip etmemi beklemeyen birini istiyorum demek istiyorum."

Sırıtırım. "Yani... 'Beni bir süs eşyası olarak görmeyecek bir erkek arıyorum' mu?" Arlet gözlerini devirir. "Bu çok kavgacı bir ifade."

"İyi. Zayıf olanları eler," diye ona gülümserim.

Dudaklarımı ısırır.

"Peki." Sonra cüppesinin cebinden bir parça kömür çıkarır ve notlar alır.

"Tamam. Şimdi, sadece statümü gören erkekler olacak. Bunu tolere etmeyeceğimi açıkça belirten bir cümle nasıl kurarım?" Bana bakar ve bir tutam saçını kulağının arkasına koyar.

Bir dakika düşündüm.

"Şöyle dene: 'Ben bir basamak değilim. Üzerimden geçersen, uçurumdan düşersin.'"

Arlet gülüyor ve sesi çok tatlı. Bu, benim söylediğim bir şeye güldüğü nadir anlardan biri. "Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Bana zarar vermeyi düşünmeni izlemekten hoşlanıyorum," diyorum düşünmeden, kulaklarım bir kez daha gülmesini bekliyor.

O sadece gülümser. Sonra tekrar yazmaya başlar. Ardından dudaklarına dokunur. "Başka bir şey var mı?" diye sorarım, kelime listesini düşünerek.

Özellikle *cinsel tercihler* ile ilgili bir soru aklıma gelir. Bunu sormayacağım.

Bunu sormamalıyım.

Derin bir nefes alırım ve o konuşur, nazikçe beni düşüncelerimden çıkarır.

"Bir sonrakine güleceksin," diyor. Dikleşip başımı sallıyorum. "Gülmeyeceğim."

Dudaklarını büzüyor.

"Çocuk istiyorum. Mümkün olduğunca çok. Ama ben..." Sesi kesiliyor. Sanki bir şey saklıymış gibi yüzünü başka yöne çeviriyor. Boğazını temizliyor. "Ben... Ben sadece bunun için *kullanılmak* istiyorum."

Arion gibi. Lanet olası pislik.

Sözleri beni hem şaşırttı hem de şaşırtmadı. Onu, çocukları kucağına alıp çocukça oyunlar oynadığını hatırladığım kadar kolay bir şekilde anne olarak hayal edebiliyordum. Şok, onu şişkin bir karınla düşündüğümde geldi.

O görüntü... Yutkunuyorum.

"O zaman yapma. Bir yuva kurmak için bir partner istediğini, sadece doldurulacak bir rahim olmadığını söyle."

"Bu çok açık sözlü," diyor sessizce.

Ona yaklaşıyorum, elim giysilerine dokunmak için kaşınıyor. "Açık sözlülüğü kaldıramayan bir aptal mı istiyorsun? Yoksa ne demek istediğini tam olarak anlayan birini mi istiyorsun?"

Yavaşça yüzünde bir gülümseme yayılır ve sonra yazmaya başlar. Bana baktığında, biraz başım döner.

"Biliyor musun," diye başlar, "sanırım bu, kavga etmeden konuştuğumuz ilk sefer."

"Hayır, değil," diye karşılık veriyorum.

Ağzını açar ve ben gülümsemeyi zor tutarım. Sonra şakamı anlar ve tekrar güler.

Bu sese kendimi kaptırırım. Sıcak su gibi üzerime akıyor.

Bir saat daha konuşuruz, sonra bana teşekkür eder ve yatmak istediğini söyler.

Onun isteğini yerine getiririm ve kendimi... hafif hissedirim. Uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif. Geceyi mahvedecek keskin, duygusal dalgalanmalar yok. Patlamaya hazır gerginlik yok.

Bu kadar çok konuştuktan sonra, dönüş yolu sessiz geçer ve zihnim, adını vermek istemediğim şeyler etrafında döner.

O önce ayrılır, evine girer ve sonra ben de kendi evimi bulurum.

Kapıyı arkamdan kapattığımda, gözlerim hemen parşömene takılır. Masada durmaktadır. Benimle alay edercesine.

Evim sessiz. Her zaman sessiz.

Tek ses, kapının ötesindeki şehrin hafif uğultusu ve kalemi alıp parşömeni almaya giderken, nasırlı ellerimin masanın ahşap yüzeyine sürtünmesinden çıkan ses.

Bana bakıyor.

"*Sadece git,*" Teo, Çiftleşme Yolculuğu hakkında konuştuğumuzda bana böyle demişti.

Dudaklarımı ısırıyorum. Parmaklarım kalemi okşuyor. Onu parmaklarım arasında yuvarlıyorum, parşömeni izliyorum ve bir süre durakladıktan sonra onu masaya bırakıyorum.

Festivale gitmeme gerek yok.

Gösterişli törenlere, şatafata, beni gerçekten görmeyen yabancılardan gelen sahte gülümsemelere ihtiyacım yok. Ama Arlet için gidebilirim.

Başka kimseyi görmek zorunda kalmazdım. Konuşmak zorunda kalmazdım, rol yapmak zorunda kalmazdım. Ona ihtiyacım olursa diye orada olabilirdim.

Daniel hâlâ dışarıda. Ve bu düşünce tek başına kararımı veriyor.

Geriye yaslanıp yavaşça nefes veriyorum.

Sonra gülümserim.

Bölüm 11

ARLET

Uyandığımda, etrafımda büyük, gömleksiz mavi bir enduar değil, el yapımı battaniyelerimin nazik dokunuşu vardı.

Burada, yatağımda, başka bir yabancı yerde değil, hafızam tamamen sağlam olarak uyanmış olmaktan mutluyum. Ve ne hafızaydı ama.

Dönüp, dün gece tuz odasında Vann ile tanışmamı düşünerek iç geçiriyorum. Vann başlangıçta bir pislikti, ama sonra çok nazikleşti... neredeyse bir rüya gibiydi.

Gözlerimi silerek uzun bir nefes alıyorum.

Bu, günün görevlerinin ağırlığı beni uykumdan kolayca uyandıran o sabahlardan biri, ama yataktan çıkmak, yatağımın sıcak, tanıdık kalıbını terk etmek, tamamen farklı bir mücadele.

Sonra saat altı olur ve tek tek, büyü ışıkları başımın üzerinde canlanır. Oda sıcaklıkla doludur.

Bugün Çiftleşme Yolculuğu günü.

Bugün gerçekten biriyle tanışabilirim.

Bu tek, tehlikeli umut ışığı düşüncelerimi karıştırıyor, dayanamayacak kadar güzel hayaller kurmama neden oluyor — yemyeşil, altın rengi bir gölgelik altında bir çiftleşme töreni, dalgaların sesinin tuzlu çam kokusuyla karışması. Bir ev, pencerenin yanında bir dokuma tezgahı, bir çocuğun kahkahasının yankısı, kardeşini ocağın yakınına kadar kovalıyor. Bir erkeğin derin kahkahası ve havada dolanan müzik.

Bu tür rüyalar acı verir. Bazı şeyler o kadar güzeldir ki, sadece eksik olanı hatırlatır. Bir şarkı bittikten sonra kalan acı ya da boş bir ateş çukuruna yapışan duman kokusu gibi.

Daha fazla acı yaratmadan, düşüncenin karışık ipliklerinden kendimi koparıyorum.

Belki de hiçbir şey olmayacak.

Battaniyeyi geri atıyorum ve çıplak ayaklarımla Fira'nın bana hediye ettiği soğuk, düz halının üzerine basıyorum. Bir kez daha derin nefes alıyorum ve ayağa kalkıyorum, yatağımın yanındaki parşömenlerimin yanından geçerek yaldızlı saç fırçasını ve kristal koleksiyonumu alıyorum.

Her birine dokunarak, zihnimde anlamlarını arıyorum. Ametist — derin uyku için. Sarı Jasper — yaratıcılık için. Yeşim — umut için. Yeşim her zaman en sevdiğim taş olmuştur.

Sihir gücüm yok, ama Fuegorra'm sayesinde taşları diğer enduarlar kadar iyi hissedebiliyorum. Bu taş... bu taş beni bütün hissettiriyor. Sanki görünmez bir sıcaklık damarı barındırıyor, içimdeki acıyı emmek için can atıyor.

Onu alıp avucumda sıkıca sıkıyorum, kalbimdeki boşluğu doldurmaya çalışıyorum. Parlak metal aynamın önüne geldiğimde, onu yere bırakıyorum, daha hafif hissediyorum, ta ki yansımamı görene ve kendimi gecelikte bulduğumu hatırlayana kadar.

Omurgamdan bir titreme geçer.

Artık bitti, Arlet. Ve bunu bilen herkes senin için endişeleniyor, yaptıkların için değil. Sen iyisin.

Yine de içimdeki tatlı duyguların çoğu buharlaşıyor. Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirip yatmadan önce ördüğüm aptal örgüleri çözüyorum. Erkek bir eşi olan kadınlar neredeyse hiç kendi saçlarını örmez veya çözmezler. Bu, eşleri için yapılan kutsal bir görevdir.

Ama o benim parşömenimi yazmama yardım ettiğinde, kendimi çok rahat hissetmişim. Onun arkadaşı olmak istiyorum.

Yanaklarım kızardı. Sadece arkadaşı mı olmak?

Bileğimi tuttuğunda, içimi bir heyecan kapladı. En son ne zaman böyle hissetmişim? Vann, geçmişte romantik bir seçenek olarak gördüğüm biri değildi, ama yakınlığı özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Saçlarımı sıkı ve düzgün bir topuz haline getiriyorum, ellerim kendiliğinden hareket ediyor, zihnim bebeklerden, eşlerden ve kralın danışmanından uzaklara dalıyor.

Dolabımda, önceki gece çıkardığım turuncu boncuklu, bol ve şık kırmızı elbise asılı. Onun altında yumuşak terlikler ve birkaç mücevher

kirli çamaşır sepetinin yanındaki masanın üzerinde duruyor.

nce, pudra makyaj malzemeleriyle cildime pudra sürüyorum, burnumdaki, yanaklarımda, alnımda, çenemde ve omuzlarımda bulunan lekeleri kapatıyorum. Sonra elbiseyi giyip, vücudumu güzelleştirecek şekilde bağlarımlı. Katman katman, kendimi yeniden inşa ediyorum.

Ama zihnimin köşelerinde bir gölge kalıyor. Elimde değil, ben endişeli biriyim.

Aşağı kata indikten sonra, kapımın yanındaki masadan iftleşme Yolculuğu parşömenini alıp dışarı çıkıyorum ve kızarmış tenime serin havanın dokunuşunu hissediyorum. Bir parçam, Vann'ın dn gecekı gibi kocaman bir gülümsemeyle ortaya çıkmasını bekliyor.

Dışarıda bekleyen kimse yok ve gevşek bir bukle saçımı arkama atıyorum. nemli değil. Hepimiz meşgulüz.

O da Mating Journey'e gidebileceğini söylemişti. Belki orada görürüm onu, ama kesinlikle görev için değil. Kimseyi istemiyor. Bunu kendisi söylemişti.

Parşömeni daha sıkı kavrayarak, konsey bölgesindeki evlerin arasındaki yolu yürüdüm. Sarayı geçince yol genişledi ve beni Enduvida'nın demirhanelerin bulunduğu bölgesine götürecek köprüye doğru ilerledim.

Demirhanelerin yakınında bir dizi tünel var. Üçüncüsü, eşleşme töreninin yapılacağı yere iniyor. El yapımı ve boyalı afişler asılmış, giriş kristallerle süslenmiş.

Birkaç grup insan çoktan gelmiş, çoğu devasa mağaranın içindeki yerleşim bölgesinden gelmiş, diğerleri ise açık hava yerleşimine giden altıncı tünelden inmiş.

Çoğu insan Enduvida'da yürüyor, ancak birkaç *glacialmara da* var. *Glacialmaralar*, enduarların binek olarak kullandığı, uzun, yüzen yılan benzeri yaratıklar. Keskin kuyrukları ve gözleri olmayan yüzleri var. Bazı insanlar onlara "kristal hayaletler" diyor.

Ben hiç binmedim. Uçmak, yerden güvenli bir mesafede olsam bile beni fel edecekmış gibi geliyor.

Kalabalığa yaklaşırken kalbim hızla atmaya başlar. Mağaranın bu bölümü canlıdır, enerji ışığı, uğultu, beklenti doludur. Yakınlarda ocuk yoktur, sadece yetişkinler vardır. Gözlerim fal taşı gibi açılır — oğunu sadece geçerken görmüştüm, ama hiç görmediğim yeterince yabancı da vardır.

Bazıları Enduvida'da yaşıyor, bazıları yukarıdaki yerleşim yerinden gelmiş.

Umut denen o kaltak aklımın bir köşesinde beliriyor. Belki de bu o kadar da kötü olmayacak.

Enduvida'nın baş şifacısı Leydi Ulla, bir grup insanın arasından çıkıyor.

"Arlet!" diye sesleniyor.

Onun dar, gümüş rengi elbisesine bakarak gülümsüyorum. İpeksi, düz saçları yelpaze şeklinde açılmış ve ensesine toplanmış. Yeterince yaklaşır yaklaştırmaz, elini uzatıp benim elimi tutuyor.

"Görünüşe göre kimse katılmaktan kurtulamamış," diyor gülerek. "Estela görevimin ne olduğunu açıkça belirtmişti," diyorum.

Elbisemi inceler. "Bu harika. Bu kadar rahat bir elbiseyle festivalde rahatça dolaşacaksın. Bunu daha önce düşünmeliydim..." Dar korsesini işaret eder.

Gülümsüyorum. "Şansın varsa, bütün gün kalmak zorunda kalmayacaksın."

Biraz gülüyor. "Şey, bir eş bulmayı beklemiyorum. Ama bunu daha önce hiç yapmadım, kim bilir."

Cevap veremedi, tüneli işaret ediyor. "Gidelim mi?"

"Gidelim." Tünelden aşağı inerken kalbim eskisinden daha hızlı atıyor.

Dibe inmek biraz zaman alıyor, ama vardığımızda, başka bir geniş, açık mağaraya çıkıyoruz. Buradaki saf enerji beni etkisi altına alıyor.

Havada yoğun ve baş döndürücü bir tütsü kokusu var, taştan gelen hafif mineral kokusuyla karışıyor. Parıldayan kristallerin ışıltısı, çadırların denizine gerilmiş mücevher tonlarındaki kumaşlara yansıyor. Kristaller ve küresel büyü ışıklarıyla birleşince renkleri daha da canlı hale geliyor. Halılar ve afişler serilmiş ve asılmış, desenleri özenli ellerle dokunmuş — bazıları benim eserim.

Onları görmek, göğsümde sessiz bir sıcaklık hissi uyandırıyor. Konseyin bir parçası olmadan ve dokumacılıktan çok çocuklarla daha fazla zaman geçirmeden önce yaptığım işlerin izleri.

İnsanlar çadırlar arasında dolaşp festival alanını dalgalar halinde doldururken, kaotik ve elektrikli kahkahalar yükselir ve her boşluğu doldurur. Sessizlik yok, tereddüt yok, sadece neşe var.

Ama festivalin kalbinin ötesinde, bakışlarım iple çevrilmiş bölüme takılıyor. Burası, Çiftleşme Yolculuğunun başlamasını beklemek için toplanacağımız yer.

Göğüs kafesim sıkışır.

Derin bir nefes alıyorum, tüm bu canlılıktan neredeyse başım dönüyor. Ama göğsümdeki güvensizliği görmezden gelemiyorum. Neşe tiz bir hal almaya başlıyor ve kendimi rahatsız hissediyorum.

Hastalanıyor muyum? Kahretsin.

Ulla'nın asistanı dün gece bir sorun görmemişti.

Bunun gerçek olmasını ne kadar istesem de, kendimi iyi hissetmediğim gerçeğini değiştiremem. Sanki geri çekiliyormuşum gibi hissediyorum.

Ön tarafta duran ve Teo ile Estela'nın tamamı tarafından çevrelenen kraliyet tahtını görünce yüzüme bir gülümseme yapııştırıyorum. Anne Liana yakınlarda durmuş, bir cevher çanı ile uğraşıyor. Çan, sağlam bir ahşap standı asılı ve uzun silindir, erimiş kehribar damarları ile çizgili nadir bir koyu metal olan enduar altın taşından dövülmüş.

Bunlardan birkaçını daha önce görmüştüm. Vurulduğunda, parlak bantları hafifçe parlıyor.

Heyecanım artıyor ve Ulla'ya hızlıca veda edip Estela ve Teo'nun yanına doğru ilerliyorum.

Teo, mağara ışığını hafif bir parıltıyla yansıtan koyu siyah taş ipek bir takım giyiyor. Gümüş telkari işlemeli uzun paltosu, geniş omuzlarından aşağıya doğru uzanıyor ve vücudunun ön tarafına kadar iniyor. Tasarım, erimiş metalin akışını taklit ediyor. Yüksek yakası koyu renkli kuvars bir toka ile tutturulmuş ve üzerindeki tek renk, beline bağlanmış kırmızı kuşaktır.

Estela, eşinin yanında duruyor, altın rengi elbisesi sıvı ışık gibi akıyor, ince brokar kumaşta iki tanrıçasının hafif sembolleri işlenmiş. Korse, vücudunu vurgulayan dar bir kesimden sonra, dalgalı katmanlara dönüşüyor. Aytaşlarından oluşan bir zincir, açık kahverengi teninde parıldayan köprücük kemiklerinin üzerinde duruyor ve koyu renkli bukleleri, narin altın süslemelerle bezenmiş karmaşık örgüler halinde toplanmış.

Birlikte, gece yarısı ve güneş ışığı gibi zıtlık oluşturuyorlar, ancak inkar edilemez bir bütünlük oluşturuyorlar.

Yaklaştıkça, kraliyet çocuklarının da burada olduğunu fark ettim. Estela en küçük oğlu Leo'yu kucağına aldı ve küçük elleri, elbisesinin korsajındaki mücevherleri kavradı.

"Arlet!" diye seslenir ve beni yanına çekerek gülümseyerek kucaklar. Bu sıcaklık içime işler ve beni takip eden kasvetli gölgelerin bir kısmını siler.

"Geldiğine çok sevindim," diyor, gözleri hemen elimdeki parşömene takılıyor. Bilge bir ifade yüzünü aydınlatıyor. "Hazır mısın?"

Yavaşça başımı sallarım. "Olabildiğince hazırım."

"Lirenne!" diye omzunun üzerinden seslenir. Etkinliği düzenleyen enduar kadın öne çıkar. Estela ve benden çok daha uzundur ve arkasında yere kadar uzanan beyaz bir elbise giymektedir. Omuzları ince askılarla açıkta kalmıştır ve sadece kulaklarında mücevherler vardır. Sol yanağında büyük, beyaz bir doğum lekesi vardır, canlı mavi teni ve gri saçlarının yanında çok belirgindir.

"Evet, Kraliçem?" diye selam vererek, kuyruğunu daire şeklinde kıvrır.

Estela boş eliyle sırtıma dokunarak, "Leydi Arlet kendisine verilen numaraları almaya hazır" dedi.

Lirenne başını eğerek parşömenimi alır ve biraz sihir kullanarak kağıdımın üst köşesine bir şeyler yazar.

Bir an için kalabalığı tarayarak, sadece bir anlığına Vann'ı ararım. Onu ya da tanıdık kaşlarını çatışını görmüyorum.

"İşte buradasınız, Leydi Arlet. Buraya geldiğiniz için çok mutluyuz," diyor. Sonra izin isteyerek ayrılır.

Estela heyecanlı bir ses çıkarır. "Tamam, iyi eğlenceler. Ben burada olmayacağım çünkü bazı çiftlerin çok skandal davrandığını duydum ve erkeklerin buna şahit olmasını istemiyorum."

Yanaklarım kızardı. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

"Ama şansımız yaver giderse, yarın kahvaltı yapacağız ve size iyi haberlerim olacak."

Cevap veremeden, arkadaşım kraliçe beni kalabalıktan uzaklaştırıp, bir grup erkek ve kadının çadırlara girmeye hazırlandığı bölüme doğru yönlendirir. Derin bir nefes alıp, her çadırın dışındaki geometrik enduar alfabesiyle yazılmış numaraları incelerim, sonra parşömenimi açıp önerilen eşleşmeleri ortaya çıkarırım.

Enduar alfabesi, ortak dil ve sınırlı dev dilinden sonra öğrendiğim üçüncü yazı dilidir. İnsan dili sadece konuşma dilinde varlığını sürdürmektedir; yazılı hali zamanla kaybolmuştur ve ben Lorepath'ta onu geri kazanmaya çalışıyorum.

Harfleri yeterince iyi tanıyorum, ama ilki biraz zor

"Dürüst olacağım," uzun kırmızı elbiseli bir insan kadın yanımda fısıldıyor. ben. "Bundan bir koca çıkmasa bile, sadece sikilirsem mutlu olurum."

O sırtarken ona bakıyorum. Koyu renkli saçları bir omzunun üzerine örölmüş ve ince altın bir bileklik, titrek ışıkta parıldayarak kolunun üst kısmında ışıldıyor.

Yaşlı kehribar rengindeki keskin gözleri eğlenceyle parıldıyor ve tavırlarında bir özgüven var — telaşsız, kendinden emin, sanki oynadığı her oyunun sonucunu önceden biliyormuş gibi.

Anlayamıyorum, ama anlayabilmeyi isterdim.

Bakışlarımı yakaladı ve sırttı. Bu hareket, boynundaki mücevherlerin büyüleyici ışıklarla aydınlatılmış mağarada parıldamasını sağladı, ateş ışığı gibi parıldıyorlardı.

"Lady Arlet, değil mi?" diye soruyor.

Bu unvan beni şaşırttı. Bir yabancının ağızından duymak hala garip geliyor. Başımı öne eğerek, küçük bir "Evet" diyorum.

Elini uzatır. "Dashia. Ben yerleşim yerinde yaşıyorum."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Sırtışı derinleşir. "Bugün iyi şanslar."

Kral Teo tahtından kalkınca oda sessizliğe büründü. Sesi, zahmetsiz bir otoriteyle yankılandı.

"Kardeşlerim, taşın kanı, okyanusun hayatı, üst dünyanın çocukları, hoş geldiniz." Bir süre durur, toplananları gözleriyle tarar. "Savaştık, kan döktük, inşa ettik ve şimdi büyümeliyiz. Bugün, bu odadaki herkesle tanışmaya çalışacaksınız. Günün sonunda, ateş ve kaderle şekillenen yeni ve eski bağları kutlayalım. Bu yolculuk, halkımıza sadece eşler değil, güç de getirsin. Fuegorras'larınız parlak yansın ve kalpleriniz gerçek şarkılar söylesin. Sinyal sesiyle başlayacağız."

Bölüm 12

ARLET

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, enduarların beni duyabileceğinden eminim. Başlama işaretini bekliyoruz.

Sonra, Anne Liana maden çanını çalıyor ve derin, metalik bir ses yankılanıyor. Ses zengin ve katmanlı, kalabalığın arasında dalgalanıyor.

Mırıldanmalar, hızla gelen bir dalga gibi geri dönüyor. Kadınların ilk dalgası, ellerinde parşömenleriyle öne doğru ilerlerken gülümsüyorum.

Parşömenimi bir kez daha incelerken, ilk sembolün *on dört* olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Bana en yakın olan bu olduğu için, önce oraya doğru yola çıkıyorum, Estela'nın büyüğü yeraltı bahçesinden gelen saksı bitkilerinin arasından geçerek, yumuşak, çınlayan sesler çıkaran, ustaca düzenlenmiş kristallerin yanına özenle yerleştirilmiş olanlara doğru ilerliyorum. Mağara renklerle dolup taşıyor — çiçekler, mücevherler, yiyecekler, bal likörü — o kadar ki başım dönüyor.

On dördüncü çadıra vardığımda, içerideki adamı hayranlıkla izleyen bir grup kadın toplanmıştı. Yüksek kristallerden sarkan mücevherlerin görkemli düzenlemesine şaşırırmamam gerekirdi.

Mücevherler dağ altında çok yaygındır, ama bazen ne kadar çok olduğunu unutuyorum. İnsanlar bu kadar süslü eşyalara alışkın değildir, bu yüzden genellikle özel günler için çıkarırız.

Gözlerim, içinde sadece bir peştamal giymiş, okyanustan çıkmış uzun boylu enduar'a takıldı. Geniş omuzları sıcak ışık altında parlıyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en koyu mavi gözlere sahipti, o kadar ki neredeyse siyah sayılabilirdi ve saçları da olağanüstü bir duman grisiydi. Ağzım açıldı.

Gözlerimi kırpyorum, onu o grup insanın içinde beklerken görmediğinden eminim. Aslında, onu daha önce hiç görmediğimi düşünüyorum. Kasları taştan oyulmuş gibi görünüyor ve bacakları sütunlar gibi sağlam. Her kadına yavaşça, saygıyla bir öpücükle selam veriyor ve kadınlar onun dokunuşuyla *bayılıyorlar*.

Aklımdan önce ayaklarım hareket eder ve sıraya girmek için bir adım atarım. Ama sonra önümdeki diğer kadınlara bakarım ve bu kadar açık bir şekilde diğer kadınları da etkileyen bir erkekten sevgi görmekten ne kadar boş hissettiğimi hatırlarım.

Sevilmek ve şımartılmak eğlencelidir. Bunu isteyenleri suçlayamam. Ama bu tür bir ilişkiye tam olarak alışamadım. Kesinlikle paylaşmaya açık değildim.

Dürüst olmak gerekirse, bu benim için anı mahvediyor. O çekici, ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum. O kadar çaresizce istenmek istiyorum ki, sanki yavaş yavaş aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Sadece beni gören, benim için yanan, ben yanıdayken başkasına bakmayan birini istiyorum.

O kişinin aynı zamanda eşim olmasını istiyorum, böylece anne olmak için bir şansım daha olur.

Hayal kırıklığımı bastırarak nefes veriyorum ve bir sonraki numara için parşömenime bakıyorum. Otuz dokuz numara.

Çadır sıralarının arasındaki geçitlerden ilerliyorum.

Daha fazla istasyondan geçerken, başka bir zil sesi duyulur — bu seferki daha tiz ve parıldayan bir ses. Ardından boğuk ve çaresiz bir inilti duyulur ve başımı çevirip, daha önce gördüğüm insan kadın Dashia'yı, tanımadığım bir enduar erkeğinin altında sıkışmış, şehvetin çılgınlığı içinde, tutkulu öpüşmelerini herkesin gözü önünde sergiliyorlar.

Asistanlar, manzarayı gizlemek için pelerinlerini yüksekte tutarak aceleyle ileri atılıyor ve etrafımdaki birkaç insan rahatsız bir şekilde gülüyor.

Duyuru mağarada yankılanır, sesler onunla birlikte yükselir. "İlk eşlik kuruldu!"

Bu sözler beni bir anda boşlukta ve yanık hissettirir. Her şey çok hızlı oldu. *Ne oluyor? O eş aramıyordu bile.*

Bu acımasız düşünce için kendimi azarlıyorum ve devam ediyorum. Hepimiz farklıyız. Hepimizin farklı ihtiyaçları var.

Nefesim düzensiz, mağaranın nemli sıcaklığı omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Alnımdaki teri silerken, içimde kıvrılan hayal kırıklığını yutuyorum ve makyajımın çillerimi göstermediğini umuyorum.

Buraya çoğunlukla Estela için ve konseyi desteklemek için geldiğimi kendime hatırlatmak yardımcı olmuyor. Sadece... geride kaldığımı hissediyorum.

Neredeyse mucizevi bir şey olmasını umarak otuz dokuzuncu çadıra ulaşıyorum, ama sonuç aynı. Dekorasyonlar farklı, ama içerideki enduar adam aynı derecede çarpıcı ve potansiyel eşlerin ritüelistik toplanması da aynı derecede tanıdık.

Ama bu sefer ayrılmıyorum. Adamın karşısına geçene kadar bekliyorum ve gülümsüyorum.

"Leydi Arlet," diyor. "Bu bir onur."

Dudaklarım titriyor. İkimiz de giyinik durumdayız, ama kendimi çok açıkta hissediyorum. Konuşacak ya da ortak ilgi alanlarımız olup olmadığını görecektir bir yer yok. Birbirimizi tanımak için birkaç dakika geçirebileceğimiz bir yer yok.

Bu çok sığ geliyor.

Birkaç saniye sonra, ikimizin de konuşmadığını fark ediyorum. "Özür dilerim. Merhaba. Ee, nasılsın?"

"İyi, teşekkürler," diyor.

Arkamda birkaç kıkırdama duyuyorum ve tenim yanıyor.

Adını bile bilmediğim adam bana bakıyor ve neredeyse ne düşündüğünü duyabiliyorum. *Şarkı yok. Çekicilik yok. Sıradaki lütfen.*

Gözlerim yanıyor. Bu çok hızlı oluyor. Benim bir şansım bile olmadan, benim buna değmediğime karar verdi.

Bir zil sesi daha çalar ve ben irkilirim. Daha fazla sevgili, Grutabela ve Endu'ya mutluluklarını sunuyor. Ve ben buradayım — terli, huzursuz, boş.

"İyi şanslar," diyorum, sıradan çıkıp, toplayabildiğim kadar temiz hava çekiyorum.

Artık böyle hissetmek istemiyorum. Çadırlarımı ziyaret etmeyi bitirmem gerekiyor ki gidebileyim.

Etrafımdaki kalabalık, kahkahanın sıcaklığı, Çiftleşme Yolculuğu'nun elektrikli uğultusu... Hepsi göğsümü sıkıştırıyor. Çok fazla ses, çok fazla ışık, çok fazla beklenti.

Denemek ve reddedilmek acı veriyor. Zihinsel olarak hazırlık yapmak için harcadığım onca zamana rağmen, kalbimin bir parçası daha kırılıyor. Havadaki neşeye, kutlamaya odaklanmaya çalışıyorum, ama düşüncelerim içime doğru kıvrılıyor, keskin ve amansız.

Yürürken birkaç enduar ve insan erkeğin gözüne takılıyorum, flörtleşiyoruz, kendime bir an için baskı hissetmemem gerektiğini hayal ediyorum.

Her seferinde yaklaşıyorum. Bir anlık bir beklenti hissediyorum, ama sonra ikimiz de şarkı olmadığını anlıyoruz. Tüm şarkıların hemen başlamaması önemli değil. Mümkün olduğunca çok insanla tanışmak için sadece bir günleri olduğu için, hepsi anında sonuç istiyor.

Her an bozulur, değişir ve ben onların ifadelerinin yumuşadığını ve izin isteyerek ayrıldıklarını izlerim.

Bu daha da kötü.

Ulla bir keresinde bana çocuk sahibi olmak için bir eşe ihtiyacım olduğunu söylemişti. Bu anı derinlere kazınmış, kapatamadığım bir yarayı tırmalıyor.

Daha fazla çift birbirini buluyor ve daha fazlasına dönüşecek bağlar kuruyor. Ve ben dönüp duruyorum, dönüp duruyorum, dönüp duruyorum — bana uygun olmayan bir ritüelde sürükleniyorum.

Estela ne düşünüyordun? *Ben* ne düşünüyordum?

Geri dönüyorum, umursamıyormuş gibi davranıyorum, açık bir yara gibi acıtmıyormuş gibi davranıyorum. Ellerimi elbisesine silerek, duygularımı yutuyorum ve tekrar yürümeye başlıyorum.

Sadece bir çadır daha.

Başım eğik, şakaklarım zonklarken başka bir sıraya dönüyorum. Sonra kalbimin atışını durduran bir kahkaha duyuyorum. Kafamı kaldırıp Joso'nun çadırının önünde durduğunu görüyorum, birkaç kadın onunla tanışmak için sıraya girmiş.

Her zamanki gibi görünüyor. Gümüş rengi saçları üç örgüye özenle örülmüş, kalın örgüler omzuna düşüyor, tıpkı geceleri beni eve götürdüğü zamanlardaki gibi. Festival ışıkları altında parmaklarını benimkilerle doladığı, beni öptüğü ve bir eş istediğini söylediği zamanki gibi.

O zamanlar, o kişinin ben olabileceğimi düşünmüştüm.

Onu bekleyen kadınlar hevesli ve umutlu, birkaç erkeğin de ilgilendiğini görmek beni şaşırtmadı. Onları, eskiden midemi bulandıran o rahat, eğik gülümsemesiyle selamlıyor. Rahat ama ilgili duruşu tanıdık geliyor, ilk kez bana yemek yemeye davet ettiğinde de aynı şekilde durmuştu.

Hostia, hatta o gece ilişkimizi bitirdiği gece giydiği, gümüş iplikle işlenmiş, beline örgülü deri kemerle bağlanan aynı koyu mavi tunik giyiyor.

O gece, onun neşeli olduğunu hatırlıyorum. Birkaç kadeh bal likörü içmişti ve dili çözölmüştü.

Vann bize katılmak için gelmişti. Bir hafta önceki savaştaki deneyimlerinden bahsettikten sonra bir dizi rahatsız edici soru sormaya başlamıştı.

Vann'ın Joso'ya bakıp hafifçe gülümsediğini ve "Savaş bakış açını değiştirir. Her şeyi daha acil hale getirir. Önemli olanın ne olduğunu anlarsın, değil mi?" dediğini hatırlıyorum.

Joso'nun yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Haklısın." İçkisini masaya koyduğunda, sanki üzerinde bir karar yükü varmış gibi derin bir nefes verdi.

Koltuğumda kıpırdadım. Joso'nun ses tonunda tanıdık bir duygu uyandırdı. Panik.

"Peki senin için önemli olan ne?" diye sordum, Vann'a bakmadan.

Dudaklarını büzdü. "Bunu burada yapmak zorunda değiliz."

Cildim buz gibi oldu. Yanlış. Eskisine göre biraz daha az sevecen davranıyordu, ama sıcaklığının azalması beni endişelendiriyordu. Aynı değişiklik Daniel'da da aniden olmuştu. Çok ilgili birinden uzak ve ilgisiz birine dönüşmüştü.

Aynı şey tekrar oluyordu ve ben bununla başa çıkamıyordum. Ayağa kalktım ve masadan uzaklaştım. Joso beni takip etti ve kolumu tuttu. Agresif bir hareket değildi, ama ben tepki gösterdim. Ondan uzaklaşırken neredeyse ona vuruyordum.

"Bitti, değil mi?" dedim, boğazım yanarken ona bakarak.

Kaşlarını çattı, o kadar içkiden sonra normalden daha yavaş düşünüyordu. "Bir eş istiyorum, Arlet."

Tüylerim diken diken olmuştu.

"Şarkımız henüz başlamadı," diye devam etti. "Sen güzelsin. Ve eğlencelisin." "Ve bitti," dedim kesin bir şekilde. "Sana istediğini veremem,

beni bir kenara atacaksın."

Ağlamaktan kendimi alamadım. Vann, benim tepkimi görünce yanıma geldi ve ona yumruk attı. Her şey o kadar hızlı oldu ki, onun neden bu kadar ani davrandığını bile hatırlamıyorum.

Joso ve ben o günden sonra birbirimizi görmedik. Ben aşağılanmışım ama o yumruğu hak etmemişti.

Ve şimdi, gözleri kalabalığın üzerinde dolaşırken, aynı görünüyor. Ta ki beni görene kadar.

Bir anlığına, bakışlarında bir şey parlar — belki tereddüt.

Sonra bana küçük bir gülümseme atar.

Kollarımın kumaşını sıkıca tutarak geri adım atarım. Kalabalığın içine karışarak, parşömenimde yazılı olan bir sonraki çadırı bulana kadar aceleyle ilerlerim.

İki tane daha bulursam eve gidebilirim.

Bu çadırın önünde bekleyen ne erkek ne de kadın var. İçeri girmeden önce tereddüt ediyorum. Sonra, dostça bir yüz beliriyor. Çok *insani* bir yüz.

Adamın yüzünde açık, rahat bir ifade var. Başında kısa kesilmiş koyu renk bukleler, güneşten bronzlaşmış teni ve gözlerine kadar uzanan bir gülümseme var. Benden biraz daha uzun.

Rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum. Başka bir insanın yanında kendimi rahat hissetmeyeli uzun zaman oldu. Özellikle de bir erkeğin yanında. Yaklaşıyorum, yalnız olduğunu görünce memnun oluyorum. Belki bu sefer beklentilerin ağırlığını hissetmeyeceğim. Belki ritüel utancının etkisi o kadar derin olmayacak.

"Merhaba," diyor gülümseyerek. "Seni daha önce görmüştüm." Başımı eğiyorum. "Evet. Ben Leydi Arlet."

"Hayır," diyor, gözleri tanıma ile parıldayarak. "Sanırım çocuklarla. Yeğenim için gönüllü çalışıyorsun."

Gülümsüyorum. Çocuklar.

"Evet! Yeğenin kim?"

"Aiden."

"Ah, evet. Oyun alanında pantolonunu birden fazla kez yırttı," diye gülüyorum.

Adam da gülüyor. "Böyle şefkatli bir kalbin olması çok güzel."

Yeğeninden nasıl bahsettiğini düşünüyorum. "Şehre gelmeden önce aileleriyle birlikte yaşayan insanlar pek sık görülmez."

Adam sırtır. "Ben şanslı biriyim."

İçimde bir şey gerildi. O cümle. Bir *insan cümlesi*. Sesindeki nazik kararlılık boynuma kadar tırmandı ve göğsümün derinliklerine yerleşti.

Sanki içimdeki bir şeyi anlıyor gibi hissediyorum.

Düşünmeden, ona yaklaşıyorum ve uzattığı elini tutarken parmaklarım onun parmaklarına dokunuyor. Başparmağı benim başparmağımın arkasını yavaşça, dalgın bir hareketle okşuyor.

"Adım Diego," diyor sıcak bir sesle. "Bir şey içmek ister misin? Ziyaretçilere iyi bakılmasını sağlamak için en az on iki kez talimat aldım."

Gülümserim ve onun beni içeriye götürmesine izin veririm. "Çok sevinirim."

Çadır büyük, sağlam, kemik ve sağlam ahşap desteklerden oluşan bir iskelet üzerine gerilmiş. Duvarlar, kurlenmiş ve birbirine dikilmiş mağara ayısı derilerinden yapılmış ve koyu kahverengi kürkleri pürüzsüz bir şekilde fırçalanmış. Giriş kapısı arkaya bağlanmış

geriye bağlanmıştı, böylece parlayan mağara kristallerinden gelen ışık içeri girip iç duvarlarda sergilenen zırlara yansıyabiliyordu.

Diego, alışık olduğu rahatlıkla hareket ederek, yakındaki masanın üzerindeki kil kabı uzanır. İki bardağa koyu kehribar rengi bal likörü döker, bal ve baharat kokusu sıcak havada yükselir.

"Eski Flova ile demirhanede mi çalışıyorsun?" diye soruyorum, başımı eğerek. "O iyi bir zanaatkar. Çalışmalarını gördüm."

O başını sallar. "Evet. Zlosa'da eskiden..." Sesi kesilir, dudaklarını birbirine bastırır. "Eh, bu başka bir zaman konuşulacak bir konu."

Varlığı arkamda sağlam, sıcak ama zorlayıcı değil. Dönüp onu dikkatle izlerim ve yudumlamadan önce elinden kadehi alırım. Onda kendine güvenen bir şey var.

Diego bana ailesinden bahsederken, ben de eğilip dikkatle dinliyorum. Sesi sıcak ve hikayeleri canlı renklerle dolu. Devlerin hizmetinde geçirdiği hayatın bu kadar mutlu olmasına şaşıyorum. Birlikte yaşayan bir ailesi ve devlerin acımasızlığının dışında, paylaşılan yemekler ve nezaketle dolu bir çocukluğu varmış.

Bunu hayal etmek hoşuma gidiyor. O gülümsediğinde ben de gülümsüyorum, Enduvida'ya geldikten kısa bir süre sonra kız kardeşinin düşününden bahsettiğinde başımı sallıyorum, çocuklukta yaptığı yaramazlıkların ters gittiği anılarını paylaştığında yumuşak bir kahkaha atıyorum.

Sonunda bu kadar baskı olmadan biriyle konuşmak çok güzel.

Sonra sesi alçalıyor, düşünceli bir hal alıyor.

"Parşömenini görebilir miyim?"

Bir an durup, sonra kabul ediyorum. Bu ilk kez oluyor. Beni birkaç basit cevaba indirgeyen bir kağıdı teslim etmek kolay değil.

"Yardıma ihtiyacınız olursa haber verin." Küçümsemek istemiyorum, sadece... gerçekçi olmak istiyorum.

Gülümsüyor, açıkça alınmamış. Sonra bakmaya başlıyor. Ben kıpır kıpır duruyorum ve bakışlarımı başka yere çeviriyorum.

"Zeki bir kadın, anlıyorum," diyor gülümseyerek.

Gülümsemem yumuşar ve Vann'ı düşünürüm. O sözleri bulmama yardım etmişti.

"Sanırım öyle," diyorum, dün geceyi tekrar düşünerek. Ne kadar güzeldi. Vann'ın arkadaşı olmak güzel.

Diego gülümseyerek başını kaldırır. "Anlaşılan anne olmak istiyorsun. Ben de hep çocuk istemişimdir," diye itiraf eder. "Kendi ailem. Birlikte

bir hayat kuracak biri. Onu paylaşacak biri."

Sözler içime işliyor, göğsüme yerleşiyor ve bana üzücü gerçeği hatırlatıyor. Yutkunuyorum, parmaklarım eteğimin kumaşına kıvrılıyor.

Bunu daha önce duymuştum. Bunu daha önce yaşamıştım.

Öyleyse, Diego ile bir şarkı yoksa, ikimize de iyilik yapıp gitmeliyim. Nefesim göğsümde çok sıkışık hissediyorum, ama zorla gülümsüyorum, içimde hiçbir şey değişmemiş gibi başımı sallıyorum. Sanki bunun nasıl biteceğini zaten bilmiyormuşum gibi.

O, benim cinsel uyumluluk hakkında birkaç düşüncemi paylaşmam gereken alt kısma geldi. Erkeklerle olan tercihimden bahsettim ve sonra paylaşmaya hala çok çekindiğim bazı şeyleri çok hafifçe geçiştirdim. Joso bazı fantezilerimi beğenmemişti ve ben bunun Enduvida'da yaygın olmadığını düşündüm.

Sonra parşömenimi okumayı bitirip gözlerime bakıyor.

"Seni öpebilir miyim?"

Yutkunuyorum. Buna hazır mıyım? Bu bana boş bir his vermiyor. O hoş birisi ve onunla konuşmaktan hoşlanıyorum.

Sadece bir öpücük.

"Evet," diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

Yaklaşıyor. Dudakları benimkilerin üzerinde asılı kalıyor, bekliyor, sonunda cildime bastırıyor. Yumuşak, iffetli, geçici. Ve geri çekildiğinde, hiçbir şey hissetmiyorum. Isı yok. Dalgalanma yok. Şarkı yok.

Sessiz, boş bir hayal kırıklığı göğsüme çöküyor. Eli nazıkçe belime kayıyor, ama ben geri çekiliyorum, aramıza mesafe koyuyorum.

Eşlik yok, aile yok, diyorum. Eğer istediği buysa, ona bunu bulması için zaman vermelisin.

İkinizi de acıdan kurtar. Git.

"Yanlı ş bir şey mi yaptım?" diye sorar yumuşak bir sesle.

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Sen harikasin, sorun bende. Teşekkür ederim. Benim... tanışmam gereken başkaları var."

Dudaklarında hafif bir kaş çatma belirir, ama hemen çekilmez. Eli benimkinin üzerinde kalır, sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi beni orada tutar.

Ona bakıp son bir kez gülümserim.

"Yeni bir partner bulamazsan, bana geri dön," der, sıcak ve umut dolu bir gülümsemeyle. "Akşamı senin varlığını içime çekerek geçirmekten daha çok istediğim bir şey yok."

Sonra, yavaş ve bilinçli bir hareketle, elimi dudaklarına götürür ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurur.

Bir parçam kalmak istiyor.

Bunun yerine, çadırdan çıkıp, dönen kaosa adım atıyorum ve çadırdayken bir kalabalık oluştuğunu fark ediyorum.

Sırada bekleyen birkaç kadının bakışlarını yakalarım. Göğsümde keskin bir kıskançlık hissi belirir, ama onu yutar ve yürümeye devam ederim.

Tüm samimiyetimle, umarım aradığını bulur.

Başım eğik, iki çadırı zar zor geçtim, sonra sert bir şekilde geniş göğüslü bir adama çarptım.

geniş bir göğüsle çarpışmadan önce.

Sağlam. Esnek olmayan. Benden bir buçuk baş daha uzun.

Kolunu sırtıma dolayarak, geri adım attığımda beni dengeliyor, nefesim kesiliyor ve başımı kaldırdığımda Vann'ın somurtkan yüzüyle karşılaşıyorum.

Bakışları, az önce benim baktığım yere kayıyor.

"Yanakların kızarmış," diyor açıkça.

Etrafımdaki dünya dönüyor. Cevap bile veremiyorum. "Neden çadırıma gelmedin?" diye soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Demek gelmeye karar verdin. Aferin sana. İlginç kadınlarla tanıştın mı?"

"En azından beni ziyaret edersin diye düşünmüştüm," diye devam eder.

Eteğimi düzeltip, tekrar kekeleyerek nefes alırım. "Çadırın numarası neydi?"

"Yirmi dört," diyor aniden.

Cebimden listemi çıkararak sayıları taradım. "Burada yoktu. Bilseydim ziyaret ederdim."

Ben tepki veremedim, kağıdı elimden kapar.

Yine eşyalarımı alıyor. Etrafımda oluşturduğum balonun içine giriyor.

"Vann..."

İnler. "Bunu yazan kişinin el yazısı berbat." Gözlerimi deviririm. "Öyle mi?"

Bana bakışını daraltıyor, sayfayı yüzüme doğru çeviriyor. On dört rakamı kötü yazılmış, neredeyse okunaksız. Ve şimdi ilk karakterin üstündeki hafif kıvrımı görüyorum.

"Oh."

Kağıdı yuvarlar ve bana uzatır.

"Önemli değil. Şimdi geri döneceğiz. Aç mısın?" Elimi tutar ve yürümeye başlar.

Ona tamamen inanamadan bakıyorum.

"Bekle," diyorum alaycı bir şekilde. Durur ve döner.

"Ciddi olamazsın. Benim için bu aptal ritüeli düşünmene gerek yok. Artık arkadaş olduğumuzu biliyorum, ama yorgunum. Eve gitmek istiyorum. Sen de aynısını yapmalısın, gelmek istemediğini biliyorum."

"Bunu sana kim söyledi?" "Sen söyledin."

Çenesi gerilir, ama sonra mırıldanır. "*Dalkhir von torath.*"

Kaşlarım çatılır, ağır aksanlı enduar dilini tam olarak anlamam. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bayılmadan önce benimle yemeğe gel," diye homurdanır. Ben yerimden kıpırdamam.

"Hayır. Uzun bir gün oldu."

Bakışları karardı. "Neden gelmiyorsun? Dün gece yeterince nazıktım. Daha nazık olacağıma söz verdim."

"Çünkü seninle gitmek, izleyen diğerleri için bir anlam ifade eder." Hava durulur.

Vann donar, vücudu doğaüstü bir şekilde gerilir. Yavaş ve dikkatli hareketlerle döner. Midem yarım düzine kez ters döner.

"Hayatta sonsuza kadar eş aramaktan daha önemli şeyler var" der, sesi düşük sesle.

Onun bakışlarına, yılmadan karşılık veririm. Bana ne kadar kutsanmış ve seçilmiş olmanın benim için ne anlama geldiğini bilmiyor. Taşıdığım tüm yaraları bilmiyor.

Ve ona anlatmak istediğimden emin değilim.

"Ama bu festivalin amacı da bu. Bağlanacağımıza dair hiçbir işaret olmadığına göre, şimdi gitmek istiyorum ve daha sonra, kendimi daha az bunalmış hissettiğimde konuşabiliriz."

O sadece bakıyor.

Yüzünde inanamama ifadesi var, ama ben geri adım atıp elimi çekiyorum. O kendini toparlayıp dikleşene kadar aramızda uzun bir sessizlik oluyor.

"Peki," diyor soğukkanlılıkla. "Sonra görüşürüz."

"O zamana kadar," diye mırıldanıyorum. Sonra dönüp kalabalığın içine giriyorum, onun bakışlarının ağırlığının kaybolmasını diliyorum.

Ama kaybolmaz.

Son çadırıma yaklaşırken kalbim sıkışır. Çadır boştur.

Bir adam daha gitmiş. Bir fırsat daha kaçmış.

Karnım gurulduyor ve Vann'a karşı ne kadar aceleci davrandığımı fark ediyorum. O nazikti, ben ise değildim. Ondan özür dilemeliyim, belki bana küçük bir şeyler ikram eder.

Adımlarımı geriye doğru takip ederek çadırların başına dönüyorum. Nefesim düzensiz, ellerim yanlarımda yumruk haline gelmiş. Sonunda Vann'ın çadırına vardığımda, birkaç kadın orada duruyor ama o yok.

Ya... birini bulduysa?

Bu düşünce hoşuma gitmiyor, ama mantıklı tarafım buna şüpheyile yaklaşıyor.

Merakımdan, çadır müşterilerinin bir kadının görmesi için arzu ettikleri nitelikleri yazdıkları sergilenen parşömene dönüyorum.

Yaklaşıyorum.

Sayfayı taradım.

Baba olmak istiyor.

Yüzümü buruşturuyorum.

Eşine çok iyi bakabilir. Resim yapmaktan hoşlanır.

Okumaya ve dokumaya meraklı, zeki kadınlarla ilgilenir.

Nefesim kesilir. Elim parşömeni sıkıca kavrar.

İçimde bir şey bükülüyor — derin ve keskin. Bu bir şaka olmalı. Dün gece yaptığımız konuşmanın bir tekrarı. Yavaşça, gözlerim çadırın süslemelerine kayıyor ve sergilenmek üzere düzenlenmiş detaylara takılıyor.

Falcı kristal kartları, oyun kartı gibi şekillendirilmiş keskin obsidiyen parçaları, ilk olarak dikkatimi çekiyor, çadırın kenarına düzgünce dizilmiş. Özenle boyanmış resimlerini takip ediyorum — mücevherli mantarlarla süslü yeraltı mağaraları, tanımadığım nefes kesici bir enduar kadını ve sonra...

Yıldızlı bir ormanın altında duran kıvılcı saçlı bir insan kadın. Sırtı dönük, ama bağlı olmayan saçları omurgasından aşağı dökülüyor ve uçları benim çok iyi bildiğim bir şekilde kıvrılıyor. İçimde bir acı filizleniyor.

Bu ben miyim? Hayır.

Hayır, bu çok saçma olurdu.

Dün gece hariç, Vann neredeyse bir yıldır benden kaçıyor, canı istediğinde bana yardım ediyor, canı istediğinde ise beni başının belasıymışım gibi davranıyor.

Aklım karışıyor. Eğer biz eş olsaydık... Şimdiye kadar anlardık.

Neredeyse bir yıl oldu.

Kader bizi birbirimize bağlamayı planlamış olsaydı, bunu hissederdik.

Bu mu? Tekrar çadıra bakarak düşünüyorum. Bu bir şaka.

Benim yazmama yardım ettiği sözlerimi kopyalayıp, beni kızdırmak için çarpıtmış olmalı.

Ellerim yumruk haline geliyor ve düşünmeden uzaklaşıyorum, ama az önce gördüğüm insanla karşılaşıyorum. Diego.

Zırh taşıyor ve gülümsüyor.

"Merhaba, güzelim. Teklifimi kabul etmediğine üzuldüm."

Kibir neredeyse dayanılmaz boyutta. Ama sıcak, alaycı ve doğal. Görmezden gelmeye çalıştığım acı hissini hafifletiyor.

Aylardır kimseyle birlikte olmadım. Daha uzun süredir istenmediğimi hissediyorum. Yalnız olmaktan, herkesin sıcaklık bulmasını izlerken ben soğukta kalmaktan yoruldum.

Keskin bir nefes verip, yüzüme yavaşça, rahat bir gülümseme zorluyorum. "Kim demiş ben kabul etmedim diye? Seni bulmaya geliyordum."

Gülümsemesi genişler. "Öyleyse zaman kaybetmeyelim." Birkaç sıra ötedeki çadırına bakarak gözlerini kaçırır, ama ben orada olmak istemiyorum. Duyulmak istemiyorum. Başka kimseyi duymak istemiyorum.

"Yurdumu beğeneceksin. Gel."

Beni takip ediyor, kalabalığın arasından geçip tünelden yukarı, ıstırap verici mesafeyi aşarak evime varıyoruz. İçeri giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve ona dönüp bakıyorum. Zırhım yere düşmeden, dudakları benim dudaklarıma değiyor.

Ve bu yeterli. Şimdilik yeterli. Bu anın, bu zevkin, bu seçimin benim olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.

Güzel bir gece olacak, sonsuza kadar sürmesi gerekmeyen bir gece, çünkü sonsuzluğun benim için mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum.

Şu ana kadar kesinlikle öyle olmadı.

Bölüm 13

VANN

Belki de Çiftleşme Yolculuğuna katıldığım için suçluluk duyuyorum, ama Adra'nın yüzü zihnimin köşelerinde gizleniyor, rüyalarımın tünellerinde ilerlerken beni rahatsız ediyor.

Kendimi hiç gerçekleştirmemiş bir düğün töreninde buluyorum. Daha başlamadan lanetlenmiş bir çifttik. Mavi bir gelinlik var, binlerce kristalden oluşan bir zincir, her biri parçalanmış, işe yaramaz hale gelmiş. Kan zemini lekeliyor ve Adra yanımda, vücutlarımız soğuk, sert taşa yaslanmış, ayakta duramıyor, hareket edemiyor, bizi birbirimize bağlaması gereken yere ulaşamıyoruz.

Bu gerçek değil, ama taş kafatasımın arkasına bastırdığında, yüzümü uyuşturacak kadar keskin olduğunda, gerçekmiş gibi geliyor. Bu rüya daha önce de gördüm. Sonrasını görmek istemiyorum. Onun üzüntüsünü duymak istemiyorum.

"Vann'ım," diye fısıldıyor sesi. "Güçlü, çılgın aşkım. Zaman, ödünç aldığımız bir şeyi bizden çaldı. Mutlu ol ve beni bırak."

Ağzımı açıp itiraz etmeye çalışıyorum. Ama altımdaki kaya canlanıyor ve ağzımı kaplayarak beni hapsediyor, sözcükleri boğazımda tutsak ediyor. Taşa karşı çığlık atıyorum, debeleniyorum, mücadele ediyorum... ta ki beni tamamen yutana kadar.

Basınç artar ve beni onarılamayacak şekilde ezer. Ölümü beklerim, sonunda ona geri dönebilmek için özgür olacağım anı beklerim.

Sonra gerçek bir çığlık sessizliği yırtıyor.

Benim değil.

Gerçek.

Dik oturuyorum, boğazım tıkanmış gibi nefes nefeseyim. Dilimde toprak tadı var, boğazım yanıyor ve ciğerlerim yanıyor, orada olmayan bir şeyi dışarı çıkarmaya çalışırken öksürüyor ve boğazımı temizliyorum.

Bir başka çığlık sessizliği bozar.

Bir saniye içinde yataktan kalkar, yastığımın altında sakladığım bıçağı kapar, dışuncelerim yetişemededen vücutum harekete geçer. Ev soğuktur ve eski duman ve bal likörü kokusu havada asılı kalmıştır.

Sonra ölen bir adamın son, yürek parçalayan çığlığını duyarım. Savaş alanında bunu binlerce kez duymıştum.

Yakınlardan geliyor.

Arlet miydi?

Daniel geri mi dönmüştü? Cildim her zamankinden daha soğuktu. Üzerime bir şeyler giydim, merdivenleri koşarak indim ve ön kapıdan dışarı ıktım. Evimle Arlet'in evi arasındaki mesafe kısaydı ve tereddüt etmeden kapısını iterek açtım. Daha sonra izinsiz girdiğim için bana kızabilir. İlk olarak kan kokusu burnuma çarptı.

Karanlık yoğun, ama metalik koku bıçak gibi bağırsaklarımı kesiyor.

Lanet olsun.

Kapıyı açık bırakıp koridordan geçerek ileri atıldım, ayaklarım çok hızlı, çok aresizdi. Başım dönüyordu. Uzuvarımı saran soğukluk, o mide bulandırıcı, yavaş yavaş yayılan dolaşım bozukluğu, çoktan başlamıştı.

Onun yatak odasının bulunduğu ikinci kata çıkan merdivenlere ulaştım.

Açık kapıdan ışık sızıyor.

İki basamak birden atlayarak, görüşüm içerideki manzaraya daralıyor. Arlet, parçalanmış bir cesedin üzerinde duruyor, kanlı bıçağın ucu kırmızıya boyanmış.

Kim bilir onu nereden bulmuştur?

Göğsü inip kalkıyor, parmaklarından kan damlıyor. Yeni bir koku geliyor ve aylardır tatmadığım bir şeyi tanıyorum. Saf, karanlık büyü.

Donup kalıyorum, gördüğüm şeyi anlayamıyorum. Onu tanıdığım süre boyunca, hiç sihirli özellikler sergilememişti.

Cadılar mağaraya geldiklerinde onu tanımamışlardı.

Bir hafta öncesine kadar, onun aurasının lekelendiğine dair hiçbir işaret yoktu. Ve onun garip davranışlarından sonra bile, herhangi bir lanet izi fark etmemiştim

lanet izi fark etmemiştim — ne mağaradayken, ne de örümcek olayından sonra.

Daniel'dan şüpheleniyorum, ama yerde yatan ceset ona benzemiyor.
Zavallı insana dehşetle bakıyorum.

"Arlet," diyorum.

Başını kaldırıyor. Siyah
gözleri benimkilerle
buluşuyor. Kahverengi
değil. *Siyah*.

Sıcaklığın olması gereken yerde derin, uçsuz bucaksız bir boşluk.

"Çekil yolumdan," diye tıslar. Sesi, tanıdığım parlak, tanıdık tonlardan
daha alçak ve daha karanlık.

Ve sonra harekete geçiyor. Bıçak havayı kesiyor, çok hızlı, çok hassas.
Zar zor kaçıyorum. Pürüzlü kenar kolumu yakalıyor, kumaşı kesip
etimi ısıtıyor. Tıslıyorum, ama bu hissettiğim en kötü acı değil.

Bu o değil. *Taş tahtlarındaki tanrılar adına*, bu o değil.

Tekrar saldırıyor, silahı boğazıma doğrultuyor.

Onun bileğini yakaladım, elinden parçayı çıkardım ve onu göğsüme
doğru çekerek kollarını sabitledim.

"*Bırak beni!*" diye çığlık atıyor, çırpınıyor, gücü doğal değil.

Dişleri koluma batınca, vücudumu beyaz sıcak bir acı kaplar.

Onu neredeyse düşürüyorum.

"Yardım edin!" diye bağıyorum. Yakınlarda başkaları olmalı, umarım
bir devriye vardır. İlk çığlığı duymamışlar gibi görünüyor, ama umarım bunu
duyarlar.

Gözlerim yatağın yanındaki adama döner. Kesinlikle ölmüştür. Keşke
cesedi örtseydim, böyle saygısızca ortalıkta bırakılmasaydı.

Aşağıdan gürültü geliyor, ama rahatlamıyorum. Trajedi ile çevriliyken
rahatlayamam.

"Vann?" Ra'Salore sesleniyor. Lanet olsun, evi sadece birkaç sıra
aşağıda.

"Teo'yu getir!" diye bağıyorum, Arlet yine tırnaklarını derime
batırırken.

Acı umurumda değildi, iyileşirdim, ama bu lanetin ne olduğunu ya da
onu nasıl uyandıracağımı bilmiyorum. O çırpınmaya devam ediyor.

Kısa süre sonra Faol elinde bir silahla gelir. Adamı ve sonra Arlet'i
gördüğünde yüzünde dehşet ifadesiyle bakar.

"Git, başka birini bul! Onu zapt etmek için yardıma ihtiyacım var," diye bağıriyorum, o yorum yapamadan.

Faol'un iki avcıyla geri dönmesi uzun sürmez, ama kapının yanında oyalanırlar. Kraliçe Estela ve Teo'nun gelişinden önce bir ışık parlar ve ilk girenler onlardır.

Teo, yarısı yatakta, yarısı yerde yatan cesede bakar. "Tanrım, bu kim? Arlet nerede?" diye sorar.

Estela, hala kollarımda çırpınan Arlet'e bakınca şaşkınlıkla boğuk bir çığlık atar.

"Bunu kim yaptı?" diye sorar, şoktan sesi titriyor.

Kraliçe hareket ederken ben hiçbir şey söylemem. Bu korkunç bir manzara ve arkadaşının bunu yaptığını ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Teo karısını kollarıyla sarar ve onu arkasına iter.

"Bakma, *mi amor*," der ve cesede yaklaşır. Diz çöker, ama kana dokunmaz, Arlet tısladığında kişiyi dikkatlice inceler.

Estela'nın arkadaşına bakışını izliyorum. Arlet bana tırmanıyor ve kraliçe şaşkın ve korkmuş bir şekilde duvara yaslanıyor.

"Üzgünüm, Estela," diye başlıyorum. "Bunu Arlet yaptı." "Hayır," diyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "O yapamaz..."

Arlet daha sert vurur, ayağı kasıklarına değene kadar bana tekme atar. Omurgamdan ağrı yayılır, küfür ederim ve o yere düşer, Estela'nın ışığından uzaklaşır.

Estela öne adım attığında ayağa kalkarım. "*Yıldızım*, hayır," der Teo.

Aynı anda kraliçeyi yakalarız, her birimiz bir kolunu tutar ve hareketini durdururuz. Estela keskin bir nefes alır.

"Geri çekil," diye homurdanırım.

"Bekle. O benden korkuyor. O... şu anda her ne ise, başkasına zarar vermeden önce durdurulması gerekiyor. Onu korkutabileceğimi düşünüyorum, onu uyutmaya hazır ol," diyor kararlı bir şekilde, Teo'ya bakarak.

Kollarını bırakırız ve o cebine uzanır, bir kristal çıkarır. Ametist, uyku için.

"Şarkı söylemeyi biliyorsun, değil mi?" diye sorar bana. Bir kez başımı sallarım. "Onu uyutabilirim."

Arlet yine korkunç bir ses çıkarır. Etrafındaki hava bükülür, eğrilir, sanki görünmeyen bir şey parmaklarını onun içinden geçiriyormuş gibi.

Vücudunun kenarları çok keskin görünür, nefesi düzensizdir ve kararmış gözleri parlar.

Teo, Estela ile birlikte ilerlerken yürür. "Arlet, orada mısın?"

Arlet tıslar. Sonra saldırır.

Estela'nın büyüü daha hızlı etki eder. Işık patlar. Alanı doldurur, kör edici ve sıcaktır. Bir an için Arlet'in yaralandığından endişelenirim. Kısa bir an için korku görürüm.

Işık sönünce, Arlet odanın köşesinde korkmuş bir şekilde kıvrılmış durumda.

Hızla ilerleyip onu yakaladım ve kristali şakağına bastırdım. Arlet korkunç bir ses çıkararak kaçmaya çalıştı. Uyku şarkım kısa ve kesik kesikti, ama kristal onun cildine değdiği anda vücudu gevşedi.

Sessiz oda dehşetle doluyor.

Estela parmağıyla yatağı daha iyi aydınlatan başka bir büyü ışığı yaratır. Yatak, kırmızı lekelerle kaplı, karışık çarşaflarla örtülüdür.

Nefesi kesilir.

"Lord Vann." Sesi titriyor. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum," derim saygıyla. Aklımdan kelimeler akıyor—öbür dünyaya huzurlu bir yolculuk için yalvarıyor.

Bu çok yanlış. Arlet neden biriyle birlikteydi? Ve nasıl bir canavara dönüştü?

"Birini gönderip cesedi hazırlamalı ve cenazeye hazırlamalıyız," diye devam eder Estela, sonra boğazı titrer. "Ulla yapabilir..." diye devam eder, sonra elini alnına bastırır.

Teo öne çıkar ve kolunu Estela'nın sırtına dolamıştır. "Ulla'yı ben bulurum. Vann, bence sen gitmelisin. Onu taht odasına götür. Orada ne yapacağımıza karar veririz."

"Tamam," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum.

Ayağa kalkarım, kan ve kara büyü kokusunu daha fazla içime çekmemek için ağızımdan nefes alırım ve ayrılmak için dönerim.

Bölüm 14

VANN

Odayı görmesem bile, hafızama kazınmış durumda. Onun birine böyle zarar verebileceğine inanmak... imkansız. Bu adamı yatağına aldığını ve sonra onu duygusuz bir avcı gibi parçaladığını.

Evden çıkmak bulanık bir an. Faol yanımda yürüyor, beni taht odasına geri götürüyor.

Oda sessiz. Sandalyeler başka bir toplantı için yerleştirilmiş ve tahtların sağ ayağında mermer bir masa var. Masaya yaklaşıp Arlet'i yatırıyorum.

Ra'Salore, Teo, Estela, Liana ve Fira odaya girerken ne kadar zaman geçtiğini sadece tanrılar bilir. Birkaç muhafız arka tarafta pozisyon almış, kapılar kapatılmış ve hepimizi rahatsız edici bir sessizlik sarmıştır.

Sonra beklenmedik bir kişi gruba katılır. Elf Elçisi Thorne. Her zamanki gibi yavaşça yürümek yerine, yüzünde somurtkan bir ifadeyle kararlı adımlarla yürür.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum.

Bana bakar ve gözlerini kısar. "Lady Arlet'in iyi olmadığını duydum."

"Kim sana böyle bir şey söyledi?"

Teo masanın diğer tarafında belirir ve yüzünde ihtiyatlı bir ifadeyle bana bakar. Bana başını sallar.

"Vann," diye uyarıyor.

Sıcak bir nefes alıyorum. Thorne, elf isyanıyla olan ittifak için önemliydi, ama bu onu sevmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Thorne ellerini kaldırır. "Saygısızlık etmek istemedim, arkadaşlar. Kral Teo, Ulla'ya ona ihtiyaç olduğunu söylemeye geldiğinde ben de oradaydım. Sadece yardım etmek istedim."

Arlet'e bakar ve ben vücudumu hareket ettirerek onun görüşünü engellemeye çalışırım. "Onun nesi var?" diye sorar.

Estela yanıma gelir. "Lord Thorne, endişenizi anlıyoruz. Ama o iyi değil ve biraz daha yalnız kalmamıza izin verirseniz çok seviniriz."

Tereddüt eder, sonra elini sallayarak selamlar. "Elbette. Siz nasıl isterseniz, Kraliçem."

Sonra odadan çıkar ve kapılar sıkıca kapanır.

Sessizlik geri döner ve Estela'nın sessiz bir dehşetle arkadaşına baktığını izlerim. Arlet'in saçlarında hala kuruyan kan izleri olduğunu fark ederim.

"Vann," diyor Teo yumuşak bir sesle. "Lütfen herkese gördüklerini anlat."

Olanları anlatırım, ama sözlerim kesik kesik ve mekaniktir.

Lady Fira kurbanın adını sorduğunda, muhafızlardan biri öne çıkar.

"Lady Ulla, onun kurtarılmış kamplardan yeni gelenlerden biri olduğunu söyledi. Adı Diego," diye rapor eder. "Bekar, ama yerleşim bölgesinde ailesi var."

Dişlerimi sıkarım, ama bir an için gözlerimi kapatır, zihnimde tanrılara onun adını söyler, ona herhangi bir askere göstereceğim saygıyı gösteririm.

Teo derin bir nefes aldı.

"Lady Arlet konseyin bir üyesidir, ama masum birini öldürdü. Cezalandırılması gerekecek."

Estela öne çıkar. "Cezalandırılmak mı? Henüz tüm gerçekleri bilmiyoruz. Eğer bunu yaptıysa, o zaman çok ciddi bir sorun var demektir. Nedenini bulmak, ona ve Diego'ya olan borcumuzdur."

"Çoğunlukla aynı fikirdeyim," diye başlıyorum. "Oradaydım. Bıçağı tuttuğunu gördüm. Lanetli olsun ya da olmasın, o korkunç sahneyi onun vücudunun neden olduğuna eminim."

Anne Liana masama oturur. Mücevherlerle süslenmiş, varlığı Estela'nınki kadar parlaktır.

"Bunun olacağını nasıl göremedim, bilmiyorum," diyor.

Bir saniye boyunca kimse cevap vermiyor.

"Zlosa'da esir tutulduğumda, The Six adlı bir grup *bruja* ile vakit geçirdim," diye başlar. "Büyünün nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. O odada hissettiğim şey de aynıydı, yağlı ve yapışkan."

Başımı eğiyorum. "Evet. Kara büyü. Savaş alanında görmüştüm." Teo bana bakıyor ve onaylayarak bir kez başını sallıyor. Bazıları resmi bir tanrı olarak bile görmeyen bir iblis tanrısı vardı: Abhartach.

bazıları onu resmi bir tanrı olarak bile görmüyordu, Abhartach. İnsan cadıların çoğu ona tapmaya başlamıştı. O, ruhlarını kendisine armağan etmeleri karşılığında sonsuz yaşam vaat ediyordu.

Arlet'in onun karanlığıyla lekelenmiş olması düşüncesi iğrençti. Bu doğru olamazdı.

Estela başını kaldırır. "Peki, bir *bruja* Arlet ile ne zaman temasa geçti?" Hava değişir.

Liana kraliçenin yanına yaklaşır. "Bu büyü hakkında bildiklerime göre, bir işaret varsa bunu anlayabiliriz. Bir tür lanet sembolü."

Teo ve ben masadan uzaklaştırılırken dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu anda ondan ayrılmak imkansız, bu yüzden geceliğini çevirip kanlı cildini arayan diğerlerinden onu koruyorum.

"Vann, onu örtmek için bir battaniye bulabilir misin?" diye soruyor Estela. "Başka birine sor," diyorum. Onu tekrar yalnız bırakmak istemiyorum.

Estela ve Anne Liana birbirlerine bakışır, aralarında konuşmadan, ifade değişiklikleriyle iletişim kurarlar. Liana hızla odadan çıkar. Geri döndüğünde, bir örtü tutmaktadır.

Battaniyeyi Arlet'in üzerine örterler ve Estela onun cildini aramaya devam eder. "Liana," diye başlar Estela, artık benimle konuşmadan.

"Herhangi bir ısırk ve kelime görmüyorum."

Anne Liana ona katılır, Arlet'in geceliğinin eteğini geri çeker ve narin, çilli bir ayak bileği ortaya çıkar.

Orada, kemiğinin üzerinde, derisine kazınmış küçük, kıvrımlı bir yılan vardır. Kraliçe Estela nefesini tutar.

"Hayır..." Başını kaldırır, yüzündeki renk kaybolur. "Zlosa'daki cadılar bir yılanı vardı."

Nefesim kesilir.

Siyah, gölgeden daha koyu, ona değen her ışık izini emiyor. Sanki ete bastırılmış bir boşluk gibi. Ne kadar bakarsam, mürekkebin nerede bittiği ve dünyanın nerede başladığını ayırt etmek o kadar zorlaşıyor.

"Bu bir dövme, değil mi?" Liana merakla sorar. "Devlerin taktıklarına benziyor."

"Hayır, eminim. Bu işaret olmalı," diyor Estela hemen.

Ellerim o kadar sıkı kapanır ki tırnaklarım avuç içlerimi deler. Boynumdan bir ürperti geçer, görüşüm keskinleşir.

"Laneler acımasız şeylerdir," diye başlar Liana. "Eğer bu bir işaretse, zaman zaman etkinleşerek onu çılgına çevirebilir. Düşmanlarımızın sana ulaşmak için kullanacağı bir araç gibi olur. Seni ve Teo'yu öldürebilirler mi?"

Liana Estela'ya bakar.

Kraliçe ona bakarak düşünür. Teo içinden küfür eder.

"Sence devlerin sarayından kalanlar mı onun lanetlenmesini istedi? Yoksa cadılardan biri mi? Ya da elfler? Tanrım, neden bu kadar karmaşık olmak zorunda?" Alnını ovuşturur.

Donup kalırım, öfkeyle. Biri onu kullandı, onu bir kukla gibi kontrol etti ve ellerini bir silaha dönüştürdü. Yaptıkları için onları bu dünyadan silip atmak istiyorum.

Anne Liana öne çıkar, bakışları keskin. Dönerek odanın kenarını işaret eder. "Bana bir parça kuvars getirin, onu çıkarmayı denemek istiyorum."

Bir muhafız aceleyle çıkar ve birkaç dakika sonra uzun, soluk renkli, kule gibi düzgün kesilmiş bir kuvarsla geri döner. Bu taş, karanlığı dışarı çekip, kirlenmiş kanı yüzeye çıkarmakla bilinir.

Teorik olarak, vücudundaki laneti çekip çıkarabilir.

Teo, durduğu yerden yakından izliyor, yüzündeki ifade okunamıyor, ama zihninin çoktan çalışmaya başladığını anlıyorum. Hesap yapıyor.

Liana mücevheri alır ve Estela ile Arlet'e doğru yürür. "Onu sabit tutun," diye talimat verir.

Kraliçe hareket ederek Arlet'i göğsüne sıkıca bastırırken, Teo onun arkasında durur. Teo, karısının omuzlarını tutarak ona bir şeyler fısıldar.

Sonra Liana, kuvars taşını dövmeyle bastırır ve sessizce bir şeyler mırıldanır.

Taş, hareketsiz ve değişmeden kadının cildine yapışır, ancak duvarlarda parıltıya kristaller ışık saçmaya başlar.

Tek bir ince karanlık dal, işaretten yayılır, kuvarsın üzerinde kıvrılır ve sonra kaybolur.

Liana geri çekilir ve kaşlarını çatarak, "Lanet olsun. Bu bir lanet işareti. Ama kolayca kaldırılamaz." der.

Ra'Salore uzun bir nefes alır ve ayağa kalkar. "Tamam. O lanetlenmiş, ama bir de kurban var. O halde kralın istediği gibi yapalım ve çözümler üzerinde çalışalım."

"Evet," diye onaylar Teo.

"Bence suçla başlamalıyız. O birini öldürdü. Bir konsey üyesi böyle bir şey yaptığında nasıl hareket edileceğini belirleyen herhangi bir yasa yapmadık," diye başlıyor Ra'Salore.

Bu sözler beni rahatsız ediyor. Şu anda objektif olamıyorum.

Fira başını sallar. "Ama bu bir lanet. Hepiniz kara büyü kokusu aldınız. Rapora göre tıslıyor ve ısıırıyordu. Vann, sesinin ve gözlerinin değiştiğini söyledi! Onu cezalandırırsak, yanlış kişiyi cezalandırmış ve *ona bunu yapan* kişiyi cezalandırmayı ihmal etmiş oluruz. Kuklanın efendisinin günahlarından dolayı kuklayı suçlayamazsınız."

Ra'Salore kaşlarını çatıp başını sallar. "Ama onun kim olduğunu bile bilmiyoruz. Elleriyle bir konsey üyesini yaraladı ve masum bir adamı öldürdü."

"Ben yaralanmadım," diye homurdandım.

"*Yasalarımıza göre,*" diye devam eder Ra'Salore, "cinayet, birinin kendi rızasıyla vermediği bir canı almaktır. Çalınan bir canın hesabı sorulmalıdır. Hepimiz suçlu tarafın dengeyi yeniden sağlaması gerektiği konusunda hemfikiriz. Yani ya Arlet kendi canını feda etmeli ya da konseyden istifa edip, hayatta kalan ailesine istedikleri şekilde bir can borcu üstlenmelidir."

Anne Liana başını sallar. "Hayır. Fira'ya katılıyorum. O ne yaptığını bilmiyordu. Ona nasıl bu kadar ağır bir ceza verebiliriz?"

"Biz güvenmezsek halk nasıl bize güvenebilir?" Teo sessizliğini bozarak araya girer.

Estela söz alır. "Gerçekten sorumlu olan kişiyi bulmadan onu cezalandırırsak, herkese daha büyük bir kötülük yapmış oluruz."

Dişlerimi sıkıyorum. Keşke Daniel'ı bulabilseydim. Keşke o adam yerine benimle kalsaydı, belki de bunların hiçbiri olmazdı. Bunu önleyebilirdim.

"Lord Vann? Söyleyecek bir şeyiniz var gibi görünüyor," diyor Teo, hoşnutsuzluğunu fark ederek.

Dişlerimi sıkarak yavaşça nefes veriyorum. Bazen çok gizemli davranıyordu. Daniel'ı herkesin önünde gündeme getirmemi mi istiyordu?

Ama yine de... bu ciddi bir durum ve daha hafif bir ceza alması için yardım etmezsem, şehrin diğer ucundaki hapisanede uyanabilir. Yalnız ve acı içinde.

"Bunun Daniel ile bir ilgisi olabilir mi?" diye sorarım, sorumu Estela'ya yönelterek.

Başını kaldırıp gözlerini kısar. Arlet'i daha sıkı tutar, elbisesi kumaşına bastırıldığı parmak eklemleri beyazlaşır.

"*Daniel* hakkında ne biliyorsun?" diye son kelimeyi tükürürcesine söyler.

Onun acımasız ses tonu karşısında dikleşirim. "Yükseliş gecesi, onun evine gitti. Onu bağırırken, onu ağlarken buldum." Bir süre durdum. "Sözde, hapisaneye götürüldü, ama neredeyse iki gün sonra onu görmeye gittiğimde, serbest bırakılmıştı. Onu hala bulamadım, ama bir süredir Arlet'in evine geleceğinden endişeleniyordum. Ve şimdi... *bu*."

Estela'nın yüzündeki ifade değişir — korku değil, endişe değil. Öfke. Yavaş ve derin bir şekilde yanan türden. Yıllardır içten içe büyüyen türden.

"*O pislik*," diye mırıldanır.

Teo onu dikkatle izliyor. "Henüz tam olarak ne yaptığını bilmiyoruz."

Estela, Arlet'i dikkatlice düzeltip çenesini kaldırarak Teo'ya bakar. "Ama suçlu oysa, bunu bilmeliyiz. Onu bulması için bir muhafız gönderin, sorguya çekelim."

Teo elini onun omzuna koyar. "Evet."

O odada olmak istedim. Artıklar üzerinde tartışabilirlerdi. "Lord Vann, size onu bırakmanızı söylediğini mi söylediniz? Onu onu kısıtladığınız için miydi?" diye sorar Fira, konuyu değiştirerek.

Düşünürken kaşlarımı çattım.

"Sanmıyorum. Sanki odadan çıkmak istiyormuş gibiydi."

"Muhtemelen krala veya kraliçeye ulaşmak için," diye ısrar eder

Ra'Salore.

Haklı olabilir.

"Bunun mektupla bir ilgisi var mı?" diye sorar Leydi Fira.

Kraliçe Estela başını sallar. "Ne kadar düşünürsem, o kadar imkansız geliyor. Kral Rholker elflerle ittifak kurduğunda ben Zlosa'daydım. Arion cadıları nefret ederdi. Onlardan tiksiniirdi ve bildiğimiz kadarıyla bu onların büyüü."

Teo, tüm görüşleri dinleyerek izliyor. "Bunu kimin yaptığını tam olarak öğrenmenin bir yolu var mı?"

Anne Liana hafifçe omuz silkiyor. "Belki? Eğer onu çıkarabilirsem, tanrılara danışabilirim."

Dişlerimi sıkıp devam ettim, bu sefer sesim daha sağlamdı. "Öyleyse ona kanun uygulamasını istemiyorsak, ne yapabiliriz?"

"Onun bir parçası birini öldürdü. Hapse atılması gerekiyor," diyor Ra'Salore.

Fira ona sert bir bakış atar. "Arlet çocuklarımızla ilgilendi ve giysilerimizi ördü. Bu durumda onun oluşturduğu tehdidi anlıyorum, ama ona gösterdiğiniz saygıdan daha fazlasını hak ediyor. Onu daha iyi bir yere koyun. Kendi evimi sunuyorum, onu bir şeye bağlayabiliriz."

Onaylayarak başımı sallarım.

Ra'Salore ellerini havaya kaldırır. "Dediklerin doğruysa, *o haldeyken* kendini kontrol edemiyor demektir. Bağlanması gerekiyor, çünkü uyanırsa birini öldürebilir. Kendini savunmak için onun öldürülmesini mi istiyorsun?"

Cevap olarak gelen sessizlik gergin.

"Bu durumun benim için de hassas olduğunu anlıyorum, ama Lord Ra'Salore haklı," diyor Teo kararlı bir şekilde. "Deneyimlerime göre, halkımıza dostluğu kolektif kazançların üstünde tutmayacağımızı göstermeliyiz."

Estela gözlerini kapatır. "Bu sadece dostlukla ilgili değil. Arlet'in karakteri iyi bilinir ve lanetinin kanıtı var. Tehlikeli olduğunu kabul etsem de, yapmadığı şeyler için onu kınamayacağım. Güvenilir birinin gözetimi altında olmasını tercih ederim. *Bunu* çözebiliriz. *Çözüyoruz*."

Bana bakar, ama Liana ve Fira'nın başlarını salladığını fark ederim.

"Hapishane hücresi o kadar da kötü değil," diyor Faol. "Orada dinlenebilir."

"Aşağılanacak! Ve konumu zayıflayacak. Onu yalnız bırakırsak kendine zarar vermeyeceğini kim söyleyebilir? Ve hapishanedeki herkesi onun lanetine maruz bırakmak doğru mu?" diyorum. "Kraliçenin, onu bizden birinin yanında tutma önerisine katılıyorum. Ben de evimi sunuyorum. Risk altında olan herkes yakındaki evlerden geçici olarak tahliye edilebilir."

Ra'Salore kaşlarını çatıyor. "Peki nereye gideceğiz? Bir eşim, iki çocuğum ve bir kurtum var. Öylece taşınamayız."

Odanın ortasına adım atarım. "Taşınmak değil, sadece birkaç gün başka bir yerde kalacaksınız. Size ben yardım edeceğim. Üç gün, lütfen. Bu sorunu çözeceğiz."

Ra'Salore kaşlarını kaldırır ve teklifime başını yana eğerek bakar.

"Yani askerleri denetleyecek, izin almadan av devriyesine çıkacak, krala bakacak ve birkaç günlüğüne ailelerimizin taşınmasına yardım ederken bir de Arlet'e bakacak mısınız? Zamanınızı çok fazla zorluyorsunuz Lord Vann. Ona olan sevginizin kararınızı etkilemesine izin veremezsiniz," der Ra'Salore.

Dişlerimi sıkarım. "Onu tek başıma izlemeyeceğim."

"O benim evimde kalacak," diyor Anne Liana tartışmayı izledikten sonra kesin bir şekilde. "Lanetleri bozma şansı olan tek kişi benim. Aylarca evimi korumak için uğraştım. Burası güvenli. O saraya asla ulaşamayacak."

Estela, Fira ve ben onaylıyoruz.

Teo burnunun köprüsünü ovuşturur. "Peki yarın yapılacak olan evlilik törenleri ne olacak? Lirenne bir rapor bıraktı ve altıdan fazla tören var. Onlar için ne yapacağız? Cenaze töreniyle bunu nasıl dengeleyeceğiz?"

Estela derin bir nefes alır. "Sabah ilk iş olarak sen ve ben aileyle konuşacağız. Yas sunuları götüreceğiz. Liana ve ben törenleri denetleyeceğiz."

Kocasına bakar. "Bunu başarabiliriz. Ve Vann'ın dediği gibi, üç gün içinde iyileşmezse, daha radikal önlemler alacağız. Ama bu, bazılarının düşündüğü kadar basit bir mesele değil." Fikirler mantıklı ve çözümden memnunum. Ama aklımda bir soru var. "Aileye olanları anlattığında, ne

Ne dersin?"

Hâlâ kirli ve kanla kaplı Arlet'e bakıyorum ve boğazım düğümleniyor.

Kraliçe sırtını düzeltir, "Onu, artan gerginliğin trajik ve gereksiz bir kurbanı olarak adlandıracağız. *Brujas'ın* büyüünün bunu yaptığını ve bu cadıların düşmanlarımızla işbirliği yaptığı kanıtlandığını güvenle söyleyebiliriz. Dolayısıyla, onlar da bize ve şehrimize düşman olarak kabul edilebilir."

"İyi söyledin," diye ekler Leydi Fira.

Teo tüm bilgileri değerlendirir. "Çok iyi. Lord Ra'Salore, başka bir fikriniz var mı?"

Söz konusu adam yerinden kıpırdar. "Evimi terk etmek istemiyorum."

"Eğer kalırsanız ve kral ile kraliçe teklifimizi kabul ederse, tehlikeye girersiniz," diyorum.

Adam kaşlarını çattı. "Peki ya Sama? Svanna ve Iryth dışarıda kalmaktan nefret edecekler." "Onlara da yardım edeceğim. Sadece üç gün sürecek," diye cevapladım. "Belki daha az.

Anne Liana becerikli bir Bilge Kadın."

Liana'nın gözlerine baktığımda, bir parça belirsizlik görürüm. Garip.

Ama başını sallar.

"Evet, bu sorunu yakında çözeceğiz."

Estela derin bir nefes alır. "Bunu yaparsak, Arlet'in davranışına da bir açıklama getirebiliriz. Umarım bu, onun imajını tamamen bozmayacak bir açıklama olur."

"Her şey yoluna girecek,"
diyorum. Herkes sessiz.

"Kralım, Kraliçem, bu çözümü kabul ediyor musunuz?" diye sorar Leydi Fira.

Estela coşkuyla başını sallar, ama Teo tereddüt eder. Karısına bakar ve zihinlerinde, eşler arasında geçen sessiz konuşmayı neredeyse görebiliyorum.

Teo başını sallar. "Üç gün. Bu sorunu çözüp sızanı bulalım."

Rahatlama hissi içimi kaplar ve etrafa bakınırım.

"Onu temizlemek için bir şeyler alabilir miyiz? Uyanınca..." diye başlıyorum ama küçük bir ses sözümü kesiyor.

Tüm gözler Arlet'e çevrilir.

Teo doğrulur, karısını kenara iter ve başını sallayarak bana gelmemi işaret eder. Masada en üstteki yere geçerim ve Estela'nın daha önce oturduğu yerde Arlet'i kucağıma alırım.

Kraliçe de hareket etmeye çalışır, ama kocası onu tutar.

"Sen benim eşimisin. Seni tehlikeye atmayacağım." Sonra bana dönerek "Vann, hazır ol" der.

Arlet kollarımda kıpırdanır, kanlı parmakları seğirir, vücudu hareket eder. Parmaklarım omuzlarını kavrar, onu sabit tutar, tam da dudaklarından zayıf bir inilti kaçarken. Yüzü buruşur, kaşları çatılır ve göğsü aniden yükselir.

Bir saniye sonra, ağzından yumuşak bir hıçkırık çıkar.

"Arlet, ben buradayım," diyor Estela, Teo'nun kollarını nazikçe iterek. Ben de bir şey söylemek istiyorum. Ama söylemiyorum.

Onun yerine, gözlerini kırpıştırarak uyanışını izliyorum, narin göz kapakları açılır ve normal gözleri ortaya çıkar.

"Vann?" der. Elini yüzüne dokunmak için kaldırır, ama eli hala kırmızı kabuklarla kaplıdır. Elini görür ve yüzü, filtelenmemiş, ham bir dehşet tablosuna dönüşür.

"Tanrılar. Tanrılar, hayır. Lütfen, lütfen, hayır."

Sesi içimi parçaladı, buz gibi soğuk, taş gibi ağırdı.

"Nerede...?" Sözleri kesilir, nefesi kesilir. Dik oturur, taht odasına bakınır ve vücudunun çoğunu kaplayan kanı görür.

Fira ve Liana etrafına toplanırken, boğazından gırtlaktan gelen bir ses çıkar. Düşünmeden, kollarımı göğsüne doladım ve onu kendime doğru çektim. Sesin küçük vücudunu mahvettiğini hissediyorum. Çığlıklar hıçkırıklara dönüşüyor. Titriyor, parçalanıyor, dağılmak üzere.

Bu, dünyadaki en korkunç ses. Daha önce de duymuştum. Savaş alanlarında. Yakılmış köylerde. Ölülerini kucaklayan ailelerden.

Bu ses çok eskidir. İnsanlar ve endüreler arasındaki farkları aşar.

Ve bizler buna tanık oluyoruz.

Bizi çevreleyen kadınlar omuzlarına ve bacaklarına dokunuyor, ama kimse konuşmuyor. Ruhunun bir parçasının yok oluşunu izliyoruz.

Vücudumun beni hareketsiz bırakacak bir soğuklukla dolması önemli değil.

Kalbimi kaybetmenin acının amacını unutmama neden olduğunu fark ediyorum. Belki de ilk kez hatırlamak istiyorum.

"Anne Liana," diyor Teo arkasında. "Onu uyut. Bu bir iyilik olur."

O yeni bir kristal çıkarıp bunu yaparken itiraz etmiyorum.

Bölüm 15

ARLET

"*Hediyemi atmadığın için çok memnunum,*" diye bir ses rüyalarımın içinden süzülüyor. "*Geri dönme vaktin geldi.*"

Konuşmak için ağzımı açtığımda çenem ağrıyor.

"*Ne?*" diye boğuk

bir sesle

soruyorum.

Kimse cevap

vermez.

Etrafımı karanlık duvarlar çevreliyor, ama nerede olduğumu bilmiyorum. Yatak sıcak, ama vücudum ısıyı tutmayı reddediyor. İnsanların hareket ettiğini duyuyorum, ayak sesleri rüyadaki fısıltılar gibi farkındalığımın içine girip çıkıyor.

Onlar güvenli

değil. Hiçbiri

güvenli değil.

Su cildimi temizlemiş, kan izlerini silmiş, ama pisliği silememişti. Biraz sabunla olanları silebileceğini düşünüyorlardı, sanki bedenimi temizlemek ruhumu da temizleyecekmiş gibi. Ama anılarım zihnimde cam parçaları gibi dağılmış durumda.

Diego nazikti.

Onun sıcaklığını, başka bir bedenin benimkine değdiği sessiz, geçici rahatlığı hatırlıyorum. Gitmek istediğinde, kalmasını istedim. Yalnız kalmak istemiyordum.

Kapımın dışındaki dünya çok belirsiz, çok güvensiz geliyordu. Ve o —o sağlam, güçlü bir şeydi. Bir an için, içimde dönen korkunç belirsizliğin boşluğundan beni koruyabilecek biri.

Sadece unutmak istedim.

Herkes ilerlerken geride kalan kişi olmak istemiyordum. Birkaç kırmızı ışıık düşüncelerimi ele geçiriyor. Diego'yu altımda görüyorum, elimde bir bıçak var. Bıçak kesiyor. Onun midesine derinlemesine saplanıyor.

Kafamda boğuk bir uğultu duyuyorum. Kan. Görüntülerden kaçmak imkansız ve gerçeğı doğrudan yüzleşmek zorunda kalıyorum. Gerçek yüzüme tokat gibi çarptığında gözlerim yanıyor. Sorunlarım vardı ve Ulla'ya gitmek için çok uzun süre bekledim. Onun çırağıyla yetinmemeliydim, beklemeliydim.

Ve şimdi... benim bencil ihmalim bir kişinin ölümüne neden oldu. Dünya güvenli değildi.

Ben güvensizdim.

"Arlet."

Estela'nın sesi yumuşak ve dikkatli. Ona bakmıyorum.

"Sende bir sorun var ve ne olduğunu bulacağız." Sözleri beni paramparça ediyor.

Daniel bana aynı sözleri söylediğinde, kendi kanımın içinde yatıyordum:

"Sende bir sorun var."

Dişlerimi sıkıyorum.

Belki Daniel yakınlardadır. Belki de ne kadar berbat olduğumu, ne kadar kırık olduğumu hatırlatmak için tekrar ortaya çıkar.

Bunu zaten biliyorum. *Biliyorum.* Ama bunu gerçekten düzeltebilecek biri var mı? "Yalnız kalmak istiyorum," diye mırıldanıyorum.

Estela öne çıkar, tam olarak görüş alanıma girer.

"Sanmıyorum..."

"BEN TEHLİKELİYİM!" Bu sözler boğazımı parçalayacak kadar keskin bir şekilde ağızımdan çıkıyor. "Beni rahat bırak!"

Estela'nın gözleri büyür. Sonra geri adım atar. Bana baskı yapmak yerine, gitmeme izin verir.

Bir an için sessizlik boğucu olur. Ama o tekrar ortaya çıkar. Her zaman böyle yapar.

"Arlet, hareketsiz kalman gerekiyor."

Eli benim elimi kapattı, sıcak ve sabit.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, istemediğim gözyaşlarının yakıcılığını hissediyorum.

Etrafımda sesler uğultu yapar — sorular, teoriler, ama hepsi uzaktır.

Düşüncelerimin kara girdabında kaybolurum, ne olduğunu hatırlamak için çaresizce çabalarım.

ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Zihnim parçalanıyor.

Şiddet, sorunları çözmek için nadiren başvurduğum bir yöntemdir. Nasıl birini öldürebilirim? Bu, örümcek ya da kaybolduğum günkü olaydan farklı.

Bu eylemin bazı kısımlarını hatırlıyorum.

Dünya dönüyor ve başım zonkluyor. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Zaman geçiyor ama ne kadar geçtiğini bilmiyorum. "Arlet?" Bir ses beni geri getiriyor.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, zihnimdeki kara sisin içinden geçerek, arıyorum.

"Şşş, çocuğum." Liana'nın sesi beni sarmalıyor. "Şu anda benim evimdesin. Beni duyabiliyor musun?"

Gözlerimi zorla açıyorum, loş ışığa karşı gözlerimi kırıştırıyorum.

Bunun yerine, altın rengi kristal ışık duvarlar boyunca titreşerek taşların üzerine değişen desenler yansıtıyor. Hava, kurutulmuş otların kokusu ve ezilmiş mineraller gibi metalik bir kokuyla dolu.

Vücudum ağrıyarak hareket ediyorum ve Anne Liana'nın evini inceliyorum.

Kayaya oyulmuş raflarda tentür şişeleri, ezilmiş tozlarla dolu kaseler ve cilalı değerli taşlar duruyor. Asılı bitki demetleri, görünmez bir esintiyle hafifçe sallanıyor. Ortada ağır bir ahşap masa duruyor, üzerinde parşömenler, havaneler ve kesilmemiş kristal parçaları dağılmış.

Derin mor kuvars damarları tavandan kıvrılarak geçiyor ve yumuşak bir ışık yayıyor. Taht odasından farklı olarak, bu taşlar savaştan değil, şifadan bahsediyor.

Kalbim düzensiz atıyor. Enduvida'daki mineralleri ve taşları her zaman sevmişimdir. Fuegorra aracılığıyla, enduares bize insanlara taşların enerjisi olduğunu öğretti — bazıları diğerlerinden daha fazla. Aylarca onların iyileştirme, birleştirme ve yas tutma potansiyelini öğrenmekle geçirdim. Enduvida'da hayat, kayıp ve sevginin ipliklerinden dokunmuş bir kumaş gibi hissediliyordu

—kayıp ve sevginin ipliklerinden dokunmuş bir kumaş gibi geliyordu.

Ama bir şey beni bu kumaştan koparıyor.

Dinleyecek olan herkese bağlamak istiyorum — hapishanesinde kilitli, zincirlenmiş ve sessiz, bana yardım etmeyi reddeden İnsan Tanrıçasına. Bana daha basit bir hayat vermeyi ihmal eden kadere.

"Liana." Sesim kısık. Kararlı. "Sence benim sorunum tam olarak nedir?"

Sessizlik, yavaş hareket eden bir gelgit gibi odaya yayılıyor.

"Dün gece olanlardan sonra etrafında kara büyü vardı," diyor Liana dikkatlice.

Dün gece. Vay canına.

"Ne kadar süre uyudum?" "Yaklaşık bir

gün," diyor Liana yumuşak bir sesle.

Daha fazla zaman kaybetmişim. Nefesimi düzenli tutmaya odaklanıyorum. "Peki... benim neyim var?"

"Lanetlendin, Arlet. Bunun insan cadılardan birinden geldiğini düşünüyoruz. Son zamanlarda herhangi biriyle temas kurdun mu?"

Kaşlarımı çatıyorum. En son... yarım yıl önce devlerle savaştıktan önce görmüştüm.

"Hayır. Hiç." Dürüst olmak gerekirse, onların varlığını neredeyse unutmuştum. "Zaman alacak..."

"Olmaz," sözünü kestim. "Ya daha fazla insana zarar verirsem?"

Kalkmaya çalışarak hareket ediyorum ama ellerim sıkıca kavranıyor. Nefesim kesiliyor.

"Ne yapıyorsun?" Boynumu çevirip, burada kim olduğunu görmeye çalışıyorum. burada olduğunu görmeye çalışıyorum.

Vann, Estela'nın yanında durarak görüş alanıma girer. Yüzündeki ifade dikkatlice ifadesiz. Neden burada? Kızgın mı?

Birkaç ipek ip tutuyor.

Tüylerim diken diken oluyor.

Lanet olsun. Çok erken. Hazır değilim.

"Bu senin güvenliğin için," diyor, sesi sert. "Biz istemiyoruz..."

"Hayır," diye yalvarıyorum, sesim çatlıyor. "Beni tekrar bağlama."

Kafası karışmış görünüyor. "Yine mi?" Sesi şimdi daha yumuşak. "Arlet, bunu ilk kez yapıyoruz."

Estela elimi tutuyor. "Senin için buradayız, *querida*. Bunu daha iyi hale getireceğiz."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Lütfen, başka bir yol bulun." Her biri kendi versiyonunda özür diler gibi bakıyor.

"Beni affet," diyor Vann, ipi yattığım masanın alt tarafındaki bir şeye geçirip bileğime doluyor.

Keskin, buz gibi bir baskı alnıma geliyor.

Liana'nın sesi kulaklarımı doldurur, düşüncelerime sızan melodik bir uğultu.

Karanlık üzerime çöküyor. Pençeleri kollarımı ve boğazımı sıkıca kavrayarak beni geri çekiyor. Tekrar seslenmeye çalışıyorum, ama geriye kalan tek şey karanlık.

Bölüm 16

VANN

Arlet uyandıktan neredeyse iki gün sonra...

Sanki etrafımdaki dünya eğilmiş gibi.

Dengesizim.

Her şey çok sessiz, çok karanlık.

Arlet'in evinde olanların gerçeğini çok az kişi biliyor ve daha da azı bunu konuşuyor. Liana ve ben dışında konsey bölümünde kimse kalmadı.

Diğer tüm evler karanlık.

Onu düzeltmek için bir günümüz kaldı ve ben işe yaramaz durumdayım. Daniel hala kayıp.

Hâlâ katledilecek bir düşman yok. Büyüye karşı bir savaşçı ne işe yarar? Ben iyi bir okuyucu değilim, kader taşlarına nasıl danışılacağını da bilmiyorum. Endu bile son iki gündür sessiz.

Hiçbir evlilik törenine katılmadım, Liana ve Estela ile birlikte Diego'nun ailesiyle konuşmaya da gitmedim. Göğsümde boşluk hissi uyandı, ama onu bir kenara ittim. Bunun yerine, uykuyu ve diğer sorumlulukları bir kenara bırakıp, nefes alabileceğimi hissettiğim tek yere gittim. Liana'nın evine.

Arlet'in yanına.

Bilge Kadın ve ben, Enduvida'yı yönetmeye yardım ederek yıllar boyunca bir dostluk kurduk. O, resim yapma zevkimi paylaştan tek kişi.

Eski geleneklerin aktif olarak uygulanmasını sağlamak için çabalayan tavrını seviyorum. Bu geleneklerden biri de, eti kesebilecek kadar keskin olan Seer Kartları, yani obsidiyen parçalarıdır. Kenarları kaderi kanatır, henüz gerçekleşmemiş geleceği anlatır. Liana, bunları kullandığında, Fuegorra'da olduğu gibi zihninde görüntüler görebilir. Ona birkaç deste verdim, ama daha fazlasını istiyor.

Estela da zaman zaman bu ritüeli gerçekleştirir. Hoş bir fikir, ama ben hiç katılmadım. Geleceğimin karanlık olduğunu söyleyecek birine ihtiyacım yok.

Liana'nın evine çıkan merdivenleri tırmanırken, parlayan *lumikap* mantarları ve yükselen kristalleri geçerek, nefes almam gittikçe zorlaşıyor. Bir adım, sonra bir adım daha, diyorum kendime.

Arlet'i gördüğümde, hayatta ve güvende olduğunu öğrendiğimde kendimi daha iyi hissedeceğim. Ve sonra uyku zihnimin pencerelerine vuracak kadar resim yapabilirim.

Kapıyı iki kez çaldım.

Kapının açılması uzun sürmüyor.

Liana orada duruyor, gümüş rengi bukleleri yarı açık ve cüppesi yıldız patlaması kristalleriyle süslenmiş. Bilge Kadın'dan çok, çok fazla soru ve yetersiz cevaplardan yorgun düşmüş bir kadın gibi görünüyor.

"Bu gece çok rahat giyinmişiz, değil mi?" Kaşlarımı kaldırıp saçlarına doğru başımı salladım. Sadece eşler veya sevgililer birbirlerini saçları açıkken görebilirler. Bu gelenek her geçen ay daha da gevşiyor. Bundan hoşlanmıyorum.

Bu manzaraya kaşlarımı çattım ve o da gözlerini kısarak bana baktı. "Oh, çeneni kapat. Karmaşık saç modelleri başımı ağrıtıyor. Yaşlandım. Bırak da yaşayayım."

Elimdeki fırça demetini kaldırarak gülerek iç geçiriyorum. O da burnundan nefes veriyor. "Sen... boyamaya geldin." Başımı sallıyorum.

Eski Enduar dilinde bir şeyler mırıldanır ve kenara çekilir. "İnatçı genç."

İçeri giriyorum. Kapı arkamdan kapandığı anda, şehirde yürürken hissettiğim baskı ortadan kalkıyor. Liana'nın evi, Arlet'i içeride tutmak için glifler ve koruma sembolleriyle dolu. Dış dünya burada tamamen sessiz.

"Arlet bir iki kez uyandı, ama ben her zaman tedbirli davranıp onu tekrar uyuttum. Laneti aktif hale geldiğine dair hiçbir işaret yok," diyor Liana, beni salona doğru yönlendirirken.

Kaşlarımı çattım. "İşareti kaldırmada herhangi bir ilerleme var mı?"

Liana başını sallar. "Her şeyi denedim. Fuegorra benimle konuşmuyor. Görme kartları karışık ve zihnimde hiçbir görüntü canlanmıyor. Bir cevap bulmak için bulabildiğim tüm metinlere baktım. Onu kutsal yağla yıkadım, ilahiler söyledim, dua ettim, hatta lanetlileri temizlemek için eski şarkılar söyledim. Ve temizleme taşını kullandığımda..." Bana dönerek yüzünü bana çevirir. "Temiz çıktı. Yeni doğmuş bir bebeğin aurası kadar saf."

Omurgamdan buz gibi bir şey kayıyor.

Bu cevap hoşuma gitmedi, ama Liana yorgun görünüyor. O titiz bir kadındı. Hiçbir adımı atlamazdı ve muhtemelen yorgun düşmüştü. "En son ne zaman uyudun?"

Liana keskin bir bakışla beni süzüp koridora geri dönüyor. Kristaller yerden tavana kadar yığılmış, şarkıları milyonlarca fısıltı gibi havada yankılanıyor, genellikle sakin ve huzurlu bir uyum içinde.

Şimdi ise acil bir hal aldı. "Stresli misin?" diye soruyorum.

"Buraya benim için gelmedin." diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Gel. Sana görmezden geldiğin kızıl saçlıyı göstereyim."

Koridorda yürürken rahatlarım. Liana ve ben Büyük Savaş'tan sonra arkadaş olduk, ama o hayatımda eksik olan kadınsı rehberlik rolünü doldurmuştu. Dışarıdan bakanlara ilişkimiz sert görünse de, arkadaşlığımız çok değerliydi.

Beni, parşömenler ve kristallerle dolu yemek odasından geçerek evinin arka tarafına götürür ve bir kapıyı açar. Koridora sesler yayılır.

İçeri giriyorum.

Koyu renkli kristaller — obsidiyen, siyah turmalin, dumanlı kuvars, hematit ve oniks — odayı dairesel bir kemer şeklinde çevreliyor. Her biri uğulduyor, derin titreşimleri bir arada çalışarak karanlık büyüyü uzaklaştırmaya yardımcı oluyor.

Ortada Arlet yatıyor. Hala yeni geceliğini giyiyor ve beline kadar battaniye çekilmiş. Cildi ince görünüyor, yüzeyin altında mavi damarlar kıvrılıyor, yumuşak ışık altında parlıyor. Saçları taranmış ve yana doğru örülmüş, kumral saç telleri narin ipek iplikler gibi dokunmuş.

Bu manzara göğsümde bir şeyleri sıkıştırıyor.

Çıkışa doğru bakıyorum, sanki gitmeyi düşünüyordum gibi. Ama bunun yerine, ilerliyorum.

Sonunda ona ulaştığımda, elim uzanır ve narin ayaklarından birinin üzerine konur.

Kıpırdamıyor ve içimden bir parça hayal kırıklığına uğruyor.

Bir yıl önce, bir vaimpır tarafından ısırıldıktan sonra neredeyse ölüyordum. Nedense, o benimle ilgilenmek için oradaydı — onunla ilgili anılar, kafamda takılıp kalan bir şarkı gibi ateşli rüyalarımaya işlenmişti.

Yarı deli halde uyandığımda, o yanımdaydı.

Orada olmaması gerekirdi. Ama oradaydı.

Ve şimdi, ben buradayım. Adra'nın yanında düşüncelerimin ne kadar kolay dağıldığını fark ettim.

"Tekrar ziyaret etmek için beklenenden daha uzun sürdü." Sesi alaycıydı, ama ifadesinde bir anlık belirsizlik yakaladım. Sonra başını eğip beni inceledi. "Fuegorra'ya son bir kez danışmak istedim. Hâlâ bana cevap vermek istemiyorsa, yeni bir tür konuşma yapmamız gerekecek. Kadınına göz kulak olur musun?"

Gözlerimi kısıyorum. "Kraliyet sarayında birlikte hizmet ettiğimiz gerçeği dışında ona bağlılığım yok."

Liana ikna olmamış ama tartışmak için çok yorgun olduğu için homurdanır.

"Sorun değil," der ve Arlet'in yatağının başucundaki koyu renkli kristallerden birini düzenler. Obsidiyen parçanın yerini değiştirirken, sessizce birkaç nota mırıldanır. Her taş tepki verir, tüm kemer yumuşak bir uğultuyla parıldarken, mor ve altın rengi dalgalar halinde renkler değişir.

"Ben yokken kimse seni rahatsız etmesin," der.

Gökkuşağı ışığı Arlet'in elmacık kemiklerinde dans eder, çenesinin yumuşak kıvrımlarını vurgular.

Kalbim hala göğsümün içinde olsaydı, eğer ben bütün ve kırılmamış bir erkek olsaydım, şu anda ikiye bölünmüş olurdu.

Nefes verip kendimi sakinleştiriyorum, sonra "Yolun açık olsun. Ben onunla kalacağım" diyorum.

Liana bana uzun, anlamlı bir bakış attıktan sonra başını salladı. Köşedeki, neredeyse yatak gibi kalın dolgulu, yumuşak bir koltuğu işaret etti.

"Yatağın başında çok fazla dolaşmamaya çalış," der kuru bir sesle, sonra koridorda kaybolur, bornozu arkasında ipek ve kristal fısıltıları bırakarak.

"Saçını toplamayı unutma!" diye

sesleniyorum. Liana kıkırdıyor.

Koltuğa otururum, vücudumu kumaşa bırakırım, ama gözlerimi Arlet'ten ayırmam.

Yanımdaki masanın üzerinde bir yığın obsidiyen gelecek okuma kartı duruyor. Hafifçe gülümserim, bu küçük beklentiyi kabul ederek. Liana beni çok iyi tanıyor. Benim bile kabul etmediğim şeyleri görüyor.

Uzun bir süre kıpırdamadan duruyorum. Zihnimi dolaşmaya bırakıyorum, ki bunu nadiren yaparım. Geçmişte yaşamak acı çekmektir.

Bunu biliyorum.

Ve yine de... Hayatımı görüyorum.

Adra ile kurduğum yuvayı, onun varlığının sıcaklığını. O her zaman oradaydı.

Askeri akademiden yorgun ve aç bir şekilde döndüğümde, beni bekleyen bir yemek olduğunu hatırlıyorum. Tercihlerimi öğrenmiş ve ezberlemişti. Ben de onun için aynısını yaptım; dinledim, izledim, verdim. Kelimeler olmadan bir dil yarattık, içgüdüsel bir aşk oluşturduk.

Çok kolaydı ve yeterliydi.

Peki şimdi? Enduvida'daki herkes bir şeyleri feda etti. Neden benim mutluluğum farklı olsun ki?

Hayatım bir zamanlar ölçülemeyecek kadar güzeldi. Bu yeterli olmalı.

Ve yine de...

Gözlerim beni ele veriyor.

Eğimli masada yatan kızıl saçlı kadına bakıyorlar, kızıl saçları bir omzunun üzerine düzgünce örülmüş, göğsü düzenli bir ritimle inip kalkıyor.

Kendime sadece baktığımı söylüyorum. Sadece incelediğimi. Ama çok fazla şey fark ediyorum.

Çiller, yanak kemiklerinin mavimsi krem rengi üzerinde hafif izler halinde dağılmış. Ama gözlerim daha koyu lekeleri takip ediyor — köprücük kemiğinde, omuzlarında, ellerinde.

Onları bir takımyıldızı gibi birleştirip izleme dürtüsü çok güçlü. Bir desen bulabilir miyim? Ruhunun gizli bir haritasını?

Aniden, Arlet'in göz kapakları seğiriyor. Küçük, neredeyse fark edilmeyecek bir hareket, ama damarlarımda bir elektrik akımı gibi hissediyorum.

Öne doğru eğildim. Liana onun uyumaya devam etmesini istemişti. Ama o kadar uzun süredir orada yatıyordu ki. Belki uyanırsa, Liana'ya yardımcı olacak bir şey bulabilirdim.

Arlet hakkında başa çıkamayacağım hiçbir şey yok.

"Arlet?" diye deniyorum, sesim istediğimden daha sessiz çıkıyor. Hareket etmiyor.

Uyanmasını istiyorum.

Tanıştığımız andan beri benim üzerimde sahip olduğu gücü görmesini ve bunun ruhunu yatıştırmasını izlemek istiyorum.

"Firelocks," diyorum, onu test ederek, sinirlenmesi onu daha çabuk uyandırır mı diye merak ederek.

Göz kapakları tekrar titrer. Küçük bir zafer.

Dudaklarımı ısıyorum, emin değilim. Hiçbir zaman rahatlatıcı sözler veya dokunuşlar konusunda iyi olmadım.

Ona zaten dokundun ve hiçbir şey olmadı...

Ama cildim onun cildine temas etmedi.

İçgüdülerim beni harekete geçiriyor.

Öne uzanıyorum.

Yanağını avuçlarım, parmaklarım sıcak, narin cildine dokunmadan önce havada durur ve nefesimi tutarım.

Başı dokunuşuma doğru eğilir, göz kapakları bir kelebeğin narin kanatları gibi titrer. Sıcak ve sahiplenici bir duygu içimi kaplar, erimiş altın gibi kafatasımın üzerine dökülür.

Beni tamamen içine çekiyor, eski ve içgüdüsel bir şeyin içinde boğuyor —adını koyamadığım bir duygu. Şimdi bile, bu kırılğan durumda, *o beni tanıyor*.

Ve fiziksel olarak, yarım asırdır ilk kez üşümüyorum.

Başparmağım çileleri okşuyor ve işaret parmağımla gözünün yanındaki ince çizgileri takip ediyorum — bir ömür boyu gülümsemekten kalıcı olarak kalan türden. Hoşuma gidiyor. Var olmasını seviyorum. Yeterince yaşamış, yeterince hissetmiş, cildine bu hafif mutluluk izlerini kazımış olmasını seviyorum.

Aniden gözleri açılır.

Şaşkınlıkla elimi çekiyorum.

Yüzündeki acı dolu ifade beni neredeyse mahvediyor. Ne kadar hoş olmayan bir manzara olmalıyım.

Bağlarını çekiyor, vücudu geriliyor, nefes nefese kalıyor. Sonra yüzü buruşuyor ve boğazından kırık bir hıçkırık çıkıyor.

"Hayır. Lütfen. Lütfen. İpleri çıkarın."

Sesindeki panik beni derinden etkiliyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Aklından neler geçtiğini anlayamıyorum, onun

yalvarışına dayanamıyorum.

Birkaç dakika önce, ona yardım edebilecek tek kişinin ben olduğumdan emindim —varlığımın, ellerimin ona bir tür huzur verebileceğinden emindim.

Şimdi? Şimdi onun bileklerindeki ipleri sıkkan ve onu bir kabusa boğan benim.

Bu his, göğsümdeki kopmuş kalbi — bir kutuya kilitlenmiş, uzaklarda bir yerde atan — buluyor ve onu tekrar ikiye bölüyor.

Bunu düzeltmeliyim. Bir şeyler yapmalıyım.

Çılgınca, gözlerim taht odasında kullandıkları ametist kristali arıyor, onu uykuya daldırmak için çaresizce. Her şey bundan daha iyi olurdu. Her şey.

O tekrar ağlamaya başlar ve ben aramayı

bırakırım. "Şşş, şşş," demeye başlarım.

"Vann, yalvarıyorum," diye hıçkırıyor. "Lütfen, sadece... ipleri gevşet. Dayanamıyorum," diye nefes nefese, korku dolu gözleriyle bana bakıyor. "Beni hapishaneye götür. Başka kimseye zarar vermek istemiyorum. Lütfen."

Onu bu halde görmek beni öldürüyor. Ne şiddetli ne de ateşli, kaybolmuş ve küçülmüş. Tehlikeli olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ama sonra onu tekrar uyutacağımı söylüyorum kendime.

"Buradayım, Firelocks. İpleri gevşeteceğim," diye mırıldanıyorum, masa yatağının ayak ucuna geçip ipleri çekiyorum. "*Ald'kar finthira, A'delor imduri.*"

Yalnız değilsin. Seni terk etmeyeceğim.

Vücudu gevşer, omuzları çöker ve hıçkırıklar, yanaklarından sessizce akan gözyaşlarına dönüşür. Sağ elini çözmek için uzanırım.

"*Gracias, mi cielo,*" diye fısıldadı.

Duraklayıp kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

Burnunu çekerek, biraz neşesini geri kazanır ve sonra, hiç duraksamadan, zayıf bir gülümsemeyle sırıtarak, "Bu, bir kez olsun pislik gibi davranmadığın için teşekkür ederim demek," der.

Kaşlarımı kaldırdım ama hiçbir şey söylemedim.

Bir parçası hala kendisi. Bu rahatlatıcı olmalı.

Masayı dolaşarak, bileklerindeki ve ayak bileklerindeki düğümleri tek tek çözüyorum ve onun gevşemesini izliyorum. İpler, soluk kırmızı izler bırakıyor ve ben, parmaklarımı o izlerin üzerinde gezdirip hasarı silmek için duyduğum mantıksız dürtüye karşı çenemi sıkıyorum.

Sonra, başının yanında durarak, onun oyununu oynayarak ve yine benim dilimi kullanarak fısıldarım. O farkında olmasa bile, rahatlamasını istediğim için havaya güzel sözler söylerim, "*Grath'ardorien morflamara.*"

Endişelenme, aşkım.

Gözlerini kırpıştırarak bana doğru bakar. "Bu ne anlama geliyor?"

Onun kahkahasını düşünerek gülümserim ve sesimi alçaltırım. İhtiyacı olan buydu. "Senin soyunu lanetliyorum."

Kaşlarını çatıyor ve ben yine duyarsızlığımın farkına varıyorum. Yine. Sözlerime çok dikkatsizim.

"Şaka yapıyordum."

"Şu anda seni o duvara itemediğim için şanslısın," diyor zayıf bir sesle.

"Bunu ön sevişme olarak kabul ederdim."

Kaşlarını çatıyor, ama bunun arkasında bir öfke yok.

"Senin neyin var böyle? Şaka yapmanın sırası değil," diye sesini titreyerek söylüyor.

"Arlet," diye başlıyorum. Sesimde çok fazla şefkat vardı. Bütün bunlar Adra'nın anısına ihanetti, ama yine de durduramadım. Onun gözyaşlarını gördükten sonra durduramadım. "Senin insan ömrü boyunca yaşadıklarından daha fazla savaşa katlandım. Eğer öğrendiğim bir şey varsa, o da her zaman durumu hafifletmek için zaman olduğu. Kimse senin bir canavar olduğuna inanmıyor, en azından ben inanmıyorum."

"Neden?" diye sordu boğuk bir sesle. "Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum, ama yardım istemek için ayak uydurdum. Eğer isteseydim..."

Ah *evet*. Pişmanlık. Bu duyguyu çok iyi anlıyorum.

"Bir şeylerin ters gittiğini hissettin, ama ne olduğunu bilmiyordun. Birini öldüreceğini mi düşündün?" diye soruyorum.

Dudaklarını ısırır. "Çocukların yanında olmak istemiyordum. Ben... temkinliydim. Ama hayır, kendimi buna muktedir görmüyordum."

Dudaklarım boş bir gülümsemeyle kıvrılır.

"Ben de öyle düşünmüyorum. İyi olmak, her zaman doğru seçimleri yapmak anlamına gelir diyoruz kendimize, ama bu çok yorucu. Hepimiz hata yaparız. Belki suçun bir kısmı sana ait, ama o adamı öldürmeyi sen seçmedin."

Onun bakışlarını sabit bir şekilde tutuyorum. "Geçmiş kazıyabilirsin, Firelocks, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Önemli olan şimdi ne yaptığın."

Aylardır ilk kez gözlerim yanıyor. Neden bu, birkaç saniye için kalbim varmış gibi hissettirdi?

Vidalena'da öbür dünyada başka bir kadına bakmamı izliyor olması gereken Adra'ya yapılan acımasız bir şeydi.

O benden daha iyisini hak ediyordu, ama Arlet'e bir borcum var.

"Seni tekrar uyutmam gerek," diyorum, bu sefer sesim daha yumuşak.

"Ama gözetlendiğini bilerek rahatça dinlenebilirsin."

Çenesi sıkılır ve bir an için benimle kavga edeceğini düşünürüm. "Tekrar uyumak istemiyorum, Vann."

Adımı söyleme şekli beni duraksatır. Gevşetmediğim tek bağına uzanırım — yaralı parmaklarıyla elini sabitleyen bağı. Tuz odasında yaptığım gibi, en zayıf parmaklarımızı birbirine geçiririm.

"Sana bakacağıma söz veriyorum."

Gözleri yaşlarla dolar ve alt dudağı titrer. "Tamam."

Elimi hareket ettirmeden ametisti şakağına bastırıyorum ve onun keskin bir nefes almasını izliyorum. Dudakları açılıyor ve bir anlığına, bana bakışında ham bir şey görüyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldar, sözleri neredeyse bir fısıltıdır. "Burada olduğun için."

Bu sözlerin bana yaptığı etkiyi görmezden geliyorum. Bunun yerine, yumuşak bir melodi mırıldanmaya odaklanıyorum, melodinin kristalle bağlantı kurmasına izin veriyorum.

"Gitme," diyor, gözleri kapanmadan hemen önce. Yüzündeki gerginlik, masanın üzerine tamamen yaslanınca hafifliyor.

Orada donmuş gibi duruyorum.

Tabii ki kalacağım. Keşke ona bunun korku içinde uykuya daldığı son gece olacağını vaat edebilseydim.

Bunun yerine, parmağını bırakıp tekrar oturdum. Fırçalarımın yanından kapalı bir boya kabı ve obsidiyen kartlardan birini aldım. Boyayı uygulamadan önce, yüzeyi temizlemek ve yapışmasını sağlamak için bir şişe alkol aldım.

Derin bir nefes alıyorum, yağların ve minerallerin kokusu ciğerlerimi dolduruyor, beni topraklıyor.

"Zamanla her şey yoluna girecek," diye fısıldadım, sesim sessizdi. Kime söylediğimi bilmiyordum. Ona mı... yoksa kendime mi?

Bölüm 17

ARLET

Rüyalarım eskisi kadar sisli değil. Boğucu, hareketsiz kılan karanlık artık beni esir almıyor, ama dönen gri bir sis hala zihnime sızıyor, etrafımda konuşulmamış bir uyarı gibi dalgalanıyor. İsimlendiremediğim bir şeyin zorlamasıyla ilerliyorum — düşüncelerimin arkasında beni iten bir kaşıntı.

Rüyamda şehri geçiyorum, Enduvida'nın tanıdık tünellerinden geçiyorum. Onları görüyorum — Çiftleşme yolculuğundan başarılı olan çiftler, kanlarını paylaşıyor ve Anne Liana'nın önünde hayatlarını vaat ediyorlar, hayaletler gibi sisin içinde titriyorlar.

Hammerhead Hall'dan kahkahalar ve kızarmış et kokusu yayılıyor, koridorlarda kutlama şarkıları yankılanıyor. Silahların çarpışmasını, savaşçıların yenilenmiş eğitim barakalarında antrenman yaparken altın enduar metalini bileme taşının ritmik vızıltısını duyuyorum.

Asla katılmayacağım bir cenazeden ölüm şarkıları duyuyorum.

Şehir bensiz devam ediyor. Öğrencilerim oynuyor, şarkı söylüyor ve ilahi söylüyor. Sınıftan tatlı Miti. Cildimde bir sıcaklık yayılıyor. Ona bir hediye sözü verdim, ama geri dönmedim. Öğretim asistanım Feli, onun yanında duruyor. Genç kız büyük bir taş kağıdın üzerine eğilmiş, resim yapıyor.

Enduvida benim öğretimime veya dokumacılığıma ihtiyaç duymuyor.

Yolları takip ederek Fuegorra mağaralarının derinliklerine doğru iniyorum. Hava, binlerce kristalin şarkılarıyla uğulduyor; titreyen, canlı ve kadim kristaller.

Taşlar aracılığıyla tanrılarla konuşmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum, ilk kez değil. Duyulmak.

Ama sonra sisler yatak odamı ortaya çıkarıyor.

Yatakta kan lekeleri var. Diego'nun cesedi tanınmayacak hale gelmiş. Elimde bir bıçak beliriyor.

Cesedin üzerinde duruyorum. Onu o kadar çok bıçakladım ki, eti şeritler halinde parçalandı. Yatağa o kadar çok kan döküldü ki, altındaki zemini kırmızıya boyadı.

Hayır. Hayır, tanrılar, hayır.

Bu yanlış. Burada olmamalıyım. Bunu görmemeliyim. Vann beni koruyacağını söylemişti. Rüyamda neredeydi?

Dönüp koşuyorum. Tünellerde çıkış ararken nefesim yanıyor. Normalden daha hızlı koşuyorum, uyanırken koşabileceğimden daha hızlı. Tüneller etrafımda değişiyor, doğal olmayan şekillere bürünüyor. Duvarlar parçalanıp yeniden oluşuyor, taşlar canlı bir varlık gibi kendi üzerine katlanıyor.

Bir yol açılır. Tek bir kemerli giriş.

Ona doğru atılıyorum. İçeri girer girmez, vücudum sanki sudan geri çekiliyormuş gibi sarsılıyor ve uyanıyorum.

Gözlerim birden açılır ve nefes almaya çalışırım. Nerede olduğumu hatırlamak bir saniye sürer — Liana'nın evindeyim. Sonra, en son uyandığımda Vann'ın benimle olduğunu hatırlarım.

Kollarım bağları çeker, parmaklarım kıvrılır — gevşemişlerdir. Doğru. Vann onları gevşetmiştir. Göğsümde sıcak bir şey parlar. Yine nazik davranmıştır. Başımı çeviririm, kalbim çarpıyor ve söz konusu adamı uyurken bulurum.

Onu görünce hazırlıksız yakalanıyorum. Geniş omuzları sandalyeye yaslanmış, nefes alış yavaş ve düzenli. Kuyruğu kucağına uzanmış, boya kabının etrafına dolanmış. Titreyen büyü ışığı, derin mavi yüzüne yumuşak gölgeler düşürüyor ve örgüsü omzuna düşüyor. Yanında düzgünce istiflenmiş boya malzemeleri, pigmentle hala ıslak fırçalar var.

Önünde, yarım düzine boyalı kart açıkça sergileniyor. Benim yanımda uyuyarak ne düşünüyordun?

Elimi ipek ipe tekrar sürüyorum ve kendimi kurtarabileceğimi fark ediyorum. Bu düşünce başımı döndürüyor. Buradan çıkabilirim. Anılardan kaçabilirim.

Ama sonra ne olacak? Eve mi gideceğim? Başka birini öldürme riskini mi alacağım?

Sevdiğim insanlar bu mahallede yaşıyor. Svanna, Iryth ve oğulları. Ra'Salore'nin eşi Melisa'dan iki kızı var. Teo ve Estela sarayda, çok uzak değiller. Şu anda çocuklarının odalarına koşabilirim.

Ya yine kanlar içinde uyanırsam ve kan Vann'ın kanı çıkarsa ne olur? Kalbim bir an durur.

İpleri cildime sürterek, bileklerimi döndürerek sonunda birini kurtarıyorum. Durup Vann'a bakıyorum ve herhangi bir hareket olup olmadığını izliyorum. Hiçbir şey yok.

Olağandışı.

Önceki soru kafamda yankılanıyor: *Şimdi ne olacak?*

Tek bir cevap gözümün önüne geliyor. Enduvida'yı terk etmek. Sanki göğsüme bir kaya çarpmış gibi hissetmek önemli değil. Gitmeliyim.

Kan uyuşmuş uzuvlarıma hücum eder ve yakar. Saatlerce gerginlikten ağrıyan kaslarımı esnetirim.

Ayak bileklerimdeki bağları gevşetir, bacaklarımdaki kan dolaşımını geri kazandırmak için ovuştururum. Sonra, olabildiğince sessizce, geçici yatakmadan kayar, ayaklarım soğuk zemine çarpar.

Tereddüt etmiyorum. Kapıyı sessizce açıp dışarı çıkıyorum.

Liana'nın evinin koridoru kitaplar, kristaller ve çeşitli türlerde mantarlarla doludur. Çıkışa doğru sessizce yürürken oyalanırım. Yarı yola bile gelmemişim ki kapı gıcırdayarak açılır ve donakalırım.

Liana orada duruyor.

Yorgun görünüyor, her zamanki tertemiz cüppesi buruşmuş, saçları dağınık. Ama en tuhaf olanı, yüzünde hiç şaşkınlık olmaması. Beni endişelenmeden içeri alıyor.

"Beni öldürmeyeceksin, değil mi?" diye soruyor kuru bir sesle. Göğsümde acı bir sızı hissediyorum.

Ellerimi yavaşça kaldırıyorum. "Uyanığım. Silahım da yok."

Kaşlarını kaldırıyor, duvarlara dizilmiş sivri kristallere bakıyor. Teorik olarak, bunlardan herhangi biri birini öldürebilir.

Boğazımı temizledim. Kaşları daha da çatıldı.

"Az önce Scrying Grotto'dan geldim," diyor.

Orayı tanıyorum. Orada, binlerce yüksek sitrin parçasıyla çevrili dev bir Fuegorra kristali bulunuyor. Her biri, onun büyüünün harmonik rezonansına mükemmel şekilde ayarlanmış olarak uğulduyor.

Bu, Bilge Kadın ile tanrıları arasında güçlü bir bağlantıdır. Bazen geleceği anlatır, bazen de bilgi edinmek için kullanılır.

Oradaysa, benim sorunuma bir çözüm arıyordu. "Oradaydı..."

Cümlesini bitirmez.

"Liana. Lütfen."

Çenesi gerilir. Bana bakar, sonra başka yere bakar. İlk kez yenilmiş gibi görünür.

"Lanetini nasıl bozacağımı bilmiyorum. Her şeyi denedim — dualar, arınma, kristaller. Hiçbiri işe yaramadı," der sonunda, yumuşak ve ciddi bir sesle. "Çok... üzgünüm."

Yutkunuyorum. Bunu hissetmişim, ama yüksek sesle duymak içimde bir şeylerin kırılmasına neden oluyor.

Nefesim boğazıma kadar yükselirken yanıyor. "O zaman bu, benim... .." Duruyorum. Sesim kırılıyor ve dudaklarım titriyor.

Liana gözlerime bakar.

"Sana yardım edebilecek birini bulmalısın," der, nazik ve emin bir sesle. "Bir cevap varsa, o da sana bu işareti koyanlarda. Bence bu, insan cadılardan biri."

Gerçeklik kemiklerime işliyor, nefes alamayacak kadar göğsümü sıkıştırıyor.

Gitmek. Son çatışmada bize karşı aktif olarak çalışan kadınları bulmak için maceraya atılmak. *Brujalar*, ben savunmamı yapamadan beni öldürebilirler.

Ama Liana'nın söylediği doğru, başka seçenek kalmadı.

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Ama çevremdeki herkesi tehlikeye atmaya devam edemem. Yalnız gideceğim."

Liana beni dikkatle izliyor. Sonra nefes veriyor, sözlerimi dinlerken omuzları inip kalkıyor.

"Çoğu kişiden daha dayanıklı olduğunu biliyorum, ama tek başına gitmek tehlikeli. Melisa'nın yaptığı gibi yap, birinin sana eşlik etmesini sağla."

Ra'Salore'nin eşinden bahsediyor. Melisa, devleri gözetlemek için Devlerin Başkenti Zlosa'ya döndüğünde bir koruma istemişti. O zaman durum farklıydı. Tehlike dışarıdan geliyordu.

Bu tamamen benimle ilgili.

Kafamı sertçe sallıyorum. "Onları da öldürmek mi?" Sesim titriyor, ama geri adım atmıyorum. "Kendimi kontrol edemem. Birinin benim için hayatını riske atmasını isteyemem."

Liana bir kez başını sallar, bakışları ciddi. "Bir kadın kararını verdiğinde anlarım. Bunun en iyisi olduğunu düşünüyorsan, seni durdurmayacağım, ama eli boş gidemezsin. Sana yardım edeyim de hazırlan."

Tereddüt ediyorum, içgüdülerim hızlı hareket etmem için bana bağılıyor, ama onun haklı olduğunu biliyorum.

"Yakında gitmem gerek," diye mırıldanıyorum. "Estela'ya, Mikal'a, Teo'ya haber verir misin? Vann..."

Gözleri, sanki birinin içeri dalmasını beklermişçesine, kaldığım odaya doğru kayar. Elini kaldırır ve kapı sessizce kapanır. "Şu anda kimse bizi duyamaz." Sonra gözlerime bakar. "Diğerleriyle ben ilgilenirim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Beni mutfağa doğru yönlendirir. "Önce Mrath'a gitmelisin. *Cumhacht na Cruinne* konusunda ona yardım ettiğimiz için minnettar olacaktır. Casusları her şeyi biraz biliyor gibi görünüyor."

Elf isyanının lideri Mrath, yıllarını kıtanın hemen her köşesine sızarak geçirmiştir. Teo ile ittifakı yeni olsa da, Kral Teo ve Kraliçe Estela *Cumhacht na Cruinne*'yi geri aldıktan sonra her zaman yardım etmeye hazır olduğunu ifade etmiştir. Bu ilahi eser, bir sonraki hükümdarın belirlenmesine yardımcı olur.

Nesiller boyunca kayıp olan bu eser, yokluğuyla tahtı kaosa sürüklemiştir, ancak Teo onu Mrath'ın eline vererek, ona önündeki mücadelede güçlü bir dayanak sağlamıştır.

Bir kez başımı sallarım.

Liana elini uzatır, geceliğinin uzun, dalgalı kolları sis gibi akarken bana uzanır. "Mağaradan çıktığında güneye git. Enduar Sıradağları siyahtan griye dönecek, bu olduğunda dağların eteklerine yakın kal. Etrafını kalın bir orman sarmalı. Kardeşlik'in Enklavı orada."

Her ayrıntıyı özümsemeye çalışarak başımı sallarım.

Liana, benim şaşkınlığımı görünce yaklaşır. "Gel, çocuğum. Gitmen için seni hazırlayalım. Her şey yoluna girecek."

Yine başımı sallayıp onun beni götürmesine izin veriyorum.

Ama beni eski odama götürmez. Bunun yerine, beni evinin daha derinlerine, mutfağı geçip, nadiren girdiğim küçük bir yan odaya götürür. Kapıda donakalırım, nefesim kesilir.

Eşyalarımın çoğu buraya getirilmiş. Giysilerim, parşömenlerim, ayakkabılarım ve botlarım... Hepsi düzgünce katlanmış ve saklanmış.

Titrek adımlarla ilerledim, parmaklarımı tanıdık kumaşların, üzerinde çalıştığım yıpranmış parşömenlerin üzerinde gezdirdim. "Neden bu kadar çok eşyam var

eşyalarım var?"

Liana dikleşir. "Bize sadece üç gün verdiler, ama Lord Vann bir süre odana dönmek istemeyeceğini ısrarla söyledi."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, kendimi odaklanmaya zorluyorum. Şimdi dağılmamam lazım. Bunun yerine, okuduğum parşömenlerden birine uzanıyorum, parmaklarımı kenarları boyunca gezdiriyorum, sonra bakışlarım giysilere kayıyor. Kürk manto, deri tozluklar, elbiseler, her şey var.

"Arlet, ne almak istersin?" diye sorar Liana dolaptan.

"Çoğunlukla giysiler, sanırım. Bir bıçak. Bir tabak. Ateş yakmak için bir şey. Bir yatak örtüsü? Ve belki birkaç konserve," diye cevap veriyorum. O odadan çıkıyor ve ben hızla giyiniyorum, yün çoraplar, pantolon, dokuma tunik, kahverengi kürk manto, botlar ve son olarak ayı derisi eldivenler giyiyorum.

Liana geri döndüğünde, kıyafetime başını sallayarak onayladı. "Çok akıllıca."

Sonra eski bir çantayı alıp, topladığım ganimetleri içine doldurmaya başlıyorum. Liana hızlı ama metodik bir şekilde hareket ederek, birkaç ekstra eşyayı da pakete düzgünce yerleştiriyor. Onun birkaç kez daha ayrıldığını fark ediyorum, ama paketleme telaşında buna pek aldırıyorum.

Birkaç dakika sonra, tekrar yanımda belirir. "Yavaş olmalısın.

Su iç. Ve unutma..."

"Daha kötüsünü de atlattım," diye nazikçe sözünü kestim. "Dışarıda nasıl yaşanacağını biliyorum. Soğukta nasıl yaşanacağını biliyorum." Köle barakalarında bunu yapmıştım.

Dudaklarını sıkıştırdı, sonra başını salladı. Üzerimize ağır bir sessizlik çöktü.

Sonra, düşünmeden onu kucaklarım.

Liana dokunulmaya kolayca izin veren bir kadın değildir. Bir an için hazırlıksız yakalanarak kaskatı kesilir, ama bir nefes aldıktan sonra kollarıyla beni sarar ve sıkıca tutar.

Ayrıldığımızda gözleri yumuşar, ama sesi sabittir.

"*Hlumryнна* olmadan gidemezsin."

Bu terimi hemen tanırım: Ayrılık Töreni.

Enduar Bilge Kadın avucuma soğuk bir taş bastırır, gümüş tel ile sarılmış küçük bir sitrin kristali. Elime karşı uğuldamaktadır.

"Tanrılarımız seni koruyacak, çocuğum. Ve sen yokken seni özleyeceğiz. Çabuk eve dön. İyileşmiş olarak eve dön." Sonra mücevheri geri alır ve boğazım yanar.

"Hepinizi özleyeceğim," diye fısıldarım.

"Kaybın birçok kişi tarafından hissedilecek. şimdi gel, seni çıkışa kadar eşlik edeceğim."

şehir sessiz. Uykuda. Konsey bölgesinden geçiyoruz, sevdiğim insanların evlerinin önünden geçiyoruz.

Sırt çantam ağır, ama dişlerimi sıkıp dayanıyorum. Alanın kenarına ulaştığında, Enduar Sarayı'nın merdivenlerini görüyorum ve ilerlemeye devam ediyorum. Beni şehirden çıkaracak tünele ulaşmak zaman alıyor ve her adımda kendimi parçalıyor gibi hissediyorum.

Liana tüm yol boyunca yanımda yürüyor.

Tünel girişine vardığımızda iki muhafız görüyorum. Yaptığım şeyi biliyorlar mı? Beni götürecekler mi?

Konuşmaya başlıyorum, ama Liana elini kaldırarak beni durduruyor.

"Leydi Arlet'in dışarıda halletmesi gereken işleri var," diyor onlara sert bir sesle. "Onu geçirin."

Enduar muhafızları tereddüt ederler, birbirlerine bakışırılar, ama itiraz etmezler. Kenara çekilirler.

Liana bana döner, yüzümü ezberlermişçesine inceler. "Git," der yumuşak bir sesle. "Seni özleyeceğimizi bil."

Başımı sallar, paketi sıkıca tutar ve tünele adım atarım.

Tünelin eğimi diktir. Dışarıda birkaç saatten fazla kalmayalı çok uzun zaman oldu. Çıkışa ulaştığında, gözlerimi sıkıca kapatır, geriye bakmamak için bir ayağımı diğerinin önüne koyarım. Bunun yerine, girişin etrafında dönen devasa altın kapıları ve kırmızı damarları hayal ederim.

Uzak solda okyanusta yüzen buz kütleleri gıcırıyor. Korku ensemini ürpertir. Soğuk gece havası cildimi ısıtır, akmak üzere olan gözyaşlarının ısisına karşı yanar. Onları geri tutarım, akmalarına izin verirsem donacaklarını bilerek.

Ayrılmanın en kötü yanı, geri dönebilecek miyim bilememek.

Ama Enduvida bana her şeyi verdi. Onu korumak için gerekeni yapmamak nasıl mümkün olabilir?

Siyah taşların son izleri gözden kaybolana kadar ilerliyorum. Dağlar arkamda yavaşça küçülüyor.

Önümde orman bekliyor.

Gölgeleri dikkatle tarıyorum. İlk kez, vaimpír'in yakınlarda olabileceğini hatırlıyorum. Bu düşünce beni tereddüt ettiriyor, ama hiçbir şey görmüyorum.

Gece yarısı sisinde. Küfrederek dişlerimi sıkıyorum. Söylediklerime rağmen, yalnız kalmaya alışkın değilim.

Yürümeye devam ediyorum.

El Paseo de las Nubes adlı bir vadiye girerken okyanusun manzarasına veda ediyorum. Her iki tarafta, parlak beyaz damarlarla kaplı yüksek buz duvarları yükseliyor.

Geçit, zaman ve fırtınanın oyduğu donmuş bir kanyon gibi dardır. Ay ışığı burada garip bir şekilde değişiyor, yarı saydam duvarlardan kırılarak her adımda uzayan ve bozulan uzun gölgeler oluşturuyor.

Kölelik kervanı Estela'yı ve beni ilk kez Enduvida'ya götürdüğünden beri buraya gelmemiştim.

Erken ilkbahar rüzgârları yanaklarımı ısıyor, yürüyüşü zorlaştıracak kadar güçlü, özellikle de Enduar Dağları neredeyse her zaman donmuş olacak kadar yüksek olduğu için. Havada garip bir şey vızıldıyor — zayıf, fısıldayan bir şarkı.

Hoş olmayan bir
şey değil.

"FIRELOCKS!"

Arkamda bir ses
yükseliyor. Donup
kalıyorum.

Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu.

"Arlet!"

Sesin gücü tüylerimi diken diken ediyor.

Hızla arkamı dönerim. Paltomun kürkü yüzüme çarpar.

Vann bana doğru koşar. Dağınık gümüş rengi örgüsü gevşemiştir ve rüzgarda dalgalanır, pelerini dalgalanır. Göğsü inip kalkar, nefes almakta zorlanır.

Geri adım atıp kendimi hazırlıyorum.

"Arlet, ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Kalbim çarpıyor. Beni geri götürecektir. *Bunu yapamaz.*

Beni bu kadar çabuk nasıl buldu?

Dönüp *El Paseo de las Nubes*'e koşuyorum.

Botlarım donmuş zemine vuruyor, nefesim kesik kesik geliyor ve sırt çantam omurgama rahatsız edici bir şekilde çarpıyor. Çıkardığım her ses duvarlarda yankılanıyor. Zemin buza dönüşüyor ve birden fazla kez kayıyorum, neredeyse düşüyordum.

Koordinasyonum bozuk ve yavaş hissediyorum, ama beni yakalamamalı.

Adımları arkamda gürültüyle yankılanıyor. Omzumun üzerinden hızlıca bakmam sonuçsuz kalıyor, çünkü sis ve dolambaçlı yol nedeniyle onu tam olarak göremiyorum, ama sesini duyabiliyorum. Yaklaşıyor.

Sonra, sert bir darbe alıyorum. Hareket bulanıklaşıyor ve sırt üstü yere çarpmadan hemen önce dönmüş oluyorum. Sırt çantamın garip açısı nedeniyle ciğerlerimdeki hava bir anda boşalıyor ve Vann üzerimde belirirken dünya dönüyor, ağırlığı beni hapsetmiş durumda. Siyah giyinmiş ve ikimizin üzerine bir pelerin örtülüyor.

Nefesi düzensiz. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Ben homurdanarak göğsüne itiyorum. O benim bileğimi yakalayıp bir elimi başımın üzerine çekiyor, ben de "Sevdiğim insanları kurtarmak için gidiyorum" diyorum.

Yüzündeki ifade yumuşamıyor. Hayır. Daha da *kararmaya başlıyor*.

Sonra eğilir, başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavrar. Pelerini kayar ve sisin içinden kendi sırt çantasını daha net görebilirim.

Ağzım açılır.

O kadar yakın ki, nefesi aramızdaki boşluğu buğulandırıyor ve sadece yanan gümüş gözleri görünüyor. Tutduğu kolum yanıyor ama hareket etmeye çalışmıyorum.

"Ve bunu tek başına yapacağını mı sandın?" Sadece şunu söyleyebiliyorum: "Yapmak zorundayım."

O başını sallar ve ben altımdaki kar örtüsüne çöküyorum.

"Zehirlenip ölmek üzereyken, benim varlığım senin için tehlike arz etmesine rağmen, her şeyi riske atarak yanımda kaldın."

O kadar yakın ki nefes alamıyorum. Bütün gökyüzü kadar büyük, muhteşem mavi. Üzerimdeki ağırlığı iyi geliyor. Güvende hissediyorum.

"Senin iyiliğini karşılıksız bırakacağımı mı sanıyorsun? Seninle geliyorum."

Aniden ayağa kalkıyor ve beni de kendisiyle birlikte kaldırıyor. Onun iyiliği karşısında nefesim kesiliyor. Gözlerim yaşlarla doluyor.

"Şimdi gidelim," diyor.

Bölüm 18

VANN

Enduvida'dan güneye doğru yürüyüşe geçiyoruz ve soğuk kemiklerimi kemiriyor. Yolumuz bizi dağ silsilesinin eteklerinde kalmaya ve kıvrımlı vadilerin üzerinde yükselen keskin sırtlı tepelerin oluşturduğu engebeli bir arazide yürümeye zorluyor. Sanki doğa kendisi de yükselmeye alçalma arasında karar verememiş gibi.

Daha doğrudan bir yol izlemek akıllıca olabilirdi, ama elf topraklarına yaklaştıkça Kral Arion'un devriyeleri tarafından yakalanmamalıyız. Son zamanlarda onun tehdidi aklımdan çok uzaklaşmıştı, ama uzak bir tehdit yine de tehlikeliydi.

Eminim Arlet'i burada bulmak onu çok mutlu ederdi. Onun bu egoist serseriye yaklaşmamasını sağlamak benim görevim.

Rüzgâr üzerime esiyor, açıkta kalan tenime batacak buz parçacıkları taşıyor.

Ama bu, ona saldırdığımda göğsümde yanan duyusal hatıraya kıyasla hiçbir şey. Küçük vücudunun bacaklarımın arasında sıkıştığını hatırlıyorum. Kalçaları karnıma bastırıyor, altımda kıvrılırken nefesinin sıcaklığı kaburgalarımı okşuyordu. Kırmızı saçları buzun üzerine yayılmış, donmuş beyazın üzerinde dökülmüş köz gibi parlak bir şekilde duruyordu.

Bir gün sonra, Arlet'in bedenim üzerindeki etkisi, artık omuz omuza yürümemize rağmen, solmayı reddeden hayalet bir dokunuş gibi hala devam ediyor. Anı, gergin kaslarımın her birinde, hassas cildimde kalıyor.

"Vann," diye homurdanıyor Arlet.

Bu isim benim, ama onu nasıl kullanacağımı neredeyse unutmuşum.

Liana'nın evinde tek başıma uyandığımda, Arlet'in kaçtığını ve trajedinin tekrar yaşanacağını düşündüm. Ama sonra kapıda parlak, sihirli harflerle yazılmış bir not buldum.

Enduvida'yı terk edip bir çare bulmaya gitmiş.

Notun altında, üstünde satırımın bulunduğu başka bir çanta vardı.

Endu'nun eli omzuma dokundu ve bana, bana baktığı süre boyunca ona hayatımı borçlu olduğumu hatırlattı. Borçlarımı hafife almam.

Eşyaları almış olsam da, onu geri getirmek umuduyla şehirden kaçmıştım, ama ayrılma nedeni beni etkilemişti. Haklıydı, şehirde başka seçeneği kalmamışsa, başka bir yer araması gerekiyordu.

Bu benim için kolay bir seçim değildi, çünkü diğerlerinin benim görevlerimi üstlenmesini gerektiriyordu. Ama bunu planlamış değildim. Sadece ona borçlu olduğum için oldu.

Yanıma gelen kadın da küçük bir teselli sayılmaz. Kabul etmek rahatsız ediciydi, ama onunla yalnız kalmaktan hoşlanıyordum.

Yumruklarımı sıkıyorum ve onun elini kavrayıp başının yanına sıkıştırdığımda nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Görüntü gözlerimin önünde titriyor.

O çok güzel. Bunu hep biliyordum. Ama şimdi, onunla vahşi doğada yalnız başıma, bunu görmezden gelmenin zor olduğu bir şekilde karşı karşıya kalıyorum.

Aşağıya baktığımda, o zorlukla yutkunuyor. O boğaz... Tanrılar.

"Tamam, o zaman ben konuşacağım. Sen dinle. Planımız, Kardeşlik'in Enklavını bulmak, *brujalar* hakkında bilgi almak ve sonra onları bulmak, değil mi?" Arlet sessizliği bozar ve önceki gece yaptığımız planı tartışır.

Bir homurtu kaçıyor ağızımdan ve botlarımın altında çıtırdayan karın sesine düşüncelerimi uzaklaştırıyorum. Ama sonra o yürümeyi bırakıyor ve ben ona dönmeden önce düşük bir inilti çıkarıyorum. Görüşüm değişiyor ve bir anlığına onu yine buzun üzerinde uzanmış görüyorum - savunmasız, baştan çıkarıcı.

"Evet, öyle anlaşıyorduk," diye cevap veriyorum, büyük bir kaya parçasının üzerinden geçerken sesime sinirlenmem yansıyor. Sonra kendimi kötü hissediyorum, bunun onun değil, benim hain düşüncelerimden kaynaklandığını bilerek. Lanet Diego'yu öldürmeden önceki gece, arkadaş olmaya başlamıştık.

Daha iyi olacağıma söz vermiştim.

"Korkarım seyahat etmek için en hoş kişi olmayabilirim," diyorum. "Yürüyüş yaparken yoğun bir odaklanma haline giriyorum, bu da beni sessiz yapıyor. Anlamlı bir sohbet başlatmak benim için kolay değil."

Arlet aynı kayanın tepesine çıkar ve ellerini beline koyar.

"Bunu bilmek iyi oldu," diyor. "Ben... güvenceyi severim. Bazen bu beni sinir bozucu yapıyor, sanırım."

Yumuşarım. "Sadece arazinin kolaylaşmayacağını ve Kardeşlik Enklavı'na hala birkaç gün yolumuz olduğunu unutma. Ses tonumu kontrol etmeye çalışacağım."

Ağaçların arasında dağılmış engebeli kayalara bakıyor, yüzünde belirsizlik belirliyor.

"Ben... güvenceyi severim," demişti.

Dudaklarımı ısırırım. *Pekala.*

"Arlet, çok iyi gidiyorsun. Buna alışkın olmayan biri için oldukça hızlısın," diyorum ve elimi ona doğru uzatıp bekliyorum.

Ağzını açar ve genişlemiş göz bebekleriyle bana bakar. İltifattan hoşlanmıştı. Parmakları tereddüt etmeden benimkine sarılır — küçük olmasına rağmen güçlü ve kendinden emin. Bu temasla göğsüm sıkışır.

Sanki bir ödül kazanmışım gibi hissediyorum. Onun hakkında biraz bilgi edindim. Bu tepkiyi unutmayacağım.

"Burada olmanın iyi bir fikir olduğuna emin misin?" dedi, giysilerindeki buzu silkelerken.

"Neden? Bana ihtiyacın olmadığını mı düşünüyorsun?"

Kafasını salladı. "Vann, bir arkadaşım olmasından daha çok istediğim bir şey yok, ama birini öldürdüğümü unutamayız."

"Uyumayacağım," diye

homurdanıyorum. "Bu

delilik."

"Uykum hafif olacak. Seni bağlı tutabiliriz."

Yüzünde bir gölge belirir. "Ben..." Durur, bakışları önündeki sonsuzca uzanan kayalık dağ yoluna kayar. Sonra keskin bir nefes verir. "Seni gitmeye ikna etmem için bir umut var mı?"

Kafamı sallarım.

"Peki o zaman," der, pes etmiş bir şekilde. "Sanırım yolumuza devam edeceğiz." Başımı sallar ve ona öncülük etmesini işaret ederim. Ne yazık ki, sözlerim tükenir ve

sessizliğin daha iyi olduğuna karar veriyorum. Sessizlik daha kolay. Daha az işkence gibi.

Tepelerden biri yavaşça kırılğan bir ormana dönüşüyor, buzla kaplı iskelet gibi dallar, kışın ağırlığı üzerlerinde. Gölgenin altında soğuk daha da yoğunlaşıyor

gölgenin altında daha da yoğunlaşır. Savaş da bu kadar soğuk muydu acaba? Sırtımdan terler akmasına rağmen, ben de bu kadar üşümüş müydüm?

Güneş gökyüzünde alçalmaya başlar, buzla kaplı zirveleri kan kırmızısı ve altın sarısı tonlarıyla boyar.

Günlerdir yürüyoruz ve Arlet ilk kez homurdanmaya başlıyor. Onu suçlayamam, ben de bu acımasız coğrafyaya karşı mücadele ediyorum.

Zorlu, hırıltılı bir ses dudaklarından çıkıyor. Ona bakıyorum, yüzünde kazanmış çabayı izliyorum. Bakışlarımı fark edince, başka yere dönüyorum.

Yürüyüşe devam ediyoruz, ama Arlet'in çıkardığı ses geri geliyor — yumuşak, acı dolu bir ses. Tekrar ona bakıyorum.

Dişlerini sıkıyor, bakışları benimkilere takılıyor. "Orta düzeydeki antrenmanlarım dağ tırmanışı ve donmuş vadileri geçmeyi hesaba katmıyordu. Kendine dikkat et, ben yetişirim."

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum," diyorum.

Durur. Sonra gülümser. Küçük bir gülümseme, ama beni hazırlıksız yakalar. İçimde tanıdık olmayan ve istenmeyen bir şey değişiyor.

Ve o yürümeyi bırakıp, tepenin kenarındaki yaprak dökmeyen ağaçlardan birine yaslanıp, boğuluyormuş gibi nefes alırken, bunu görmezden gelemeyeceğimi anlıyorum.

Su dolu bir hayvan derisi çıkarırım, bir yudum alırım ve sonra ona doğru uzatırım.

"Dinlenmek ister misin?"

Bana bakar, kahverengi gözleri parlar, yanakları efordan kızarır ve suyu alır.

"Yemin ederim bunu yapabilirim," diye ısrar eder. "Henüz o kadar uzağa bile gelmedik." "Yeterince uzağa geldik. Ve sen iyi değilsin, Firelocks. Dinlenmeliyiz."

Cevap vermez.

Sonunda, arkanı dönüp düşünmek için bir yer buldum. Benim ayrılmandan iki gün sonra Teo şu anda ne düşünüyor?

Birbirimizi tanıdığımız seksen yıl boyunca, onun onayını almadan hiçbir şey yapmadım. Hatırlayabildiğim kadarıyla, birbirimizin sırdaşıydık. Benim hakkımda her şeyi biliyordu.

Ve yine de ona ayrılacağımı söylemedim.

Göğsümde, soğuktan daha ağır, daha derin, daha trajik bir farkındalık yerleşiyor.

Adra adına veda etmemiştim.

Onun taşını yakmamıştım.

Omuzlarım öne doğru eğildi ve ilk kez, bana ne oldu diye merak ettim. Kurallarım vardı. *Düzenim vardı.*

Arlet tekrar öksürüyor ve ben, evimden uzaklara körü körüne takip etmeye karar verdiğim kadına dönüyorum. Durumun dehşeti, kızarmış teninin parıltısı gibi üzerime çöküyor.

Bir zamanlar benim için önemli olan her şeyden onu tercih ettim.

Ruh halim, planlarım, kuma düşen bir taş gibi batıyor — kesin, dalga ya da geri dönüşü olmayan. Uzun bir nefes veriyorum, kendimi toparlıyorum ve dudaklarımı sıkı sıkı kapatıyorum. Sonra Arlet'e doğru ilerliyorum ve bekliyorum.

O sakinliğini geri kazanır ve tekrar yürümeye başlar. Onu kışkırtmam.

Bir seçim yaptım ve bunun yanlış olup olmadığı artık önemli değil.

Elflere ulaştığımızda Teo'ya bir mesaj göndereceğim.

Ağaçlara bir göz atıyorum. Adra'nın adını tahtaya kazımak gereksiz, ama her yerde taşlar var. Sırt çantamdaki bıçaklardan birini kullanabilirim.

İçimde bir şey rahatlar. Bu, onun anısını kıtayı boydan boya benimle birlikte taşımak gibi olacak. O bunu çok severdi, her zaman evinden uzaklara seyahat etmek isterdi. Sessiz bir saygı hissi içimi kaplar. Bunu onun için yapabilirim.

Arlet önümde yürürken gözlerim yana kayar. Görünmez bir iplik beni ona doğru çeken bir şey var.

Hayır. Kendimi düzeltiyorum. Bu bir çekim değil.

O savunmasız. Ölmeye meyilli. Onun kadar masum birinin bu acımasız dünyanın derinliklerinde yutulmasını istemiyorum.

"O kadar yoğun düşünüyorsun ki, sanki aramızdaki mesafeyi aşan sözlerini duyabiliyorum," diyor Arlet.

Yerimde duruyorum. Düşünceleri duymak mı? Bu eşlere ait bir şey.

Biz eş değiliz.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye tersliyorum.

"*Dioses mios*, Enduar Tepeleri üzerindeki fırtına rüzgarı kadar hızlı bir şekilde ruh halinin değişeceğini beklemiyordum, ama işte buradayız, yine homurdanıyor ve kara kara düşünüyoruz."

"Dinlenmeliyiz," diyorum, Adra'yı düşündükten sonra hala biraz hassasım.

Bu onu susturmaya yetiyor, ama şimdi yaptıklarımdan dolayı kendimi azarlıyorum. Belki de o haklıdır. Belki de ben değişken biriyim. Bana nasıl davranacağını bilmiyor çünkü ona hiç net bir işaret vermedim.

Onun için o lanetli festivale gittim. Onu önceki gece benim alanıma getirdim ve sonra kovdum. Acı çektiğimizde birbirimize destek olduk.

Tuz odasında onu neredeyse öpecektim.

Gözlerimi kapatıyorum. Bunu ne kadar çok düşünürsem, önemsiz şeyleri o kadar çok kendime inandırırım. Bırakmam lazım. Daha fazlasını dilemek yerine, geçmişi olduğu gibi kabul etmeliyim.

Derin nefes
al. Nefes al,
nefes ver.

Bu yolculuğu başarıyla tamamlayıp eve döneceğiz. Liana, Mrath ve elflerinin cevapları bildiğine inanıyorsa, öyledir. Benim tek yapmam gereken, taş tanrısının önüme serdiği yolu güvenle izlemek.

İlk gece, baş başa geçirdiğimiz sessiz bir gecedir. Kamp kurulduktan, ateş yakıldıktan ve yemekler pişirildikten sonra, nihayet Arlet'e bakarım.

Ateşin yanındaki düz bir kayanın üzerine oturmuş, elleri hafifçe kucağında dinleniyor. Titreyen ışık, yüzünün yumuşak hatlarını vurguluyor, ateşin sıcaklığı günün soğuğunu tamamen yok ediyor.

Daha önce bir kurdu öldürmüştüm, temiz bir avdı. Arlet, kurdu kampımıza sürüklediğimde, cesedi veya kanını görünce hiç irkilmedi. Bunun yerine, sessizce bana doğru dalları toplamama yardım etti ve onları ustaca birbirine bağlayarak ateşin üzerine sağlam bir tripod oluşturdu.

Şimdi, kızaran etin zengin kokusu havada kıvrılıyor, yanan odunun çıtırtısı ve soğuk ormanın geceye bürünmesinin uzak sesleriyle karışıyor.

Yarın karlı bölgelerden çıkmış olmalıyız. Beyaz örtü şimdiden daha dağınık hale gelmeye başladı.

Ağırlığımı kaydırarak, sıcaklığa doğru elimi uzattım. "Bunu daha önce yaptın," dedim, aslında bir soru değildi.

Arlet başını eğdi, dudaklarında küçük, anlamlı bir gülümseme belirdi. "Eskiden Estela'ya yemek yapmasında yardım ederdim. Köle barakalarımızın bulunduğu bölümde, ustabaşımız bize az miktarda yiyecek bulmamız ve avlanmamız için izin verirdi."

"Bu iyi bir beceri," diyorum. "Savaş sırasında, üst dünyada çok zaman geçirdim," elimle etrafımı işaret ediyorum, "ve birkaç numara öğrendim."

. Güneşin altında yaşamak büyüğü bir cennet değil, ama lanetli bir çorak arazi de değil."

Ayağa kalkar ve yiyeceğe dönüşmesine yardımcı olması için bir sopa alır. Başını yana çevirir ve şöyle der: "Eminim sen benim göreceğimden çok daha fazla dünyayı görmüşsündür." "Gördüklerimin çoğu savaş alanıydı."

Kaşlarımı çatarım. "Yürürken bir iki manzarayı izlemek için durduğumu hatırlıyorum ve inan ya da inanma, ağaçları severim, ama o günlere ait anılarım kırmızıya bulanmış. Bu yolculuğun sonunda Bu yolculuğun sonunda, yeni bir adam olabilirim."

Parlak bir kahkaha atar ama birden kesilir. "Bekle, beni iyileştirmek ne kadar sürer sence?"

Arlet sertleşir, yemekten uzaklaşır ve parmaklarını gergin bir şekilde çeker.

"Sana kesin bir süre veremem, sadece seninle olacağımı biliyorum."

Bu sözlerle biraz rahatlar, bu da beni çok sevindirir, sonra yemek pişirmeye devam eder. Yemek piştikten sonra, çantasından bir bıçak ve tabak çıkarır, sonra ikinci bir tabak bulduğunda haykırır.

"Anne Liana..." diye mırıldanır. Sonra eti kesip bir kısmını tabağa yerleştirir.

"Al bakalım," der ve bana bir tabak uzatır. "Kalan etleri tütsüleyebiliriz bence."

"Evet. İşimi bitirir bitirmez halledeceğim. Teşekkürler, Firelocks," diyerek yemeğe başlıyorum. Açlık benim için yeni bir şey değildi, ama uzun mesafeler yürüdükten sonra karnımın ne kadar aç olabileceğini unutmuşum.

Arlet taşına geri dönüp oturur. Eti biraz hareket ettirir, bir parça alır ve sonra bırakır.

"Yemiyorsun," diyorum, ses tonumu nötr tutarak.

Kafasını kaldırıp, mücadele eder gibi bakıyor. "Aç değilim."

"Nasıl? Uzun bir yol yürüdük. Enerjini korumak için yemek yemelisin," diye homurdanırım.

Dudakları aralanır, ama cevap vermez. Bunun yerine, bakışlarını yere indirir, tabağını dizine koyar ve sopasıyla karın üzerinde boş boş desenler çizer. Gözlerimden kaçması sinirlerimi bozar.

Onu masanın üzerinde yatarken, çığlık atıp ipleri gevşetmem için yalvarırken görüyorum. Kendinden korkuyor.

"Hiçbir şey yemeden koşmaya devam edemezsin, Arlet," diyorum, sözlerim istediğimden daha keskin çıkıyor. "Enklav'a ulaşmadan yorgunluktan bayılacaksın."

"İyi olacağım," diye mırıldanıyor.

"Hayır, iyi olmayacaksın," diye karşılık veriyorum, öne eğilerek. Ateşin ışığı yüzüne gölgeler düşürüyor, çenesindeki gerginliği vurguluyor. "Kendini çok zorluyorsun, peki ne için?"

Gözleri benimkilere dikilir, ani bir yoğunlukla yanar ve beni geriye doğru çekilmeye zorlar. "Bu lanetin ortadan kalkmasını istiyorum. *Eve* dönmek istiyorum."

"Ev" kelimesini duyunca kaskatı kesildim. Bu kelime sahiplenici, acı dolu ve özlemle doluydu. Savaş sırasında üst dünyada geçirdiğim uzun süreler boyunca böyle hissettiğimi hatırlıyorum.

İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve ben onun üzerinde yükseliyorum. "Bana kızgın mısın?"

Dudaklarını ısırtıyor, yanakları kızarıyor. "Evet."

"O zaman nedenini söyle," diye ısrar ediyorum. Başını sallıyor.

"Söylemek istemiyorum."

Onun bileğini tutuyorum. "Hayatını başkalarının duygularını gözeterek yaşarsan, içinde kin birikir. Biliyorum. Seni neden kızdırdığımı söyle. Bana sadece iğneleyici sözler söyleme."

Sıcak nefes ciğerlerinden dışarı dökülüyor. Yutkunuyor ama cevap vermiyor.

"Biri senin vücudunu korkunç şeyler yapmak için kullandı. Gücünü elinden aldılar. Seni kızdıran şey bu mu?"

Gözleri yaşlarla doldu.

"Öfkeni dışarı çıkar, Arlet. Bana bağır. Çılgılık at. Bana tokat at. Yap bunu, sonra açıkça konuş," diye onu zorluyorum.

Ağzı titriyor. "Ben..."

"Yapabilirsin. Her şeyi yapabilirsin, bunu gördüm. Saklanmayı bırak," diye ısrar ediyorum. Yüzünden bir gözyaşı süzülüyor.

"Neden bana kızgınsın?" diye soruyorum, ona daha da yaklaşıyor.

"Çünkü *beni takip ettin*. Sen kralın danışmanımsın. Herkesi denetliyorsun: askerleri, inşaatçıları, aşçıları, avcıları, bükücülerini. Her durumu bir şekilde kontrol etmeye çok alışkınsın. Ama bunu kontrol edemezsin, Vann. Biri bana zarar vermek istiyor ve başka birini öldürmek için benim bedenimi kullandı. Diego'yu ben öldürdüm. Ben..."

Sessizleşir.

Bir an daha geçer ve onun devam etmesini beklerim. Devam etmediğinde, "Sadece demir yumrukla

içinde gizlenen karanlığı kontrol altına alacağına inanacak kadar aptal değilim. Sana yardım etmek istiyorum."

Kahkahası acı, mizahsız. "Beni tekrar bağlamayı planladığını biliyorum. Bu yeterli değil. Ya sen uyuyakalırsan ve ben haydut bir canavar gibi ipleri kemirirsem?"

"Unutma, sen canavar değilsin." Sonra kaşlarımı çattım. "Senin bağlanmanın akıllıca olacağı konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum?"

"Ben bir şey demedim!" diye karşılık verir, sesi çatallanır.

Aramızdaki gerginlik daha da artar ve bir an için tek ses ateşin çıtırtısı olur. Gözleri yine yere düşer ve kollarını kendine sarar, sanki ortadan kaybolmaya çalışır gibi kendini kıvrılır.

"Bağlanmak seni neden bu kadar rahatsız ediyor?" diye sorarım sessizce. Odasındaki parşömen bu tür şeylerden zevkle bahsediyordu. Bunun ne farkı olduğunu anlayamıyorum.

Omuzları gerginleşir ve sinirine dokunduğumu anlarım. Hemen cevap vermez ve vereceğinden de emin değilim. Ama sonra, o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse duymayacağım, "Önemli değil" der.

"Yine mi? Hem seyahat arkadaşı hem de dost olacaksak, dürüstçe konuşmamız en iyisi."

O zaman bana bakar ve ifadesinde, kalbimi sarsan bir şey vardır. "Elbette kimseye göstermediğin yaraların vardır."

Bu söz beni hazırlıksız yakaladı. Elbette vardı. Bazen... bana meydan okuma şekli, Adra ile birlikte gömdüğümü sandığım duyguları hissetmeme neden oluyor.

Ama bunların hiçbirini söyleyemem. Kendime bile itiraf etmek istemiyorum. Son iki haftada işler değişti. Hızlandı.

Bu yüzden, omuz silkiyorum ve "Elbette. Ama bir göreve başvururlarsa, bunları açıklarım. Bu benim görevim." diyorum.

Ağzı açık kalır ve bir an için bana söyleyeceğini düşünürüm. Sonra, beni şaşırtarak, gözlerinin kenarlarını kırıştıran gerçek, samimi bir kahkaha atar.

"Sen bir pisliksin," diyor, başını sallayarak.

"Belki," diyorum. "Ama yanılmıyorum."

O iç çeker, kahkaha sönükleşir ama gözlerinde bir sıcaklık izi kalır. "Henüz sana söylemek istemiyorum. Ama yemek yiyeceğim."

"Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin," diye mırıldandım.

O tabağı alırken, aramızdaki sessizliğin tekrar yerleşmesine izin veriyorum. Bu sefer, daha az boş, daha çok... dostça hissettiriyor. Gözümün ucuyla onu izliyorum, ateşin ışığının yüzünün hatlarını yumuşattığını fark ediyorum.

Daha sonra, ateş sönmeye başladığında ve o uzun boynunu gererek esnediğinde, boğazımı temizledim.

"Bir anlaşma yapalım mı?"

Kızıl kaşlarını kaldırır. "Devam et."

"Neden bu kadar paniğe kapıldığını söylersen seni bağlamayacağım," diyorum yavaşça.

O kaskatı kesildi. "Henüz değil."

İç çekiyorum. "O zaman güvenlik önlemlerini alarak devam edelim."

Ayağa kalkmaya çalışır, geri adım atar, ama çok yavaştır. Onu çok sert tutmamaya dikkat ederek bileğini tutarım, ama geri adım atmayacağımı anlayacağı kadar sıkı tutarım.

"Vann," diye fısıldar, sesi titriyor.

Sadece bir an tereddüt ettim. "Sadece söyle, seni kollarımla bağlayacağım."

Dudaklarını ısırır, tüm vücudu titrer, ama hiçbir şey söylemez. Tek bir kelime bile.

Burnumdan nefes veririm ve kararımı veririm. Onu nazikçe en yakın ağaca doğru çekerim. Direnir, ama direnişinde gerçek bir güç yoktur.

Sonra onu orada beklerken bırakıp malzemeleri toplarım. Acele etmeden, gövdenin dibine bir taş koyup üzerine uyku matını sererim, böylece oturabilir. Sonra, ipi bileklerine bağlar ve sırtını ağaca dayarım. Rahatladığında, gövdesini sağlam gövdeye bağlarım.

Geri çekildiğim anda, başını eğiyor, omuzları titriyor. Boğuk bir ses çıkıyor ağzından ve midem bulanıyor.

Ağlıyor.

Lanet olsun.

Yanına diz çöküp, yanaklarında donmaması için gözyaşlarını siliyorum.

"Arlet, lütfen ağlama." Boynunu avuçlarımla kavriyorum. "Zalim olmak istemiyorum

zalim olmak istemiyorum."

"Sorun yok, Vann. Seni güvende tutmak için tek yapabileceğimizin bu olduğunu biliyorum." Geri adım atarım, zihnim onun içindeki çatışmayı düşünür.

"Eti tütsüleyip sonra nöbet tutacağım," diye mırıldanıyorum. "Biraz dinlen ve sakın..."

Daha fazla acımasız olmak istemediğim için sözümü yarım bırakırım. Birkaç battaniye daha alıp yüzünü, bacaklarını ve saçlarını örterim. Etrafındaki karın erimemesi için her şey yeterince yalıtılmış olmalıdır.

İşimi bitirdiğimde, konuşmaz, bunun yerine yüzünü battaniyeye çevirir.

Ateşin yanında otururum, elimde bıçakla eti şeritler halinde kesmeye başlarım. Birkaç saat sonra, onun hafifçe horladığını duyarım.

Sonra bir taş alıp Adra'nın adını oymaya başlıyorum, bu sırada Arlet'i düşünüyorum.

Bölüm 19

ARLET'İN LANETİ

Birkaç gün sonra ilk kez uyanıyorum, bir ağaca bağlanmış ve sönmek üzere olan ateşin önünde oturuyorum.

Yine lanetli ışık.

Alevlerin yanında et tütsüleniyordu.

Neredeyim ben?

Soğuk ip bağları bileklerimi kesiyor, ağacın kabuğu sırtıma sertçe baskı yapıyor ve nefesim düzensiz bir şekilde çıkıyor. Vücudum yumuşak ve zayıf.

Hareket etme ihtiyacım olmasına rağmen kurtulamıyorum. Koşma ihtiyacım olmasına rağmen. Bağlarıma karşı mücadele ederken bacaklarım ve ayaklarım gerginleşiyor. Etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor, kırmızı ışıkla titreşiyor, gölge ve öfke arasında gidip geliyor.

Orman çok geniş ve ağaçlar etrafımda yukarı doğru uzanıyor. Hava donmuş toprak gibi kokuyor. Rüzgar, ağaçların tepesini hışırdatıyor ve parçalanmış ay ışığı ışınları, bağlı olduğum alana dans ediyor ve her ışık parlaması, gözden kaybolan bir avcının hareketleri gibi geliyor.

Kurtulmam ve güneye gitmem gerekiyor. Gözlerim kapalı olsa bile anlayabileceğim bir yön. Gerekirse ne kadar uzağa ve ne kadar hızlı olursa olsun gideceğim, yoluma çıkan her türlü engeli yıkacağım, ta ki sonunda hedefime ulaşana kadar.

Karanlıkta bir ses duyulur.

"Arlet."

Ses, içgüdü ve öfkenin sisini yarıp geçer. Erkek sesi, karnımı kemiren açlık ve kaçma dürtüsünü bir anlığına yatıştırır.

"Sonunda uyandın. Seni hissetmek güzel. Yoluna devam et, karanlık adımlarını yönlendirecek."

Göğsüme derinlemesine batmış pençeler gibi bir çekiş, ruhumu sürükler. Görüşüm bulanıklaşır, koşma arzusu yeniden yükselir ve bağlarımı parçalamak için çırpınırım. Üzerimi örten battaniyeleri tekmelerim. Uzuvarım gerilir ve vücudum bükülür.

Beni bağlayan kişi çok dikkatliymiş. Boğazımda bir hırıltı yükseliyor, kemiklerimde titreşiyor.

Bir hareket dikkatimi yana çeker ve gümüş saçlı, mavi tenli, sert çelik gibi bakışları olan savaşçıyı görürüm. Son uyandığımda da oradaydı, odama izinsiz girmişti. Şimdi olduğu gibi yoluma çıkmıştı.

Onu... tanıyorum galiba.

Onun varlığı, derinlerde gömülü bir şeyi uyandırıyor, ama aradığım kişi o değil.

O senin yolunda. Diğerini öldürdüğün gibi onu da öldür. Bıçak kullan, ben sana rehberlik edeceğim. Ya da daha iyisi, parmaklarını kullan.

Bu ses, zihnime ilk konuşan sesinden farklı. Daha derin. Daha eski.

Cildinde onun kanının hissini seveceksin.

Dudaklarım geri çekiliyor, dişlerim ortaya çıkıyor. Vücudum bağlara karşı sallanıyor. Yırt. Parçala. Öldür, tıpkı diğerini öldürdüğüm gibi.

Onun ölümü için salya akıtıyorum.

Sonra—başka bir ses, kırılgan, uzak, ama tanıdık.

Dur!

Bu benim sesim. Kelimeler zihnimin kenarlarında titriyor, düşüncelerimin fırtınasında bir köz gibi. Nefesim kesiliyor.

"Arlet," önümdeki adam mırıldanır, sesi inanılmaz derecede yumuşaktır. Böylesine narin bir şeyin beni bu kadar tamamen sarması garip.

Ses beni sarar, uçurumun kenarından geri çeker. Ve sonra kayarım, konsantrasyonum bozulur.

NEFES NEFESE ve titreyerek GERİ ÇEKİLİRİM. İçimdeki canavarca arzu kontrolünü geri kazanmak için savaşıırken kaslarım kilitlenir. Kontrol ve yıkım arasında sıkışıp kalırım.

Vann yanımda çömelir, ay ışığı saçlarındaki gümüş rengi yakalar. Işığın parıltısı keskin yüz hatlarına uzun, titrek gölgeler düşürür, ifadesi okunamaz ama sarsılmazdır. O çekinmez. Geri adım atmaz. Bunun yerine, elini uzatır, koluma bastırır, eli sağlam ve sıcaktır.

Hırıldıyorum ve onu ısırmaya çalışıyorum. Bu istem dışı bir hareket.

"Sakin ol, Firelocks. Gözlerini görüyorum. Karanlığın geri çekildiğini biliyorum." Sessiz ama sarsılmaz sesi, deliliğin içinden geçip ruhumun derinliklerine yerleşiyor.

Titriyorum. Vücudum titriyor, içgüdülerim çılgık atıyor, ama saldırmıyorum. Isırmıyorum.

Gözyaşlarım, cildimin soğuk parlaklığına karşı sıcak bir şekilde yanıyor. Çok yorgunum. "Vann, ben..."

"Biliyorum."

Parmakları boynumu nazikçe kavrayarak beni yere sabitliyor. Açlık kıvrılıyor. Yüzümden gevşek bir saç telini çekiyor, dokunuşu o kadar soğuk ve dikkatli ki, göğsümde keskin bir acı hissediyorum.

"İyi olacaksın," diyor, bu bir soru değil, bir kesinlik.

Yorgunluk dalga gibi üzerime çöküyor. Karanlıktaki ses hâlâ fısıldıyor, ama artık daha zayıf.

Bütün gün yürümekten gelen yorgunluk geri geliyor. Neredeyse bağlandığımı unutmama neden oluyor.

Yine etrafıma sarılmış ipler düşüncesi beni korkutmalı, ama kendimi Vann ile aramızdaki engeli hoş karşılarken buluyorum.

İpler, hayatımdaki güçsüzlüğü simgeliyordu; bir kaybın sonucuydu. Şimdi ise içimde o kadar korkutucu bir güç gizleniyor ki, öldürmemek için beni zapt etmek gerekiyor.

"Vann, bir ses duydum," diye mırıldanıyorum.

Yüzümü inceliyor. "Biliyorum. Bana seslendi."

Kaşlarımı çatıyorum. Beni çağıran kişiyi mi duydu? "Ne dedi?"

"Dur," diye yanıtladı rahatça.

Lanetli halimde uyanma anısı, diğer benzer anılarım gibi tam bir karanlık değil, ama içimdeki şeyin

onu tanıdığını hatırlıyorum.

Duyduğum ses aynı değildi.

"Göz kapakların düşüyor, Firelocks," diyor Vann. Kuyruğu, tekmelediğim battaniyeleri geri getiriyor ve ellerini kullanarak yanlarıma sıkıştırarak üzerime örtüyor. Sonra kuyruğu, örtülü ayağımın etrafına dolanıyor ve sıkıyor. "Uyu."

Bu çok rahatlatıcı. Konuşmaya devam etmek istiyorum, ama vücudumdaki her kas ağrıyor.

Kirpiklerim titriyor ve uykuya dalmadan önce gördüğüm son şey, hala beni izleyen Vann, dokunuşu cildime kazınmış ve beni şimdiki ana bağlayan Vann.

Teşekkür etmeliydim.

Bölüm 20

ARLET

Sürtünme sesi beni rüyasız uykumdan uyandırıyor. Gözlerimi tekrar açtığımda, deri bir kanattan sızan sabahın erken saatlerinin ışığını görüyorum. Battaniye yüzümün yarısını örtecek kadar yukarı çekilmiş.

Anksiyete damarlarımdan akıyor ve ellerimi çıkarıp kan olup olmadığını kontrol ediyorum. Eldiven giymediğim ellerimi defalarca çeviriyorum ama hiçbir şey görmüyorum.

Tırnaklarımın altında biriken kir dışında temizler.

Hiçbir şey yok.

Bu kelimeyle tüm vücudum gevşiyor, ama yine de kaburgalarımда kalp atışlarımı hissediyorum. Bir kez gözlerimi kırpyorum, göz kapaklarımın arkasında kan görüyorum. Ellerimi ovuşturarak parmaklarımdaki pütürlü yara izlerini hissediyorum. Bu parmakların hareketleri çoğunlukla normal olsa da, her zaman ellerimin geri kalanından biraz daha soğuk olma eğilimindedirler.

Yan tarafıma doğru iterek, kahverengi deri çadırın içini gözlerimle taradım. Muhtemelen mağara ayısı derisinden yapılmış.

Kaşlarım çatılır. Kesinlikle burada uykuya dalmadım. Botlarım çadırın ön tarafına yakın bir yerde duruyor ve Vann'ın beni bağlamak için kullandığı ip de orada yatıyor.

Keskin bir nefes alıyorum.

Dün gece tamamen silinmedi. Koyu kırmızı bir peçeyle örtülmüş, ama hala orada. Öfke, açlık, dünyanın tek bir ezici ihtiyaçla daralması: yok etmek ve kaçmak.

Ve Vann yoluma çıkmıştı.

Endu'ya bağlandığım için teşekkürler, Vann'a da beni içeri aldığı için teşekkürler.

Küçük barakadan çıktığımda, Vann'ın ateşin üzerindeki buzu tekmelediğini görüyorum, güneş ışınları yüzüne huzursuz gölgeler düşürüyor. Onu dikkatle izliyorum, ne düşündüğünü bana söyleyecek bir şey arıyorum.

"Günaydın," diyorum nazikçe.

Başını kaldırır ve bir anlığına bana bakar. Gümüş rengi kaşları birleşir ve çenesi gerilir, sanki bir şeye hazırlık yapıyormuş gibi. Sonra iki adımda önüme gelir, diz çökerek göz hizasına gelir.

"Uyanmışsın," diyor. Bakışları yüzümde dolaşıyor, araştırıyor.

"Uyandım," diye mırıldanıyorum. Dün gece olanlar için kızgın olmam gerekirdi. Belki de öyleyim. Ama çoğunlukla, yorgunum. Bana olanları anlamaktan yoruldum. İçimde bir şeyin kontrol edemediğim şekilde bükülüp çekildiğini hissetmekten yoruldum.

Onun dürüstlük istediğini biliyorum, ama ona bunu söylemeye hazır mıyım, bilmiyorum

bunu

Boğazı titriyor. Keskin bir nefes veriyor, elini örgüsünün üzerindeki gevşek saçlarını tarıyor.

saçlarını taradı. "İyi misin?" diye sordu, alçak ve sert bir sesle. "Dün gece denedim..." Kendini durdurdu. "Seni kontrol etmeye gittiğimde, ateşin yanında olmana rağmen buz gibiydin. Seni içeri getirdim."

Seninle mi? Diye merak ediyorum. Bu düşünce göğsümde bir şeyleri harekete geçiriyor. Bileğine uzanıyorum ve o geri çekiliyor, ama uzaklaşmak için değil, sanki dokunuşumun sıcaklığı onu şaşırtmış gibi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldarım.

Diğer eliyle tuttuğum yeri kapattı ve sonra elimi çekti.

"Rica ederim."

"Uyudun mu?" diye soruyorum, geriye uzanıp battaniyeyi üzerime daha sıkı çekiyorum. Sabah havası soğuk.

Bir kez başını sallar. "Eğer merak ediyorsan, sen uyurken birbirimize dokunmadık. Seni içeri getirmeden önce sorardım, ama kıpırdamadın."

Biraz gülümserim. "Uygunsuz bir şey yapacağını düşünmezdim."

O gülümsüyor ve ben onun burada olmasına çok minnettarım.

bir arkadaşının, bir başkası için hayatını riske atmaya hazır olması çok nadir bir şeydi.

Böyle anlar ona güvenmemi sağladı. En önemli duygum.

"Yakında yola çıkmalıyız," diyor. "Çadırı toplamama yardım eder misin?"

"Tabii ki." Çadırdan çıkıp gözlerimi kısarak güneşi engelliyorum. "Maldita deniz. Güneş çok parlak. Seni rahatsız etmiyor mu?"

Kaşlarını çattı. "Hayır? Ben pek fark etmiyorum." Sonra, eşit aralıklarla yerleştirilmiş et şeritlerinin bulunduğu deri parçasına geri döndü ve onu seyahat etmek için kolay bir bohça haline getirdi.

Nefes alıp tekrar içeri girdim. Parmaklarımı karışık saçlarımın arasından geçirirken, Vann'ın görünüşünden bahsetmemesine minnettar oldum. Güneşte kalmak çillerimi daha da kötüleştirirdi ve az malzemeye saçımı düzeltmek zordu.

Ayna olmadan topuz yapmak imkansızdı, bu yüzden saçlarımı hızlıca ördüm ve sonra kürk eldivenlerimi giydim. Ellerimi ovuşturarak sıcaklığın keyfini çıkardım ve sonra yatak takımlarını toplamaya başladım.

Vann'ın battaniyesinden bir şey yuvarlandı.

Nefesimi tutarak taşı parmaklarımın arasında çevirdim. Adı enduar dilinde oyulmuştu, oyuklar aşınmıştı ama özenle yapılmıştı. *Li'Adra*. Harfler ilk başta bana bir şey ifade etmedi, ama bir anı canlandı. Vann'ın kadını, vefat eden kadın.

Yol arkadaşşıma bakıyorum, göğsümde garip bir tedirginlik hissediyorum. Korku değil, kıskançlık değil, sadece birbirimizi ne kadar az tanıdığımızı hatırlatıyor.

Taş, durduğu yerden dolayı sıcaktı, sanki hala onun dokunuşunun hatırasını taşıyormuş gibi. Başparmağımı ismin üzerine bastırıp onu merak ediyorum.

Sonra taşı onun eşyalarına koyarım.

Çadırdan çıkar çıkmaz, çadırı toplamaya başlar. Çadırı katlayıp, deriyi battaniyelere sarar ve sonra çantasını destekleyen iki çubuğa bağlar.

Her şey temizlendiğinde ve ben yemek yediğimde, sessizce orada duruyorum.

"Kız Kardeşler Enklavına iki gün uzaklıktayız," diye açıklıyor, benim doğal adımlarımdan biraz daha hızlı yürüyerek.

Ben de nefes nefese, egzersizin verdiği sıcaklığın beni sarmasına izin vererek onunla birlikte yürüyorum. Bir saat gibi gelen bir süreden sonra, nefes nefese duruyorum.

"Vann, dün gece olanlar hakkında..."

"Artık bunun hakkında konuşmamıza gerek yok. Seni üzdüğünü biliyorum." Sonra yürümeye devam ediyor. Gümüş rengi saçları, sonsuz ağaçların arasından geçerken güneşin ışığında parlıyor.

Tanrılar, çok hızlı yürüyor.

Tanrım, çok hızlı yürüyor.

"Bekle! Ben sadece... sana teşekkür etmek istedim."

Vann yavaşça nefes verir, omuzlarını silker ve bana gülümser. "Yine mi?"

"... Evet."

"Biz arkadaşız, değil mi?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Onun kibirine rağmen, midemde mide bulantısı hissediyorum. "Sana zarar vermeye çalıştığımı biliyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Beni incitmek kolay değildir, Arlet."

Keskin bir nefes verip başımı sallarım. "Belki de. Ama bu endişelenmemem gerektiği anlamına gelmez." Parmaklarım yanlarımda sıkışır.

Durur, sonra omuzlarımdan birini tutar. "Eğer endişelenmesi gereken biri varsa, o da benim, Firelocks." Sonra, daha yumuşak, neredeyse isteksiz bir sesle, "Ve ben zaten endişeleniyorum," der.

İKİ GÜN HİÇBİR OLAY OLMADAN GEÇER. Her gece, yatmadan önce beni bağlar, ama sabahları bir yatak örtüsünün üzerinde uyanırım.

Kız Kardeşler Enklavına yaklaştıkça orman yoğunlaşıyor. Kar inceliyor, kayboluyor, ağaçlar büyüyüp yaşıyor ve kökleri eski bir yaratığın damarları gibi yere yayılıyor.

Sis ayak bileklerimizi sarar, hava serin ve nemlidir, yosun ve kır çiçeklerinin hafif kokusunu taşır. Yine de, bu donmaktan iyidir. Sadece geceleri paltomu ve eldivenlerimi giymem gerekiyor.

Vann da daha az giysi giymeyi tercih ediyor ve sırt çantasına bağladığı satırını gururla sergiliyor. Beyaz tuniği, ter ve sisle nemlenince cildine yapışıyor.

Bazen sadece onun hareketlerini izlemek için geride kalırım. Sessizdir ve kuyruğunun kıcıyla aynı ritimde sallanışını seviyorum.

Ama bu, mezara götüreceğim bir sır.

Ağaçlar değişmeye başladığında yaklaştığımızı anlıyorum. Kabukları loş ışıktaki hafifçe parlıyor ve yaprakları parlayarak her şeyi ruhani bir yeşil tonla kaplıyor.

Her ne kadar güzel olsalar da, bazen ensemdeki tüyler diken diken olur. Bir şey hissediyorum, sanki ağaçlar görünmez gözlerle beni izliyorlarmış gibi.

Vann, diğer yolcuları, özellikle de Kral Arion'la bağlantılı olanları önlemek için genel yolu kullanmadığımızı açıklamıştı.

Elf Kralı benim için bir tehdit, ama bu laneti kaldırmaktan daha az önemli.

Bir açıklık görünce duruyorum. Üç devasa ağaç alanı çevreliyor. Gövdeleri o kadar geniş ki, her iki yönde de sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyorlar.

Böyle bir şeyi hiç görmemiştim. Tehlikeli derecede yüksek ağaçların bulunduğu Zlosa'da da, geleneksel bitki örtüsü yerine mantarların hakim olduğu Enduvida'da da.

Birine yaklaşarak, gövdeyi incelemek için daha yakından eğildim. Kabuğu pürüzlü ve budaklıydı, okumayı öğrenmediğim bir dil gibi görünen çizgiler ve oluklarla kaplıydı.

Dallar gökyüzüne doğru uzanıyor, kalp atışı gibi hafifçe titreyen parlak yaprakların oluşturduğu gölgelik içinde kayboluyor. Tanıma hissi belirliyor. Annem Liana'nın bana gelmemi söylediği yer burası.

Kız Kardeşler Enklavına ulaştık.

Araştırmalarımın öğrendiğim kadarıyla, elflerin birçok fraksiyonu vardı, ancak büyük çoğunluğu krallığın yönetimine bağlıydı. Elfler, kaliteli ahşap ustaları ve usta okçular yetiştirirler, ki bu da tepeler, dağlar ve uzun ağaçlarla dolu bir ülkeden beklenen bir şey olabilir.

Mrath'ı Enduvida'ya yaptığı ziyaretler sırasında sadece bir anlık görmüştüm, ama kardeşliğin birçok ölümcül elf kadına ev sahipliği yaptığını biliyorum. Suikastçılar, hırsızlar, casuslar. Müttefiklerimiz olsalar da, etrafımın onlarla çevrili olması fikri beni tamamen rahatlatmıyordu.

"Öylece içeri girmemiz mi gerekiyor?" Vann'a bakıyorum. "Nereye?"

Tereddüt etti, bu onda alışık olmadığım bir şeydi. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Gözlerimi kırıştırdım. "Nasıl gireceğimizi bilmiyor musun?"

Çenesini sıkar ve bana sert bir bakış atar. "Anladığım kadarıyla, biri bizi karşılamaya gelmeli."

Dudak içimi ısırırım. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Vann, muhtemelen ipucu ararken başka bir ağaca doğru ilerlerken beni değerlendirir gibi bir ifadeyle bana bakar.

"Şu anki davranışların yeterli."

"Sadece burada durup bekleyeyim mi?" "Evet."

"Ne kadar süre?"

Ağacın arkasında gizlenmiş bir şekilde inliyor. Sonra başını tekrar dışarı çıkarıyor, gözleri ince gri sisin arasından parlıyor.

"Yararlı bir şey bulana kadar."

Kollarımı kavuşturup bir ayağımdan diğerine ağırlığımı vererek iç çekiyorum. Ağacın etrafındaki hava çok sessiz. Düşüncelerimin uzadığını duyabiliyorum, sadece yaprakların hışırtısı ve ara sıra ağacın kalın dallarının gıcirtısı bu sessizliği bozuyor.

Artık bu sessizliğe daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, ormanın gölgelerinden bir siluet belirir.

İlk başta, gerçeküstü görüntüsüne korkarak nefesimi tutarım. Ama sonra kadınsı siluet sisin içinden çıkar, daha normal bir boyuta döner ve onu hemen tanırım.

"Glyni," diyor Vann, sesi alçak ve gergin.

Bu, Enduvida'daki dağın altında birkaç ay yaşayan elflerden biri. Benden bir hayli uzun, kızıl saçları küçük parlak çiçeklerle örülmüş ve kıvrılmış, gözleri ise keskin bir kehribar rengine.

Lider Mrath'ın okçularından biri, ama bu onu hiçbir enduar'a nazik bir gülümseme göstermekten alıkoymuyor. Birden fazla kez benimle bir şişe bal likörü paylaştı.

Söylentilere göre, enduar erkeklerinden biri olan Niht ile de bir dizi romantik ilişki yaşamış. Enduvida kültürünü iyi biliyor, ama ben burada kendimi rahatsız hissediyorum.

Onu burada, ormanda görmek, onu dağların altında gördüğümünden farklı gösteriyor.

Yaklaşan elf neredeyse başka bir dünyadan gelmiş gibi. Cildi akçaağaç ağacının soluk, serin rengine. Lekesiz ve pürüzsüz.

Yaklaştığında, kehribar rengi gözleri eğlenceyle parlıyor. Aramıza bakıyor, dudakları keskin, anlamlı bir gülümsemeye bükülüyor.

"Arlet," diyor, sesi yumuşak ve melodik. Sonra arkadaşşıma dönüyor. "Ve Lord Vann! Sizi tekrar göreceğimi sanmıyordum. Sadece bu sevimli insanı bekliyorduk."

Başını bana doğru çevirir.

"Onu bekliyor muydunuz?" diye cevaplar, sesi kesik kesik.

Kadın, omurgamdan aşağı bir titreme geçiren, alçak ve melodik bir sesle güler. "Oh evet. Elçi Thorne'dan, Arlet'in bir sorunu olduğu ve Mrath'ın bunu çözebileceği konusunda bir mesaj aldık." Dudaklarını büzüp omzunu silker. "Mrath, sizin halkınızın yarattığı birçok sorunu çözme eğilimindedir."

Bakışları bana kayar ve elimi tutmasına rağmen, onun keskin bakışları altında ezildiğimi hissedirim. "Ee, canım, neyin var?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Diego'nun görüntüleri. Kan. Çok fazla kan. İpler. Sesler. Midem bulandı ve tuttuğu elim terledi.

"O lanetlenmiş," diye araya girer Vann. "Karanlık büyü, muhtemelen insan cadılardan birinin yaptığı."

Kaşlarını çatar ve elimi bırakır. "Abhartach mı o zaman?" Vann başını sallar. "Muhtemelen."

Glyni bana tekrar baktığında, yüzünde acıma dolu bir ifade var. "Bunu düzeltemeyiz."

"Hayır, ama bize bunu yapabilecek birini bulmamıza yardım edebilirsin," diye karşılık verir Vann. Gülümser. "Peki, içeri girip ne yapabileceğimize bir bakalım."

O öne doğru adım attığında, yer sarsılır. Yapraklar ayrılır ve topraktan çıkan budaklı bir tahta yüz ortaya çıkar, devasa şekli orman zeminine gömülüdür. Büyük, parlak yeşil gözler dalların arasında açılır ve tahta ağzı gıcırdayarak eski Elfçe konuşmak için açılır.

Glyni kapının önünde eğilir ve "*Oscailte*" diye mırıldanır.

"*Bím i gcónaí ar fáil duitse,*" kapı alçak, melodik bir aksanla cevap verir.

Vann'a bakarım, omuzlarının gerginleştiğini ve çenesinin sıkıldığını fark ederim. Her zamanki stoik tavrı bir an için sarsılır ve gözlerinde keskin bir parıltı görürüm.

O elfleri sevmez.

"Oh, hadi ama. Isırmayız," der ve sonra geniş bir gülümsemeyle ekler. "En azından siz ikiniz ısırılmazsınız."

Onlar kesinlikle enduares kadar siyah ve beyaz bir ahlak anlayışına sahip bir tür gibi görünmüyorlardı. Onların doğru ve yanlış anlayışı, ağaçların arasından esen rüzgar gibi değişiyordu.

Tahta yüz yine inler, ağız daha da genişler ve sıcak, altın rengi bir parıltıyla yıkanmış içi boş bir iç kısım ortaya çıkar. Açıklık bir tünele dönüşürken, yabani çiçeklerin kokusu bize doğru gelir.

Vann, bir an tereddüt eder, sonra ilerler. Ben de onu yakından takip ederim, kalbim, devasa, canlı girişe yaklaşırken hızla çarpmaktadır.

Kapı bizi izliyor. Bakışları üzerimde kalıyor.

İçeride, alan canlı ağaçlardan oluşan geniş bir odaya açılır. Dışarıdan daha alçaktır, ama yeraltında olduğumuz kadar da alçak değildir.

Altın damarlar duvarlar boyunca atıyor ve yumuşak bir parıltı yayıyor. Asmalar zeminde kıvrılıyor, biz ilerledikçe hareket ediyor ve botlarımıza fısıldıyor. Nemli toprak ve taze çiçeklerin kokusu havayı dolduruyor, daha eski, zamanın dokunmadığı bir şeyle karışıyor.

Birbirine dolanmış dallardan yapılmış köprüler üzerimizde uzanıyor ve elf figürlerinin gölgelerin arasında süzüldüğü daha yüksek platformlara bağlanıyor. Gözleri loş ışıktaki parıldıyor, bize bakıp ağaçların derinliklerinde kayboluyorlar.

Birkaç dryad görüyorum. Tarih parşömenlerinde *ormanın koruyucuları olarak* adlandırılmışlar. Tamamen tahtadan yapılmış gibi görünüyorlar.

İleride, büyük bir spiral merdiven yukarı doğru kıvrılıyor, basamakları doğrudan ağacın özünden yapılmış. Glyni bize onu takip etmemizi işaret ediyor, adımları hafif ve sessiz.

"Tek bir parça kesilmiş odun bile yok," diyor Vann, neredeyse etkilenmiş gibi. Manzaraya tekrar baktığımda, onun haklı olduğunu anlıyorum.

Merdivenlere çıkmaya başladığımızda, Vann temkinli hareket ediyor. Omuzları gergin ve eli kılıcından hiç uzaklaşmıyor.

Ağacın tepesine çıktıkça, hava sihirle daha da doluyor. Yaprakların gölgesinden ötesindeki gökyüzünü zar zor görebiliyorum. Bu his cildime baskı yapıyor, kemiklerime işliyor, anlamadığım bir dilde sırları fısıldıyor. Yapraklar çırpınırken geri dönüyorum. Nefesim kesiliyor.

Bu yerde rüzgâr yok. Her şey canlı ve bizi izliyor

.

Bölüm 21

VANN

Glyni bizi Kardeşlik Enklavı'nın derinliklerine götürüyor. Gençken elflerin başkenti Shvathemar'ı ziyaret etmiştim. Parlak, ahşap bir şehirdi. Ama burası... ağaçlardan oyulmuş gördüğüm diğer yerlere benzemiyor.

Kız Kardeşler Enklavı, kılıç ya da keskiyle değil, sihirle örülmüştür. Dalları başımızın üzerinde kemer oluşturarak, hafifçe gıcırdayan ve şekilleri sürekli değişen duvarlar ve koridorlar oluşturur.

Burası da sıcak. Sırtımdaki çanta ağır geliyor ve serinlemek için gömleğimi çekiyorum. Arlet'in boynunda kıvrılan birkaç saç teli bile görebiliyorum.

Glyni bizi, sanki topraktan büyümüş gibi görünen bir yapıya doğru götürüyor. Duvarlar, budaklı asmalar ve sağlam dallardan örülmüş. Çiçekler saçaklarda açmış, hafifçe parıltıyor, yaprakları sanki yeni sulanmış gibi ışıltıyor.

Elf, avucunu girişin bükülmüş çerçevesine bastırıyor. Ahşap, parmaklarının altında inleyerek kayıyor ve kapı açılıyor, içini ortaya çıkarıyor. Hava sıcaklığı, bölgenin geri kalanına kıyasla çok hoş.

"Sizin için iki oda hazırladım," diyor Glyni. Kısa bir rahatlama hissediyorum, ama o devam ediyor: "Ah, ortak dilim yetersiz kalıyor. Sanırım iki alan demeliyim."

İçeri ilk ben girerim ve odanın organik kıvrımlarını, duvarlarının kökleri ve sarmaşıklarla oluşturduğu kesintisiz rafları hemen fark ederim.

biyolüminesan yaprakların yumuşak ışığı, mekana nazik bir parlaklık katıyor, ancak mobilyaların çok az olduğunu fark etmek imkansız değil.

Arkada, giriş kapısına benzer bir kapı olduğunu tahmin ettiğim bir tuvalet var ve akan bir çeşmenin yanında bir küvet bulunuyor. Yapraklardan yapılmış katlanabilir bir bölme, banyo alanının bir kısmını kaplıyor.

Ve sonra... odanın ortasında bir yatak var. *Geniş bir yatak* parlak ipliklerle dokunmuş bir battaniyeyle örtülmüş geniş bir yatak. "Tek bir yatak mı?" diye soruyorum Glyni'ye dönerek.

"Her iki tarafta iki yer." O, rahatsız olmamış gibi gülümsüyor. "Kardeşlik, yabancılara pek misafirperver davranmadığını düşünürsek, bu cömert bir düzenleme. Kralınız bile ziyaret ettiğinde burada gecelemedi. Minnettar olmalısınız."

Arlet, yanımdan geçerken yüzündeki ifade okunamaz, parmakları yatak örtüsünün üzerinde kayıyor. İtiraz etmiyor, bana da bakmıyor.

"Dinlen," diye emrediyor Glyni. "Sabah Mrath'ı göreceksin."

Kaşlarımı çatarak öne adım attım. Yapraklar gökyüzünün çoğunu kaplıyordu ve bu odada pencere yoktu. "Sabah olduğunu nasıl anlayacağız?"

Glyni gülümser. "Seni uyandırmaya geleceğim."

İçimde bir şey kıvrılıyor. Buradaki elfleri güvenmiyorum, onlar pek onurlu değil.

"Onunla daha erken görüşmenin bir yolu yok mu?" diye kibarca soruyorum. "Bu gece misafir görmek istemiyor," diyor Glyni, ama bakışlarında

belki de eğlence. "Birlikte geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın."

Sonra kapı kapanır ve biz yalnız kalırız.

"Bu hiç yardımcı olmadı," diye mırıldanıyorum.

Arlet arkamda gülüyor. "Ne bekliyordun? Elfler nadiren açık sözlü olurlar. Ben sadece Mrath ile konuşmak istiyorum, evimi özledim."

Yine o kelime. Kulağıma çok tatlı geliyor.

"Gel, uyumaya hazırlanmalısın," diyerek elimi uzattım.

Çantalarımızı yere indirip onu yatağa oturturken itiraz etmiyor. Oturur oturmaz, parmakları biraz titreyerek botlarının bağcıklarını çözmeye başlıyor.

Onun önüne çömelip ayakkabılarına uzanıyorum. Kaşlarını çatıyor. "Ben yapabilirim."

"Aktif birisin, Arlet, biliyorum, ama son birkaç gündür yaptığımız gibi bir yürüyüşe hazırlanmak zor. Yorgun olduğunu biliyorum, lanet olsun, ben bile uyumaya hazırım," diyorum ve bağları gevşetiyorum. "Bırak yardım edeyim."

O, iç çekmekle homurdanmak arasında bir şey gibi bir ses çıkarır, ama beni itmez. En azından gerçekten itmez.

Parmaklarım bağcıkları çözüyor. Bir bot çıkıyor, sonra diğeri.

"Vann, git buradan. Kirliyim. Kokuyorum," diye mırıldanıyor, rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor.

Yanılıyor. Yıkanmamış askerlerle seyahat ettim — bu kötü bir koku değil Kokusu hafif.

Hareket etmeye çalıştığında, kirli çorabını yarıya kadar aşağı çeker. Bu, lanet izini ortaya çıkarır.

"Bekle." Elim onun ayak bileğinin arkasına kıvrılır.

Onu gerçekten ilk kez bu kadar yakından görme fırsatım oldu — derisinin üzerinde, saldırmaya hazır bir yılan gibi kıvrılan koyu çizgiler.

Onu görmek omuzlarıma bir yük gibi çöküyor, düşüncelerimin kenarlarında tedirginlik hissediyorum.

Arlet ayağını çekiyor. "Teşekkürler, ama ona bakmaktan hoşlanmıyorum. Bana Diego'yu hatırlatıyor."

"Nedenini anlayabiliyorum," diye cevap verdim. Benim de hatırlamaktan hoşlanmadığım şeyler vardı.

Konuyu değiştirip, botlarını yanıma koyup duvara yaslandım. Bacaklarımı uzattım ve birini diğerinin üzerine attım.

O yatakta, ben yerdeyim, pozisyonumuz gayet rahat. Onun yanında kendimi rahat hissediyorum. Yorgun görünmesine rağmen odayı inceliyor.

"Bu yer hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Duraksıyor. "Buna cevap vermek benim için biraz zor." "Neden?"

Arlet bana neredeyse temkinli bir şekilde bakar. "Hayatımın ilk otuz yılı, aynı küçük alanda geçirdim. Sonra Estela beni Enduvida'ya getirdi. Yolculuk... çok zorluydu. Üşüyorduk. Kıyafetlerimiz yetersizdi. Bazılarımız yol boyunca kırbaçlandı. Manzarayı pek hatırlamıyorum."

Uzun bir nefes alır, sonra tekrar yukarı bakar.

"Enduvida, gördüğüm en güzel yerd. Zlosa'da gördüğüm tüm güzelliklerden daha güzeldi. Ama şimdi güneşin doğuşunu, ormanın sisle kaplı halini ve

bir kasaba gibi görünen canlı ağaçları gördüm ve dağların altındaki güzelliğin rakibi olduğunu düşünmeden edemiyorum," dudaklarının köşeleri kıvrılır.

Konuşma tarzını seviyorum. Şiirsel ve eski şairleri okumayı severdim. Ama hala yanlış bir şey yapıyormuş gibi konuşuyor.

"Neden bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun?" diye soruyorum. "Dünyada birçok güzel yer var. Hiçbir enduar seni bunun için suçlamaz."

"Çünkü her şeyi sizin halkınıza borçluyum. Başka bir şeyi sevmeyi düşünmek bile nankörlük gibi geliyor bana. Ve..." Bir an durdu. "Bunları görebilmemin tek nedeni, yaptığım yanlış bir şey. Belki de az önce söylediğimden daha da fazlası, kısa bir süre önce çok kötü bir şey yaptığım için güzel bir şey gördüğüm için suçluluk duyuyorum."

Siktir. Şükranla ilgili ilk kısım, tam da benim eskiden söylediğim şeylere benziyor. O zamanlar tam bir pisliktim.

"Arlet, benim eskiden söylediğim sözler yüzünden nankör olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kafasını salladı, ama sonra durakladı. "Belki kısmen, ama sen bir şey söylemeden önce de böyle hissediyordum. Sanırım... bu sadece benim olaylara bakış açım."

Nefes verip öne eğildim. En sevdiğim şair Lo'Niht'in birkaç dizesini hatırladım. Hafızamdan kelimeleri tercüme ettim.

*"Pişmanlık, yorgun bir yolcunun eteğine yapışan dikenler gibi çok kolay yapışır — taşınmaktan başka bir şey istemeyen bir yük.
Peki ya güzellik? Güzellik daha hafiftir, geçicidir, açık ellerden kayıp gider, ama yine de kazanılmasını talep etmez.
O sadece vardır.
Ağır gökyüzünün altında yeterince yürüdün, bir kez olsun adımlarınızı yumuşak bir şeye at."*

Arlet tamamen hareketsiz kalır, ama beni izlerken bakışları kararlıdır. Kelimeleri düşünürken kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık belirir. "Bu... çok güzeldi. Senin gibi bir adam, Kasap Bıçağı, şiir okur?" diye alay eder.

Ben gülerek cevap veriyorum. "Senin dokuma, dikiş, öğretme, okuma, yazma, şifa verme ve yemek yapma becerilerine sahip olduğunu biliyorum. Sen tek bir şey olmak zorunda değilsin, ben neden olmak zorundayım?"

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Peki ya Çiftleşme Yolculuğu'ndaki resimler?"

Sıra bende. "Onlar..."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Son zamanlarda yaptığım bazı eserlerimi getirmiştım ve onlardan biri de ona aitti. *Onu* resmetmek için yola çıkmamıştım. Ama sonuç çok güzel olmuştu.

"Saçın çok sıradışı," diye mırıldandım. "Diğer renklerle çok uyumlu."

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalkıyor. "Bu çok tatlı. Resmetmek istediğin başka bir yerim var mı?"

Aklım tehlikeli yerlere kayıyor, sonra daha basit bir cevaba geri dönüyorum. Ellerimi kaldırıp çillerini işaret ediyorum. "Lekelerin."

Gülümsemesi kaybolur ve elini kaldırıp onları kapatır. "Ne?" diye sorarım.

"İnsanlar... teknik olarak, kimsenin güneş lekelerini sevdiğini sanmıyorum. Onlar lekeler. Çirkin. Onları kapatmaya çalışıyorum."

Kaşlarımı çatarak dizlerimin üzerine çöküp onun önüne geçiyorum. Yüzünü incelerken o geri çekiliyor. "Öyle değiller ve sen de kapatmamalısın."

Aramızda sessizlik uzar, ama ben kıpırdamam. Burada, ona yakın olmak çok güzel. Belki odadan dolayıdır, ama onun yanında kendimi sıcak hissediyorum.

"Sen şaşırtıcı birisin," diyor. "Şiirler, resimler ve... bu. Sanırım sonunda, nasıl bu kadar uzun süre Teo'nun en yakın arkadaşı olduğunu anladım."

Başımı yana eğiyorum. "Nesi net değildi?"

Omuzlarını silkiyor. "Teo son derece nazik ve açık biridir. Sen ise tam tersisin." "Herkes kilitsiz kapılar gibi açık değildir, Firelocks. Bazıları zaman alır..."

Kışın donmuş nehirler gibi, erimesi yavaş ama derinliği azalmayan." Yavaşça başını sallar. "Sanırım anlıyorum."

Onun cevabı bana pek uymadı. Sanki bu, benim onun bazı yönlerini anladığım gibi, onun içgüdüsel olarak anladığı bir şey değilmiş gibi.

Benim bakışlarım altında kıvranıyor. "Sanırım sen her zaman biliyordun."

Nefesini içine çekiyor. "Ne?"

"Tehlike olduğunda bana nasıl yaslandığını hiç fark etmedin mi? Kalabalıkta beni nasıl aradığını? Belki beni her zaman görmekten hoşlanmıyorsun, ama her zaman orada olup olmadığımı bilmek istiyorsun."

"Ben..." Gözlerini kırıştırır, göğsü hızla inip kalkar. "Sanırım..."

Aramızda bir sıcaklık dalgası yayılıyor ve ben harekete geçmekle geçmemek arasında gidip geliyorum. Ona dokunabilirim.

Parmaklarım ona dokunmak için *can atıyor*.

Tanrılar bilir ne zamandır ilk kez kanım damarlarımdan sıcak akıyor.
Ama bu ikimiz için de acımasızca olur. Kenara çekilip ona biraz daha yer açtım.

"Sorun yok, Firelocks. Sadece bir gözlem yapıyorum."

Bir süre sessiz kalıyoruz. Sonra vücudu benden uzaklaşıyor ve ayağa kalkıyor. "Bunun için teşekkür ederim. Gerçekten. Kısa kesmek istemem ama..." Bakışları köşedeki küvete kayıyor. "Seni tekrar bağlamadan önce banyo yapmak istiyorum."

Kalbim hızla atmaya başlar ve otururum. "Burada mı? Sabahı konuşmalıyız."

"Teknik olarak orada," der nefes nefese, bir insanın sığabileceği kadar büyük oyuk havuza doğru başını sallar. Yanında, duvardan berrak bir su akıyor. "Senin büyük planını yaparken benim ayakta beklemem gerektiğini düşündüğünü biliyorum, ama günlerdir yürüyoruz. Sabaha kadar hiçbir şey yapamayız. Bu kadar kirli olduğumdan beri çok uzun zaman geçti."

"Ben odadayken mi?"

Dudaklarını büzüyor. "Üstünde örtü var. Ve bakmayacağına dair güvenimi fazlasıyla kazandığını düşünüyorum." Sonra Arlet bana sinsi bir gülümseme atıyor. Şakacı, hiç de cinsel değil.

Ama onu çıplak görmüştüm. Çok güçlü bir tepki vermiştim. Yanımda soyunması düşüncesi...

"Bence bu iyi bir fikir değil. Ya acilen çıkmamız gerekirse?" diye inledi.

"*Mi Cielo*, sana söz veriyorum, bu kapıyı açıp dışarıdaki soğuk, sisli ormana çıkıp donarak ölmeyeceğim."

Hiçbir şey söylemedim, bakışlarımı yere sabitleyerek.

Mi cielo.

Gök

kubbem.

Hmm. Neden bana böyle sesleniyor?

Beni geçip giderken, kokusunu alabileceğim kadar yakınımdan geçer — tuz, rüzgâr ve hafif tatlı bir koku. Yumruklarımı sıkarım.

"Sen de yıkanmak istersin herhalde," diyor alaycı bir şekilde omzunun üzerinden.

"Pas geçeceğim," diye mırıldanıyorum, zihnim karışık.

Arlet yumuşak bir kahkaha atar, sesi havza doğru ilerlerken arkasında yankılanır. Bakmıyorum. Suyun sıçramasını duymak yeterince kötü.

düşünmeye hakkım olmayan görüntüler canlandırıyor.

Keskin bir ağrı, göğsümden yayılan, aynı anda ağır ve uyuşturan bir ağrı, uzuvlarıma yayılır.

Kalbim yok. Bu da kan dolaşımı olmadığı anlamına geliyor. O gittiğinde sıcaklık da yok.

Uzuvlarım ağır ve taş gibi hissediyorum.

Yatağa geçip masanın üzerinde duran eşyalara bakmaya başlıyorum. Elfçe yazılmış birkaç kitabın altında, boş sayfaları olan bir kitap buluyorum. Önünde küçük bir yuva var ve içine biraz kömür konmuş.

Kitaplar benim için tamamen yabancı bir kavram değildi, ama onları parşömenlerden daha az etkili buluyordum. Yine de kömür sayfayı güzelce çiziyor. Birkaç dakika harcayarak birkaç basit ağaç çiziyorum. Bu, Arlet'in yıkanma sesini duymaktan kaynaklanan gerginliği hafifletmeye yardımcı oluyor.

Nefeslerimi sayarak kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Bir. İki. Üç. Sonra biraz daha çizim yapıyorum.

Keskin bir küfür dikkatimi dağıtır.

"*Maldita sea,*" diye mırıldanıyor Arlet perdenin arkasından. Bir hışırtı, bir sıçrama ve ardından sinirli bir iç çekme duyuluyor.

Yastığın altına kitabı saklayarak bölmeye bakıyorum. "Ne?"

"Giysilerimi almayı unuttum," diye homurdanır. "Ve o pis şeyleri tekrar giymeye niyetim yok."

Bakışlarım duvara yakın küçük masaya kayar — orada düzgünce istiflenmiş katlanmış giysiler vardır. Ayağa kalkar, odayı geçerim. Tek kelime etmeden, yığından temiz bir elbise alıp perdeye doğru yürürüm.

Bölmenin hemen dışında durdum. "Al."

Bir an sessizlik. Sonra nemli bir el bölmenin arkasından uzanır, parmakları kumaşı kavrar ve elbiseyi benden alır. "*Gracias.*"

Duvara yaslanarak oturduğum yere geri dönerim ve kitabımı alırım. Ama bu sefer çizimlerime odaklanmam. Sayfaya bakmadan, giyinirken kumaşın çıkardığı sessiz sesleri dinlerim.

Dışarı çıktığında, nemli saçları omuzlarına yapışmış, suyu köprücük kemiğinin kıvrımından aşağı akıyor. Bakışlarımı başka yere çevirip boğazımı temizledim.

"Ben..." Sesim titriyor. Tereddüt ediyorum, saçına işaret etmek üzereyim. Saçları uzun.

Adra'nın da uzun saçları vardı ve yorgun olduğunda saçlarını şekillendirmekte zorlanırdı.

Ama Arlet beni duymuyor, bunun yerine yüzüne karanlık bir ifade yerleştiriyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Gözlerime bakmıyor. "Beni ne zaman bağlayacağını merak ediyordum

"Ne oldu?"

Sözler aramızda keskin ve sessizce yankılanıyor.

"Bu gece için güvendesin bence." Sesim sabit, ama gözlerinde bir şeyin parladığını görüyorum — korku, kendisi için değil, benim için.

"Ama ya uyanırsam ve..."

"Ben burada olacağım," diye sözünü kestim, sesim kararlıydı. "Yarın Mrath ile stresli bir gün olacak. Dinlenmelisin."

Omuzlarındaki gerginlik biraz azalır. "Sana ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem."

Bir kez daha gülümsedi, sonra yatağa tırmandı ve benden uzaklaştı. Burada olmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Normalde, hiç düşünmeden yerde yatardım. Ama o sorulmasını seviyor. Konuşmamı seviyor.

"Yatağı benimle paylaşır mısın?" Başını bana doğru çevirip gülümsüyor. "Sana güveniyorum."

Güven. Ne tatlı, ne değerli bir şey. Baş döndürücü bir şey. Kutsal bir şey.

O battaniyenin altına yerleşirken, nemli saç telleri yastığın üzerine yayılırken onu izliyorum. Çok samimi. Çok... tanıdık. Birisi... bir erkek, her gün onun saçlarını görmek için çok şanslı olurdu.

Uzun bir süre, orada oturup, uyku onu ele geçirirken nefesinin düzenli ritmini dinlerim.

Saatler sonra, oda sessizdir. Arlet uyuyor, sırtı bana dönük, yatakta kıvrılmış, nefes alışışı yavaş ve düzenli. Ben yatakta oturup onu izliyorum.

Yorgun muydum? Evet. Ama aynı zamanda gergindim. Bu gece Arlet'i çok koruyucuydum. Nedenini bilmiyorum.

Gardımı düşürmeye cesaret edemiyorum. Burada değil. Duvarların dinlediği, havanın güvenmediğim bir güçle uğuldadığı bir yerde değil.

Kısa bir süre gözlerimi kapatıyorum, uyumak için değil, kendimi sakinleştirmek için. Battaniyenin yumuşak hışırtısı dikkatimi tekrar Arlet'e çekiyor.

Sonra, tam derin bir uykuya daldığını düşündüğüm anda, hareket ediyor. Bir nefes. Bir fısıltı.

"*Gracias, Vann.*"

Adım.

Dudaklarından o kadar yumuşak bir şekilde çıkıyor ki, neredeyse kaçırıyordum.

Bu ses hafızamda yankılanır. Ellerim yumruk olur, çenem, içimi kaplayan garip, istenmeyen sıcaklığa karşı sıkılır.

Uyanmaz. Başka bir şey söylemez. Uzun süre kıpırdamam.

Biyoluminesan yaprakların parıltısı azalır, ama yine de yüzünde değişen gölgeler oluşturur, endişe çizgilerini yumuşatır ve yanaklarının kıvrımlarını vurgular. Düzenli nefes alıp verişini yatıştırıcıdır.

Uykusunda, normalde taşıdığı yükten kurtulmuş, özgür görünüyor ve bu durum, göğsümdeki acıyı soğuktan daha da şiddetlendiriyor.

Elf topraklarında olmak bana mektubu hatırlatıyor. Şimdiye kadar şanslıydık, ama Arion'un krallığından çıkana kadar içim rahat etmeyecek.

Arion onu ele geçirmeyi başarır, onu yok edeceğinden neredeyse emindim. Onun gibi adamlar güzel şeyleri yok ederler. Kaleleri için ağaçları keserler, değerli eserleri kilit altında tutarlar ve önemli gördükleri yerlere ulaşmak için çürümüş cesetlerin üzerinde yürürler.

Yavaşça nefes veriyorum, ama bu içimde biriken baskıyı hafifletmiyor.

Özlem yabancı bir duygu, uzun zaman önce gömdüğümü sandığım bir duygu, ama işte burada, yüzeye çıkmaya çalışıyor, varlığı inkar edilemez. Hafifçe kıpırdanıyor, battaniyenin içine daha da kıvrılıyor ve boğazım düğümleniyor. Uzanmak istiyorum, sadece bir kez. Sadece onun gerçek olduğunu, burada olduğunu, parmaklarımın altında sıcak ve canlı olduğunu hissetmek için.

Ama yapmıyorum.

Bunun yerine, sırtımı duvara daha sert bastırıyorum, soğukun beni sabit tutmasına izin veriyorum. İstemesi tehlikelidir. İstemesi zayıflığa yol açar. Ve zayıflık, benim için her zaman acıya yol açmıştır.

Bu yüzden olduğum yerde kalıyorum, izliyor, çiziyor, onun düzenli nefes alıp verme ritmini dinliyorum. Ve acı çok fazla olduğunda, gözlerimi kapatıp hiç hissetmiyormuş gibi davranıyorum.

Bölüm 22

ARLET

Sıcak ve mutlulukla uyanıyorum. Zihnim tam olarak nerede olduğumu kavrayamadan önce, yavaşça yayılan bir his uzuvlarıma yayılıyor. Battaniyeler uykumdan kalan ısıyla ağırlaşmış, hava durgun ve nemli toprak ve taşların hafif kokusunu taşıyor.

Sonra sırtımda, sağlam ve hareketsiz birinin bana bastırıldığını hissediyorum.

Sertliğini sevdim. Hafif dokunuşlara dayanamazdım, beni endişelendirirlerdi.

Sonra gümüş tüylü mavi bir kuyruk kalçamın üzerine konuyor.

Farkındalığım keskinleşirken nefesim kesildi. *Vann.*

Gecenin bir saatinde, bana yaklaşmış olmalı. Vücudu benimkine yakın bir şekilde kıvrılmış. Tüylerim diken diken oluyor.

Elbette, bir ara uyuması gerekiyordu.

Bunu biliyordum — ona benimle yatakta yatmasını söylemiştim.

Mantıklıydı. Daha önce de birbirimizin yanında uyumuştuk. Ama kolunu belime dolayacağını beklemiyordum.

Dikkatlice, başımı çevirecek kadar hareket ediyorum, ama aramızdaki hassas dengeyi bozmamak için fazla hareket etmiyorum. Onu hiç gerçekten dinlenirken görmedim, sadece sinir bozucu bir şekilde hareketsiz otururken gördüm. Gümüş rengi saçları örgüsünden çıkmış ve yüzüne dökülmüş, saç telleri keskin elmacık kemiklerinin üzerinde, her nefes alışında hafifçe açılan dudaklarının üzerinde hayalet gibi duruyor.

Ama cildi soğuktu.

Garip.

Son zamanlarda bana çok dokunmuştı. Yüzüme. Ellerime. Belime. Bileğime.

Nedense, vücudunun nasıl hissettirdiğini, cildinin altında asla erimeyen bir don gibi soğğun nasıl kaldığını fark etmemiştim. Titriyorum.

Nefes aldığını göremeseydim, öldüğünü düşünürdüm. Ama sonra eli, karnımın alt kısmını koruyan yumuşak kıvrıma bastırmadan önce kasıldı.

Bu hareket kıcıımı onun kucağına doğru itti ve içim sıkıştı.

Oh, diye düşünüyorum. *Oh... evet.*

O kadar özel bir yeri tutuyor ki, tam da bir çocuk taşıyacağım yerin üstündeki alanı.

Zihnim karışıyor, ama uzaklaşmıyorum. Uzaklaşmak *istemiyorum*.

Dün gece çok nazikti. Onunla konuşmak beni daha iyi hissettiriyordu. Güvende hissettiriyordu. Ve... güzel?

Bir insanın onu etkileyebileceğini hiç düşünmemiştim. Ama benim çillerimi ve saçımı seviyor.

Onu inceliyorum, bakışlarım omuzlarının inip kalkışını takip ediyor. Böyle farklı görünüyor. Bir savaşçı ya da boyun eğmez bir güçten çok, daha çok...

Parmaklarım onun elinde titriyor. Avucunun içi ısınır ve o burnunu boğazıma yaklaştırır. Hassas cildim karıncalanır ve ağzım kurur.

Daha önce hiç bu kadar sıkı sarılmış mıydım, bilmiyorum — kızımı kaybettiğim gecedan beri kesinlikle hayır. Ondan önce, böyle anların tadını çıkarırdım. Kapanan kısıllana kadar kafese kapatılmak.

Terk edilmeyi severdim. Cildimin pürüzlülüğten karıncalanmasını severdim.

O üzücü gecedan bu yana on yıl geçmişti. O zamandan beri ruhumun büyük bir kısmı değişmiş ve iyileşmişti.

Tekrar bağlanmayı sevdiğimi söylemeye hazır olmasam da, bunu kesinlikle seviyorum. bunu sevdim.

Ama bir parçam bunun zamanın etkisi mi, yoksa arkamdaki adamın . Güvenimi çok değerli bir şey gibi saklıyor.

Gözlerim, nefesinin boynum ve köprücük kemiğimi gıdıklamasıyla kapanıyor. Bacaklarımın arasında daha fazla ısı birikiyor.

Dün geceki sözleri hafızamda yankılanıyor. *"Ağır gökyüzünün altında yeterince yürüdün, bir kez olsun adımlarını yumuşak bir yere at."*

Bu yumuşak olmaktan çok daha fazlası.

Bu... huzur verici. Güzel sözler ve sağlam, sahiplenici eller cildimi ateşliyor. Onun yanında kendimi ateşli hissediyordum. Ve vajinamın derinliklerindeki acıya bir kayganlık eşlik ediyordu.

Çekici bulduğum erkeklerin çoğu, dost canlısı olmaları veya yakışıklı olmaları nedeniyle çekici geliyordu. Güvenlik benim için önemliydi.

Vann bunu sağlıyordu... ama başka bir şey daha vardı. Onun entelektüel tarafı, başka hiçbir partnerimde yaşamadığım bir şeydi.

Onu ilk gördüğümde, ay ışığı ve taştan oyulmuş gibi, neredeyse dokunulmaz, çok güzel olduğunu düşünmüştüm. Sonra ağzını açtı.

Keskin ve acımasızdı ve sözlerinin çoğu beni bıçak gibi derinden yaraladı.

Ama bu, dili tatlılaşmadan önceydi. Beni Enduvida'dan uzaklara kadar takip etmeden, bana güzel demeden, arkadaşım olmak istemeden önceydi. Beni *böyle* kucaklamadan önceydi.

Bu, onun beni istediği anlamına mı geliyor?

Mrath cadıların yerini biliyorsa, birkaç gün içinde eve dönebiliriz. Heyecan göğsümü kapladı.

Vann ve ben birlikte eve dönebiliriz. Belki o zaman biz...

Bir vuruş beni ırkılır. Glyni'nin sesi duvarların ötesinden gelir ve başımın üstünde parlak bir ışık belirir. "Gitme zamanı!"

Vann hareket etti, elini çekip otururken soğukluğu geri çekildi ve aramıza mesafe koydu. Bir saniye orada donakaldım, hala acı çekiyordum. Onun yokluğunu sırtımda soğuk bir rüzgar gibi hissettim.

Hareket ettiğimde, artık kurumuş saçlarım omuzlarıma üzerine tehlikeli bir şekilde düşer ve o benim bakışlarımla karşılaşır. Göz bebekleri büyür ve düzensiz bir nefes verir.

"Güzel" diye kendi ana dilinde mırıldanır. Zihnim bunu mükemmel bir şekilde çevirir. Sonra dikleşir, kıyafetlerini düzeltmek için uzaklaşır. "Gitmeliyiz, Firelocks."

Hızla hazırlanıyoruz, ikimiz de konuşmuyoruz, ama zihnim sorularla dolup taşıyor. Beni nasıl tuttuğunu hatırlıyor mu?

Glyni dışarıda bizi bekliyor, keskin gözleri eğlenerek üzerimizde dolaşıyor. "İyi uyudun mu?" diye soruyor.

Vann onu görmezden gelir, tek kelime etmeden yanından geçer ve ben de onu takip ederim, onunla geçirdiğim anları geride bırakmak biraz üzücü.

Kız Kardeşler'in sarayı kaosuñ vücut bulmuş hali. Uzun masalar devasa salonda uzanıyor, yiyeceklerle dolu altın tabakların ağırlığı altında inliyor. Elfler koltuklarında uzanmış, ipekler ve dokunmuş yaprak çelenkleriyle süslenmiş, keskin kahkahalar atıyorlar. Havada tütsü, kızartılan bir şey ve köpüklü şarap kokusu var.

Ve sonra, Mrath var. İsyanın lideri.

Dikenli bir tahtın üzerine tehlikeli bir şekilde oturmuş, her bir acımasız diken onun altında kıvrılıyor. Aynı sivri dikenlerden yapılmış bir taç altında duruyor, sırtına dökülen gümüş rengi sarı saçlarına karşı koyu ve parlak.

Tamamen rahat görünüyor, bacakları çapraz, uyluklarına bir bıçak bağlanmış ve parmakları kol dayanağına boş boş vuruyor. Yeşil gözleri hemen beni bulur ve dudaklarında yavaş, yırtıcı bir gülümseme yayılır.

"Vay vay vay," diye mırıldanır, açıkça eğlenmiş bir şekilde. "Daha fazla trol ziyarete gelmiş. Adımlarını hafif at, ben sadece yalvaranlara cevap veririm." Göz kırpar.

Vann öne doğru ilerler, sesi sabittir. Boyunu fark ederim. Her zaman bu kadar uzun muydu?

"Yalvarmaya gelmedik, Mrath. Saygısızlık etmek istemem ama bilgi arıyoruz."

Mrath başını eğdi. "Öyle mi? Peki, büyük Cleaver ve bu sevimli insanı kapıma getiren ne olabilir? Sevgili Thorne'dan aldığım mesajla bir ilgisi olabilir mi? Mesajda şöyle yazıyordu: *'Lanetli bir insan kapını karartmaya geliyor.'*

Sonra öne doğru eğilir. "Müttefiklerimin ziyareti beni rahatsız etmez, hatta hoş karşılarım, tabii kardeşimizi katletme çabalarınızla ilgili iyi haberler getiriyorlarsa. Bunun öyle olduğunu sanmıyorum. Öyleyse neden lanetli bir insanı umursayayım ki?"

Vann'ın çenesi gerilir. "Enduarlar yardımınız için minnettar, bunu birkaç kez açıkça belirttik, bunlardan biri de sizin için değerli bir eseri geri almak için kralımız ve kraliçemizin hayatlarını tehlikeye atmaktı."

Mrath gülümser, sonra başını sallar. "Ah, evet. Pekala, sanırım açıklayabilirsiniz."

Vann başını öne eğdi. "Teşekkürler, Mrath. Arlet, konseyimizin bir üyesidir ve halkımızın gelişimi için önemlidir. Son iki hafta içinde lanetlendi. Lanet, rastgele ve sadece uyuduğu zaman devreye giriyor gibi görünüyor. O anda, şiddet eğilimli hale geliyor. Bunun bir insan cadı tarafından yapıldığına inanıyoruz. Onu nasıl bulacağımızı bilmiyoruz, ama siz ticaret konusunda yeteneklisiniz

. Bizden tek istediğimiz, laneti bozabilmemiz için onun nerede olduğunu söylemen."

Vann'ın sözlerinden memnun olarak dikleşirim. Gerektiğinde diplomasi konusunda yetenekli olduğunu gösterir.

Mrath'ın yüzündeki neşe kaybolur ve boş boş davul çalmayı aniden bırakır. Tüm saray nefesini tutmuş gibidir.

"Arlet, Enduvida'da lanetlendi mi?" diye sorar, sesi alçak ve ölçülü.

"Evet. Karanlık insan büyüyle işaretlendi. İşaret, ayak bileğine dolanan bir yılan."

Mrath, onun sözlerini düşünürken gözlerini kısar. "Bir yılan mı? İnsan cadılar çirkin şeyleri severler."

Dudaklarını sıkıştırır, zihni bu açıklamalar üzerinde açıkça kafa yoruyor. Thorne ona her şeyi anlatmamış mıydı?

"Devam et, küçük yakut. Bu *lanet* başka neler içeriyor?" diye sordu, bu sefer sözlerini bana yönelterek.

Rahatsız bir şekilde yutkunup, düşünmeden Vann'a yaklaşıyorum. "Bir gece sarhoş olduğumdan sonraydı. İlk başta, hatırlayamadığım bölümler vardı. Ama sonra, lanetin harekete geçtiği gecelerden birinde, bir adamı öldürdüm."

Gülümsedi. "Ben ilk kez birini öldürdüğümde senden daha büyüktüm. O adam sana zarar mı verdi?"

Kalbim hızla atıyor. Nasıl bu kadar... ölüm konusunda kayıtsız olabilir? Bu anı her hatırladığımda içim parçalanıyor.

Boğazımı temizledim.

"Hayır. O benim arkadaşımdı."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Ah, peki. Yazık. Başka bir şey var mı?"

Derin bir nefes alıyorum, bu kadınla daha fazla konuşmak istemiyorum.

"Birkaç anı kaldı geriye: bir açlık, öldürme arzusu ve bir ses." Mrath, bembeyaz kaşlarından birini kaldırır.

"Bir ses mi?" diye sorar.

Gözümün ucuyla, Vann bana bakıyor, yüzünde şaşkınlık var. Bakışlarımı ondan Mrath'a çevirip başımı sallıyorum. "Evet."

"Ses ne dedi?"

I çukurumkafam kaşlarımı çatıyorum, bir Vann'a Vann tekrar. Şimdi söyle ona her şeyi anlatmalı mıyım? Düşüncelerimi duyduğunu sanmıyorum, ama güven verici bir şekilde başını sallıyor.

Bakışlarım lidere geri dönüyor. "Geri dönmemi söyledi."

"Ve nereye dönmen gerektiğini bilmiyor musun?" diye sordu.

Uzak sesler etrafımda yankılanırken ve başımın üstündeki ışık rahatsız edici bir şekilde parlaklaşırken başımı sallıyorum.

"Sana isim, yer, yön söylemedi mi?" diye ısrar ediyor.

Zihnime uzanıyorum. Anılar kaygan ve kavraması zor. Ama içimdeki şey yönümüzden memnundu. Daha hızlı gitmek istiyordu.

Mrath boğazını temizler, sabırsızca bir cevap ister.

"Belki?" diye başlıyorum, "Bulunduğumuz yeri beğenmiş gibiydi. Sadece daha hızlı gitmemi istiyordu."

Cildi cilalı ağaç kabuğu gibi, saçları parıldayan yapraklardan örülmüş bir dryad, yakut rengi şarapla dolu kristal bir kadehi zarifçe taşıyarak ilerliyor. Mrath eğilip, yakındaki bir masada oturan birkaç kadına işaret ediyor.

Lideri uzun bir elfçe konuşmaya başlar. Birkaç kelime yakalarım: *kırılğan ve horoz*. Kadehi alır, sonra derin bir yudum alır.

Sonunda bize bakar ve parmağıyla beni gösterir. Sesi sertleşir.

"Elçi Thorne bana, Kral Arion'un, *özellikle senin* onun gelini olursan, kuşatmayı erteleyeceğini söylediğini de anlattı."

Tüylerim diken diken oldu. Bu konuyu konuşmak istemiyordum.

"Arion'u düşündük, ama onun cadılarla işbirliği yapmayacağına inanmak için nedenlerimiz var. Başka seçenekler arıyoruz," diyor Vann.

Mrath homurdanır.

"Şey, o aldatılmış adamla birlikte büyümüş olmaktan başka kesin bir kanıtım yok, ama Arion istekleri cevapsız bırakmaz. Seni gerçekten isteseydi, hiç gecikmeden seni talep ederdi."

"Ne demek istiyorsun?" diyor Vann.

"Büyü cadılara ait olabilir, ama ya o da devlerin seviyesine inip Abhartach'ın yardımını istemişse?"

Oda etrafımda dönüyor. Vann bunun bir şekilde Daniel'in işi olduğunu düşündü. Liana bunun sadece cadılar olduğunu düşünüyordu. Şimdi Mrath bunun Arion olduğunu düşünüyor.

Gerçekler zihnimde dönüyor, ama ne kadar bilgi edinirsem edeyim, hiçbir zaman yeterli gelmiyor.

Elfler, soylu ailelerden gelin aramazlardı, çünkü bir saray mensubunun kızı, düğün gecesinde kocasını bıçaklayabilir, tıpkı köşeye sıkışan bir yılanın saldırması gibi. Hayır, elfler dağlarda ve tarlalarda kadınlar bulurlardı. Onları omuzlarına atar ve evlenmek için koşarlardı.

Benim lanetim, Arion için bu geleneğin bir versiyonu mu?

"Ben... Bilmiyorum. Bir akşam buluştuk, ben *bunu* teşvik edecek hiçbir şey yapmadım."

Kaşlarını çattı. "Buna gerek yoktu. Dünya insanlar için çıldırmış durumda ve elf sarayındaki kadınların sayısı azalıyor - ölüm veya kaçaklık nedeniyle - Arion'un korktuğundan eminim," diyor Mrath. "Askerler olmadan Elf İmparatorluğu'nun yeni bir üstünlüğünü vaat edemem. İnan bana, bunu zayıf bir pislik gibi hor görüyorum, ama bu kadar çok ırktan çocuk doğurabilecek tek kalanlar siz insanlarsınız."

Midem şiddetli bir şekilde kıvrılıyor. Ona yapamayacağımı söyleme dürtüsü dilimin ucunda—eşlik eden sihir olmadan yapamam.

"Onun çocuğunu doğuramam," diyorum beceriksizce.

Vann yanımda sertleşir, başını bana doğru çevirir, ama onun bakışlarına karşılık veremem.

Mrath başını eğdi, sesi sertleşti. "Sence bunun önemi var mı?"

Acı bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. Hâlâ bunun olduğuna inanamıyorum. Elf Kralı ile geçirdiğim zaman bir gece mi sürdü? Bana güzel dedi. Sadık. Ve...

Aniden, parçalar zihnimde birleşmeye başlar. Sanki bir yıl önceki festivalde onun yanına taşınmışım gibi. Dansı yeni bitirmiştik. Söylediği bir şey vardı, ama ben anlayamamıştım. O zamandan beri birkaç kez düşünmüştüm, ama şimdi aklıma geldi, şafak kadar net.

"Sana ihtiyacım olacağı bir zaman gelecek. Korkma, seni zarar görmeden yanıma getireceğim."

Tanrım. Ellerim uyuşuyor.

Diego'yu öldürdükten sonra, uyandığımda bir ses duydum.

"Hediyemi atmadığın için çok memnunum."

Bir hediye. *Hostia*. Bana üzerinde yılan olan bir taş vermişti. Lanetlendiğim gece o taş komodininin üzerinde duruyordu. Ve şimdi, fısıltıları, geçici vaatleri fark ediyorum — hepsi bunu işaret ediyor. Arion beni bir kukla gibi kontrol ediyor.

Vann, ellerimin titremesini fark etmiş olacak ki, uzanıp bileğimi tuttu. Küçük bir hareket ama bana tekrar konuşma gücü verdi.

"Benim için bu kadar çok savaşması mantıklı değil. Bu önemsiz bir şey. Krallıklar, benim ve rahminimden çok daha büyük şeyler için savaşmalı."

Mrath'ın bakışları keskinleşir. "Önemsiz mi?" diye tekrarlar. "Hayat vermek, hiçbir şeyin olmadığı bir yerde bir şey yaratmak... Bu önemsiz bir şey değil, kızım. Bu güçtür.

En çok aranan güçtür, çünkü bir erkeğin kendi başına elde edemeyeceği bir şeydir. Bir erkeğin soyu onunla birlikte sona ererse, o bir hiçtir."

Sözleri beni derinden etkiler. Söyledikleri mantıklıdır. Ama bu doğruysa, bu benim için ne anlama gelir?

"Sanırım haklı olabilirsin," diyorum, vicdanımı kemiren parçalar ve acılar olsa da. Asla iyileşmeyen küçük kesikler - başkalarının zahmetsizce yapabildiği bu şeyi ben kolayca yapamıyorsam, yerimin ne olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Mrath'ın yüzünde yavaşça bir kaş çatma yayılır. "O zaman bir sorunumuz var. Artık cadılarla arkadaşlık etmiyorum ve benim Enclave'imde hiç cadı yok."

Hayal kırıklığı içimi kaplar. O bilmiyorsa, ben ne yapacaktım? Tek planım bu muydu? Tek seçenek Kral Arion'a gitmek olabilir.

"Ama korkma. Mrath imdadına yetişecek," diye cevaplar ve birkaç elf kadın kıkırdar. "Cadılar hakkında son duyduğumda, Keder Denizi'ndeki küçük bir adaya çekilmişlerdi. Oraya ulaşmak için batıya gitmelisin. Orada bir şehir var, oradaki bağlantıma seni bulması için haber vereceğim. Seni cadıları görmeye götürecekler."

Yutkunuyorum, zihnim bunun anlamını düşünerek hızla çalışıyor. Başka bir yolculuk, bir süre daha evime dönemeyeceğim anlamına geliyor. Parşömenlerde, kahramanlar bu tür koşullarda çok uyumlu görünüyordlardı. Ama ben ağlamak istiyorum.

Bunun daha çabuk bitmesini istiyordum. Bütün olmak istiyordum.

Ağlamak yerine, çenemi kaldırıp soruyorum, "Ya adaya vardığımızda cadılar reddederse?"

Mrath sırttı. "O zaman ikna edici olmayı öğrenmelisin, küçük yakut."

İhmal edilmiş kadehinden uzun bir yudum alırken, neredeyse işini bitirdiğini düşünüyorum, ama kadehi dryadın tepsisine geri koyup şöyle diyor: "Bir tavsiye

—Shvathemar'dan olabildiğince uzak dur. Kardeşim sana karşı hiçbir hak iddia etmemeli; eğer bir çocuk sahibi olursa, benim taç için yaptığım teklif çok daha zor hale gelecektir."

Vann'a delici bir bakışla bakar. "Ve siz, Lord Vann — siz bir kral değilsiniz, ama onun kulağı sizde. Kralınıza, Devlerle savaştan hemen sonra Arion'u öldürmemiz gerektiğini söylediğimde ciddi dim.

daha fazla sabırlı olmayacağım, ne de diğer küçük iyiliklere *iyiliklerde bulunacak kadar cömert olmayacağım.*" Mrath tahtına geri oturur.

Keskin bir nefes verir, sonra kovma hareketi yapar. "Kardeşim seni lanetlediyse, daha fazla kalırsan nerede olduğunu bulabilir. Şimdi git. Halletmem gereken işler var ve sen benim halkımın kaynaklarını kullanıyorsun."

"*Bekle,*" diye bağırır Vann. "Krala benim için bir mesaj göndermen gerekiyor. Nereye gittiğimizi ve iyi olduğumuzu söyle."

Mrath gözlerini devirdi. "Ben haberci değilim." "Lütfen," diye yalvardı Vann.

Kadın iç çeker. "Hayır." Sonra parmağını bir kez şıklatır ve etrafındaki dünya karanlığa bürünür.

Bölüm 23

VANN

Kardeşlik Enklavı'nın dışındaki soğuk sabah havası cildimi ısıtıyor ve sis, eski ağaçların arasında kıvrılıyor.

"Yrelajd vol'chtu," diye enduar dilinde homurdanıyorum. *Lanet olsun bu karmaşaya.*

Kendimi lanet olası bir aptal gibi hissediyorum. Daniel'ın ona zarar verdiği teorime o kadar odaklanmışım ki, gerçek kötü adamın kim olduğunu fark edemedim.

Kral Arion.

Seni cahil piç.

Sonra Teo aklıma geliyor.

Tanrım, ona bir mesaj göndermek için bir yol bulmalıydım. Konuşan taşlar, lanet olası bir ses projektörü. *Herhangi bir şey.*

Beni asla affetmeyeceğinden korkuyorum.

Bir nefes daha alıp, Mrath'ın da enklavından gelişigüzel bir şekilde taşıdığı paketleri karıştırıyorum.

İkimiz de eşyalarımızın hala sağlam olduğundan emin olmalıyız. Arlet'e söylemek için ağzımı açtım, ama başımı kaldırıncaya durakladım.

Orada duruyordu. Morali bozuktu. Kollarını belinin üzerinde kavuşturmuştu. Soğuktan beril kırmızısına dönmüş burnundan nefesleri dışarı çıkıyordu.

Dikleşiyorum. Mrath ile olan konuşma umduğum kadar iyi geçmişti. İkimizi de sakatlamamıştı ve gerçek bir yönümüz vardı.

Ama yine de Arlet buraya daha erken eve dönme umuduyla gelmişti. Bu gecikti ve bu onu incitmiş olmalı.

Nefesimi içime çekerim. Özellikle de onun için.

Birkaç dakika daha geçer ve o ağaçlara bakarak yavaşça nefes alır.

Bu yeri terk etme ve her şeyi geride bırakma zamanı gelmişti. Bunun yerine, aramızdaki sessizliği ormanın düzenli ritmiyle dinledim.

"Firelocks," diye başlıyorum. "Üzgün müsün?"

Bana bakıyor, yüzünde hiçbir ifade yok ve keşke zihnimin bu hareketi ezberlemesini, onu yorumlamama ve okuma bana yardımcı olan bir düzine başka hareketle birlikte kataloglamasını engelleyebilseydim.

"Ben iyiyim," diye cevaplar, ama her kelimedden sonra dudaklarının aşağı doğru kıvrıldığını görüyorum.

"Sana yararlı cevaplar veremedikleri için üzgünüm. Lanetten kurtulmak istediğini biliyorum," diyorum. "Eve gitmek istediğini biliyorum."

Bana bakar ve dünya durur. Onun yanında aptal gibi davranıyordum.

"*Mutlu ol,*" demişti Adra bana binlerce rüyada. Ama bu oydu mu, yoksa sadece öbür dünyadan iletişim kurabilseydi söyleyeceği şeylerin benim tezahürü müydü?

Adra'dan ve birlikte yaşadığımız hayattan uzaklaşıp yeni bir hayata başlamak bir ihanet miydi, bilmiyorum.

Dişlerimle dudağımı ısırarak, bu gece uyumadan önce Adra'nın adını anarak dua etmeyi düşünüyorum.

Şimdi yapardım, ama Arlet sakın görünüşünün altında çöküyor gibi görünüyor. Birinin onu tutması gerekiyor, kucaklanmaya ihtiyacı var gibi görünüyor.

Biz arkadaşız.

Bu kadın benimle birlikte konseyde görev yapıyor. Seçtiğimiz aile sayesinde her etkinliğe katılıyor. Ona verdiğimden daha fazlasını hak ediyor.

Arkadaşlarımın her birini kucaklamıştım. Birçok kez.

Dikkatlice, kasıtlı olarak aramızdaki mesafeyi aşıyorum. Bu hareketimde hiç tereddüt yok. Şaşırtıcı bir şekilde, içimde hiçbir çatışma hissetmiyorum.

O andan itibaren, geriye bakmayacaktım. Ateşli silahlar her zaman benim dostum olacaktı.

Bana baktığında çenesi gerilir ve dudağı titrer. "Seni kucaklasam olur mu?" diye sorarım.

Çok üzgün olmalı, çünkü hemen başını sallar. Sonra son bir nefes alır, yüzü bozulur ve ben onu kollarıma alırım.

O inanılmaz derecede sıcaktı. Vücudu benimkine yapışır gibi eriyor, onu sıkıca sarıldığımda omuzlarındaki gerginlik çözülüyordu.

Onu sıkıca tutuyorum, kollarımla onu kendime sıkıca sarıyorum, sanki onu hayal kırıklığından koruyabilirmişim gibi.

Kollarımda küçük, beni tedirgin edecek kadar kırılgan. Elleri, ilk başta tereddütlü, tunikimin içine kıvrılır ve sanki bırakırsa kaybolacağımdan korkar gibi kumaşı sıkıca tutar.

Tatlı kokusu duyularımı dolduruyor, beni sakinleştiriyor. Göğsüme yaslanan ağırlığı hoşuma gidiyor.

"İyi günde, kötü günde, ben senin için buradayım."

Yüzünü koluma gömüyor ve kumaşın içinden nefesinin sıcaklığını hissediyorum.

Parmaklarım sırtında yukarı kayıyor ve boynunun kıvrımının hemen altında duruyor. İlk ben bırakmak istemiyorum, o istediği kadar kalabilir.

"Teşekkür ederim," diyor, ama sesi boğuk çıkıyor. "Bunu çok isterim."

Sırtını bir kez okşuyorum.

"Bu kadar yol gelip yolculuğun henüz bitmediğini öğrenmek kolay değil. Büyük Savaş sırasında, evimi bir daha göremeyeceğimden korktuğum günler oldu. Sanırım sen de benzer şekilde hissediyorsun," diye mırıldanıyorum. "Ama korkma, kaderlerimiz bu konuda birbirine bağlı ve ben görevimizden vazgeçmeyeceğim."

Gülüyor. Sesi sulu bir ses. "Bu oldukça iyiydi." Yanaklarım gülümsemeye yakın bir ifadeyle yukarı kalkıyor.

"Tekstil bilgisi, benim birçok yeteneğimden sadece biri."

Yine gülüyor ve sonra geri çekiliyor. "Gitme zamanı geldi, değil mi?"

Dudaklarımı sıkıştırarak başımı sallıyorum. "Merak etme, senin istediğin hızda gideceğiz."

"Güven vermek hoşuma gidiyor," demişti bir keresinde.

"Bu yolculuk boyunca gösterdiğin güç beni gerçekten etkiledi.

Hiç kimsenin korkularıyla bu kadar şiddetle mücadele ettiğini görmemiştim."

Şaşkın bir nefes verirken göğsü çöküyor. Bana baktığında, aç bir kadın görüyorum.

Bağlantı ve dokunmaya aç. Sonra yutar ve başka yere bakar.

"Peki ya Enduvida? Bu sorunu çabucak çözeceğimizi umuyordum, ama şimdi bu, herkesten daha fazla uzak kalacağımız anlamına geliyor. Lorepath, öğrencilerim," eldivenli elini gözlerinin üzerine koyar. "*Hostia puta*, battaniye yapmam lazım. İnsanların battaniyeye ihtiyacı var!"

Birinin zihninde isyan ve kalbinde atışların olduğunu duymak garip, ama duyuyorum.

"*Arlet*. Nehir bir günde dağı oyamaz, ama yeterince akarsu olursa, taş bile erir," diye mırıldanıyorum. "Tek söylediğim, birçok kişi tarafından taşındığında hiçbir yük çok ağır değildir ve şüphesiz, birçok kişi evimizin geleceğini şekillendirmek için hazır ve isteklidir. Yapılması gereken yapılacak. Dinlenmene izin var."

Bir an için boğazım sıkışır, sanki ona söylenen sözler benim için de geçerliymiş gibi. İkimiz de kendimizi paralamıştık. İkimizin de dikkatli olması gerekiyordu.

Bunun nasıl olabileceği garip.

Bana tuhaf bir bakış attı. "De'Rahn'ı mı okuyorsun?" Kaşlarım havaya kalktı. "Onu nereden tanıyorsun?"

De'Rahn, Altın Çağ'ın bir başka popüler şairidir. Ben askeri akademideyken popülerdi. Onunla hiç tanışmadım ama zaman zaman eserlerini beğenerek okurdum.

Dudaklarını büzüyor. "*Mi Cielo*, Enduvida'ya geldiğimden beri enduar edebiyatı okuyorum. Ve... sen böyle güzel sözleri kendi başına uydurmuş gibi görünmüyorsun."

Gözlerimi kısarım. "Ben mükemmel bir konuşmacıyım."

Bana inanmaz bir bakış attı, sonra alaycı bir şekilde, "Evet, mağaradaki tüm kristaller her hecenizde şarkı söylüyor." dedi.

Gülüyorum. "Affet beni, sadece kilitli kapılar ardında en iyi şekilde tadını çıkarabileceğin zevklerle dolu parşömenleri okuduğunu sanıyordum."

Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. Arlet bana baktı ve yatak başucunda bulduğum parşömenlerden birindeki bir sahne zihnimde canlandı.

"Nasıl..." Gözleri büyüdü. "Evime girdiğinde yatağımın başucundaki eşyaları mı karıştırdın?"

Gülümserim.

"İyi bir amaç içindi."

"Peki dostum, tavsiye istersen bana haber ver," diyor, ama utançtan yanakları daha da kızarıyor.

Sözsüz kalma sırası bende.

"Ruh halin daha iyi görünüyor. Önden gitmek ister misin?" diye soruyorum. "Sen gitsen daha iyi olur. Ben... yorgunum." Başını bana doğru eğiyor

sonra bir nefes daha alıp çantasını toplamaya başlar. Ben de aynısını yaparım. "Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sorar.

"Batı." Gülümsüyorum. "Ama aslında bilmiyorum. Bu bir macera." Dudaklarını ısıırıyor ve sırt çantasını omuzlarına takıyor.

"Biliyorsun, ben macera seven biri değilim."

Kaşlarını çatıyorum.

"Gerçekten mi? Her fırsatta macera peşinde koşacağını düşünürdüm."

Kafasını sallar. "Bir aile kurmak istediğimi biliyorsun. Evde olmak ve bir yuva kurmak hoşuma gidiyor."

Sonra yürümeye başlar.

"Bu, ara sıra kısa bir kaçışın tadını çıkaramayacağın anlamına gelmez," diye karşılık veriyorum.

Bana bakar, ama bir şey görüşünü engelliyor. "Belki." Sonra gözleri tekrar yüzüme düşer ve "Neden elfleri sevmiyorsun? Yakın tarihi bir kenara bırakırsak, onlara karşı rahatsızlığın... derinlere işlemiş gibi görünüyor."

"Onlardan nefret etmiyorum. Sadece çoğuna güvenmiyorum," diyorum ve dudağımı ısıırıyorum. "Halklarımız her zaman iyi geçinmemiştir. Onlar benim halkımın çoğunu öldürdü."

O küfür eder. "Siktir, özür dilerim. Bunu biliyordum. Büyük Savaş'tan önceki savaşta on binlerce kişiyi öldürdüklerini okumuştum. Hatırlamalıydım."

"Kitaplar her zaman yardımcı olamaz," diye karşılık verdim. "Ve inan ya da inanma, Arion'un babası daha da kötüydü. Yine de, Mrath gibi kibirli davranışları var. Yarı kanlı Thorne bile dayanılmaz."

Kaşlarını çatıp bana bakar. "Onu seviyorum. Bence ilginç ve açık birisi. Ara sıra Ulla'ya yardım ediyor. Çok tatlı."

Dişlerini sıkıp homurdanırım. Onun hakkında sevmediğim bir şey var.

Sadece botlarımızın nemli yapraklar ve budaklı kökler üzerinde çıkardığı sesler ile bozulan sessizliğe geri dönüyoruz.

Sabahın erken saatleri öğleden sonraya dönerken, bu sessizlik devam eder ve arkamızda kalan enklavin son kalıntılarını yutan devasa Yaşlı Ağaçları izleriz.

Ne kadar ilerlersek, orman o kadar yoğunlaşıyor, dalların arasında zayıf bir şekilde süzülen güneş ışığıyla tepedeki gölgelik kararıyor.

Daha fazla konuşma bekliyorum, ama o başka bir şey söylemiyor.

"Farklı hissediyor musun?" diye soruyorum sonunda, bir ses duyduğunu söylediğini hatırlayarak. Sanırım bana bunu söylemeye çalışmıştı.

Daha iyi dinlemem gerekiyordu.

Sonunda başını hafifçe çevirip gözlerime bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sesin ilerlemeni istediğini söylemiştin. Shvathemar'a doğru," diye hatırlatıyorum. "Eğer farklı bir yol izliyorsak, sence yine de..."

"Şu anda duymuyorum," diye hemen araya girer, ama sesindeki gerginlik beni tedirgin eder. Önce gözlerini kaçırır, keskin bir nefes verir.

Rahatsızlık içime yerleşse de başımı sallarım. Aniden yürümeyi bırakır ve ben gerilirim. Ama korkmuş görünmüyor. Bunun yerine, çenesini sıkıp omuzlarını dikleştirerek, sanki hoş olmayan bir şeye hazırlanıyormuş gibi bana döner.

"Beni bağlamalısın," diyor, bıçak gibi keskin bir sesle. "Bu gece, uyumaya hazırlanırken."

Onu incelerim, sözünü geri almasını ya da en azından korkmuş görünmesini beklerim. Ama o kararlı durur, benim kabul etmemi bekler.

Nefes verip başımı salladım. "Bu akıllıca."

"Hoşuma gitmiyor," diye itiraf ediyor. "Ama kesin olarak öğrenene kadar... bu en güvenli seçenek."

Bu saygılı bir davranıştı. Akıllıca bir davranıştı. Özverili bir davranıştı. Arlet'ten daha azını beklemiyordum.

Bu yüzden, zihnimde dolaşan ipler ve yaralar hakkında hiçbir soru sormadan, sessizliğimle onun seçimini onurlandırdım.

Dağın eteğine vardığımızda, uzun uzun inceledi ve yüzünü buruşturdu.

"Peki, hadi başlayalım," diye mırıldanır insan dilinde ve yola çıkar. yola koyuldu.

Gözlerim onu takip ediyor. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ayakları muhtemelen ağrıyor ve eklemleri acıyor olmalı, ama o tereddüt etmiyor — sessiz, kararlı bir azimle ilerliyor. Bu anda onu çok net görüyorum.

Her korkuyla yüzleşiyor ve imkansız gibi görünen zorlukların üstesinden geliyor.

Onun arkasından gidiyorum, onun hakkında sahip olduğum tüm olumsuz düşüncelerden pişmanlık duyuyorum.

.

Bir gün süren tırmanışın ardından, ağaçların arasından esen keskin rüzgara rağmen ikimiz de terlemiş durumdayız.

"Baharın sıcak olması gerektiğini sanıyordum," diye şikayet ediyor. "Zlosa'da dört mevsim vardı."

Omuzlarımı silkiyorum. "Dağlar her zaman vadilerden veya tepelerden daha soğuktur. Buzlu yerlere dikkat etmeliyiz."

Uzun ve yavaş bir nefes verir, nefesi soğuk havada küçük bulutlar oluşturur. "Harika. Bizi öldürmeye çalışan başka bir şey daha."

Rüzgar yön değiştirir, nemli toprak ve çam kokusunu taşır.

Gece çöküyor ve gökyüzü mor ve gri tonlarına bürünüyor. Kamp kuruyoruz, çadırı kuruyoruz ve Enduvida'dan getirdiğimiz kurutulmuş et ve konserve mantarları kaynatarak küçük bir ziyafet hazırlıyoruz.

O yemek yemeyi ilk bitirir.

Ona bakıyorum, eldivenlerini sürekli düzeltmesini izliyorum. Endişeli.

Yemeğimi bitirip tabağımı temizledikten sonra, çantamdaki uzun ipi çıkarırım. Parmaklarımın arasında tutarken midem burkulur. Onun yatak örtüsünü alıp ağaca sererim, üstüne bir battaniye koyarım.

Yer hazırlandıktan sonra "Zamanı geldi" diye mırıldanıyorum.

Arlet itaat eder ve ben bileklerine düğümler atmaya başlarım. O acı içinde kıvrılır. Onun acısı, benim sessiz kalmamı imkansız hale getirir.

Belki şimdi...

"Neden bağlanmaktan hoşlanmadığını bana söyler misin?" diye bir kez daha soruyorum.

Hareketsiz kalır, beni reddetmeye hazırlanır.

"Birbirimize güvendiğimizi unutma. Dürüstlüğüne, bilmek istediğin her şeyi anlatarak karşılık vereceğim."

"Ama neden bilmek için ısrar ediyorsun?" diye soruyor.

"Seni bulduğumuz ilk gece, seni tekrar bağlamamamı istemiştin ama ben ilk kez böyle bir şey yapıyordum."

Sonunda konuşmaya başladığında, sesi eskisinden daha sessizdir, sanki sesini sabit tutmak için mücadele ediyormuş gibi.

"Ben... Tanrılar, bu çok aşağılayıcı. Ve üzücü," diye başlar.

İpi sallanmaya bırakıyorum, sonra koluna nazikçe dokunuyorum ve birbirimizi görebileceğimiz şekilde hareket ediyorum. Sıcak kahverengi gözleri yüzümü inceliyor.

"Ne?" diye sorarım, iplerle bağlanmanın aşağılayıcı olabileceği tüm durumları düşünerek.

"Üreme kafeslerini biliyorsun, değil mi?" diye sorar.

Başımı sallarım. Devler insanları mal gibi görürlerdi, her nesilde yeterli işçi olması için kadınları diğer erkek kölelerle birlikte korkunç koşullara maruz bırakırlardı.

"Peki. Evimin önünde gördüğün adam, Daniel, benimle birlikte büyümüştü. O benim ilk aşkımdı. Bizi üreme kafeslerine birlikte yerleştirdiler," diyor ve derin bir nefes almak için duraklıyor. "Başarılı olduğumuzda, çocuğu büyütmemiz için bize bir ev verdiler."

Donup kalırım. Bu demek oluyordu ki... Arlet... hamileydi.

Bana bakmıyor, gözleri önündeki ağaçların çizgisine sabitlenmiş.

Belli ki artık bir oğlu ya da kızı yok. Ne oldu?

"Kanlı detayları anlatmayacağım, ama tüm bunların arasına iplere olan korku girdi," diyor yumuşak bir sesle.

Yumruğumu sıkıyorum. Onu rahat bırakmalı ve acıyı yeniden yaşamasına zorlamamalıyım.

Ama dudaklarını ısıırıyor ve konuşmaya devam etmek istermiş gibi bana bakıyor.

"Eğer anlatmak istersen, bilmek isterim," diyorum. "Kanlı şeylerden korkmuyorum."

Cam gibi gözleri gökyüzüne bakar ve gözlerini kırpar. Tanrılar, kendini ifade etmede çok iyiydi. Onu kıskanıyordum.

"Herkes Daniel'ı severdi," diyor yavaşça. "O benim gençliğimin çekici haylazıydı; neşeli, cana yakın ve içkiyi seven biriydi. Bir akşam, tarlada yorucu bir günün ardından, arkadaşlarıyla bir gece geçirmek istedi. Ben hiç eğlenceleri sevmem, hele hamile ve kendimi iyi hissetmediğim zamanlarda daha da az. Ona kalıp evimizin işlerine yardım etmesini istedim."

Yüzündeki ifadeyi biliyorum — incinmişlikle karışık sessiz bir kabullenme. Onu o gecenin anısından korumak için can atıyorum.

Devam ediyor: "Daniel hayır cevabını duymaktan hoşlanmazdı. Bunu ilk olarak küçük anlarda fark etmiştim. Mesela, ona ayakkabılarını yatağımızın üzerine bırakmamasını söylediğimde, o bunu yapardı. Aptalca şeyler."

Derin bir nefes alıyor.

"Ama o gece farklıydı, onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Hamilelik benim için kolay geçmiyordu ve o, onu gereğinden fazla evde tuttuğumu düşünüyordu

Ben yine kalması için ısrar ettiğimde, sanki bir mum söndürülmüş gibi oldu. Değişti.”

Dişlerimi sıkıyorum.

Sonra zorlukla yutar, gözleri uzaklaşır. "Öfkesiyle beni bağladı. Acıdan bağırınca, dramatik davrandığımı söyledi ve bağların beni bir yerde tutarak dinlenmeme yardımcı olacağını iddia etti."

Aramızda soğuk bir sessizlik hakim olur. Elini nazikçe sıkarak, "*Ben buradayım*" diyen bir dokunuşla onu rahatlatmaya çalışırım.

"Bazen," diye mırıldanır, "o korkunç geceyi düşündüğümde, onun o kadar sarhoş olduğunu ve delilik yüzünden muhakeme yeteneğini kaybettiğini düşünmek istiyorum. Çünkü aksi takdirde, o isteyerek..." Sesi titrer ve içimi koruma duygusu kaplar.

Ona doğru eğilip, onu tekrar kucaklarım. Sessizlikte, ona bir daha böyle bir acı yaşatmayacağıma yemin ederim.

Endü bunu duymuş olmalı ki, omzuma hafif, tanrısal bir dokunuş yapar.

"Hamileliğimin yarısına gelmiştim," diyor. "Güzel bir karnım ve el örgüsü giysilerle dolu bir çekmecem vardı. Ve ben..." Zorlukla yutkunuyor, bağlı ellerini arkasına götürüyor. "Kıvranamıyordum. Bir şey ters gidiyordu ve hareket edemiyordum. Çok korkmuştum. O eve geldiğinde, kendi kanımın içinde yatıyordum."

Bana bakar, yüzü kızarmış, gözleri parlak.

"Bir kızdı. Bir kızım vardı," sesi kırılır ve gözyaşları yanaklarından süzülür. "Vann, bu iş bitmeden önce kaçarsam. *Öldürülürsem*, beni hafif giysilerle göm. Rahat giysiler. Bir sonraki hayatta uyanırsam, onu bulabilmek istiyorum. İyi bir anne olmak istiyorum."

"Arlet..." diyorum. Öfke göğsümde yükseliyor ve sanki onun acısının bir parçasını ödünç alıp kalbimin yerine koyuyordum gibi hissediyorum. Kalp olması gerektiği gibi atıyor ve nabız atıyor. Öfkemi körüklüyor.

Firelocks, *Arlet*, ihanete uğramış ve en çok istediği şeyi kaybetmişti.

Tanrılar, bunu anlamadığımı sanmıyorum.

Ona ilk kez anlatmasını istediğimde, bir anlaşma yapmıştım. Bağlayıcı olmayan dürüstlük.

Şimdi ellerim bileklerindeki ipi buluyor ve düğümü çözmeye başlıyorum.

"O kadar kızgındı ki beni evden kovdu. Hemen bir şifacıya gitmedim ve gittiğimde yara izi oluştuğunu ve bir daha hamile kalamayacağımı söylediler

."

Onun kilidinin daha fazla parçası önümde yerine oturdu ve ipi çektim.

Çiftleşme Töreni için hazırlanırken, bir aile istediğini söylemişti.

Siktir. O sözlerin arkasında ne kadar acı saklıydı?

Estela'nın iki çocuğu olurken kendisinin hiç çocuğu olmaması nasıl bir duyguydu? Onlarca çift çiftleşirken, o lanetlenmiş bir şekilde evine dönmek nasıl bir duyguydu?

Bana yaslanıyor, elleri gömleğimi kavlıyor ve konuşmaya devam ediyor. Onu durdurmak istemiyorum. Ruhunun daha fazla parçasını toplamak istiyorum.

Ellerine bakıyor, bağlanmamış.

Yüzünü tutup, akan gözyaşlarını sildim.

"Arlet, bu aşağılayıcı bir şey değildi. Sana güvendiğin biri tarafından aşağılanmıştın," diye ısrar ediyorum.

Bana bakar. Gözleri savunmamı delip geçer.

"Daniel bunu yaptığı için üzgündü bence. Ama çocukları olanlara kendi küçük evleri verilmişti. Diğer erkeklerle birlikte barakaya tıklamak istemiyordu ve benim yüzümden hissettiği utancı kaldıramıyordu. Beni kovduktan sonra başka birini buldu. Onu görmezden gelmeye çalıştım. Yıllar sonra ilk kez Enduvida'da konuştuk."

Nefesim ciğerlerimi yakıyor.

"Firelocks. O omurgasız, kendini beğenmiş zavallı, kendi değersiz boğazına zincirlenmiş olsa bile bir hayatın ağırlığını bilmez. O bir erkek değil, dünyadaki çürümüş bir leke, nefes almaya layık bir şey gibi davranan bir sülük." Donmuş duygular çok hızlı, çok çabuk içimden geçiyor, ama onu sıkıca tutuyorum ve *o da beni tutuyor*.

Bu gece duygularımı aşırı kullanmanın bedelini ödeyecektim. Dikkatli olmazsam, yakında hareket edemeyecektim.

"Onu kapının önünde gördüğümde bunu bilseydim, onu öldürürdüm."

Çenesi gevşer. Yüzümü inceler, sanki ayın varlığını ben söylemişim gibi, sahte olmayan bir umutla bana bakar.

"Lütfen bana acıma," diyor aniden, ifadesi değişiyor. "Hayatımı seviyorum. Kim olduğumu seviyorum. Sadece... Arion'un benden çocuk istemesi derin yaraları yeniden açtı."

Sonra benden gözlerini ayırır, yüzünde yorgun ama kararlı bir ifade vardır. "Bana, sana söylersem bağlanmam gerekmeyeceğini söylediğini biliyorum, ama ben... bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Artık beni çok rahatsız etmiyor."

Çenemi sıkıyorum ve kendimi başımı sallamaya zorluyorum.

"Dikkatli olacağım." O da başını sallıyor, ama ellerinin titrediğini görüyorum.

Halatı alıp en yakın ağaca doladım. Bu sefer onu oturur halde bıraktım.

Ezici bir ağırlık uzuvlarıma baskı yapıyor ve yakıcı bir soğuk cildimi kaplıyor. Pişmanlığım geri geliyor.

Sonra sağ ayağım uyuşmaya başlar.

Siktir, ellerimi hissedememem çok uzun sürmez. Görüşüm bulanıklaşır, siyah bir don görüş alanımın kenarlarına sızar.

Şimdi olmaz.

Dünya eğiliyor ve vücudum itaat etmiyor. Yere düşmeden önce uzanmam gerekiyor.

Arlet tam zamanında dönüp benim sallandığımı görüyor. Gözleri endişeyle büyülüyor. "Vann?"

Cevap veremiyorum. Boğazım buz gibi. Nefesim buz gibi.

Parmaklarım seğiriyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, ağaçların arasından bir ışık noktasına daralıyor.

Arlet endişeyle başka bir şey daha söylüyor.

"Uyumam... lazım," dişlerimi sıkarak, her kelime boğazımı bıçak gibi keserken, zorlukla söylüyorum.

Dudakları tartışmak ister gibi açılır, ama kendimi ona iyi geceler dilediğimi duyarım.

Ona bakmam, gövdeye güvenli bir şekilde yaslandığından emin olmam gerekiyor, ama bunun yerine çadıra doğru sendeleyerek yürüyorum ve vücudum beni tamamen reddetmeden önce zar zor yere uzanabiliyorum.

Bölüm 24

ARLET'İN LANETİ

Uyandığımda yine hedefimizden çok uzak olduğumuzu fark edince sinirleniyorum. Görevim beni buraya getirmemeliydi.

Dağlar ve seyrekleşen bir ormanla çevriliyim. Hava soğuk ve bu soğukluk, ellerimi ve parmaklarımı kaplayan sıcak, yapışkan kurt kanıyla ancak giderilebiliyor.

Bacaklarım birbiri ardına vuruyor. Soğuk beni ısıırıyor ve kan kuruyor, ama rahatsızlıktan daha güçlü bir şey var: koşma ihtiyacı ve açlık.

Doğru yönde attığım her adım, omurgamda küçük bir heyecan dalgası yaratıyor. Ama sonra rüzgârla dilime bir şey ulaşıyor.

"Yardım gönderdim, korkma küçük çiçek."

İlk ses geri geliyor. Yavaşlıyorum ve diğerlerinin kokusu burnuma ulaşıyor —elfler.

Ama neden? Daha derin, kadim ses soruyor. Onlar engel. Onlara ihtiyacım var.

Kaşlarımı çatıyorum, kimi takip edeceğimi bilemiyorum.

Onlar yoluna çıkıyor. Onları ez, sonra sese ulaşıp görevi tamamlayabilirsin.

"Onları öldüremem," diye fısıldarım, ağzım sulansa da. "Silahım yok."

İçimdeki derin, ikinci ses kıkırdar.

Silaha ihtiyacın yok. Sana göstereyim.

Parmaklarım yumruk haline gelir ve kan dökme arzusu içimde yükselirken dişlerimi gıcırdatırım. Başkalarının canını almak, parçalamak, yırtmak için duyduğum bu ihtiyaç bana tanıdık gelir. Bacaklarım buna tepki gösterir ve beni koşturmaya iter.

Beş elf dağın eteğinde duruyor. Üçü kılıç, ikisi yay tutuyor.

Hepsi aynı parlak, doğal olmayan yüz hatlarına sahip. Korkmam gerekirdi, ama korkmuyorum.

"Küçük çiçek, bekle," diyor ilk ses. *"Onlar dostlar. Onlarla git!"*

Bunun yerine, içimde öfke yükselir ve şiddetli bir hareketle saldırırım. Kolum bir kırbaç gibi vurur ve hiçbir tepki vermeden bir elf düşer. Ellerim boğazını acımasızca kavrar. Nefes borusu çöker ve boynundan bir parça koparırım. Kan, sıcak ve yoğun bir şekilde karın üzerine sıçrar.

Kalan elfler donup kalır, gözleri şoktan büyümüştür. Kan kokusu açlığını giderir ve onlardan yayılan korkuyu hissedebiliyorum. Onlar tereddüt eder, ama ben etmem.

Tekrar saldırırım, ama bu elf beni yakalar. Düşünmeye vakti olmadan onu iterim, ama o bırakmaz.

Kükreirim, sesim vücudumun içinde şiddetli bir fırtına gibidir, ama elf pes etmez. Beni yere iter ve bir bıçak çıkarır.

Bıçak boğazıma dayandı.

"Kıpırdama," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Yakıcı bir acı içimi kaplar.

"Kralın emirlerini yerine getir, insan," diyor elf acımasız bir kesinlikle.

Kıvraniyorum. Elf'in sırtışı genişliyor, ama uzun sürmüyor.

Güm, güm, güm.

Yer titrer. Tanıdık, güçlü bir güç ağaçların arasından geçer. Tamamen geri çekilmeden önce onu görebilecek kadar görüşüm netleşir.

Onu tanıyorum. Vann.

Tamamen bilincime geri döndüğümde, kendimi bir elf tarafından yere bastırılmış halde buluyorum. Ama Kral Arion'un askeri bana bakmıyor.

Hayır, Vann dağdan aşağı koşarken yukarıya bakıyor. Vann bir kayadan atlayarak kükrer, satırını yüksekte kaldırır, bakışları karanlık ve şiddetlidir. Kuyruğu arkasında çırpınır, sanki iradesinin canlı bir uzantısı gibi havayı keser ve ağır bir gürültüyle yere inerken dengede kalmasına yardımcı olur.

Boğazıma bıçak dayayan elf hırsla bağırır. Sonra beni düzgün bir şekilde ayağa kaldırır. "Gitmeliyiz!" der ve beni hareket ettirmeye çalışır.

Ama beni daha fazla çekmeden, ilk elf kılıcını kaldırır. Vann hızlıdır, satırı havayı ölümcül bir hassasiyetle keser. Kuyruğu arkasında sallanır, aşağı doğru keserken duruşunu sabitler ve elf'in göğsünü tek bir temiz vuruşla ikiye ayırır. Kan fışkırır ve elf toprağa yığılır. Vann durmaz.

Nefes almaya bile fırsat bulamadan, ikinci elf Vann'a yayını doğrultur. Ama Vann çok hızlıdır. Bıçağını aşağı doğru savurur ve elf'in kolunu keser. Kuyruğu kırbaç gibi hareket eder ve akıcı bir hızla dönmesine yardımcı olur, bıçağı elf'in göğsüne derinlemesine saplar.

Üçüncü elf yayını kaldırır ve tam tepki vermek için çok geç olduğunu düşündüğüm anda, bir ok fırlatır. Ok, Vann'ın omzuna isabet eder ve onu geriye doğru iter. Vann sendeler, ama kuyruğu tekrar dışarı fırlar ve onu ileri iter.

Nefesim kesilir ve beni esir alan elf beni tekrar çeker, koşmaya zorlar.

Topuklarımı yere çakıp, arkadaşımın kükremesini izlerim. Vann, vahşi bir kükremeye omzundaki oku çıkarır. Yaradan kan akar ve Fuegorra göğsünde canlanır. Kumaştan parlayacak kadar parlaktır ve açıkta kalan eti birbirine yapıştırır.

Elinde okla Vann saldırır. Tek bir acımasız hareketle, okun sapını doğrudan elf'in yüzüne saplar. Ucu kafatasına batır ve elf, yere düşmeden önce cansız bir şekilde yere yığılır.

Son elf, beni çeken elf, hızlı tepki gösterir ve sanki beni taşıyacakmış gibi beni kollarına alır. Hareketi fark edecek zamanım bile olmadan, havayı kesen metalin keskin sesini duyarım. Vann oradadır, satırı parıldamaktadır ve tek bir akıcı hareketle elf'in kafasını keser.

Ben irkilirim, ama Vann'ın vuruşu o kadar isabetlidir ki beni tamamen ıskalar. Adamın kafası mide bulandırıcı bir sesle yere düşer ve vücudu altımda yere yığılır.

Ben zarar görmedim ama Vann hemen beni kollarına alır, sanki hiçbir şey olmamış gibi beni zahmetsizce kaldırır. Adrenalin patlaması kalbimin çarpmasına neden olur.

Vann'ın satırı yere düşer ve açıklık sessizliğe bürünür. Nefesi ağırdır ve Fuegorra'sı hala parıldamaktadır, ancak omzundaki yara çoktan kapanmıştır. Okun olduğu yerde soluk mavi bir yara izi kalmıştır.

Gözleri benimkilerle buluşur ve hak etmediğim ama çaresizce ihtiyacım olan bir güven verici bakış atar. Sonra beni kendine çeker. O kadar sıkı ki, beni neredeyse bir arada tutuyor.

Şu anda tam olarak gökyüzünün renginde. Muhteşem görünüyor.

"İyi misin?" diye soruyor. "Uyandığımda yoktun. Yapamadım... Kahretsin, seni bulduğuma çok sevindim."

Hala nefesim kesik ve ellerim uyuşmuş halde başımı sallıyorum, ama o sanki parçalanmış gibi görünüyor.

"Ben iyiyim. Buradayım," diyorum. "Güvendeyim. Seninle birlikteyken güvendeyim." Dudaklarını başımın üstüne bastırıyor.

Hareketi sert. "*Her zaman.*"

Bu söz üzerine gözlerimi kapatıp ona yaslanıyorum. Bir süre daha öyle kalıyoruz.

Sonra sessizliği bozuyorum. "Arion yine benimle konuştu. Lanet beni bir kurdu öldürmeye zorladı. Sonra elflerle karşılaşana kadar yürümemi sağladı. Beni almaya çalıştılar ama onlardan hoşlanmıyorum. O..." Nefesim kesiliyor. "O adama ne yaptığımı gördün mü?"

"Yapman gerekeni yaptın."

"Bundan nefret ediyorum," diye hıçkırırım.

"Merak etme. Bunu durduracağız," diye mırıldanır

Vann. Bu sözler beni derinden etkiler.

"Başka biri gelmeden buradan gitmeliyiz. Ama önce cesetlerle ilgilenmeliyim."

Gözlerimi kapatırım. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Beni bir ağacın yanına götürür, ama sonra tereddüt eder. Yüzümde bakışlarını hissedebiliyorum. Kollarını bana daha sıkı sarar ve onda bir değişiklik hissedirim — pratiklikten daha derin, daha hassas bir şeye doğru bir değişim. Hemen konuşmaz.

Ama sonra şöyle diyor: "Seni bırakabileceğimi sanmıyorum.

Böyle değil." Gözlerimi kırpyorum. Sözleri beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor.

"Sorun yok, ben buradayım." Kirli kollarımı boynuna doladım. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni bir tarafa kaydırıldı, sonra kuyruğuyla bacaklarımı sabitledi.

"Kan görmek istemiyorsan gözlerini kapat," diye fısıldadı. "Ben iyiyim," diye cevap verdim.

Cesetlerin yanına giderken başka bir şey söylemez.

Korkunç bir manzara. Kızıl sıvı ve parçalar yere dağılmış, ama o bakışlarını kaçırmıyor. Hızla her bir elfi dikkatle inceliyor, duruşu sertleşiyor ve neredeyse... saygıyla hareket ediyor.

Öldürdüğü ilk elfin yanına diz çöküyor ve cesette silah veya malzeme olup olmadığını kontrol etmeye başlıyor. Verimli bir şekilde hareket ediyor ve daha sonra bizim için değerli olabilecek her şeyi alıyor.

Sonra, dikkatli bir dokunuşla, elfin gözlerini kapatır ve kendi dilinde bir şeyler mırıldanır — anlamadığım bir şey, ama dua gibi geliyor.

"Ölüler için dua eder misin?" diye soruyorum, beklediğim cevaptan emin olmadan. Vann başını yana eğiyor.

"Bir bakıma. Kralına hizmet ederken öldüler ve bunun için onları suçlayamam."

"Ama Arion düşman," diye itiraz ediyorum. "Bu adamlar seni öldürmeye ve beni ona götürmeye çalıştılar."

Yüzü gerilir, gözleri bir anlığına kararır. "Evet. Ve hatalıydılar, bu da eylemlerinin sonuçlarını haklı kılıyor. Ama onlar kötü değillerdi, bazılarının düşündüğü gibi değil. Onlar da bizim gibi sıradan insanlar. Zavallı bir hükümdarın tebaası, kendilerinden çok daha büyük bir mekanizmanın içinde sıkışıp kalmışlar. İşlerinin dışında aileleri ve hayatları var." Sesi yumuşar. "Aileleri, cesetlerine saygı gösterilmesini takdir ederlerdi."

Onun konuşma tarzı karşısında şaşkınlıkla duraksıyorum. Bana savaşın asla siyah ve beyaz olmadığını, savaştığımız insanları sadece canavarlara indirgeyemeyeceğimizi hatırlatıyor.

Bir an düşünür, ama sözleri havada asılı kalır. "Ben de bir zamanlar onlardan biriydim. Teo'Lihk'in yönetimi altında, Büyük Savaş sırasında. Güvensizlik, şiddet ve hayatta kalma mücadelesinin olduğu bir dönemde büyüdüm. Bu yüzden asker oldum. En tepede biri varsa, kuralları o belirler — olumsuz fikirleri, takipçilerini gaza getiren hikayeleri. Çoğu insan bunları sorgulamadan kabul eder. Peki sonra ne olur?"

Gözlerini kaçırır.

"Tekrar söylüyorum, eylemlerimizden sorumlu olmadığımızı söylemiyorum, ancak kötü liderlerin zehirli bir toplumun kökü olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Şiddet ve savaşı besleyen ortamı yaratanlar onlardır."

Sesi alçalıyor ve düşüncelerinin aramızdaki boşlukta dönüp durduğunu hissedebiliyorum. "Belki bir gün benden daha büyük bir güç onlara dersini verecektir, ben elimden geleni yaptım."

Vann daha dik durur, duruşu tanıdık sakinliğine geri döner, ama gözleri uzak, düşünceli kalır. "İkimiz de onları öldürmekten zevk almıyoruz, bu açıdan birbirimize benziyoruz, ama bunun gerekliliğini anladım. Onlar bir tehditti ve yapmamız gereken şey buydu, *benim* yapmam gereken şey buydu."

Eylemleri, onun nasıl bir adam olduğunu açıkça gösteriyor: en acımasız anlarda bile onurlu.

Kendimi ona çekildiğimi hissediyorum. Şiddetin ağırlığı hala üzerimde, ama onun varlığı bana garip bir huzur veriyor.

Sadece bir arkadaş gibi değil. *Bir ortak* gibi.

"Öldürdüğün adamın gözlerini kapatmak ister misin?" diye sorar Vann.

Bilmiyorum.

"Yardıma olabilir."

Bir dakika kadar düşünürüm ve sonra başımı sallarım. Beni yere indirir ve ben boğazı kesilmiş elfe yaklaşırım.

Tanrım, bakmak çok acı verici. Gözlerimi kapatıp diz çöküyorum.

Yakından bakınca manzara daha iyi olmuyor ve elimi uzatıp nazıkçe göz kapaklarını aşağı çekiyorum.

Vann'a bakarım. "Şimdi ne yapacağım?"

Dudaklarını sıkıca kapatır. "Şimdi ona öbür dünyada iyi dileklerini ilet."

Biraz zamanımı aldı, ama yaptım. Nedense, bu sözleri söylerken sanki rüzgar içimden geçiyormuş gibi hissettim.

Değiştigimi hissediyorum. Daha hafif.

Bitirdiğimde, titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum.

Boğazımı temizledim. Sonra, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi, sözler enduar dilinde ağızımdan döküldü: "*Veyán dorath vel thun.*"

Bana öğrettiğin için teşekkür ederim.

Vann'ın bakışları dudaklarıma kayıyor ve eski dilin serbestçe konuşulduğunu duymayı özlüp özlemediğini merak ediyorum. Uzun bir günün ardından, kendi dilim olmayan bir dili konuştuğundan sonra eve dönmenin ve yumuşak yastıklar gibi tanıdık cümlelere yerleşmenin verdiği rahatlığı hatırlıyorum.

Belki bu konuda da birbirimize benziyoruz.

Beni izlerken boğazı sıkışır ve yutar. "Dün gece uyuduğum için beni affet," der, sesi alçaktır.

Sonra beni tekrar kucağına alır.

Kafamı sallayıp kollarına sokuluyorum. "Dinlenmene izin var."

Homurdanır. Sonra, "Yola devam edebilmek için kampa geri dönmeliyiz. Şimdilik seni taşıyabilirim, merak etme" der.

Başka bir şey söylemeden ayağa kalkar.

Direnış göstermiyorum. Vücudum ağır, az önce yaşadıklarımızdan dolayı uzuvlarım ağrıyor. O bizi kampa doğru yürümeye başlarken başımı göğsüne yaslıyorum.

Garip, diye düşünüyorum. Kalbini çok iyi duyamıyorum. Ama bu anın tadını çıkarmaya karar veriyorum. Devam etmemiz gerekiyor.

Arion beni yanında istiyor ve bunun asla olmaması için iyileşmem gerekiyor.

Normalde panik yapardım, ama şu anda uzun zamandır hissetmediğim garip bir güvenlik hissi duyuyorum. Bana karşı genellikle acımasız olan bu dünyada, o nadir bulunan bir şey: hem fırtına hem de sükunet olan biri.

Bölüm 25

ARLET

Çadırı topladıktan sonra aceleyle yola koyulduk.

Arazi engebeli hale geliyor, her adımda eğim dikleşiyor ve bazı yerlerde yol bir kişinin geçebileceği kadar geniş.

Vann'dan beni indirmesi rica ediyorum, çünkü bedenimin zorlayabileceğini biliyorum. Beni taşıyarak yürümek için bir yol bulmaya çalışmak sadece bizi yavaşlatır.

Arion ve adamlarından uzaklaşmak istiyorum.

Uzun sürmeden yüksek bir geçit buluyoruz — dağları kesen pürüzlü bir yara izi, ağzı açık ve öğleden sonra güneşinin ışığını yutuyor.

"Oradan geçelim mi?" diye soruyorum, her iki yanında gevşek çakıllarla kaplı dik yamaçlara bakarak.

Vann başını sallar. "İçinden geçeceğiz. Daha hızlı olur, bu da seni memnun eder."

Dudaklarımı ısırıyorum ama hiçbir şey söylemeden onu içeriye takip ediyorum. Burası hayal ettiğimden daha kötü.

Hava ince ve her nefes ciğerlerimde keskin bir acı bırakıyor. Yol tehlikeli. Dar. Her adımımızda gevşek kayalar ayaklarımızın altında kayıyor, bazıları derin çatlaklara yuvarlanıyor. Onların yere çarptığını duymadan önce kayboluyorlar.

Rüzgar geçitten uğulduyor, yüksek taş duvarların arasından esiyor, paltomu çekiyor ve saçlarımı yüzüme savuruyor. İlerledikçe, hava daha da kararıyor. Gölgeleer yol boyunca uzun ve ürkütücü bir şekilde uzanıyor ve rüzgarın sesi sadece ara sıra uzaktan gelen çatırtı sesleriyle kesiliyor.

Kendimi yürümeye zorluyorum, dengemi sağlamak için ellerimle taş duvara dokunuyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Soğuk kemiklerime işliyor ve kaslarımdaki gerginlik her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Vann, değişen zeminden etkilenmeden emin adımlarla önümde ilerliyor. Gümüş rengi saçları, koyu renkli taşlarla keskin bir kontrast oluşturuyor. Ben de buna, onun hareketlerinin sabit ritmine odaklanarak, ilerlerken kendimi topraklamak için bunu kullanıyorum.

Bir çığlık sessizliği bozar.

Tiz, çaresiz bir çığlık. Ve taşlardan yankılanarak dar geçitte sekip duruyor. Okulda yeterince zaman geçirdim, bir düzine farklı çığlık türünü ayırt edebiliyorum.

Bu bir çocuk ve tehlikede.

Kalbim gırtlığma kadar çıkıyor. Sırt çantamı yere atıyorum, düşünmüyorum, sadece koşuyorum.

"Arlet!" Vann'ın sesi arkamdan seslenir, ama ben çoktan hareket etmişimdir. Ayaklarım düz olmayan zemine vurur ve sesin geldiği yere doğru koşarken nefesim kesik kesik olur.

Yolun keskin bir virajını dönerken, içimi daha da büyük bir korku kapladı. Hala yeşil kumaşa sarılmış küçük bir silueti görebilecek kadar ışık vardı. Bir çocuk kayaların arkasına kıvrılmış, uzaktan zar zor seçilebiliyordu. Daha da hızlandım. Bacaklarımla ağırlığı ve ciğerlerime keskin bir soğuk hava giriyor olması önemli değildi.

Vann hemen arkamda durur ve küfürler savurur. Çantası da gitmiştir, ama baltasını elinde tutmaktadır.

"Bir çocuk burada ne arıyor?" diye homurdanıyor.

Onun gözleri benimkinden daha iyi görüyor ve ben daha fazla soru sormak için ona dönüyorum, ama geçitten düşük bir hırıltı geliyor.

Adımımla yarıda keserim, kulaklarım gerilirken vücudum donar.

Başka bir ses taşlardan yankılanıyor, kemiklerimin derinliklerinde titreşiyor. Nabzım hızlanıyor, her atış bir öncekinden daha hızlı.

"Bir kurt mu?" zar zor çıkardım. Çocuğu takip ediyor olabilir mi?

Vann başını sallar. "Hayır, o kurt değildi."

Cevap veremeden, üstümüzden başka bir ses gelir. Birkaç çakıl taşı kaya rafından düşüp yavaşça yuvarlanırken, ben de yukarıya bakarım.

Çocuk, bilmediğim bir dilde tekrar çığlık atar ve omuzlarımın arkasından soğuk bir şok geçer.

Vann, ölüm kadar sessizce hareket eder ve satırını uzatır. Avcı gibi hareket eder: çevik, dikkatli, gizli.

Nefesimi tutar ve kayalıkları tarayarak beklerim. Sonra, yaratık görünür.

Kestane rengi kürkü güneşle ıslanmış kayalarla neredeyse mükemmel bir uyum içindedir ve kasları kürkünün altında dalgalanır. Altın rengi gözleri bize sabitlenir, boyun eğmez.

Kedi gibi ve inkar edilemez bir güce sahip. Bir dağ kedisi.

"Arlet, arkama geç," der Vann, sesi alçak ve kararlıdır.

Yaratık yaklaşırken, nefesim kesik kesik, bir dizi eğimli oluşumdan zarıfçe atlayarak yaklaşırken, onun emrine uyuyorum. Kuyruğu sallanıyor, kasları pürüzsüz vücudunun altında kıvrılıyor, saldırmaya hazır.

Vann, kılıcını kaldırmış, sağlam duruyor. Vücudu bir yay gibi gergin. Her hareketi kontrollü.

Sonra, bir anda, aslan hareket eder — Vann'a değil, yana, çocuğun saklandığı kaya yığınının doğru.

Aklım yetişmeden dalıyorum. Dünya, ben ve çocuk arasındaki boşluğa daralıyor. Aslan dönüyor, altın rengi gözleri parıldayarak dikkatini bana çeviriyor. Vann bir şey bağılıyor ama ben durmuyorum.

Çocuk — insan yaşıyla beş yaşından büyük olmadığını düşündüğüm bir elf çocuğu — korku içinde yukarı bakar. Çocuğun cildi cilalı ceviz gibi koyu, sıcak kahverengidir ve ince dokunmuş yeşil bir paltoya sarılmıştır. Aslan saldırdığı anda ona ulaşırım ve kendimi onların arasına atarım.

Yaratığın pençeleri kaburgalarımı tırmalarken, yanımda bir acı patlar. Beyaz sıcaklıkta bir ısırap o bölgede yanar. Ciğerlerimden hava boşalır, ama çocuğu arkama itmeyi başarırım. Elleri paltomun arkasını çeker ve dengemi bozar.

Fuegorra göğsümde ısınır ve yüzümdeki gözyaşları düşmeden önce derin yarayı rekor sürede iyileştirir.

"Vann!" diye bağııyorum, parmaklarımın bulduğu ilk taşı kapıp canavara fırlatıyorum.

Dağ aslanı hırlar. Çömelir, kuyruğunu sallayarak tekrar saldırmaya hazırlanır. Ölümcül darbeye kendimi hazırlarım.

Ve sonra Vann orada. Kılıcı gümüş bir şimşek gibi parlar.

Çocuk hıçkırarak ağlar ve ellerimi arar. Sanırım elflerin bilinmeyen bir lehçesiyle bir şeyi tekrar tekrar söyler.

Dövüş acımasızdır. Aslanın kükremesi, kayaya çarpan çeliğin keskin sesiyle karışır. Vann ölümcül bir hassasiyetle hareket eder; vuruşları temiz ve acımasızdır. Aslan saldırır. Pençeleri Vann'ın ön kollarındaki deriye sürtünür, ama Vann tereddüt etmez.

Vann son bir kez daha saldırır ve canavar ayaklarının dibine yığılır, kan kayalık zemine sızar.

Ben kayalık duvara yaslanıp nefes nefese kalıyorum, kanama durmuş olmasına rağmen yanımdan yayılan bir acı hissediyorum. Çocuk kalçama yapışıyor, minik elleri kumaşa sıkıca tutunmuş, titriyor.

Elimi uzatıp onu kendime çekiyorum.

"Her şey yolunda," diye fısıldarım, onun inanılmaz parlak kahverengi saçlarına. Vann bana döner, nefes nefese. "Yaralandın mı?"

Tereddüt ediyorum.

"Firelocks."

"Evet," diyorum. Aslında yara çoktan kapanmaya başlamıştı, ama Fuegorra'nın çabaları bedelini ödettiriyor. Vücudumun dinlenmeye ihtiyacı var, hem de acilen.

Vann, yanımda diz çökerek içinden küfürler ediyor. Elleri pürüzlü, ama yarayı incelerken dokunuşu dikkatli.

"Şanslısın," diye mırıldanır. "Çok kötü değil."

Zayıf bir gülümsemeye karşılık veriyorum, ama çocuk inliyor, vücudu benimkine yaslanarak titriyor. Nefes veriyorum, acıyı bir kenara itiyorum ve tozlu saçlarını okşuyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum. "Artık güvendesin."

Geniş, gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilerle buluşur ve bana yaslandığında içimdeki bir şey kırılır. Günlerdir ilk kez, doğru bir şey yapmışım gibi hissediyorum.

"Ben Arlet, iyi misin?" Elfçe'deki kısıtlı bilgimle konuşmaya çalışıyorum.

Bana bakar, açıkça kafası karışmış gibidir ve sonra bir dizi tanıdık olmayan kelime söylemeye başlar.

Biraz şaşkın bir şekilde Vann'a bakıyorum.

O, benim ve çocuğun yanına diz çöküyor ve konuşmaya başlıyor. Kelimeler daha net ve şiirsel zarafeti, daha önce duyduğum her şeyi aşıyor

Çocuk cevap verir.

"Bu hangi dil?" diye sorarım.

Bana eğlenceli bir bakış atar, "Her şey hakkında biraz bilgin olduğunu sanıyordum."

Kaşlarımı çatıyorum. "*Vann*."

"Bu, eski kuzeybatı orman elflerinin lehçelerinin bir karışımı. Tam olarak bilmiyorum. Sanırım kaybolduğunu söylüyor."

"Açıkça," derim ve sonra çocuk ayağa kalkar, elimi çeker. "Onu ararken karşılaştığımız elfler mi?"

Vann omuz silkiyor ve çocuk koşmaya

başlıyor. "Ona adını sor," diyorum Vann'a.

O da sorar ve çocuk "Lorien" diye cevap verir.

Ona gülümserim ve elimi ona doğru uzatırım.

"Lorien." Elimi göğsüme bastırırım. "Arlet."

Adını yavaşça söyler, ama Vann'a baktığında gözlerinde hala korku parıldamaktadır.

"Merak etme," dedim, beni anlayamayacağını bilsem de. Arkadaşıma döndüm ve onun ikimizi sert bir ifadeyle izlediğini gördüm.

"Ben çantaları alacağım, sonra geçidi terk edebiliriz."

Ben başımı salladım, Vann benim eşyalarımı dikkatsizce attığım yere dönerken çocuk elimi sıktı.

Lorien sessiz kalır.

Diz çöküp yumuşak bir sesle konuşuyorum: "Her şey yolunda. Artık güvendesin." Bana şaşkın bir şekilde bakıyor ve Vann'ın dönmesini bekliyoruz.

Geri döndüğünde, çocuğun tedirgin görüldüğünü açıklıyorum. Vann cevap vermek yerine, çocuğun yanına çömeliyor ve tanıdık olmayan bir dilde, sakin ve kararlı bir ses tonuyla konuşuyor.

Çocuk hala emin olamadan dinliyor, ama duruşundaki korku yumuşuyor.

Kısa bir konuşmanın ardından Vann bana bakar ve nazik bir hareketle çocuğu kucağına alır, yürümeye başlarken birkaç rahatlatıcı söz daha fısıldar. Çocuk gevşer, ancak Vann'ın tunikasına sıkıca tutunmaya devam eder.

Uzakta, hava doğal olmayan bir rüzgârla esiyor. Rüzgâr hızlanmaya başlar ve gök gürültüsü gibi bir ses çıkarır.

"*Mierda*, bu bir fırtına mı?" diye sorarım Vann'a.

O zaten kafası karışık bir şekilde gökyüzüne bakıyor. Hava gittikçe kararıyor, ama bulutların belirgin bir işareti yok.

"Belki. Hızlı gidelim ve ailesini bulmaya çalışalım," diye yanıtladı Vann, çocuk başını omzuna gömdü.

Gürültü bir saat boyunca aralıklı olarak devam eder. Lorien'in endişeli bir şekilde gökyüzüne baktığını izlerim.

"O iyi mi?" diye Vann'a soruyorum.

Vann çocuğa sorar ve o sadece başını sallar.

"Ailesi nerede acaba?" diye devam ediyorum.

Vann bunu da iletir, sonra çocuğun cevabından sonra keskin bir nefes alır.

"Sana söylemek istemediğini, çünkü kızacağımı düşündüğünü söylüyor."

Yüzümdeki şok belli olmalı ki, Vann gülüyor. Ben korkutucu biri değilim, çabuk sinirlenen biri de değilim.

Sonra birkaç kanlı ve vahşi görüntü zihnime gelir. Onları uzaklaştırırım, *genellikle* tehlikeli olmadığımı ve uyanık olduğum saatlerde de öyle olmadığımı bilerek kendimi sakinleştiririm.

"Sakin ol, Firelocks. Çeviri yeteneğim o kadar güçlü değil; muhtemelen beni kastetti."

Vann'a küçük bir gülümseme atıyorum ve yolumuza devam ediyoruz. Geçidin sonuna ulaşmamız bir saatten fazla sürüyor ve bu çocuğun ebeveynlerini bulmak için sabırsızlanıyorum.

Karanlık bastıktan sonra dışarıda ne arıyor?

Kaçak bir çocuktan, küçük çocuğu yanlışlıkla geride bırakan seyahat eden kervanlara kadar, aklımda bir düzine başka senaryo canlanıyor.

Vann, geçitten çıkarken bana keskin bir bakış attı, sanki "*Şimdi ne yapacağız?*" der gibi.

Bir başka keskin rüzgâr esintisi havayı süpürür ve beraberinde kanat çırpma sesini de getirir.

Gölge, pürüzlü kayalıkların üzerinde hareket ediyor. Sonra devasa, pullu bir şekil alçalıyor. Üstünde, kürklerle örtülü koyu tenli bir elf var, silueti akşamın ilk saatlerinde belirginleşiyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve kalbim

hızla çarpmaya başlar. Bir... *ejderha*

mi?

Enduvida'da kristal hayaletler vardır. Onlar yeraltı şehrinin geri kalanıyla birlikte uğuldarlar, ama Enduar'ın şarkısı kadar gizemlidirler.

Tanrıların şarkısı kadar gizemlidirler. Estela, Drathorinna adını verdikleri birini savaşa sürmüştür. Hayaletlerin annesi.

Ama bu etten, kemikten ve *pullu*.

Ejderhalar hikayelerde vardı, ama ben hiç görmemiştim, hatta bir ejderhayla karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim.

Vann'a baktığımda onun da aynı şekilde şok olduğunu görüyorum, ancak çocuk Vann'ın omzuna daha da sokuluyor, sanki saklanabilirmiş gibi.

Gözlerimi kısarak yukarı baktığımda, örgülerim yüzümün etrafında savruluyor.

Ejderha kayalık çıkıntıya konarken kanatlarını genişçe açar.

Canavar devasa boyuttadır, pulları cilalı oniks gibi parıldamaktadır ve kafasından keskin, kavisli boynuzlar çıkmaktadır. Dört güçlü bacağı pençelerle son bulur ve kayayı sıkıca kavrar. Geniş, deri kanatları zırhlı vücuduna sıkıca katlanır. Binici, alışkanlık haline gelmiş bir rahatlıkla eyere kayar ve botları kayalık yüzeye çarpar.

Uzun boylu, koyu renk deri giysiler giymiş ve gözlerini gizlemek için kalın, koyu renk gözlük takmış. Çocuğa çok benzeyen özellikleri olduğunu fark ettim: uzun, düz saçlar, kıvrımlı burun, koyu ten ve kaliteli giysiler, ancak belirgin şekilde daha yaşlı.

Lorien başka bir şey daha söylüyor ama ben anlamıyorum. "Bu onun babası mı?" diye

Vann'a soruyorum.

"Lorien onun amcası Theren olduğunu söylüyor," diye cevaplar Vann hemen.

Ejderha başını geriye eğip tiz bir ses çıkarır.

Her biri farklı renkte olan üç ejderha daha ortaya çıktı. Biri koyu kırmızı, diğeri fırtına grisi ve sonuncusu ise çarpıcı zümrüt yeşiliydi. Her ejderha yere titreyerek indi.

Yutkunuyorum, içgüdülerim bana hareket etmem gerektiğini haykırıyor, ama çok yorgunum, önümdeki manzaraya kapılmış durumdayım. Neyse ki Vann yaklaşarak beni kısmen gizliyor.

Theren'in bakışları bize dikilir, delici ve değerlendirci. Sonra sesi donmuş havayı keser.

Anlamadığım bir lehçe kullanıyor. Vann önüme geçip ona cevaplar veriyor, Lorien'i işaret ediyor.

Lorien, azarlanmış bir çocuk gibi görünüyor. Bunlar onun halkı olmalı ve önceki senaryolarımın eridiğini hissederek rahatlıyorum.

Vann tartışmaya devam ederken, ben ejderhalara bakıyorum, ayaklarının her hareketindeki ölümcül güçten büyülenmişim.

Tanrım, bir ejderhanın sırtında uçmak nasıl bir şey olurdu acaba?

Enduvida'da kristal hayaletlere baktığımda, onlara binmekten korkacağımı düşünmüştüm. Ama ben artık o zamanki kişi değilim — kıtayı baştan başa gezdim, düşmanla savaştım, müthiş bir liderle konuştum ve "Bıçak" lakaplı, korkutucu bir adamın güvenini kazandım.

Korku bilinmeyenden kaynaklanır, ama dünya her geçen gün bana daha az bilinmez geliyordu. Yavaş yavaş, o korku merakla yer değiştiriyordu.

Yeşil ejderhanın üstündeki elf, yayına bir ok takıp Vann ve bana doğrulttuğunda, cesur yeni tavrım bir anda yok oldu. Tehdit karşısında geri çekilerek çığlık attım.

Lorien bir şeyler bağırır ve Vann'ın sesi yatıştırıcı bir hal alır.

Oniks ejderhanın binicisi Theren başka bir şey daha bağırır.

Çocuk güler ve sonra inmek için harekete geçer. Vann kabul eder, sonra Lorien bana bakar ve siyah ejderhanın sırtındaki elf onu kollarının arasına almadan önce son bir kez el sallar.

Theren, Lorien'i her yöne çevirmeye başlar — muhtemelen yaralarını kontrol etmek için — ve Lorien hızlı, tiz sesiyle bir hikaye anlatmaya başlar. Bunu anlayabiliyorum çünkü çocuk dağ kedisinin sesini taklit ediyor ve sadece gülümseyerek beni işaret etmek için duraklıyor.

Adam kaşlarını çatır. Sonra başını kaldırır ve Vann'a birkaç şiddetli kelime daha söyler. En azından, elfçe gibi güzel bir dilde olabildiğince şiddetli kelimeler.

"Buraya gel, Firelocks," diye Vann bana sertçe cevap verir. Sonra elini belime dolayarak beni Lorien'in karşısına çeker.

Ani harekete şaşırarak nefesimi tutarım. Ama gri ejderhanın üzerindeki binici birkaç sert kelime daha söyler.

Vann bana bakar ve beni daha sıkı sarar. "*Oyuna devam et.*"

Ben itiraz etmeden, başını eğdi ve dudakları başımın tepesine değdi.

Vücudumdaki her duygu o harekete odaklanır ve geri çekildiğinde cildim hafifçe yanar.

Dışarıdan bakanlar için bu hareket samimi ve koruyucu görünebilir. Ama ben onun vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum.

Zorla gösterilen sevgiyi sevmem.

Elflere biri gözlerini kısar, yayını hafifçe indirir ama yine de rahatlamaz. Lorien'i tutan lider, durumu değerlendirir gibi başını eğirir.

Vann elfçeye geçer, sesi kontrollü ama kararlıdır. Aralarında alçak sesle bir konuşma geçer ve ben birkaç tanıdık kelime duyduğuma şaşırırım: gezginler ve Mrath.

Grubun lideri güler, ama uzun bir duraklamadan sonra, yeşil ejderhanın üzerinde yay tutan elf silahını tamamen indirir.

Theren bize hareket etmemiz için işaret eder.

"Şanslıyız," diye fısıldar Vann, parmakları hala belime bastırıyor. Ağzı sıkı bir çizgi halinde. "Mrath'ın bize dağlarda bir şehir bulmamızı söylediğini hatırlıyor musun? Bizi cadılara götürebileceklerini? Sanırım onlar oradan geliyorlar. Gelip sana uygun bir teşekkür sunmak ve gerektiğinde bize yardım etmek istiyorlar."

Yutkunuyorum, gözlerim ondan devasa ejderhalara, sonra da her hareketimizi izleyen savaşçılara kayıyor. "Bana teşekkür etmek için mi?" diye tekrar ediyorum, sesim kısık olsa da. "Çocuğun iyi olmasına sevindim."

Ejderhanın üzerindeki adam, Theren, bunu duyar. Lorien yan tarafında dengede dururken, başını yana eğip kaşlarını çatıyor.

"Ah, ortak dili pek sık kullanamıyorum. Pratik yapmak çok keyifli olacak." Sesi o kadar aksanlı ki, kelimeleri anlamam bir saniye sürüyor.

Gülümsüyorum. "Seni anlıyorum!"

Theren sırtır, sonra gözlüklerini gözlerine takarken Vann'a başka bir şey söyler. Çevirmeye hazır olana kadar beklerim.

Birkaç kelime daha karşılıklı konuşulduktan sonra, Vann şöyle diyor: "Görünüşe göre, Mrath onlara bizim gelişimizi beklemelerini söylemiş. Ve sen onların liderinin tek oğlunu kurtarmışsın. Lorien bir ejderhaya gizlice binmiş ve kendini ejderhanın bacağına bağlamış. Bizi bekleyen grupla birlikte buraya gelmiş, ama onlar bizi daha erken bekliyorlardı. Onlar indiğinde kaçmış."

Ona bakarım. "*En serio?*"

Gülümser. "Aferin, Arlet. Gel."

Bir nefes daha alırım, onun iltifatı içimi ısıtır. Sonra onun elinin beni yönlendirmesine izin veririm. Dokunuşu ne kadar garip bir şekilde tanıdık geliyor, özellikle de bir zamanlar beni kucaklayacak son erkek olacağını düşündüğüm için. Beni önemseyen birinin olması ne kadar rahatlatıcı.

Son düşünce kazara aklıma geldi, ama onu uzaklaştırmadım. Aslında, onu memnuniyetle karşıladım.

Elfler, sağlam zemine basan insanlar gibi kolaylıkla ejderhalarına biniyorlar, elleriyle hayvanları hassas hareketlerle yönlendiriyorlar.

Lider bize dönüp, onu takip etmemizi işaret ediyor.

Bakışlarım ejderhaların üzerinde, devasa kanatlarında ve keskin pençelerinde kalıyor. Ama içimde derinlerde, bir şey heyecanla titriyor.

Hayır, damarlarımdan bir heyecan *akıyor*. Uzun zamandır evde kalmak istedim. Dışarıyı keşfetmeye çalışan biri değildim, ama bu? Bunun için heyecanlıyım.

Vann beni yavaşça bırakır, dokunuşu gereğinden biraz daha uzun sürer ve ben bir adım öne çıkarım, ama adamlar Vann'a öfkeyle işaret ederler. Sırt çantalarımızı alırlar, bir ağa bağlarlar ve Vann öne çıkar.

Başka bir gözlük takmasını ve canavarın sırtına binmesine yardım edilmesini izliyorum. Ejderhanın sırtına sağlam bir şekilde oturduğunda, devasa yaratık burnundan sıcak bir nefes üflüyor ve bu beni sıçratıyor.

Vann elini uzatır ve beni kendisine doğru çeker. Beni yukarı çeker. Hareket bulanıklaşır ve sonra bacaklarım, kaba, dokunmuş liflerden ve sıkıca bağlanmış deriden yapılmış geçici eyere oturur. Koltuk düz değil ama sağlamdır, konfordan çok işlevsellik için tasarlanmıştır.

Eteğin yerine pantolon giydiğim için mutluyum, çünkü sert kumaş uyluklarıma batıyor.

Binici arkasına bakıp beni görmezden geliyor, Vann'a tutunması için bir ip ve bana da gözlerimi kapatmam için başka bir şey uzatıyor.

"O da neydi öyle?" diye soruyorum, gözlüğü takarken Vann'a bakarak.

O kaşlarını çatıyor.

"Görünüşe göre, onlar için başka bir adamın karısına dokunmak uygunsuz bir şey," diye homurdanıyor.

Çenem düşüyor. "Karısı mı? Beni senin karın mı sanıyorlar?"

Vann aşağıya bakar, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Evet. Mrath onlara birlikte olduğumuzu söyledi, onlar da evlendiğimizi varsaydılar. Bu iyi haber, değil mi? Bir koca aradığını sanıyordum."

Gülüyorum. Kızgın değilim, hiç de bile. Aslında, içimi sıcak bir his kaplıyor. Bu his, bacaklarımın arasında birikiyor, kıvrılıyor ve yoğunlaşıyor. Eyerdeki hafif bir hareket bile, cinsel organıma baskı uygulayarak beni neredeyse zıplatıyor.

Bu... çok fazla.

Yine de normal geliyor.

Daniel, Vann'ın yarısı kadar bile erkek değildi. Onun sevgisi, Vann'ın beni kucakladığında hissettiğim duyguların yanında sönük kalırdı.

Son kez arkamda durup uykusunda beni kendine doğru çekişini düşününce yanaklarım kızarıyor. Şaşırtıcı ama bir parçam, sadece birkaç günlüğüne de olsa Vann'a ait olmaktan heyecan duyuyor.

"Eh, daha kötüsünü de seçebilirdim," diye karşılık veriyorum. Göğsünden yankılanan kahkahasını hissediyorum.

"Bağırsan da seni küçümsemem," diyor. "Aslında bağırmanı tercih ederim."

Ve sonra ejderha hareket etmeye başlar.

Bölüm 26

VANN

Yüksek dağlara tırmanırken hava ince ve serin. Rüzgar yanımdan esiyor ve ejderha gökyüzünü yararak, sadece ara sıra kanatlarını çırparak ilerlerken midem bulanıyor.

Arlet önümde oturuyor, uçan bir kuş gibi havada süzülüyor. Bir yandan diğer yana kayıyor, yere bakıyor, bu ölümcül yaratığın üzerinde inanılmaz bir cesaretle.

"Dur," diye homurdanıyorum, o tehlikeli bir şekilde eyerin kenarına doğru eğilirken. O gülüyor, saçları geriye doğru savruluyor ve yüzüme çarpıyor.

"Aşağıya bak!" diye bağıyor. "Her şey çok küçük!"

Kararlı bir "*Hayır*" ile reddettim. Yüksekten hoşlanmıyorum, özellikle de bizi tutan tek şey bu deri parçalarıyken.

Arlet başını salladı. "Sen bilirsin! Ben kendimi tüy kadar hafif hissediyorum!"

Öyle de görünüyor. Bir kez daha sevinç çılgılığı attığında endişesinin, paniğinin ve acısının vücudundan kaybolduğunu görebiliyorum.

Güzel.

Ama sonra yere bir kez daha bakıp inlerim ve kendimi binicilik eyeri üzerine sıkıca sabitleyerek kuyruğumu onun beline daha sıkı sararım.

Bizi yönlendiren elf Theren, yüksek tizli bir dizi ses çıkarır ve ejderhası bu sesleri hemen tekrarlar. Kısa sürede hava bu tiz seslerle dolar ve yavaş yavaş gece parıldamaya başlar.

Elflerin büyüü.

Şehir ortaya çıktığında, karanlık kayalıklara karşı ışıkları parıldarken, ben bile korkmayı unutuyorum.

"Burası Dragon's Reach," diyor binicimiz geri dönerek, kesik kesik sesi rüzgârla birlikte yayılıyor. Önümüzdeki dağda uzanan, artık ay ışığında çıplak kalan şehri işaret ediyor.

Gözlerimi, kayanın içine inşa edilmiş kademeli şehre dikerim.

Örgü sarmaşıklar ve güçlendirilmiş taştan yapılmış köprüler, kayalıklar arasındaki boşlukları doldurarak, dağ yamacına oyulmuş teraslar ağını birbirine bağlar. Binalar zarif, kıvrımlı yapılar halinde yükselir, ahşap kuleleri pençe gibi kıvrılır.

Son sırtı aşırp şehrin girişine doğru inerken, yanık reçine kokusu ve keskin hava ciğerlerimi doldurur.

Yaklaştıkça, kayalıkların içine inşa edilmiş korkuluklara koşan, şık, katmanlı giysiler giymiş elfler görüyorum. Geç saat olmasına rağmen tamamen uyanık olan elfler bizi işaret ediyorlar. Daha fazla ejderha, şehrin üzerindeki yuvalarında dinleniyor, devasa bedenleri kayalardan dışarı çıkıyor.

Taş tahtlarında oturan tanrılar: *ejderhalar*. Teo bunun hakkında ne düşünürdü? Bu elflerin en azından bir dereceye kadar Mrath'a sadık olduklarını varsaymak güvenli olsa da, Arion bu tür yaratıklara erişimi var mıydı?

Ben hiç görmemiştim. Büyük Savaş'ta kullanılmamışlardı. Hayır, biz enduaresler için böyle bir efsane, geçmişin büyük şairleri tarafından yazılmış destansı şiirlerde bulunmuştu.

Üzerinde uçtuğumuz kırmızı renkli ejderha kanatlarını açar ve dairesel bir iniş pistine doğru süzülür.

Arlet sevinçle çılgık atar.

"Çok güzel!" diye bağırır.

Oniks ejderha ilk olarak iniş yapar ve Theren, Lorien'i kollarında tutarak tek bir akıcı hareketle atlar. Ejderhası uçup gider ve onlar iniş alanının kenarına doğru yürürler. Birkaç elf daha onlarla konuşmak için gelir, her biri bize bakıp aceleyle uzaklaşır.

Sırada yeşil ejderha var. Sonra fırtına grisi olan.

Sonunda sıra bize gelir ve doğrudan platforma taşınırız. Ejderha iniş yaptığına midem düğümlenir, yükseklik bacaklarımı titretir. Binici önce atlar.

"Beni takip edin. Sonra karınıza yardım edin," der, kalın aksanıyla.

"Eş" kelimesi içimi sarsıyor ve Arlet'e geri dönüyorum. Onu şehrin ışıklarıyla aydınlatılmış halde görünce, Kardeşlik Enklavından getirdiğim eskiz defterini çıkarma dürtüsü duyuyorum. Onun da bu anın tadını çıkarması için bu anı yakalamak istiyorum.

Bir parçam onun bana ait olduğunu hissediyor. Tarif etmesi zor, sadece *öyle hissediyorum*.

Gözlerimi kaçırıyorum ve dikkatimi lanet ejderhadan inmeye veriyorum. Eyerde dengemi kurarak, bize verdikleri ipi sıkıca tutuyorum ve bacağımı üzerinden atıyorum. Kendimi indirirken ellerim titriyor ve ayaklarım nihayet platforma değdiğinde, dizlerim inleyecek kadar sert bir şekilde taşa çarpıyorum. Etrafımdaki dünya, sanki sağlam zeminde durmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum gibi, eğiliyor.

Arkamdaki elf kıkırdar.

Ona sert bir bakış atarım. Sonra Arlet'e kollarımı uzatırım.

"Gel, Firelocks. Seni kenardan uzaklaştırmak istiyorum."

Rüzgârda saçları dalgalanan Arlet bana gülümser. Öne doğru kayarken, saçlarının geri kalanı topuzundan çıkıp omuzlarına dökülür.

Hayranlıkla izlerim.

"Bu... muhteşemdi," der, rüzgârda bağırmaktan sesi kısılmış.

"Maceraları sevmediğini sanıyordum," diye alay ediyorum, o da yanımdaki boşluğa oturuyor.

Kolumu uzattım. Elini koluma koydu ve şehri seyretmeye başladı. Başını sağa sola çevirip gülümsedi.

Uzun, ince binalar her yerde ve bir kemer Dragon's Reach'in resmi girişini işaret ediyor.

Bir süre sonra Theren ve Lorien yaklaşır. Arlet yanımda kalır, nefesi görünür.

"Bu gece sizi odanıza eşlik etmek benim için bir zevk," diyor Theren.

"Sizin için yemek hazır olmalı."

"İkimiz de tam bir gece uykusu çekmekten memnun oluruz," diye yanıtlıyorum.

Elf gülümser ve bizi uzaklaştırmaya başlar. Lorien amcasının yanından geri kalır ve ikimize de gizlice bakışlar atar.

"Başın yine belaya mı girdi?" diye eğilip ona soruyorum.

Arlet hareketimi fark eder ve gülümser.

Lorien bize bakar. "Evet. Amcam memnun değil."

Hızlı ve gerçekçi bir şekilde söylediği sözler beni güldürür ve sonra Arlet'in yanına gidip elini tutar.

"Bizi affetmelisiniz, sizi çok daha erken bekliyorduk. Bir akşam ziyafeti planlamıştık. Herkes ikinizle tanışmak için sabırsızlanıyor," diye devam eder Theren, beni Arlet ve Lorien'den uzaklaştırarak.

"Bizi affedin," diyorum. "Biz... alıkonulduk."

Theren omzunun üzerinden bakıyor. "Keşifçilerimizden biri cesetleri gördü." Duraklıyorum. "Arion tarafından yakalanmaktan korkmuyor musun?"

Kafasını sallar. "Arion aptalın teki ve bizim büyümüz çok güçlü."

Bunu düşünürken, şehrin üzerine konulan ağır büyüyü hatırlıyorum. Uzun zamandır gördüğüm en güçlü büyülerden biri olabilir.

Ne tür bir eser bu kadar güçlü olabilir?

"Korkma," diye devam eder Theren, "çünkü öğle saatlerinde Vaer'Tharion Selric'e haber gönderdik. Yarın için hazırlıklar yapılmış olacak."

Bu unvanın anlamını anlamam biraz zaman aldı, terim kabaca "*Yüksek Muhafız*" olarak çevrilebilir.

"O senin kardeşin mi?" diye soruyorum, yanımdaki elf zaten oldukça olgunsa bu halkın kralının kaç yaşında olabileceğini merak ederek.

"Doğru. Selric, Lorien'in babasıdır," diyor. Sonra, binalara bakışımı fark etmiş gibi, şöyle devam ediyor: "Biz Elf Hakimiyeti'nin bir parçası değiliz, bu yüzden rahat olabilirsiniz. Sizi burada bulamazlar. Bu topraklar çok uzun zamandır gizli kalmıştır. Mrath, dış elf dünyasıyla tek bağlantımızdır. Ve itiraf etmeliyim ki, ikinizi de tanımak için oldukça sabırsızlanıyorum. Lorien'in de öyle olduğunu biliyorum."

Yeğeninin Arlet'e düzinelerce bina ve heykeli gösterdiği şekilde eliyle işaret eder.

"Teşekkürler," diyorum, zihnim karışık bir halde. "Bunu bilmek iyi oldu. Şu anki yüksek kral ile pek dost sayılmayız."

Theren gülüyor. "Kim dosttur ki?"

Gülümserim, sonra tekrar şehri seyretmeye başlarım. Görsel olarak, burası karşılaştığım diğer elf gruplarından farklı.

Mrath ve halkının aksine, onlar odun kesiyorlar — aslında bolca.

Ancak Arion'un sarayının kraliyet amblemlerini taşıyorlar. Ama anladığım kadarıyla, onun ideallerinin çoğunu paylaşıyorlar. Sosyal yapıları,

ağırlıklı olarak ataerkil bir düzene dayanıyor olmalı.

"Arion'un müttefiki değilseniz, o zaman kralınız Selric mi? Yoksa... kraliçeniz Mrath mı?" diye soruyorum.

Theren başını hafifçe çevirir. "Selric, Vaer'Saryth'ın lideri, krala benzer biridir. Mrath ise çok yakın bir müttefikidir."

Yüksek Eyerler mi? Belki bir konsey.

"Peki, size doğru şekilde hitap edebilmem için rütbeniz nedir?" diye soruyorum, önümdeki adamın büyük hoşnutsuzluğuna rağmen.

Gülümseyerek cevaplar: "Ben Theren Saryth'Vaan. Skyborne'un lideriyim. Ama Vaer'Tharion, Skyborne ve Grounded'in hepsine hükmeder."

Şehrin kalbine giden oyulmuş kemerli geçitten geçerken düşünceli bir şekilde başımı sallarım. Hemen etrafımız daha fazla elfle çevrilir; bazıları meraklı, bazıları temkinli.

"Sizin için hazırladığımız odaya neredeyse vardık. Sabahleyin, diğer sorularınızı yanıtlayacağım ve ejderhaları size gezdireceğim. Onlar bir şey, değil mi?"

İçimden güldüm. "Öyleler. Eminim karım da çok beğenecektir."

Dağdan oyulmuş loş koridorlarda yürürken, botlarımızın altında kaygan taşlar üzerinde sessizliğe bürünürüz. Sonunda bize tahsis edilen odalara vardığımızda, Theren ağır ahşap kapıyı açar ve kenara çekilir.

"İşte geldik. Bu küçük, cehennemden çıkmış yavruyu kurtardığın için tekrar teşekkür ederim." Theren, Lorien'e başını sallar. "Sabaha kadar."

Ben başımı hafifçe eğiyorum ve Arlet, Lorien ile birlikte ayrılırken el sallıyor.

Kapı kapandığında, dönüp etrafa bakıyoruz. Oda sade ama sıcak, düşük ateşte yanan bir ocak ve taş çerçeveli yatağın üzerinde düzgünce katlanmış battaniyeler var. Arlet yavaşça nefesini bırakıyor, sonra bana dönüp gülümsüyor.

"Yine bir araya geldik," diye mırıldanırım.

O gülüyor. Ejderha sürüşünden sonra yüzündeki parlaklık biraz azalmış, ama genel olarak iyi görünüyor. Sadece yorgun.

"Sen konuşmaya hazır olduğunda, ne olduğunu öğrenmeye hazırım," diyor.

Uzun bir nefes verip, tahta sandalyelerden birini çekip oturuyorum.

"Şey, sadece yarın akşam onların kralı Selric ile görüşeceğimizi söyledi. Arion ile bağlantıları yok, ama Mrath ile ittifak halindeler. Theren sabah bize bir tur düzenlemeyi planlıyor."

Terredüt ettikten sonra, "Mrath bize okyanusun ortasındaki cadıların adasına götürebileceklerini söylediğinden beri, muhtemelen ihtiyacımız olacak diye düşünüyorum..." diyorum.

"Bir ejderha mı?" diye heyecanla bağırdı.

"Evet," diye homurdandım, ama başımı çevirip gülümsememi sakladım ve pelerinimi gevşetmeye başladım.

"Tanrılar, sabırsızlanıyorum," diyor Arlet.

"Kıçın kızarır ve rüzgardan cildin yanarsa o kadar heyecanlı olmayacaksın," diye düşünürüm.

Yüzü düştü ve lanet olası ağzımı açtığıma pişman oldum.

"Eğlenmedin," diyor.

Dudaklarımı sıkıştırırım. Cevap "hayır"dır. Ama onu hayal kırıklığına uğrattığım düşüncesi, kalpsiz göğsümde hala bir suçluluk duygusu uyandırır.

"Yüksekten korkuyorum."

"Gerçekten mi?" Yatağa oturur ve ben yine onun açık saçlarına hayran kalırım. Ateş kırmızısı saçları omuzlarından dalgalı bir şekilde dökülür, yumuşak ışıktaki neredeyse parıldayan bir renktir.

"Ben yeraltında yaşıyorum. Yüksekten neden korkayım ki?"

Elinin topuğuyla çenesini destekliyor. "Enduarların mağara duvarlarına tırmandığını gördüm. Tehlikeli görünüyor ve tabii ki çok yüksek."

"Ben o işleri yapmıyorum, o yüzden..." Sözümü yarım bıraktım.

Bir saniye geriye yaslandı, sonra kendini zorlayarak botlarını çıkardı. Bu gece uykuya dalma ihtimaline hiç aldırış etmediğini gördüm, çünkü en son uyandırıldığında çok acı çekmişti.

Ve yine de... Ona bunu hatırlatmak istemiyorum. Onu bağlamak da istemiyorum.

Yine de, ilk kez değil, aklıma bir düşünce geliyor.

Daniel'in yaptığı şey yanılttı. Ama neden onu bağlayayım ki? Bu çok özel bir eylem, özellikle de geceleri yanında tuttuğu o hikayeyi okuduktan sonra.

Onun yarasının, gösterdiği kadar derin olmadığı hissini bir türlü atamıyorum. Ve bu yarayı tamamen ortaya çıkarmak için can atıyorum.

Gözleri tekrar benimkilere baktığında, kaşlarının çatıldığını fark ettim.

"Vann, ben..." Sevimli sesi, sanki güç topluyormuş gibi aniden kesildi. "Bir zamanlar bir karın vardı, değil mi? Bir eşin?" diye sordu.

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. İki dünyanın çarpıştığı bir andı. Bir yandan, Adra Teo ve dolayısıyla Estela tarafından biliniyordu. İlk iki yüz seksen enduares'in çoğu, hatta hepsi Adra'yı tanıyordu.

Arlet ve ben benzer çevrelerde dolaşıyorduk. Birbirimiz hakkında çok şey biliyorduk ve belki de o kim olduğunu bile biliyordu. Ama bu konuyu hiç konuşmamıştık.

"Bana söylemene gerek yok," diyor aniden ve ben ne kadar uzun süredir konuşmadığımı fark ediyorum.

"Hayır. Özür dilerim. Adra..." Durdum ve zihnim, bir parşömen bekçisinin yazılı kelimeleri çevirdiği gibi anıları çevirmeye başladı. Adra, gri-gümüş gözleri ve koyu mavi bukleleriyle.

"Adı Adra'ydı. Li'Adra." Boğazım düğümlenir. "O... Evet. Uzun yıllar birlikteydik. Büyük Savaş bitmeden önce, yaklaşık yirmi yıl." Arlet sabırla bekler, yüzünde tuhaf bir ifade vardır. Bu ifade acı tatlıdır, belki de kıskançlığa benzer bir duygu.

Bu beni rahatlatmamalı, ama yine de rahatlatıyor. "Nasıl tanıştınız?" diye soruyor Arlet, sesi dikkatli.

Eski anıları gözden geçirerek bir süre duraksıyorum. Devam etmek için bir dakika gerekiyor.

"O, yumuşak elleri ve keskin zekâsı olan bir asilzadenin kızı olarak ipek ve şarkılarla dolu bir ortamda doğdu. Ama kendisi için çizilen hayatı hiç istemedi. Huzursuzdu, sürekli babasının evinin duvarlarının ötesine bakıyordu, iyi yetiştirilmiş bir eşin kaderinden daha büyük bir şey arzuluyordu."

Arlet kaşlarını kaldırır. "Enduarların kadınlar hakkında böyle düşündüğünü bilmiyordum."

Omuz silkiyorum. "Elfler kadar kötü değildik, ama daha geleneksel aileler, kadınları evde tutan sessiz geleneklere uyuyorlardı. O bundan hoşlanmıyordu."

Adra çok hevesliydi. Hayat doluydu.

Gözlerim Arlet'i bulur. Bazıları, kişilikleri ve her durumda parlayabilme yetenekleri arasında benzerlikler görebilir.

Ama Arlet çok farklıydı. Adra'da olmayan nazik bir sakinliği vardı.

Daha iyi değil. Daha kötü değil. Sadece farklı. Ve kalbim... Eh. Kalbimin ne dediği önemli değil, çünkü artık göğsümde atmıyor.

"Babasından kaçıp orduya katıldı ve orada tanıştık. Hizmet onun için kolay değildi, ama çok çalıştı. Bana nasıl baktığını hatırlıyorum — sanki beni anlamadığı ama anlamak istediği bir dünya gibi. Ne yazık ki, aşk zırh değildir. Ve onu güvende tutmaya yetmedi," diye bitiriyorum.

Arlet'in yüzü ciddileşti. Sonra elini uzattı ve dizimin üzerinde duran elime elini koydu. Sanki tüm vücudum alev almış gibiydim.

"*Lo lamento, Vann,*" diye kendi dilinde mırıldanır.

Bunu yapış şeklini seviyorum. Durumun tonuna uygun kelimeler arasında geçiş yapıyor — küstahlık için enduar, yatıştırmak için human ve iletişim için ortak dil.

Gülümseyen dış görünüşünün altında, bilmek istediğim bir enginlik vardı. Arlet hareket eder. "Kulağa mükemmel geliyor. Ve..."

"Evet?"

"O senin eşin miydi?" diye tekrar soruyor.

Daha önce bu soruyu kasten kaçınmıştım, ama ikinci kez kaçınmak imkansızdı.

Tereddüt ediyorum, zihnim hızla çalışıyor. Ona gerçeği söylersem, içimde taşıdığım boşluğu öğrenecek ve sırrımı, yani kalbim olmadığını itiraf edene kadar ısrar edecek. Eğer öğrenirse, yardım etmek isteyecek. O her zaman sorunları çözmeye çalışır, ama bu çözülemez.

Ya da daha kötüsü... Benim için bir eşin olduğunu, ya da belki hala olduğunu itiraf etmek zorunda kalacağım ve başka biriyle olmak için tanrıçanın kutsamasını reddettiğimi. Uzun zaman önce gitmiş birini.

Yani, önümde iki seçenek vardı. Yalan söylemek - beni beladan kurtaracak yanlış bir şey. Ya da gerçeği söylemek ve daha fazla bela yaratmak.

Yalanlardan nefret ederim, ama gerçeğin getireceği sonuçlara katlanabileceğimi sanmıyorum.

Arlet bana bakarken bunu kaldıramam. Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde, geçici ilişkimiz çok gelişmişti. Bir yanım, olabileceğimiz şeyden korkuyor, ama daha büyük bir yanım onu incitmekten korkuyor.

Bu yüzden karar veriyorum. Yalan, ne kadar acı olursa olsun, işleri basit tutacaktır.

Gözlerime ulaşmasa da zorla gülümsüyorum. "Evet," diyorum, sesim biraz kaba çıkıyor. "Öyleydi."

"Oh," der ve duraksar. "Nedense, Sen Çiftleşme Yolculuğuna katıldığın için, senin..."

"Bunu çoğunlukla seni korumak için yaptım," diyorum.

Bu yalan değil. O başını sallar ve nefes alır.

"Eminim bu senin için çok değerli bir bağıdır," diyor, gözlerini kaçırarak, ellerini kucağında birleştiriyor. "Aşk garip bir şeydir. Bizi şekillendirebilir, hatta yok olduğunda bile."

Onun bu kadar üzgün görünmesine dayanamıyorum, bu yüzden onun moralini düzeltmek için bir şeyler, herhangi bir şey bulmaya çalışıyorum.

"Hay heridas demasiado dulces como para borrarse," diyorum, onun oyununu oynayarak.

Silinemeyecek kadar tatlı yaralar vardır.

Bal rengi kahverengi gözleri benimkilere bakıyor ve yavaşça, tembelce gülümsüyor. Nedense, bu içimde bir sıcaklık uyandırıyor ve göğsümde bir suçluluk hissi belirliyor.

Her zamanki gibi buzun gelmesini, uzuvlarımı kaplamasını beklerim, ama gelmez. Bunun yerine, orada oturup birbirimize bakarız.

"Bu, benim dilimde tam bir cümle kurduğun ilk sefer olabilir. Telaffuzun iyi," diyor, hüznünü biraz silkeliyor.

Yalanımı geri almak istiyorum, ama onu söylememin tüm nedenleri hala geçerli.

"Bana karşı bu kadar açık olduğun için teşekkür ederim," diyor Arlet, sesi sessiz. "Dün gecedan sonra, bağlanmadan uyumanın akıllıca olduğunu sanmıyorum... ama ipi yok ettiğim için elimizde ip yok."

"Yeniden bağlanmak mı istiyorsun?" diye soruyorum. Onun cesaretine şaşırmıyorum, ama bu sefer bunun sadece cesaret değil, aramızda mesafe yaratmanın bir yolu olduğunu düşünüyorum. Hızla farkına vardığım, istemediğim bir mesafe.

O, sessiz ama kararlı bir şekilde başını sallıyor.

Çantamdan birkaç yedek giysi çıkarırım, birini uzun şeritler halinde yırtarak geçici bağlar yaparım. Ona yaklaşırken, bana sırtını dönerek ayağa kalkar. Bileklerini bağlamama izin verir ve parmaklarımın altında cildinin dokusu ipek gibidir. Bu hissi bir kenara bırakıp işime odaklanırım.

"İşte." Geri adım atıp yaptığım işi hayranlıkla izliyorum. "Bu gece için yeterli olmalı."

Arlet arkasını dönüyor, bilekleri bağlarla oynuyor ve odanın soğuk olduğunu fark ediyorum.

Ateşi yakmaya giderken, sır sakladığım için suçluluk, onun iyiliğini korumak için duyduğum koruma içgüdüsü ve içimde büyüyen, tehlikeli bir sevgi hissi yükselir. Bu duyguların tehlikeli olduğunu biliyorum. Kaçamayacağım anılarla çarpışıyorlar, ilerlemek istediğimde beni geri çeken anılarla.

Ateş çıtır çıtır yanarken, odaya gölgeler düşerken, yüzünde endişe görüyorum.

"Dönersen uyanık olacağım. Endişelenecek bir şey yok."

Kaşlarının arasındaki çizgiler gevşiyor ve yavaşça nefes veriyor. "Peki. Sana güveniyorum."

Gözlerimi kırıştırdım, onun bunu içten söylediğini anladım. Gerçekten. Ve ona yalan söyleyerek bu güveni çoktan bozduğum gerçeğiyle yaşamak zorundaydım.

Bölüm 27

ARLET'İN LANETİ

Lanet beni bir kez daha uyandırıyor. Hedefimizden daha da uzaklaştığımızı fark ettiğimde içimi delen keskin bir acı hissediyorum. Çok daha uzak.

O kadar uzak ki, hangi yöne koşacağımı bile bilemiyorum.

Siktir.

Oda sessiz. Şöminedeki ateş yavaşça yanıyor, ahşap duvarlara titreyen gölgeler düşürüyor. Hava duman ve eski ahşap kokusuyla dolu, altımdaki kürkler yumuşak ama soğuk, vücudumun ısınıp tutamıyor. Yatağa uzanmış, bileklerim bağlı.

"Çok yakındın, küçük çiçek. Artık seni neredeyse hissedemiyorum."

İnliyorum. Sinirliyim ve hareket etmek istemiyorum. Ama ayak bileğimdeki iz yanıyor. Oda yok oluyor. Kürkler, ateşin ışığı, duvarlar... hepsi yok oluyor.

Isı alevlenir, uzuvlarımı orman yangını gibi yakar. Bir hastalık, acı veren, yakıcı bir açlık gibi yayılır. Gölge başımın üzerinde hareket eder.

"Bana geri dön."

Sesi kadife ve çelik gibidir, zehir üzerine damlayan bal gibidir. İlk ses beni çeker, düşüncelerimi, irademi ve nefesimi sarar.

Yavaşça doğruluyorum, göğsüm çılgınca inip kalkıyor. Hava ince, cildim terli ve ağzım sulanıyor.

Açlık geri geliyor, odayı görebilme yeteneğimle birlikte. Kan istiyorum.

Bileklerimdeki bağları çekiştiriyorum. Nefesim kesik kesik, sık ve hızlı. Boğazımdan bir hırıltı çıkıyor. Kollarım geriliyor. Daha sert çekiyorum

ama vücudum bağlı kalır.

Kan. Bunu yapanı kanatacağım.

Bir kez daha şiddetle çekiştirince, kumaş kopar ve düşer.

Görüşüm bulanıklaşırken, sendeleyerek ilerliyorum. Kapıdan başka bir şey göremiyorum.

Çıkış yolu. Sese geri dönmenin, bu görevden kurtulmanın yolu.

Vann yerde yatıyor ve yanında silahı duruyor. Onu kapıyorum. Bıçak avucumda uğulduyor, gücü kemiklerime işliyor, kanımda yanan ateşi besliyor.

Evet. Kavrayışım sıkılaşıyor. *Evet.*

Öldür. Bu emir içimden geçiyor.

Vann uyanır, bir savaşçının hızıyla hareket eder. Odanın karşısına çömelir ve beni süzer.

Benden korkmuyor, korkması gerekse de.

"Ateşli silahlar," diyor. "Lanet olsun. Silahımı bırak."

Ona tıslıyorum. Beni bağlayan oydu.

Silahı eğerek, gözlerimi ona doğru kısıyorum.

Gömleğinin altındaki kasları hareket eder, saldırmaya hazırlanır. Benden çok daha iridir. Ama benden daha iri birini öldürebileceğimi biliyorum, daha önce de yaptım.

İkinci, eski ses kıkırdar. Silahı

kaldırıp saldırırım.

Nedense Vann daha hızlıdır. Beni yere indirir.

Dünya eğilir. Çırpınırım. Gözlerime ışık çarpar, göğsümde bir sıcaklık dalgalanır. Silahı düşürürüm.

Onu kenara itiyorum. Öfkem artıyor, ama Vann'ın sesi sakin. "Kal. Sen bundan daha güçlüsün."

Alnımda ter damlaları oluşur. Ellerini çekmeye çalışırım.

"Arlet," diye yalvarır.

O *isim*. Tırnaklarım onun etine batıyor, çiziyor. Kanın aktığını hissediyorum, tekmeleme dürtüsü hissediyorum. Isırma dürtüsü.

O çığlık atar.

İyi.

Ama sonra, bir şekilde, kenara itiliyorum.

Vann'ın yaralandığı ^{bilgisi}, bir kova buzlu su gibi üzerime çöküyor.

Buna rağmen, sıcaklık tamamen yok olmuyor, içimde tekrar alevlenmeyi bekleyen bir köz gibi kalıyor. Ama açlık azalıyor. Artık içimi kemirmiyor, koşmamı istemiyor.

Nefes alıyorum — duman, taş ve deri kokusu. Ve kan.

Vann.

Dizlerinin üstüne çökmüş, ama söz konusu kan, Fuegorra'sından yayılan ısıltı sayesinde iyileşmeye başlamış bir yaradan sızıyor.

"Ben iyiyim, Firelocks. Sen de iyisin," diyor, sesi kaba ama sakın. Nefesi yavaş, düzenli, sakınleştirici.

Titriyorum, son titremeler uzuvlarımdan kayboluyor. Sonra dönüp alnımı göğsüne bastırıyorum. Boğuk bir hıçkırık kaçıyor.

Nefesim düzelirken, kolunda bıraktığım kesik üzerine parmaklarımı hafifçe bastırıyorum, yara zaten neredeyse iyileşmiş. Geri çekilip onun cildini ağzıma götürüyorum, dudaklarımı yaraya değdiriyorum. Neredeyse düzelmiş bir şeye karşı yumuşak, küçük, işe yaramaz hareketler.

Ama ihtiyaç var — içimdeki bu sessiz acı, eğer acıyı geri alabilseydim, alırdım diye fısıldıyor.

Yarayı tekrar öpüyorum.

Vann keskin bir nefes verir, ama geri çekilmez.

Eli başımın arkasına gider, başparmağı nabzıma hafifçe bastırır.

"Firelocks," bu isim çok kaba. Çok pürüzlü. Tek bildiğim, ona daha yakın olmak istediğim.

Dudaklarımı bir kez daha koluna bastırıyorum, nefesimin sıcaklığı onun cildine yayılıyor.

Parmaklarım onun ön koluna değdiği yerde titriyor ve gözlerimi kapatıyorum. O uyanışta, diğerlerinden daha uyanıktım.

İçimdeki laneti hissedebiliyordum, bedenimi nasıl çalışmaya zorladığını. Bu tehlikeli.

Vann'ın eli nabzımdan kayarak çenemi yukarı kaldırıyor. Gümüş rengi gözleri, çelik kadar keskin, gece gökyüzü kadar okunaksız bir şekilde gözlerime bakıyor.

Yutkunarak, kendimi onun bakışlarına bakmaya zorluyorum. "Beni geri çektin."

Gözlerinin arkasında bir şey parıldıyor, pervasız bir şey. Eli çenemde kalıyor, başparmağı elmacık kemiğimi hafifçe okşuyor.

"Dinlenmen lazım," diyor, sesi sert. Gözleri dudaklarıma düşüyor.

Nefesimi tutuyorum.

Bu anı, önceki sevgililerimle yaşadığım anlardan tanıyorum ve sonra ne olacağını biliyorum. Başım dönüyor ve öne eğiliyorum.

Ama aramızdaki ilişkiler o kadar basit değildi.

Garip bir şekilde, onun daha önce sevdiği kadın olan Adra'dan bahsettiğini hatırlıyorum.

Onun eşi... Enduarların sadece bir eşi olduğu kaydedilmişti.

Bu da beni daha önce olduğum konumda bırakıyordu. Sonunda, aramızda bir noktaya gelinecek ve her şey sona erecekti. Ve bu acı verici olacaktı.

Vann'a güvenmeye başlamıştım. Arkadaşlığımız benim için... önemli.

Kendimi incinebileceğim durumlara sokmayı bırakmalıyım.

Vann hızlıca hareket ederek eğilip dudaklarını benimkilere değdirdi.

Son anda, elimi uzatıp ağzını kapatıyorum, ama o kadar çabuk değil ki, hareketini durduramıyorum.

Elimin engeline rağmen beni öperken avucum dudaklarıma bastırıyor. Geri çekilmesini bekliyorum, ama hemen çekilmiyor.

Bu hareket çok acı verici.

Bir an için, elimi aşağı kaydırıp kendimi ona açmayı düşünüyorum, dünyanın geri kalanı canı cehenneme.

Ama sonunda geri çekildi.

Kaşları çatılır ve ağzı aralanır. Göğsü inip kalkar. "Arlet," diye inler.

"Beni affet."

"Affedemem," diyorum sertçe. "Çünkü sen yanlış bir şey yapmadın."

Bana kaybolmuş bir adam gibi bakıyor. Eğer yapabilseydi, kaçmaya çalışacağından şüphem yok. Hem bu yerden hem de benden uzaklara kaçmaya.

Ama yapamaz. Burada kalmak zorundayız.

Orada oturup, sonra ne olacağını bekliyorum. Beni tekrar öpmeye mi çalışacak? Yoksa ateşe doğru gizlice uzaklaşacak mı?

Boğazı titrer.

"Uyumalısın, Arlet. İkimiz de uyumalıyız. Çok yorgunuz," diye boğuk bir sesle

Başımı salladım, sonra yatağa baktım. "Acaba..."

"Bu sefer daha dikkatli olacağım. Tekrar dönersen uyanırım," der çabucak. "Bağlamaya gerek yok."

Onun cevabını kabul ederek, başımı bir kez daha eğip yatağa doğru ilerledim. Battaniyenin altına girip gözlerimi kapattım.

Zihnim saatlerce tamamen uyanık kalır.

Bölüm 28

VANN

Gece uzayıp gidiyor ve uyku bir türlü gelmiyor.

Yan dönüp, loş ateş ışığına karşı gözlerimi kırıştırıyorum. Yatağa bakmaya izin veriyorum ve işte orada. *Arlet*.

Nefesi yumuşak ve düzenli, dudakları uykuda hafifçe aralanmış. Bakır kırmızısı saçlarından bir tutam yanağına düşmüş. Cildinin sıcaklığı parmak uçlarımda hâlâ hissediliyor.

Dün gece neredeyse
öpüşecektik. Ama o beni
reddetti.

Bu çok acıttı.

Aptalca yalanım kadar acı veriyor ve bir hata yaptığımdan
endişeleniyorum. Aşk, okyanus gibi engindir. Bilinmeyen derinlikleri
vardır. Verir ve alır,

gelip gider.

Adra'ya olan sadakatim sadece dalgaların akışını durdurmak için bir yol
muydu? Ben... deniz kadar güçlü bir şeyi durdurmaya çalışan bir aptal mıyım?

Önümdeki kadın kendini bulmaya yeni başlıyor. Kalbi olmasa da, sürekli
acı çekse de, ona ısınmaya başladım.

Bana yeniden mutlu olmanın sorun olmadığını hissettiriyor.

*Belki de artık geçmişin hayaletini dinlendirmenin ve toprağın geçmişinin
kalıntılarını kucaklamasının zamanı gelmiştir, diye fısıldıyor bir ses. Gerçeği
söylemek için henüz çok geç değil.*

Dişlerimi sıkarak, sinirli bir şekilde küçük defteri ve kömürü çıkarıyorum. Onun sonsuz çizimlerini geçmek zaman alıyor. Yanımda yataкта uzanmış, dağ geçidinden geçiyor, saçları ejderhanın sırtında topuzundan çözülerek tenime vuruyor.

Şimdi, bu anı yakalıyorum. Elimin fırçası başka bir anı yaratıyor. Her şeyi doğru yapmaya çalışıyorum çünkü bir gün Enduvida'ya geri dönebiliriz ve her şey eskiden izlediğimiz sıkıcı kalıplara gömülebilir.

Göğsüme başka bir acı filizleniyor. Eğer bu olursa, sürekli arkadaşlığını özleyeceğim.

Arlet hafifçe hareket ediyor, hareket ederken kürkler hışırdıyor ve kömür kalemimle onun vücudunun kıvrımlarını çizerken içimde yeni bir suçluluk duygusu beliriyor. Çıplak bir ayağı battaniyenin altından çıkıp örtülü bacağını geçiyor.

Dün geceyi düşünmeye devam ediyorum. Lanet etkisini gösterdiğinde, aç, yabancı şey damarlarını tırmaladığında, onu geri çağıran benim sesimdir. Onu kendine bağlı tutan benim ellerimdir.

Aniden, cildimde bir sıcaklık hissediyorum ve dudaklarının tenime değdiğini hatırlıyorum. Bunun arkasında hiçbir düşünce, hiçbir hesap yoktu, sadece içgüdü vardı. Onun kırdığı şeyi iyileştirmek için çaresiz bir girişim.

Beni onu öpmeme izin vermesi gerekirdi. Onun tatlılığını tutkuyla karşılardım.

Onun keyif aldığını hayal edebiliyorum. Ona minnettarlığımı göstermek için yağdırdığım öpücükler karşısında inlediğini hayal edebiliyorum.

Eğer rahatlamak isterse, onun için orada olurdum. Onu kafasından çıkarırdım. Üzüntüsünü unuttururdum.

Bana güvenerek kendini bana teslim ederdi ve benim görevim, kafasındaki her sapkın fantezinin onu tatmin edecek şekilde yerine getirilmesini sağlamak olurdu. Ona ihtiyacı olanı verebilirdim.

Isı içimi kaplıyor, yıllar boyunca ne kadar soğuk olduğumu unutmuşum. Adrenalin penisime hücum ediyor ve parmaklarım, onun tenini okşamak için sabırsızlanarak seğiriyor. Şu anda yumuşak ve iyi sikilmiş olabilirdi. Ama benim teklifimi reddetmişti.

Muhtemelen, ben bir piç olduğum için.

Arlet battaniyenin altında kıpırdanıyor, bakışları benimkilerle buluşmadan önce kirpikleri titriyor. Eskiz defterini kapatıp battaniyemin olduğu yere atıyorum. Sonra pantolonumu düzeltiyorum.

Farkındalık yavaşça uyanır, aramızdaki mesafe küçülürken nefesi kesilir. Yutkunur, boğazı titrer. Lamba ışığı onu sıcak tonlarla boyar ve ben, onun da benim gibi kendine baktığını merak ederim.

"Günaydın," diye mırıldanır, oturur, sırtını hafifçe kamburlaştırarak uykunun kalıntılarını üzerinden atar. "Onlar burada mı?"

Onlar mı? Ah, evet.

Sabah. Kahvaltı. Theren.

Bu odada zaman farklı akıyor, genişliyor ve kendi üzerine katlanıyor.

"Henüz değil," diyorum yumuşak bir sesle.

Elini uzatıp saçlarını taramaya çalışır, sonra vazgeçip yatağa geri düşer.

Çok yorgun, küçük insan.

"Saçını taramana yardım edeyim mi?" diye soruyorum, kendimi şaşırtarak.

Bana bakar, hızla gözlerini kırpar. "Ben..."

bu uygunsuz olmaz mı?"

Omuz silkiyorum. "Saçlarını zaten gördüm. Bunu sadece ağrıyan kolların için yapıyorum."

Yatakta yer değiştirir, sonra çantasına uzanır ve taş tarağı çıkarırken yüzünü buruşturur. Elini uzatıp bana doğru uzattığında gülümserim.

Gerçekten gülümserim. Belki de dün gecedен sonra o kadar da kızgın değildir. Kararsız görünür. "Çok basit.

Sadece..."

"Böyle şeyleri nasıl yapacağımı biliyorum," diye mırıldandım.

Saçlarının etrafındaki bandı çözüp kırmızı saçlarının omuzlarına dökülmesine izin verirken, aramızda sessizlik hakim olur. Nazikçe, karışık saçlarını tararım.

Saçları yumuşaktı ve onun kokusunu taşıyordu.

"Adra sana bunları öğretti mi?" diye sorar Arlet. Ben

keskin bir nefes alırım. "Evet."

Saçını birkaç kez bükerek tepesinde düzgün bir şekilde kıvrılana kadar, o yine cevap vermez. Bir bukleyi kulağının arkasına koyar ve ben parmaklarındaki yaraları fark ederim.

Onu tutarken ona çok tatlı şeyler söz verdiğim izler.

"Lorien seni çok seviyor," diyorum. "Bu çok tatlı. Sen çocuklarla çok iyisin."

Bu iltifattan dolayı yumuşadığını hissediyorum.

"Onları çok seviyorum ve o da çok tatlı."

"Onları, dokuma yapabileceğin zamanı feda edecek kadar seviyorsun. Tahmin edebiliyorum."

Başını çevirip omzunun üzerinden bana bakıyor. "Dokumayı bırakmadım. Sadece... şu anda Lorepath'ın daha önemli olduğunu düşünüyorum."

Lorepath. Hmm. "Bu senin eğitim projenin adı, değil mi?"

"Kesinlikle öyle."

Tarakla saç çizgisine yaklaşıp kenarları düzeltiyorum. "Senin için çok önemli."

O mırıldanır.

Sonra derin bir nefes aldı. "Bence doğru eğitim, daha iyi bir yaşamın en önemli araçlarından biri, biliyor musun? Sen muhtemelen çocukken okumak gibi pratik becerileri öğrendin, ben ise bu fırsatı çok daha büyük yaşta yakaladım."

Savunmacı bir tavır sergiliyor, ben de omzuna hafifçe dokunuyorum.

"Eleştirmek istememiştim. Hiç tanışmadığım kadar hızlı bilgiyi özömsöyorsun. Zekisin."

Bir an durur ve sanki kelimeler zihninde dolanıyor gibi hissedirim.

"Keşke dokuma tezgahının başında daha fazla zaman geçirebilseydim... ama programı yapmak için gerekli becerilere sahibim. Zamanım da var. Etrafımdaki dünyaya o kadar çok şey katmak istiyorum ki, kendi izimi aramak zorunda kalmayayım. Bu, iyi şeylerle dolu derin bir iz olacak. Ve bunu başardığımda, dinleneceğim. Sadece kendim için binlerce duvar halısı dokuyacağım."

O konuşurken, sanki nefes alamıyorum. O çok iyi. Çok tatlı. Mükemmel.

"Bu dinlenmek gibi gelmiyor," diye alay ediyorum. O gülüyor.

Saçını bağladıktan sonra, eğilip elini tutup incelemeye başladım. Onun elini benimkinin yanına koydum ve avucumun onun elini tamamen yuttuğunu gördüm.

Gülümsüyorum.

"Ama şaka bir yana, bence bu çok güzel. Gözümde canlanıyor."

Bana yaslanarak rahatlıyor ve bu bir ödöl gibi geliyor. Sonra parmaklarını açarak benim parmaklarımı genişçe açıyor.

Bana bakar. "Biliyor musun, bunları nasıl kaybettiğini hep merak etmişimdir."

Tereddüt ediyorum. "Bu korkunç bir hikaye, Firelocks. Senin nazik sözlerin kadar güzel değil."

"Ne kadar korkunç?" diye soruyor, ellerimiz hala birbirine değiyor. "Çok."

"Sen bana hikayeni anlatırsan, ben de sana benimkini anlatırım," diyor, yanağının silueti gülümsemeye dönüşüyor.

Çok garip ve ağır bir gece geçirmiştik. Kendimi rahat bir an arzularken buluyorum.

Beni kabul etmese de onunla konuşmayı seviyorum. "Ben onun kafasını ikiye ayırırken bir dev onları ısırdı."

O çığlık atar ve bana bakar. "Parçaladın mı? Nasıl? Kafatası..."

"Çenede," diye mırıldanıyorum, yüzünün yanındaki narin eklemi dokunarak

Kaşlarını çattı ve "Devler her zaman acımasız olmuştur. dev prenslerden biri..."

"Seninkini kesti. Estela onu tekrar dikti," diye tekrarlıyorum. Enduvida'ya geldiği ilk hafta ona bunu sormuştum. "Bunu zaten biliyorum."

Bir an sessizlik olur, ama o bana bakar, eli benim elime dokunur. Gözlerinde bir anlık acı görürüm ve bunu içimde hissederim.

Onun bilmediği bir yalanla onu incitmiştim. O da öpücükle beni incitmişti.

Benim günahım daha ağır.

"Arlet, dün gece olanlar hakkında..."

Küçük bir kapı çalma sesi duyulur. Elini indirir ve uzaklaşır, ben de sinirli bir şekilde ayağa kalkar ve kapıyı açarım.

Kapıyı açtığımda, elinde ekmek, tanımadığım meyveler ve su bulunan bir tepsi olan bir adamla karşılaşırım.

"Günaydın," der elf eğilerek. "Size kahvaltı getirdim. Vaer'Saryth Theren yakında sizi geziye çıkarmak için gelecek. Afiyet olsun." Arlet ve ben ona teşekkür ederiz ve o ayrılır.

Sessizce kahvaltımızı yapıyoruz ve rahatsızlığımız artıyor.

Neyse ki, Theren sözünü tutması uzun sürmez. Koyu renkli deri giysiler giymiş ve gülümseyerek gelir.

"Günaydın, değerli misafirlerimiz," der neşeyle, ortak dili kullanarak.

Arlet çok sevinir ve biz de hoşbeş ederiz.

"Demek ejderhaları görmek istiyorsunuz, öyle mi? Bu geceki ziyafetten önce eğlenceli bir gezi olacak."

Bana şaşkınlıkla bakar. "Gidebilir miyiz?"

Komik bir ifade takındım. "İstiyor musun?"

Tereddüt etti. "Onları sevmediğini sanıyordum."

"Evet mi, hayır mı, Firelocks?"

"Evet, gidelim," diye yanıtlar, sabahın ilk kez gerçekten gülümser.

Theren gülümsedi ve bize ilerlememiz için işaret etti.

Ayrılırken soğuk dağ havası cildimi ısıtıyor. Şehir sessiz ama uykuda değil. İnsanlar sokaklarda dolaşüyor, bazıları kollarında mallarla, diğerleri ise işlerine zamanında yetişmek için aceleyle.

Binaların sıraları arasından geçiyoruz ve onun küçük eli benimkine sokuluyor. Binaların seyrekleştiği ve havayı duman ve hayvan kokusu doldurduğu yere kadar dolambaçlı şehir yollarında hızla ilerliyoruz.

Theren derin bir nefes alır. "Ah, kokuyu alıyor musun? Ejderhalar. Hiçbir şey bununla kıyaslanamaz. Duman ve pul, ben böyle adlandırmayı seviyorum."

Gülümsüyorum. Kokusu rüzgarda kalıyor, yanmış odun ve erimiş kayanın baş döndürücü bir karışımı.

"Karım bunlara hayran kalıyor." Başını gökyüzüne doğru çevirmiş olan Arlet'e dönüyorum.

Theren gülümser. "Sevindim." Sonra ortak dile geçer. "Dün geceki yolculuk hoşuna gitti mi?"

Arlet tekrar şaşkınlıkla başını kaldırır. Sonra başını sallar.

Gülümsemesi genişleyerek dişlerini gösteren bir sırıtışa dönüşür ve ejderhalar hakkında bilgiler vermeye başlar. Ne kadar yaşadıkları, ne yedikleri ve hatta çiftleşme mevsimini bile anlatır.

Yürürken dinlerim ve tercüme ederim. Altımızdaki zemin, şehrin düzgün taşlı yollarından kayalıklara oyulmuş pürüzlü patikalara dönüşür. İleride, yüksek yuvaların silüetleri belirir. Şehir dağ yamaçlarında yer alırken, yuvalar zirvelere yakındır.

Bunlar devasa yapılar, yarısı doğal mağaralar, yarısı elflerin el işçiliği, kalın iplerle örülmüş ve tanımlamak istemediğim kemiklerle güçlendirilmiş. Bazılarının derinliklerinde, ev ışıkları gibi düşük közler parlıyor.

Arlet kısa bir nefes alır. Bir şeyler mırıldandığını duyarım.

"Ne dedin?" diye soruyorum.

"*Madre mía,*" diyor, kelimeleri daha net telaffuz ederek. "Sadece şaşırdım."

Başımı sallayarak, onun daha fazla parçasını saklarım ve hızımızı yavaşlatırım. Arlet'i kendime yaklaştıtırım ve bir taş duvarın gölgesine yaslanırım.

Theren, çiftleşme mevsiminin çok uzun zaman önce sona erdiğini söylediğinde, Arlet'in yüzü ışıldar.

"Acaba bebek ejderhalar görecektir miyiz?" diye fısıldadı, heyecanla.

Cevap vermiyorum. Uçurumun kenarına yaklaştığımız için dikkatim çevremize odaklanmış durumda. Kuyruğum içgüdüsel olarak onu sarıyor.

Yumuşak bir kanat hışırtısı dikkatimi gökyüzüne çeker. Yukarıda, daha önce gördüğümüz oniks siyahı ejderha, tünediği yerde hareket eder ve yerleşirken dev pençeleri taşla sürtünür.

"İşte ejderham. Belki onu tanırsın," diyor Theren. "Vyrenth."

Arlet'in nefesi kesilir. "*Dioses míos,*" diye mırıldanır, elini göğsüne bastırır. "Çok güzel."

Güzel, benim kullanacağım kelime değil. Korkutucu, belki.

Ölümçül. Ona ismi söylerim ve o da tekrar etmeye çalışır.

"*N'inci* harf daha hafif," der Theren ortak dilde. Doğru telaffuz ettiğinde gülüyor.

"Vyrenth kaç yaşında?" diye sorar nazikçe.

"Ben onun ikinci binicisiyim," diye devam eder Theren. "Bana belki bin güneş dönüşü kadar olduğunu söylüyor."

Kaşlarım havaya kalkar. "Seninle konuşuyor mu?"

Theren başını sallar ama ayrıntıya girmez. Bunun yerine, "Ejderhalara daha yakın olmak ister misin?" diye sorar.

Arlet yanımda gerginleşir, ama korkudan değil.

"Evet." Gözlerimi kısıyorum. "Bence bu çok tehlikeli." "Ben varken tehlike yok," diye araya girer Theren.

"Hadi ama Vann, macerayı sevmez misin?" diye karşılık verir.

Tartışmalı, bu pervasız fikri daha da gelişmeden sonlandırmalıyım, ama *lanet olsun*, gözlerinin parıldayışında bir şey var ki, beni birazcık gevşetiyor.

Derin bir nefes alıp, parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. "Peki. Ama eğer yersen, cesedini burada bırakacağım."

Arlet gülümser. "Başka bir şey beklemiyordum, *mi cielo*."

"*Lanet olsun*," diye içimden küfür ederim, o Theren'i takip ederken.

Kayalıkların arasında dolanarak gevşek kayalardan kaçınıyoruz. Yakından, ejderhaların yuvalarında nasıl dinlendiklerini görebiliyorum. Devasa vücutları top gibi kıvrılmış ve nefesleri, her nefes verişlerinde içlerindeki közlerin parlamasına ve sönmesine neden oluyor.

Arlet aniden durur.

"İyi misin, insan?" diye sorar Theren.

Onun bakışını takip ediyorum ve midem sıkışıyor.

Bir ejderha, diğerlerinden ayrı, bir düzine adım ötemizde yatıyor, vücudu karanlık taş ve kırık yumurta kabuklarından oluşan bir yuvada kıvrılmış.

"Bu ejderha... çok güzel," diye haykırıyor.

Altın rengi pulları parıltıyor ve kanatları her iki yana düzgünce katlanmış, ama gözleri beni durduruyor.

Açık. İzliyor.

Uyumuyor. Burada olduğumuzu biliyor. Yine de kıpırdamıyor.

"Bu Seraph," diyor Theren. Sonra başını yana eğip, *tsk* sesi çıkarıyor.

Ejderha bizi merak ve sabır arasında bir duygu ile izliyor.

Burun delikleri genişleyerek nefes alıyor, sanki kokumuzu hafızasına kazıyor.

Sonra yumuşak bir ses

konusur. "Artık uçmuyor."

Hepimiz dönüp bakıyoruz ve yakınlardaki bir kayanın arkasından çıkan küçük bir silüet görüyorum. Kahverengi, dağınık saçlar, parlak, ışıltılı gözler.

"Lorien!" Theren gülüyor. "Baban bugün gizlice dışarı çıkmamanı söylemişti."

Çocuk, sadece çocukların yapabileceği türden bir cesaretle küçük omuzlarını dikleştirir ve sırtarak, "Ziyaretçilerimizi görmek istedim." der.

"Lorien!" Arlet, ejderhadan dikkatini çekip çocuğu görünce tekrarlar.

"Merhaba tekrar."

Çocuk şaşkındır, ama Theren onu kucaklayıp omuzlarına oturturken onun için tercüme eder.

"Kalmak istediğinden emin misin?" diye

sorar. Lorien başını sallar.

"Peki. Ama babanın bunu öğrenmemesi gerekiyor."

Arlet'in dikkati tekrar ejderhaya döner ve ben çenemi canavara doğru sallarım. "Ne demek uçmuyor?"

Lorien ejderhaya bakarak, sesi artık daha sessiz. "O bir anne ejderha. Yavruları öldü."

Theren ona yorgun bir bakış attı. Sonra açıkladı: "Kuş avlamakla ilgili bir sorunumuz var. Ejderha yumurtalarını yemeyi seviyorlar ve geçen çiftleşme mevsimi... zor geçti. Büyümelerini gerektiği gibi kontrol edemedik. Seraph hırsız yaratıkları öldürdü ve yumurta kabuklarını geri koydu. Yas tutuyor."

Bu sözler göğsüme bir taş gibi çakılır.

Bekleyen bir ifadeyle bana bakan Arlet'e dönüyorum. Tereddüt ediyorum. Ama ona bir kez daha yalan söyleyemem.

Hikayeyi bitirdiğimde, ağlayacakmış gibi görünüyor. Bunun yerine, cesur olmayı seçiyor.

"Ona dokunabilir miyim?" diye Theren'e sorar.

Theren dudaklarını sıkıştırır. "Son zamanlarda başkalarının ona dokunmasına izin vermiyor. Ama deneyebilirsin. Elini kaldır ve yaklaş. Eğer başka yere bakmazsa, sorun olmaz."

"Gözlerini kaçırırsa ne olur?" diye sorar Arlet.

"O zaman geri çekilirsin," der Theren basitçe.

Derin bir nefes aldığını izliyorum. O kadın kendini tutamıyor ve bir arkadaş bulmak zorunda kalıyor.

Elini uzatarak öne doğru adım atar.

Ejderha Seraph izliyor. Yaratığın başını çevirip Arlet'i yanıma geri getirebilmek için bekliyorum, ama o bunu yapmıyor.

Yapmamız gereken başka şeyler vardı ve Elf Kralı onu avlarken bir tur atmak zorunda kalmak aptalca görünüyordu.

Ama sonra Arlet yuvanın sonuna ulaşır. Parmak uçları altın pulları okşar. Ejderha kıpırdamaz. Sadece uzun ve derin bir nefes verir, sanki sadece Arlet'in verebileceği bir şeyi bekliyormuş gibi.

"Aferin," diyor Theren. "Gel, sana eğitim alanını göstereyim."

Arlet isteksizce uzaklaşır ve ben onu tekrar kendime yaklaştırıyorum. Öpüştükten sonra bunu yapmamam gerekir, ama o bana karşı koymaz ve ben burada gerginim.

Yükseldikçe patika daralır, tırmanışla birlikte hava incelik. Şehrin gürültüsü azalır, yerine kayalıkların arasından esen rüzgârın ritmik sesi gelir. Theren Lorien'i yere indirir ve çocuk küçük bedeniyle pürüzlü kayalıkların arasında rahatça hareket eder.

Diğer elfler yanımızdan geçerek genel selamlar veriyorlar. Onlara kıyasla yavaş ilerliyoruz, ama sonunda varıyoruz.

Yol, yarısı çökmekte olan bir taş duvarla korunan kayalık bir çıkıntıya çıkıyor. Onun ötesinde, bir plato açık bir el gibi uzanıyor.

Arlet bu manzarayı görünce nefesini tutar. Boynunu eğip bulutlu gökyüzüne gülümser.

Beş ejderha — farklı boyut ve renklerdeki zarif, güçlü yaratıklar — başlarının üzerinde daireler çiziyor. Binicileri, tecrübeli bir rahatlıkla ejderhaların sırtında oturuyor ve keskin, melodik elfçe komutlar veriyor. Ejderhalar mükemmel bir uyum içinde yanıt veriyor, sola veya sağa dönüyor, daha yükseğe tırmanıyor, sonra nefes kesici spiraller çizerek dalışa geçiyor.

Aşağıda, başka bir grup binici düzen içinde duruyor, gözleri gökyüzüne dikilmiş, havadaki ekiplere talimatlar veriyorlar.

Lorien yukarıyı işaret eder. "Ders alıyorum," der. Arlet anlamını anlamak için bana bakar.

"Ona ejderha sürmeyi öğretiyorlar," diyor Theren. Gözleri taş gibi büyür. "Gerçekten mi? Bu kadar gençken mi?"

Bu sefer Theren tercüme eder ve çocuk göğsünü şişirir. "Ben bir Skyborne olacağım. Zamanını sandalyede oturarak geçiren babam gibi olmayacağım."

Arlet, zümrüt yeşili bir ejderhanın düzeni bozup platoya doğru dalışını izlerken, ben de ona tercüme ediyorum. Ejderha son anda kanatlarını açarak uçuşunun kenarındaki gevşek çakılları havalandırıyor.

Binici gökyüzüne doğru işaret eder ve ejderha bir kez daha havalanır, kanatlarını gürültülü bir güçle çıkar.

Theren sırtıyor. "Şimdi eğlence başlıyor. Kendi binicilik dersin."

Yüzümden kan çekilir, ama Arlet heyecandan titriyor.

Uzun bir nefes veriyorum. Zaten Cadı Adası'na bu şeylerden biriyle gideceğiz.

Şimdi, dostça yüzlerle çevriliyken öğrensek daha iyi olur. "Harika," diyorum. "İlk olarak ne yapmalıyız?"

"Sana uygun bir kıyafet bulacağız. Binicilik eyeriyle seni bağlayacak bir koşum takımı gerekecek," der ve Arlet'e değerlendirici bir bakış atar, ben de neredeyse onun önüne geçmeyi düşünürüm.

Tanrım, çok gerginim.

"Karınızın yeni kıyafetlere ihtiyacı olacak. Büyülü deriler, böylece pullar derisini kesmeyecek," diye kanat çırpma sesinin üstüne sesini yükseltti.

Diğer elflerden birine bağırarak için döner. Başka bir adam. Yeni gelen adam keskin bir şekilde başını sallıyor ve koşarak uzaklaşır.

Theren ellerini çırpıyor ve ısıklık çalar. Bir süre sonra ejderhası Vyrenth ortaya çıkar, onun üzerinde uçarak bize doğru sert rüzgarlar estirir.

"Şimdi beni izleyin!" Theren başka bir sembol yapar ve canavar aşağıya doğru hızla iner, neredeyse taşa değecek kadar yaklaşır. Elf eyere tutunur ve üzerine atlar.

Theren bir çığlık atar ve Lorien, amcası gökyüzüne yükselirken tezahürat yapar. gökyüzü.

Mükemmel. Bu gün beni öldürebilir.

Bölüm 29

ARLET

Gece, Dragon's Reach'i kaplar ve şehri soluk mor bir ışıkla örter. Ben de odamızın penceresinden bunu izlerim.

Dar yatakta hareket ederken vücudumdaki her kas isyan ediyor. Eklemlerim sertleşmiş ve kollarım daha önce yaptığım ejderha eğitimi nedeniyle ağrıyor. Ejderhaları izlemek muhteşemdi, ama doğru duruşu ve dengeyi öğrenmek için pratik eyerlerinde geçirdiğim saatler beni sanki sıkılmış ve kurumaya bırakılmış gibi hissettirdi.

Beni harekete geçiren tek şey Vann. Silahını parlatırken kaslarının gerginleşmesini ve her vuruşuna yoğun bir şekilde odaklanmasını gizlice izliyorum.

Kalbim için iyi değil, ama neredeyse öpüşeceğimiz anı Öpüşmemizi düşünmeden edemiyorum.

Bu sabah, ondan sonsuza kadar uzak durmaya hazırdım. Ama elleri... dağlarda olduğumuz süre boyunca hep yanımdaydı. Çok tatlıydı. Ve bunu unutamıyorum. Kapı çalınır.

Kılıcını parlatmakla meşgul olan Vann ayağa kalkar ve kapıyı açar. Bakır kahverengi tenli bir elf kadın, odamızın girişinin diğer tarafında gülümseyerek beklemektedir.

"Merhaba," diyorum ve Vann elfçe bir şeyler söylerken ayağa kalkıp ayakkabılarımı giyiyorum.

"Bu geceki ziyafet için hazırlıklarınızda size yardımcı olmamız istendi," diyor kadın, aksanlı bir ortak dilde. Theren dışında başka birinin bu dili konuştuğunu duyunca şaşıyorum; burası son derece izole bir yer gibi görünüyor. "Size yeni kıyafetlerinizi getireceğim. Sonra sizi kraliyet hamamına götüreceğim."

Kapı gıcırdayarak daha da açılır ve ikinci bir kişi ortaya çıkar: ince gümüş zincirlerle örülmüş örgülü saçları olan uzun boylu bir elf. Keskin ve soluk yeşil gözleri bana, sonra Vann'a kayar.

"Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız," diyor.

"Teşekkürler," der Vann ve eğilir. "İçeri girin lütfen."

İki elf de içeri girer ve bir yığın kumaş taşıyan adam başını eğerek selamlar. Kumaş yığını masanın üzerine konduğunda, taze kumaş ve dağ otlarının kokusu bana doğru gelir.

Vann bana gelmemi işaret etti ve ben de ipi çözmesine yardım ettim, mumlanmış kağıdı soyarak gümüş iplikle işlenmiş koyu zümrüt yeşili kumaşı ortaya çıkardım.

Elbisenin korsesini kaldırıyorum. Kumaş ağır ve parmaklarımın altında pürüzsüz. Bu, soyluların giydiği türden bir giysi. Yanında, daha kullanışlı ama aynı derecede zarif, uyumlu bir tunik ve pantolon yatıyor.

"Pek de zarif bir elbise sayılmaz," diyorum.

Vann homurdanır. "Elfler incelikleriyle tanınmazlar." Bu sözler beni gülümsetir.

Etek kenarındaki dikişleri izlerim — kıvrılan kanatlar ve sivri uçlu kayalık desenli.

"Hazır olduğunda gidebiliriz," der Vann, hızla ayağa kalkarak.

Başımı sallar. "Hadi gidelim."

Yeni kıyafetlerimi alıp, Vann ve ben elfleri takip ederek odadan çıkıyoruz.

Hizmetçiler bizi dolambaçlı koridorlardan geçirerek, cilalı taş zeminlere soluk ay ışığı saçan dar pencerelerin önünden geçer.

Dallanan bir koridorda duruyoruz. Elf bana işaret ediyor. "Sen o tarafa gideceksin."

Vann kaşlarını çatır. "Ayrı mı? Biz evliyiz."

Karnımda kelekler uçmaya başlar. Benimle banyo yapmak mı istiyor? "Havuzlar ayrılmıştır," diye açıklıyor elf. "Bu bizim geleneğimizdir."

Tereddüt ediyorum, Vann'a bakıyorum, o da bana hafifçe başını sallıyor. Geçerken eli ön koluma dokunuyor. Vücudumu bir sıcaklık kaplıyor.

O kadar ani ki, kendimi tutamıyorum. Onun yine de benim havuzuma gelmesini dilemekten de kendimi alamıyorum. Ve... şu anda bunu düşünmemeliyim.

"Boğulma," diyor yumuşak bir sesle. Dudaklarımı ısıırıyorum.

"Elimden geleni yapacağım."

O bir yöne doğru yola çıkar, ben ise daha dar bir koridorda tek başıma ilerlemeye devam ederim. Kısa süre sonra, hizmetçi ve ben kemerli bir kapıya ulaşırız. Altındaki çatlaktan buhar sızar, mineral ve nane kokusu taşır.

Kapı açıldığında, cilalı taştan oyulmuş duvarları olan devasa bir banyo odası ortaya çıkar. Parlak maden damarları kayanın içinden kıvrılarak aşağıdaki buharlı havuzların üzerine yumuşak bir ışık yayar.

Bir anlık vatan hasreti beni kapladı ve Enduvida'yı, ya da belki de sadece Vann'ı özledim.

Adra hakkında soru sormamalıydım.

Kapımıza gelen kadın ilk olarak içeri girer. O küçük şişelerdeki sıvıları ayırırken, ben de onun ardından merdivenlerden aşağı inerim. Kulakları uzundur ve her birine ejderha ve alevlerin zarif sembolleri kazınmış birkaç halka takılmıştır.

"Sana Lord Vann'ın karısı dememi mi tercih edersin?" diye soruyor. "Sadece Arlet," diye düzeltiyorum.

Sanki tam olarak anlamamış gibi utangaç bir gülümsemeyle bana bakar, ben de konuyu kapatıp ona gülümserim. En yakın havuza doğru işaret eder.

Bir an tereddüt ettikten sonra tunik ve pantolonumu çıkarıp havuza giriyorum. Su, içine girdiğimde çok sıcak. Suyu daldığımda, ağrıyan uzuvlarımı rahatlattığı için içimden bir ses çıkarıyorum. Saçlarım etrafımda yüzüyor ve berrak suda ateş dalgaları gibi kıvrılan bakır rengi bukleler çenemin altında yayılıyor.

Kadın yanımda diz çöküp, tatlı, çilek kokulu bir karışımı suya döker. Başını eğip sabun şişeleriyle meşgul olur, sonra ayağa kalkar.

"Hemen döneceğim."

O ayrıldığında, elimi boynuma koyup düşünmeye başladım. Güzel bir elbise giymek beni genellikle başımı döndürürdü. Ama şu anda öyle hissetmiyorum. Vann ile ilişkim her geçen gün daha da karmaşık hale geliyor.

Önce birbirimizden kaçınıyorduk. Sonra arkadaş olduk. Enduvida'dan ayrıldığımda peşimden *geldi*.

Yolun bir yerinde, onun yanında kendimi daha güvende hissetmeye başladım, onun yanında hayaller kurmaya başladım. Belki de seyahat etmenin zor olması ve

Uzun zamandır tek başıma ya da bir başkasıyla cinsel ilişkiye girmedim. Enduvida'da, içimde gerginlik oluştuğunda, mahremiyetim vardı.

Mükemmel hikayeler. İnsanların aşık olmasını okumayı severdim ve bunun doğal bir parçası da samimiyetti. Takip. Çekim.

Güvenlik, benim çekiciliğimde her zaman önemli bir faktör olmuştur. Vann bir keresinde benim yazdığım bir parşömeni okuduğundan bahsetmişti.

Zaten sıcak olan tenim titriyordu. Benimle dalga geçmişti, ama bunun arkasında bir sıcaklık vardı

Bazı insanlar hikayeleri skandal sözlere indirgeyebilirdi, ama benim için benim için çok daha fazlasıydı.

Bunu yaşamamış birine açıklamak zor olurdu, ama eski, yaralı anıları yenileriyle, daha iyileriyle değiştirmek benim iyileşme yöntemimdi.

Evet, bağlanmak hayatımın en travmatik deneyimlerinden birine yol açtı.

Ama gerçek şu ki, daha önce bu tür şeylerden zevk almıştım. Ve bu konuda, yalnız olmadığımı, kırılmadığımı hissettiren bir hikaye bulmak...

bu tür bir hikaye bulmak, yalnız olmadığımı, kırılmadığımı hissettirdi. Bu sözler bana, tekrar denersem, hayatıma devam edebileceğimi hissettirdi.

Bu, acıları yeniden yaşamakla ilgili olmak zorunda değildi. Kontrol ile ilgili olabilirdi. Güven.

Güven.

Bunu farklı bir şekilde, doğru kişiyle yaşamak istemenin yanlış olduğunu düşünmüyordum.

Bazen anne olmak ve annelik hakkında o kadar çok düşünürüm ki, arzularımı unuturum.

Ve Vann... o benim eşim olamazdı. Bu unvan başka birine verilmişti. Ama onun, kendimi keşfetmeme izin vereceğim kişi olup olamayacağını merak ettim.

Isı kaslarımdaki gerginliği giderene kadar suda kalıyorum ve cildimdeki ter ve kiri temizleyebiliyorum. Ama kol ve boynumun üzerini bezle ovarken zihnim durmadan dönüyor.

Sürtmek için kullandığım bez meme ucuma değdiğinde, nefesim kesildi.

Etrafıma bakıyorum, yakınımnda kimse yok. Hizmetçi kesinlikle geri dönmemiş.

Bir yanımla temkinli, çünkü ne zaman döneceğini bilmiyorum ve katılmam gereken bir festival var. Ama lanet ve ele geçirme çok uzak hissediliyordu. Aslında, onu kırmaya her zamankinden daha yakındık.

Buna ihtiyacım var.

Bu yüzden geriye yaslanıp, kendimi taşlardan birine dayıyorum. Bezi kullanarak göğüslerimi ve bileklerimi hafifçe ovuyorum.

Sonra daha aşağıya iniyorum ve kaçınmaya çalıştığım bir şeyi yapıyorum. Vann'ı hayal ediyorum.

Gözlerimi kapatıp, bezin onun nasırlı eli olduğunu hayal ettim. Alt karnımı okşadığımda titredim.

Amım kasılır ve sıcaklıkla dolar.

"Vann," diye mırıldanıyorum, hassas sinir demetine karşı sert bezi nazikçe sürterken.

Boynum ve yanaklarım kızarıyor ve boğazım düğümleniyor. Bu hoş bir his.

Beni tutarak hareket edemememi sağlayan onu düşünüyorum. Bu yüzden onun sevgisine teslim olmaktan başka seçeneğim yok. Boynumda onun nefesinin hayaletini hayal ettiğimde, tatlı sözler fısıldadığında, çığlık atıp boşalıyorum.

Nemli elimle ağzımı kapatıyorum.

Siktir.

Çok gürültülüydü. *Ve hızlıydı.*

Nefes nefese saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. Çok uzun zaman olmuştu. Yapmalıydım...

Koridorda ayak sesleri yankılanıyor.

"Lady Arlet?" diye seslenir hizmetçi. "Girebilir miyim?"

"Evet," diyorum, sesim tiz çıkıyor. O içeri girerken, yaptığının izlerini saklamaya çalışıyorum.

Havuzdan çıkmaya yardım ediyorum ve o da bir bezle vücudumu kuruluyor. Bir ara onu durduruyorum, şu anda dokunulmak istemiyorum.

Kafası karışmış gibi görünüyor, ama saçımı kurutmama yardım ediyor. Fırça ve havluyla saçımı kurutuyor, sonra örgü yapmaya başlıyor.

"Çok uzun sürmedi, değil mi?" diye soruyorum.

Kafasını sallıyor. "Her şey yolunda. Ben misafirimizle ilgilenmek için buradayım."

Ördüğü saçlar, başımın üstünde bir taç gibi kıvrılıyor. Sonra elbiseyi giymeme yardım ediyor ve kolları o kadar uzun ki neredeyse yere değiyor. Deri terlikler ayağıma mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum hizmetçiye.

Elini uzatıp yanaklarımdaki çilleri okşadı. "İlginç bir güzelliğin var. Sanırım kocan çok memnun olacak."

Başını eğdi ve ben de oradan ayrıldım, sadece yaptığım şeyden değil, aynı zamanda görünüşümden de rahatsız hissederek. Güneş, lekelerimi daha belirgin hale getirmişti.

Vann bir keresinde onları sevdiğini söylemişti, ama giderek daha belirgin hale geldikçe hala öyle miydi?

Havuzlardan uzaklaştırılmam uzun sürmedi ve kendimi tamamen çıplak hissederek oradan çıktım. Kaşlarımın arasındaki noktayı ovuşturdum. Orada ne düşünüyordum ki?

Sıcak su beni çok... çekici hissettirdi. Rahat. Sevgiye açım.

Vann boğazını temizledi ve ben başımı kaldırdım. Onu görünce adımımı durdurdum. Zümrüt yeşili tunik giymişti, koyu rengi saçlarının gümüş rengini ve cildinin maviliğini ortaya çıkarıyordu. Kumaş geniş vücuduna yapışıyordu ve yakasındaki gümüş işlemeler ay ışığını buz gibi yansıtıyordu.

Onun bakışları üzerimde dolaşüyor ve cildim kızarıyor. Son zamanlarda banyoda yaşadığım anın hatırası ile canlanan görüntüler zihnimde dolaşiyor.

İçim boş ve acıyor. Nedense, bunu düşünmeye başladığımda, durduramadım.

Gülümsemesi yayılır ve nefes alamam. Beni kucağına alıp bir yere götürdüğünü, elbisesini yukarı çekip ateşli cinsel organımı havaya maruz bıraktığını ve beni patlayacak kadar doldurduğunu hayal ediyorum.

"Ne kadar güzelsin, Firelocks," diyor nazikçe.

Ne. *Lanet. Olaylar.* Neler oluyor?

Yanaklarım kızarıyor ve zihnimi bu hayalleri bırakmaya zorluyorum. "Sen de öylesin."

Gözleri bir an daha üzerinde kalır, sonra kolunu uzatır. Kolunu tutarım ve beni teras kapısından geçip uzun, dolambaçlı bir koridordan aşağıya götürmesine izin veririm.

Sonunda koridordan çıkıp kendimizi en büyük kayalığa inşa edilmiş bir yapının önünde buluruz. Kapıları, karmaşık ejderha oymalarıyla güçlendirilmiştir.

Her iki taraftaki muhafızlar kapıları açtılar ve titreyen meşale ışığıyla aydınlatılmış büyük bir salon ortaya çıktı.

Bu manzara karşısında duyularım da kalbim kadar sarsıldı.

Duvarlar boyunca uzun masalar dizilmiş, üzerlerinde kızarmış etler, ballı meyveler ve uçan ejderha şeklinde kıvrılmış ekmekler var. Uzak köşede müzisyenler çalışıyor, enstrümanları tanıdık gelmiyor. Bazıları kuş cıvıltısı gibi ses çıkaran ince, kamış benzeri flütler kullanıyor, diğerleri ise ejderha kanatları gibi gürleyen davullar çalıyor.

Elfler mekanın içinde dolaşıyor, bazıları canlı renkli ipekler giymiş, diğerleri ise daha sade avcı derileri giymiş. İçeri girdiğimizde gözleri bizi takip ediyor. Tenleri koyu bakır kahverengiden ay ışığı rengi solukluğa kadar değişiyor. Birçoğunun saçları, küçük metal ejderhalarla süslenmiş özenli örgüler halinde.

"Bütün bunları bizim için mi yaptılar?" diye soruyorum. Enduvida'daki ziyafetler her zaman keyifli ve güzeldir, ama Dragon's Reach'teki ruhani hassasiyet düzeyine denk bir şey görmemiştim.

"Bahse girerim bu elfler için sıradan bir gün," diyor Vann homurdanarak. "Ne kadar gösteriş yapmayı sevdiklerini fark etmedin mi? Hangi şehri veya köyü ziyaret edersem edeyim, bu hiç değişmiyor gibi görünüyor."

Gülüyorum ve o beni kendine çekiyor.

Evet, vücudum titriyor.

Hizmetçiler bizi dansçıların arasından geçirir ve bir platformun üzerinde yüksek bir taht görürüm. Orada, Dragon's Reach'in hükümdarı Selric bizi beklemektedir.

Salonun uzunluğunu yürüdük, kalabalık bizim girişimizi izlemek için durdu.

Podyumun altında Vann derin bir reverans yapar ve ben de onu taklit ederim.

Selric ayağa kalkar, Lorien'i önüne yerleştirir ve eski elfçe konuşmaya başlar. Aile benzerliği açıktır; aynı koyu ten rengine ve çene ve burunlarında yuvarlak hatlara sahiptirler.

Ancak Selric, Theren'den daha genç görünüyor. *Çok* daha genç. Hmm.

Benim ve Vann'ın isimleri dışında çoğu kelimeyi anlamıyorum.

Salonda bir onay dalgası yayılır ve tahtın yanında Theren'i görürüm.

Gülümser ve başını sallar. Garip adam.

Selric konuşmaya devam eder ve Vann eğilerek, "Bizi hem karşılıyor hem de teşekkür ediyor," der.

Sonra Selric kadehini kaldırır.

"Arlet," der.

"Arlet," diye yankılanıyor kalabalık.

Hafifçe eğildim. Kadehler indirildi ve sohbetler yeniden başladı. Kısa sürede salon kadehlerin tınlaması ve seslerin mırıldanmasıyla doldu.

Selric bizim yönümüze doğru başını sallar ve bizi uğurlar.

Vann eğilip kulağıma fısıldar. "Sana teşekkür ediyor ve ejderhamız ile binicimizin sabaha kadar hazır olacağını söylüyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu kadar çabuk mu?"

Yolculuğumuzun neredeyse sonuna gelmiştik. Geri kalan kısmının ne kadar zor olduğu düşünülürse, şok oldum. Bir yanım bunun çok kolay olduğunu düşünüyor. Ama sonra Vann gülerek elini belime koyar.

Keskin bir nefes alıyorum. Aniden ve sürekli olarak bu kadar tahrik olmak garip. Ben de insandım, benim de anlarım vardı, ama hiç bu kadar uzun sürmemişti.

Vann beni odanın kenarındaki bir masaya götürdü. İki bardağa şarap döktü, sonra birini bana uzattı. "Firelocks'a."

Gülümserim ve kendi kadehimi kaldırıyorum. "*Mi Cielo*'ya."

Vann'ın gözleri bu iltifattan inanılmaz derecede ısınır.

Aptalca bir hareket, ama kadehlerimizin kenarları birbirine değiyor ve neredeyse öpüşeceğimizi düşünüyorum. Zihnimde, beni duvara dayayıp gerçekten öptüğünü hayal edebiliyorum. Ağzıma girmeye çalıştığını ve sonra dilini kullanarak ağzımla seviştiğini hayal edebiliyorum.

Ne oluyor böyle?

Bir kelime daha söylemeden, düşük, yankılı bir homurtu havada yankılanır. Salon sessizleşir.

Ses yukarıdan geliyor. Başımı geriye eğip donakalıyorum.

Açık tavandan, ejderhalar gece gökyüzünde daireler çizerek uçuyorlar, devasa silüetleri ay ışığıyla aydınlanan bulutların önünde beliriyor. Biri kanatlarını sıkıca kapatarak dalışa geçiyor ve havada duruyor. Erimiş altın rengi gözleri bana sabitleniyor.

Salon, ejderhanın kükremesini izlerken, ses kemiklerimde titreşir.

Selric hafifçe gülümser ve alkışlarla karşılanan başka bir cümle daha haykırır.

Salonun kenarlarından elfler öne çıkar, her biri bir meşale tutmaktadır. Hepsi aynı anda hareket ederek alevleri yükseğe kaldırır ve odanın ortasındaki devasa mangala atarlar. Ateş gökyüzüne sıçrar ve yoğun, parıldayan bir maviye dönüşür.

Neredeyse algılayamadığım bir koku güçlenir.

Yukarıdaki ejderhalar koro halinde kükreyerek cevap veriyor, kanatları geceyi yararken kıvılcımlar ve közler yıldızlar gibi yağmur gibi yağıyor.

Vann'ın eli masanın altında benim elimi bulur, sıkı ve güven verici bir şekilde tutar. Üzerimize bir gölge düşer ve başımızı kaldırıp Theren'in yaklaştığını görürüz.

Elinde bir kadeh şarap ve tembel bir gülümseme var.

"Gösteriyi beğendin mi?" diye sorar, ortak dile geçerek. "Olağanüstü," diye cevaplarım dürüstçe. "Ve beklenmedik bir şekilde güzel."

Theren gülümser. "Bu, siyaset tarafından çarpıtılmamış birkaç gelenekten biri. Ejderhalar bizim entrikalarımızla ilgilenmezler. Onlar sadece ateşle ilgilenirler."

"Peki ya sen?" diye sorar Vann, uzun masalardan birine yaslanarak. "Planlar umurunda mı?"

Theren'in gülümsemesi genişler. "Ben ateşi tercih ederim."

Kaşlarını kaldıran Vann'a bakıyorum. "Ama kararları kardeşin veriyor, değil mi?" diyor Vann dikkatlice.

"Öyle," diye onaylar Theren. "Benim iznimle. Evet, ben en büyüğüm. Ama taht bana hiç uymadı. Tahıl depolama ve ticaret yolları hakkında çok fazla karar vardı. Ben de bunu Selric'e bıraktım."

Vann'ın yüzü kararır. "Bu ona senden korkması için bir neden verir."

Theren omuz silker. "O, ara sıra benim isteğime boyun eğiyor. Karşılığında, ben de tahtı geri almayı asla düşünmüyorum."

Vann'ın dudakları bilmiş bir sırıtişla kıvrılır. "Bir gün senden kurtulmaya çalışabilir."

Theren'in kıkıltısı içtendir ve birkaç meraklı bakış çekecek kadar yüksektir. "Bu meydan okumayı takdir ederim."

Bir süre daha sessiz kalırız, sonra gözleri bana takılır ve sabitlenir. Kadehindeki şarabı çevirir. "Biliyor musun, etrafındaki büyüğü görebiliyorum, duman gibi siyah, cildine yağ gibi yapışmış."

Selric hakkında yeterince bilgi sahibi olmadığım için ona güvenemediğimden ağzımı açıyorum.

Gözlerim Vann'a kayıyor.

O araya girer. "Cadılarla olan işimiz bizi ilgilendirir."

Theren başını sallar ve yüzündeki ifade kaybolur. "Elbette," der ve kadehlerimize koyu kırmızı sıvıdan biraz daha döker. "Gecenin daha başındayız ve ateşin beslenmesi gerekiyor. Benimle iç."

Bu şarap farklı, duman ve çilek kokuyor, zengin ve cezbedici. Havuzlarda kokladığım koku bu.

Theren gülümserken kadehimi kaldırırım. "Yeğenimin kurtarıcısına," der.

İçiyoruz ve şarabın sıcaklığı, ejderhalar üstümüzde kükrerken erimiş alev gibi göğsümde yayılıyor. Sıcaklık içimde birikiyor ve ani tepki karşısında nefesim kesiliyor.

Theren kötücül bir şekilde gülümser. "Dragon's Reach'e hoş geldin. Lord Vann, karına dikkat et ve ateşi keyfini çıkar," der ve kaybolur. Arkasında, iki elf tutkuyla öpüşmeye başlar.

Bölüm 30

ARLET

Iblink. Cildim aşırı duyarlı ve odanın çoğu kaosa dönüşüyor.

Elfler etrafımda dönüyor, iki insanın birbirine dokunduğunu gördüğümünden daha yakın dans ediyorlar. Öpüşüyorlar. Gülüyorlar.

Hepsi beni rahatsız ediyor. İçimdeki sıcaklık yoğunlaşıyor, uzuvlarıma orman yangını gibi yayılıyor. Vann bana dönüyor, boynumda yükselen kızarıklığı görünce yüzünde endişe belirliyor.

"İyi misin?" diye soruyor, bana yaklaşarak.

Nefesinin cildimde hissedilmesi göğsümü ağrıtıyor. Onu öpmek, dudaklarını hissetmek istiyorum. Vücudumuz arasındaki mesafeyi ortadan kaldırmak ve ağzımın içini onun ağzıyla keşfetmek istiyorum. Bana dokunmasını ve sonra vücudumu parçalamak için en hızlı yolu ona göstermesini istiyorum. Beni sıkıca tutmasını ve asla bırakmamasını istiyorum. Ani arzu dalgası çok güçlü, damarlarımdan ateş gibi atıyor.

Kendimi zorla başka yere bakmaya zorluyorum, yanaklarım yoğun özlemimden utançla yanıyor. Derin bir nefes alıp içimdeki ateşi söndürmeye çalışıyorum.

"Ben... ben biraz hava almam lazım," diye kekeleyerek masadan kalkıyorum.

Vann'ın eli beni durdurmak için uzanıyor, dokunuşu vücudumda elektrik kıvılcımları yaratıyor. "Ben de seninle geleyim," diyor, gözlerinde endişe belirgin.

Bu anda onunla yalnız kalmaya güvenemediğimden, hızla başımı sallıyorum. "Hayır, sorun yok. Hemen dönerim."

Bunun üzerine, elimden çekerek döndüm ve adeta salondan kaçır gibi çıktım, içimden dışarıya doğru yanan bir ateşin hissinden kurtulmak için çaresizce. Dışarı çıktığımda, soğuk gece havası bana merhem gibi geldi, düzensiz nefeslerimi düzenlemeye ve kafamı boşaltmaya çalıştım.

Hızlıca yürüyorum, kendimi salondan uzaklaştırıyorum, serin gece havasının içimde yanan ateşi söndürmesini umuyorum.

Ay ışığıyla aydınlanan yolda ilerlerken, birinin kenara çok yaklaşmasını engelleyen bir çite ulaştım. Zihnim karışmıştı. Vann'ın elinin dokunuşu hala tenimde hissediliyordu ve hala baştan ayağa ağrıyordum.

Dönüşüm yaptığımda, iç uyluklarım kayganlaşır.

Şarapta bir şey mi vardı?

Karmakarışık düşüncelerimde kaybolmuşken, üzerime bir gölge düştüğünde donakalırım. Kalbim çarpıyor ve karnımın alt kısmında boş bir ağrı var. Dönüp arkamda duran Vann'ı görürüm, gözleri endişeyle kararmıştır.

"Arlet, iyi görünmüyorsun," diyor ve elini bana doğru uzatıyor.

Cevap veremedim, bir rüzgar esintisi cildimi okşadı, neredeyse acı verecek kadar zarıftı. Yoğun his karşısında başımı geriye eğerek nefesimi tuttum.

Vann ile benim aramdaki hava yoğunlaşır. Nefes almak zorlaşır.

"Şarabı içtin mi?" diye soruyorum, başımı döndüren his yüzünden göğsüm inip kalkıyor.

"İçmedim," diye itiraf eder, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan. "Arlet, sana ne oluyor?"

İçimde dolaşan ezici arzuyu açıklamak için kelimeler bulmaya çalışıyorum, ama bu imkansız gibi geliyor. Etrafımızdaki dünya kenarlarından bulanıklaşıyor, sadece Vann ve benimle, kendi gerginlik alanımızda kalıyoruz. İçimde hala yanan ateşin beslediği bir panik dalgası içimi kaplıyor.

Her gözenekten ihtiyaç fişkırıyor. Düşünmeden, topuklarımı döndürüp koşmaya başlıyorum, ondan uzaklaşmak için çaresizce. Yeni bir ihtiyaç filizleniyor.

—beni yakalamasını arzuluyordum. Beni sıkıca sarmasını, Mrath'ın bölgesinde yaptığı gibi sıkıca.

Kabuslarımın yerini alacak yeni, tatlı anılarım olmasını.

Vann'ın hızlı olması beni çok sevindirdi. Birkaç hızlı adımla bana yetişti ve beni omzuna kaldırdı. Kalbim çarparken, yarım ağızla itirazlarım sırtına çarptı.

"Bırak beni!" diye bağıryorum, o beni odamıza geri taşıırken dünya etrafımda dönüyor.

Girişe yaklaşırken, bir figür yolumuza çıkarak Vann'ın önünü keser. Elf, Vann ile benim aramda bakışlarını gezdirir ve gülmeye başlar, sonra geri çekilir. Vann'a alaycı bir şey söyler, Vann da hemen ona ters cevap verir.

Cildime değen serin hava, sıcağı hafifletmeye yetmez. Vann'ın beni omzuna atması rahatsız edici ve doğru yerlerde sürtünmeye izin vermiyor.

Elinin eteğimi kenara itip ne kadar ıslak olduğumu keşfettiği lezzetli görüntüler zihnimi doldurur.

Ellerimle kendimi destekleyip etrafa bakarken başım dönüyor.

Hala küçük evimize dönmedik. Bu uygunsuz olurdu... Vann'ın eli ayak bileğimi kavrar ve ben inlerim. Zihnim bulanık, ama onun tutuşunun sıkılaştığını ve hızını artırdığını hissedebiliyorum. Başım dönüyor, başımı bir kez daha düşürüyorum.

Farkına varmadan, beni omzundan indirip yatağa yatırıyor. Nefes nefeseyim ve göğsüm inip kalkıyor.

"Bu elflerin nesi var lan?" diye homurdanıyor. Ateşi yakmasını izliyorum, sonra odada volta atmaya başlıyor.

Vann uzaklaşırken, içindeki öfke hissedilirken, içimde şiddetli bir acı hissediyorum. Onu izliyorum, kalbimin atışını göğsümde, karnımda ve cinsel organımda hissediyorum. Onun dokunuşunun hatırası omurgamda titremeye neden oluyor.

"Vann," diye fısıldar gibi seslenirim, sesim neredeyse bir fısıltıdan ibarettir, yatakta dengesizce otururken. Yürümekten vazgeçer, bana doğru döner. O gümüş gözler, bana evimdeki metali hatırlatır. Onları görmekten çok hoşlanırım.

"Orada dolaşmayı bırak ve buraya gel," diyorum.

"Bu doğru değil," diye mırıldanır, gözlerinden saçlarını çekerek. "Hiçbiri doğru değil."

"Ne?" diye soruyorum, aşırı duyarlı bir şekilde. Seçilmemenin yarası içimde kabarıyor. "Senin eşin olmadığım için doğru değil mi?"

Gözlerim yaşlarla doluyor ve bu, tahrik olmuşken hissetmek için korkunç bir şey. Sanki ikiye bölünüyor gibiyim.

Donup kalır, sonra hemen yanıma gelir. "Tanrım, hayır Arlet.

Özür dilerim. Demek
istediğim..." Ona
uzanırım.

"Buraya gel," diyorum. Isı o kadar yoğun ki, zevkli olmaktan çıkıp acı verici hale geldi. Uyluklarım birbirine sürtünüyor ve kolaylıkla kayıyor.

"Vann, lütfen," diye yalvarırım. Çığlık atmak, buzlu suya atlamak istiyorum. "Yardım et bana."

Donup kalır, sonra döner. Göğsü bir kez inip kalkar, sonra yanıma gelir.

"Firelocks, şarapta bir sorun olduğunu fark etmeliydim. Bu sen değilsin, bu sıcaklık. Beni affet. Theren sıcaklık ve ateş hakkında durmadan konuşurken bir şeyleri fark etmeliydim," diyor ve elimi buz gibi yanağına tutuyor.

Ağlamak istiyorum. Parmaklarımı çenesine dokunduğumda gözleri kapanıyor.

Başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı, bu hareket yatıştırıcı ve aynı anda elektriksel. "Su dışında hiçbir şey içmemeliydik. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

Bir başka sıcaklık dalgası beni sarar. Biraz sürtünme için çaresizce öne doğru eğilirim. Ona çok güvenmiştim.

Bir zamanlar beni yıkma gücü vardı, ama bunu reddetti. O güvenilir. Son bir ay boyunca bana güvenmeyi öğretti.

Bu bağı daha derin bir düzeyde hissetmek istedim. Aramızdaki havada cızırdaması istedim. Ona benim parçalarımı verip ona bakmasını istedim.

Ama o haklı, bu normal değil. Bütün gece ateşliydim. Bir şeyler ters gidiyordu.

Ancak, onun tarafından ilk kez tahrik olmadım. Uyluklarımı ıslak, karnımın altını boşluk hissiyle doldurmuştu.

Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Vann..." diye başlıyorum ve bir parçam ona gelmesini, bana gelmesi için yalvarmasını isteyeceğime inanamıyor. Ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırıp beni tatmin etmesini. Kafam hisler ve fantezilerle dolup taşıyor. "Sanırım şimdi öpücüğü istiyorum."

"Arlet," diye homurdandı. "Hayır... zihnin değişmiş. Ben bundan yararlanmış olurum."

Keskin bir nefes alıyorum. "Peki ya sana bana gelmeni, ellerini vücuduma koymanı istersem?"

"Bu heyecan yakında geçecek, Firelocks."

Nefes almaya odaklanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Yakında geçecek mi?" Nefes nefese soruyorum. O başını sallıyor. "Evet."

"Ve bana dokunmayacak mısın?"

"Hayır," diyor. "Ama istersen kalacağım. Ya da..."

"Kal," diyorum boğuk bir sesle. Ellerine uzanıp ona sıkıca sarılıyorum, canını acıtmış olmalıyım. "Bana bir hikaye anlat."

"Hikaye anlatmayı sevmiyorum," diyor.

"Lütfen? Dikkatimi başka yere çekecek bir şeye ihtiyacım var..."
Mideimde keskin bir yanma hissi duyuyorum.

"Peki, sana bir hikaye anlatabilirim. Sırf senin için romantik bir hikaye anlatacağım," diyor ve yatakta bana dönük oturabilmek için arkasına yaslanıyor.

"Bir zamanlar," diye başlıyor Vann, sesi alçak, "göğsü boş bir adam vardı. Kalbi yoktu, *takas edilmişti* ve trajedi yüzünden yok olmuştu. Böylece, bir kadınla tanışana kadar, sıcaklık veya hayretten uzak, sadece görevine bağlı olarak hayatına devam etti. Güzel bir kadın."

Nefesimi tutuyorum, gözlerim onun yüzüne kilitlenmiş durumda.

"Onun kırılğan olduğunu düşündü," diye devam eder Vann, gözleri benimkilere kayar. "Ama yanıliyordu. Kadın sert biriydi ve adam aptalca davrandığında onunla kavga etti. Herkes onun kadından nefret ettiğini düşünüyordu, kendisi bile."

Sönük ışık, yumuşak ve araştıran gümüş gözlerinde yansıyor. "Ama gerçekte, ondan korkuyordu. Onun nezaketi ve sakin tavırları onu öfkelen diriyordu. Herhangi bir savaş veya canavardan daha çok, kadın onun kendisi için inşa ettiği soğuk geleceği tehdit ediyordu. Tabii ki, kadının tehlikede olduğunu öğrendiğinde her şey değişti."

Zihnim tamamen onun sözlerine odaklanmış durumda. "Sonra ne oldu?"

"Onu takip etti. Kadın ona birçok şey hissettirdi, ama bu hissetmek lanet bir kaya parçası tarafından ezilmek kadar acı vericiydi. Sonra, yavaş yavaş, acı o kadar da fazla hissedilmez oldu, sihir sayesinde değil, kadın sayesinde. Onun dünyayı görme şekli sayesinde. Kadın dünyaya korkuyla bakmayı bıraktı. Harikayı keşfetti."

Vann'ın ağzı küçük, çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "Aptal, sadece başkaları için yaşayan kadının kendisi için yaşamaya başlamasını izledi. Bu ona ilham verdi, onun da yaşamak istemesini sağladı."

Arzu o kadar şiddetli bir şekilde azalır ki, acıdan iki büklüm olurum. Kendime gelmem bir saniye sürer, ama geldiğimde Vann'ın üzerime eğildiğini görürüm.

Yüzümü buruşturdum. Sonra sordum, "Bu adam neden kalpsizdi? Bu bir deyim mi yoksa...?"

Vann'ın ifadesi değişir, mizahı sabah güneşinin buharlaştırdığı sis gibi kaybolur. Çenesi gerilir.

"Gerçekten kalbi yoktu. Onu takas etti," der yumuşak bir sesle. "Uzun zaman önce."

Alevler çıtır çıtır yanarak keskin yüz hatlarına titreyen gölgeler düşürüyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Ne karşılığında?" diye soruyorum, ama bilmek istediğimden emin değilim.

Vann'ın gözleri benimkilere geri döner, buzul kadar parlak ve ham, söylenmemiş bir şeyle dolu. "Sahip olmaması gereken bir aşk için. Kısa süreli bir bağlılık anında verilen bir söz." Sesi alçalır, sertleşir. "Şimdi, ikiye bölünmüş durumda — artık yaşamayan bir kadının hayaletiyle boğuşuyor ve istememesi gereken bir kadına çekiliyor."

Ateş çıttırıyor. Nefesim kesiliyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum. "Bu hikaye gerçek mi?" diye soruyorum.

"Hikayeler gerçek mi?" diye yanıtlar. "Sen pek çok hikaye okudun."

Bir saniye düşünürüm, ama o kafamdaki karışıklığı keser.

"Henüz kendin gibi hissediyor musun?" diye soruyor Vann aniden.

Ağzımı açıyorum, hikayeyi, sorularımı hatırlamaya çalışıyorum, ama hepsi zayıflıyor. Rüzgarda uçan kopmuş örümcek ağları gibi.

"Ne dedin?"

"Daha iyi hissediyor musun dedim?"

Yutkunup başımı sallıyorum.

O gülümser. "Yorgunluk yakında gelecek. Dinlen, çünkü sabah yola çıkacağız."

Sonra arkasını dönüp yatağını hazırlamaya başlar. Haklıdır, kısa süre sonra uzuvlarım ağırlaşır ve göz kapaklarım düşer.

Kulağımda bir ses duyulur.

"Sıcak geçtikten sonra hala bunu istiyorsan, beni nerede bulacağını biliyorsun bulacağını biliyorsun."

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama kendimi ağır hissediyorum. Yorgunum. Tek yapabildiğim hafif bir gülümsemek.

Uzun zamandır ilk kez evimi düşünüyorum. Odamda dokuduğum battaniyeyi. Bundan sonra ne olacağını anlıyorum.

Daniel—geçemediğim kayalık bir nehir.

Joso — benim için uygun olmayan, güneşle ıslanan bir çayır.

Zümrüt yeşili bir orman örmeye başlamıştım. Vann o orman gibidir — bir ömür boyu keşfedebileceğim uçsuz bucaksız bir yer.

Bölüm 31

VANN

Ateş yavaşça yanıyor ve odamızdaki taş duvarlara loş, kırmızı bir ışık yayıyor. Dışarıda, rüzgâr dağların tepesinden esiyor, ama burada, misafir odasının sığınağında her şey sessiz.

Sabah ayrılacağımızı bilmeme rağmen uyuyamıyorum.

Bunun yerine, yatağın karşısındaki yere oturup Arlet'i izliyorum. Onu tekrar çiziyorum, kömür kağıda sürtünüyorum.

Vücudum enerjiyle titriyor. Beklenti.

Her zamanki gibi yan yatmış, nefes alışы yumuşak ve düzenli. Işık, elmacık kemiklerinin kıvrımlarını, burnunun düz açısını, örgülerinden kaçmış ve şimdi yastığın üzerine düşen bakır rengi saç tellerini yakalıyor.

İçimde derin bir sıkışma hissediyorum.

Benden kaçtığını hatırlıyorum. Bahçelerde koşmuş, köşelerin arkasına atlamış ve bir bankın üzerinden atlamıştı. Bu kadar hızlı koşabileceğini bilmiyordum. Gitmemi söylemiş, sonra kalmam için yalvarmıştı.

Korkunçtu, ama sıkıntılı bir durumda defalarca seslendiği bir şey vardı. Onu rahatlatan tek kişi. Güvenebileceği tek kişi.

Ben.

Aklı başına geldiğinde beni tekrar isteyeceğini umuyorum.

Ona öyle yapmasını söylemiştim. Ama korkak gibi, o uyuduktan sonra fısıldayarak söyledim.

Duvara yaslanıyorum. Ona yakın olmamak canımı yakıyor.

Yumuşak bir ses sessizliği
bozar. Gerginleşirim.

Arlet'in nefesi kesilir. Kaşları çatılır ve elleri battaniyeyi yumruklar.
Sonra bir çığlık atarak dik oturur. Göğsü inip kalkar ve yanakları kızarır.

"Firelocks?" diye soruyorum, dizlerimin üzerine çökerek. Bir an için
temkinli davranıyorum, ama gözleri kahverengi ve güzel, hiç de siyah değil.
"Ne oldu?"

Bana bakar.

"*Vann*," der ve yastığa yaslanarak rahatlar. "Evet. Üzgünüm. Ben
sadece... kötü bir rüya gördüm."

"Anlıyorum."

Birbirimize gülümseriz, ama sonra rahat ifadesi kaybolur. Ağzı gevşer,
gözleri büyür ve omuzları yükselir.

Hafif bir dehşet. Dün gece
yüzünden mi? "İyi misin?"
diye soruyorum.

"Evet," der ve sonra dönerek pencereye ve duvara bakar. "Yorgunum,
ikimiz de yatmaya dönmeliyiz."

Omuzlarının inip kalkmasından, nefesi daralmış gibi görünüyor.

Tamamen akli başında
görünüyor. Kaçamak
cevaplar veriyor. "Ne oldu?"
diye soruyorum.

Dönmüyor. Birkaç dakika boyunca cevap vermiyor.

"Hâlâ... rahatsız hissediyorum."

Öne doğru eğiliyorum. "Nasıl tedirgin? Şarap
hala..." "Hayır," diyor sessizce. Kesin bir şekilde.

"Acı mı çekiyorsun? Elbisen mi? Onu çıkarmalıydım, ama sana
dokunmaktan korktum..."

Sözümü bitirmiyorum ve o da düşüncemi tamamlamaya çalışmıyor.

Bu açıkça bir acı noktasıdır — şaraptan sonra gayet makul bir durumdur.

Bize ilacı vermek, bize karşı kasıtlı bir saldırı gibi gelmiyor
—daha çok kültürel bir yanlış anlaşılma gibi geliyor.

Ama ben tüm bunları geride bırakmak istedim. Sanırım o da
öyle istiyor. "Çok üzgünüm. Ama umarım bunun sizin
hatanız olmadığını biliyorsunuzdur."

Uzun süre duvara bakıyor. "*Benim hatam değil. Kontrolüm dışında.*"

Elini gözlerine götürüp bastırıyor. "Bundan çok
yoruldum," diye mırıldanıyor.

"Biliyorum."

Bana dönüyor ve birbirimize bakarken, zamanı durduran bir şeyin içinde asılı kalmış gibi, ateşin her patlaması ve çatırtısı sinirlerimi gerginleştiriyor.

"Sana tekrar teşekkür etmeliyim," diyor.

"Senden yararlanmadığım için mi?" diye soruyorum şaşkınlıkla. "Bir kez daha güvenimi boşa çıkarmadığın için."

Ama ben yalan söylemiştim. Kendimi berbat hissediyorum. Sanki yerin dibine batmışım gibi. "Burayı sevmiyorum," diyor, sesi düşüncelerimi yakıyor.

"Ben de sevmiyorum. Aya bakılırsa, saat gece yarısı civarında. Sabah erkenden ayrılacağız, sonra cadılarını bulup eve döneceğiz," diyorum. "Sadece birkaç saat, Firelocks. Sadece..."

"Beni kucaklayacak mısın?"

Omuzlarımdan kollarıma kadar rahatlama hissi yayılıyor. Tereddüt etmeden, sürünerek yatağa tırmanıyorum. Oraya vardığımda, onu omzuma çekiyorum.

Cildi normal sıcaklıkta, dün geceki gibi ateşli değil. Yüzünü göğsüme bastırırken rahat bir nefes alıyorum.

"Buradayım," diye fısıldarım, başının arkasını okşayarak. "Ben buradayım."

İnce kolları beni sarar ve tırnakları sırtıma batar. Saçının lavanta ve odun kokusu duyularımı doldurur.

Nefesi yavaşlar, yumuşak ritmi beni o anın sıcaklığına kaptırır. Vücudunu hareket ettirir, sanki sonunda ait olduğu yeri bulmuş gibi kucağıma kıvrılır. Battaniye yana düşer. Ateşin ışığı titreyerek elbisesinde dans eder. Ve kısa süre sonra, sadece ikimiz kalırız. Arlet ve Vann. Ateş kilitleri ve onun gökyüzü.

Bana sarılma şekli tam bir teslimiyet içindedir.

Bir gün burada olacağımızı nasıl bilebilirdim ki? Tüm mücadeleler, yanlış anlamalar, aramıza ördüğümüz duvarlar, battaniye gibi yıkılıp gidecek ve birbirine ihtiyaç duyan iki insan kalacaktı.

Onunla kavga ettiğim, onu uzaklaştırdığım için aptallık ettim, oysa başından beri bu barışı yaşayabilirdik. Onu çok uzun zaman önce kucaklayabilirdim. Ama nasıl bırakacağımı, nasıl güveneceğimi bilmiyordum. Ve şimdi...

Başını kaldırıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor. Sonra kızarıyor.

"*Hostia*," diye inler. "Uykuya dalmadan önce birkaç şey hatırlıyorum."

Ben de. Kokusu aklımda—ter, sıcaklık ve havada asılı kalan ham bir koku. Tanrılar, onun için ne kadar utanç verici olduğunu

Ne kadar utanç verici olduğunu hayal edebiliyorum. Her zaman iki kat daha fazla çaba sarf etti, etrafındaki dünyayı sıkı sıkıya kavramak için mücadele etti, her şeyi anlamlandırmaya çalıştı.

Kontrolü bırakmak, kontrolü kaybetmekten çok farklıdır. Biri bir armağan gibi hissettirir, diğeri ise bir ihlal.

Ona baktığımda, tam olarak neyi hatırladığını merak ediyorum.

"Aklından çıkar, Arlet. Şaraptan dolayıydı."

Bana bir kez daha gizlice bakıyor. "Hikaye..."

Nefesimi tutmaya devam ediyorum. Neden ona bunu söyledim ki? "Çok güzeldi. Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Rica ederim," diye mırıldanıyorum, elimi saçlarının üzerinde gezdirerek.

Uzun süre öyle kalıyoruz, ama o kıpırdamıyor. Uykuya da geri dönmüyor.

Sonra hiç duymayacağımı sandığım sözleri söylüyor.

"Başka bir şey daha söylemiştin... Uyandığımda hala seni istersem, sadece sormam gerektiğini."

Sıcaklık içimi kaplar. Sadece vücutlarımızın birbirine değdiği yerleri hissediyorum.

Boğazım düğümlenir ve geri çekilirim. Parlak gözlerle bana bakar.

"Yorgun değil misin?" diye sorarım.

Bunun kötü bir fikir olduğuna dair bir düzine başka neden aklımdan geçer. Adra, onun laneti, Teo, Estela, çocuk sahibi olma umudu, eşlik...

"Vann," diye başlıyor. "Beni anlıyor gibisin. Bu yolculuk zor oldu. Ama şu anda, ben sadece benim. Bilmen gerek... Seni önemsedığımı bilmelisin. Dün," yutkunuyor, "seni ilk kez istediğim gün değildi."

Onu dinlerken, sanki sözlerini ezberlemek istercesine her kelimeyi zihnimde tekrarlıyorum. Bana çok yararı dokunmuş olan bahanelerimi bulmaya çalışıyorum.

Ama o sıcak. Yumuşak. Ve bir şekilde, tamamen benim merhametime kalmış. Bu kadar güven nadirdir. Değerlidir. Benim bunu ne kadar tatlı bir şekilde onurlandıracağımı bilmeyi hak ediyor.

Kollarımda hareket ettiğinde, iki cesur kelime dışında her şey siliniyor.

Siktir et.

Artık bahanelere ihtiyacım yok. Onunla değil.

"Bana mı soruyorsun?" diye karşılık veriyorum.

"Öyleyse ne yapardın?"

Gözlerini kaçırmasını beklerim, ama kaçırmaz.

"Bana bakıyorsun," diye fısıldarım.

Dudakları aralanır, ama cevap vermez. Bakışları ağzıma kayar, sonra tekrar gözlerime döner. Nefesi keskin, sık ve hızlıdır.

"Bunu ara sıra yapıyorsun," diye mırıldanıyorum. "Ne olduğumu anlamaya çalışır gibi beni izliyorsun. Sanki bir halıyı iplik iplik çözüyormuşsun gibi." Başımı eğiyorum. "Ne bulmayı umuyorsun?"

Yutkunur. "Seni anlamak zor."

"Ya da belki," diyorum, "öyle değilim ve sen sadece göreceğinden korkuyorsun." gördüğünden korkuyorsun." Nefesi kesilir.

"Sana dokunabilir miyim?"

Göğsü bir kez, iki kez inip kalkar.

İki kez.

"Evet."

Başımı eğiyorum, nefesim onun açıkta kalan boynuna esiyor.

"Güzel."

Gövdesini bırakıp yatağın kenarına kayıyorum ve o da bacakları benim kucağımda kalacak şekilde hareket ediyor. Bana bakıyor. Yine izliyor.

Hâlâ önceki geceden kalma geceliği giyiyor ve parmaklarım pürüzlü kumaşı okşayarak uyluklarına doğru kayıyor. Nabızı boğazının çukurunda atıyor.

Buradan görebiliyorum.

Sonra alt dudağını dişlerinin arasına alır.

"Senden korkmuyorum, Vann. Eğer ima ettiğin buysa."

"Belki kılıcımdan korkmuyorsun, ama bir şeyden korkuyorsun. Belki konuştuğunda ne düşündüğümü bilmekten korkuyorsun? Bana öyle baktığında ne hissettiğimi bilmekten korkuyorsun." Elimi uzatıp, saçını kulağının arkasına atıyorum. Parmaklarım çenesinde kalıyor, başparmağım yumuşak kıvrımı izliyor. "Şu anda yaptığın gibi dudağını ısırıldığında aklımdan geçenler."

Dişleri anında alt dudağını bıraktı, ama çok geçti. Zarar verilmişti.

"Ne demek istiyorsun?" diye nefes nefese sordu.

Başparmağım ağzının üzerinde kayar, derisini ısırıldığı yerin hafif sıcaklığını hissederim. Yazılı kelimeleri sevdiğini biliyorum. Şairlerden alıntı yaptığımda hoşuna gidiyor. Bunu yapabilirim.

"Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca, gözlerim seni ararken sabırla bekledim." Gözleri kapandı.

"Arlet, dün gece istediğin Şeyi hala istiyorsan, kış sabahındaki güneşin sıcaklığı gibi olacağım, cildine dokunana kadar özlediğini fark etmediğini türden." Parmaklarımın karnının üzerine yaydım ve o nefesini tuttu. "Dağdan çığ düşen an gibi olacağım, sadece senin için, yılmaz."

Dışlerimi kulağının kabuğuna bastırırım, acıtacak kadar. "Dn gece, beni öpmem için yalvardın. Seni orgazma ulaştırmam için." Donar.

"Şimdi de benden istediğin bu mu?"

Gözlerini açıp kapar. Kollarını boynuma dolamıştır. "Evet."

Düşük bir ses çıkar — tam bir hırıltı değil, tam bir kahkaha da değil.

Elimi uzatıp boynunun arkasına koyuyorum, ağzını ağzıma doğru yönlendiriyorum. Ona çekilme şansını veriyorum. Derilerimizde çıtırdayan elektriği reddetme şansını. Ama o kıpırdamıyor.

"Bu gece aramızda eller olmasın," diye neredeyse mırıldanırım.

Dudaklarımız birleştiginde, yavaş ve yumuşaktı. Nefes ve sıcaklığın dokunuşu, kuru odunlara ilk kez alevin değmesi gibi. Vücudum uğuldadı, hayranlıkla izlemek için özm yeniden düzenledi. Elleri omuzlarıma yükseldi, önce tereddtlyd, ama sonra parmakları kaslarıma gömüldü ve beni kendine çekti.

Ben de ona uydum.

Öpücük derinleşir. Ağzı benim ağzımın altında açılır ve onu tadarım. Güneş ışığı gibi tatlıdır. Serbest elim beline kayarken, onun iç çekişini içime işler ve onu bana bağlar.

Yatağın üzerinde kayar, onu kendime doğru çekerken bacakları daha da açılır. Vücudum bacaklarının arasına sıkışır ve elbisesinin arkasındaki bağcıkları koparıırken o nefesini tutar.

Dudaklarımız tekrar birleşir. Sıcaklık cildimi yakar ama ben onu itmem. Daha fazlasını istiyorum.

Elbisesi göğsünden aşağı kayıyor ve ben acele etmiyorum. Tadını çıkarıyorum. Keşfediyorum.

Onu çıplak görmüştüm zaten, ama bir erkek bir tanrıçayı iki kez görmekten bıkmazdı. Özellikle de bu bağlamda. Onun beni istediği bir bağlamda.

Elim göğüs kafesini okşadı, başparmağım sivri göğüslerinin altını okşadı.

"Arlet," diye fısıldadım dudaklarına. "Son bir soruya cevap vermeni istiyorum."

"Tamam," diyor. Elimdeki tutuşumda esnek. Bu, sikimi acı verecek kadar sertleştiriyor.

"Seni nasıl boşaltırım?"

Gözlerini kırıştırır, daha da kızarır. Sonra kıvranır.

"Arlet," diye homurdanıyorum, o benim uzunluğuma sürtünerek bir kez sallanırken. Beyaz ışık görüş alanımın kenarlarını dolduruyor, ama onu gözden kaybetmiyorum. Kaşları, boynu, gözleri. Sıcak, savunmasız ve *endişeli*.

"Bir zamanlar seni sadece sessizce gözlemleyerek tanıyordum. Ama artık o günler geride kaldı. *Her şeyi konuşuyoruz.*"

"Ne istersen yap," der hızlıca.

Kafamı salladım ve parmağımı çenesinin altına koyarak bakışlarını bana çevirdim.

"Hayır." Parmağımın ucu çenesinin üzerinde geziyor. "Hayır. Bu işler böyle yürümez."

Gözleri yaşlarla doldu. "Ama ben... yapamam."

Ona tüm bunların güvenli olduğunu hatırlatmak için kalçasına sıkıca baskı yapmaya devam ediyorum.

Sonra kendini örtmek için hareket ettiğini fark ettim.

Ah. Çıplak hali. Ben de ona katılırsam daha rahat hissederdi. daha rahat hissederdi.

Örgümü omzumun üzerinden çekip, deri bağı çıkarıp saçımı saçımın çözülmesini sağladım. O, parlayan gözlerle izliyordu. Sonra gömleğimi başımdan çekip yatağa bıraktım.

"Gözlemlediğim onca şey arasında, beni en çok üzen şey, kendini en çok inkar ettiğin gerçeğiydi. Kendini herkesin görebileceği bir yerde saklıyorsun. Bununla başa çıkabilirim, ama ilk kez sadece bir kez olur. O yüzden söyle bana. Bu benim için bir hediye olur."

Çıplak göğsü bir kez yükselir, köprücük kemikleri daha belirgin hale gelir. Parmak eklemlerimin arkası birini izler. *Harika*.

"Geçmişte konuştum," diyor. "Ama partnerin dinlemedi."

Kafasını sallayarak onaylar.

"Sence ben o kadar acımasız olabilir miyim?"

Gözlerini kırparak gözyaşlarını tutar. "Şey... hayır. Sanmıyorum."

Onu öne doğru çekerim, birbirimize yapışık hissetmeye alışması için ona biraz zaman veririm. Tenim. Onun üzerinde ellerim.

Nefesimiz.

Yüksel, alçal. Yüksel, alçal.

"Ben... ezilmek istiyorum," diye nefes nefese konuşur ve sonra durur. "Baskıyı seviyorum. Vazgeçmeyi. Teslim olmayı."

Burnumu boynunun yan tarafına dayadım. "Bunlar belirsiz sözler." Dişlerimi boğazına sürttüm. "Daha açık ol."

Elleri omuzlarımı sıktığında içimi bir titreme kaplar. Aramızda cızırtılı bir enerji gidip gelir, kaburgalarımda çatırdar.

"Zihnim dağınık, iş, hayat ve endişelerle dolu. Seninle birlikte bundan kurtulmak istiyorum. Dokunuşlarının beni hayatımdan koparmasını istiyorum. Nazik ol ya da olma. Sadece... kontrolü ele al."

Ağzım kurur.

"Sen çok mükemmelsin," diye fısıldadım saçlarına. "Ama *aklından geçenleri bana söylemeyi reddediyorsun.*"

Kırık bir nefes verir. "Korkuyorum." "Sen ne kadar istersen o kadar ileri gideriz."

Bana karşı titriyor. Duvarlarının temelleri uzaktan çatlıyor ve o burada sığınak arıyor. Olması gerektiği gibi.

"Neredeyse emin olduğum bir şey varsa, o da senin bunu yapmayı bildiğin. Ama sana ihtiyacım var..." O, alışmak için bir kez daha kalçalarını kucağımda hareket ettirirken, her kelimesine kulak kesiliyorum. "Beni durdurman için. Beni yerinde tutman için. Beni yatağa bağlaman için. Dünyayı sessizliğe zorlaman için. Var olmaktan zevk alabileceğim bir alan yaratman için."

Aramızda bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Israrcı. Çıldırıncı. Beni daha yükseğe, daha cesurca taşıyor. Üzerimizde bir şey var. Bir uğultu.

Haklıydım. Onu avucumun içi gibi tanıyordum, sanki benim için yaratılmış gibiydi.

Sessizliğimi yanlış yorumluyor. "Kulağa garip geldiğini biliyorum..."

"Hayır."

"Ben hep böyleydim. Daniel'le paylaştım ve sonra... bilirsin. Bazen o anıları mutlu anılarla değiştirebilmeyi diliyorum. Kontrol edebileceğim anılarla."

"Bence bu çok güzel. Anlıyorum."

Kız kızarak geri çekilir. "Bekle. Ne? Beni garip bulmuyor musun? Bunu istediğim için *kendimi garip buluyorum*. Bazen çok korkuyorum. Ne olduğumdan, ne yaptığımdan, ne yapabileceğimden korkuyorum. Bir daha asla kontrolü ele alamamaktan korkuyorum. Ama

seninle geçirdiğim zaman içinde, beni tamamen tanımamaktan daha çok korkutan bir şey olmadığını fark ettim. Senin... beni tanıyan kişi olmanı istiyorum."

Onu tekrar öpüyorum. "O zaman izin ver. Canavarlarla savaşmana yardım etmeme izin ver. O yarayı kapatmama izin ver. Bileklerini tutmamı ister misin?"

O başını sallar. "Ve bacaklarımı da."

Ağzımda bir gülümseme yayılır.

"Sana ben bakacağım. Şu anda, seni kırmak benim işim. Seni yeniden birleştirmek de benim işim."

Saçındaki tokaları çıkarıp saçlarını salıyorum. Bana hayretle bakıyor. Sonra iki bileğini tek elimle tutup başının üstüne kaldırıyorum. Elim o kadar büyük ki, bileğini sarmalayıp avucunu ve parmaklarını da kaplıyor. Hareket etmeye çalışarak, tutuşumun gücünü deniyor.

"Bu hala uygun mu?"

Bir şekilde. Küçük parmağını benim parmağımın arasına sokmayı başarır ve ben nefes almayı keserim.

"Durmanı istersem sana söylerim."

Bir başka söz.

Güven. Ondan dalgalar halinde yayılıyor ve bana sonsuz bir sarhoş edici güç kaynağı sağlıyor.

Onu yatak üzerine geriye doğru yönlendiriyorum. Saçları yastığın üzerine yayılıyor ve bir an için sadece ona bakabiliyorum. Ateşin ışığı, cildini altın ve gül tonlarında boyuyor, köprücük kemiğinin narin kıvrımlarını ve çıplak göğsünün hızlıca inip kalkışını vurguluyor.

Benim bakışlarım altında nefesini tutuyor.

"Çok güzelsin. Lütfen nefes almayı unutma."

Sonra tekrar onu öpmek için eğildim. Boğazından başlayarak, kollarının, omuzlarının ve kaburgalarının her bir kısmına dokundum, yumuşaklığını ve kaslarını hissettim ve mükemmel kalp atışlarını dinledim.

Kalkarak, gömleğimi kullanarak ellerini yatağın köşesine bağlarım.

Keskin bir nefes alır, ama durmamı söylemez. Bu yüzden elbisesini kalçalarına kadar indiririm ve onun asla tanımayacağı sözcükleri çilli tenine yazarım. Benim dilimde tatlı sözcükler.

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun," diyorum boğuk bir sesle göbeğine. "Bana her zaman yaptığın şeyi."

"Sana güveniyorum," diye fısıldayarak, bu sözleri bir kez daha tekrarlar. Tanrılar yardımcım olsun. Onu dünyanın sonuna kadar takip edeceğim.

Ateş çıtır çıtır yanarken odaya titreyen gölgeler düşüyor, ben de onun vücudunu saygıyla keşfetmeye devam ediyorum, her kıvrımını ve açısını haritalandırıyorum. Sonunda kuyruğumu kullanarak elbisesini yere itiyorum.

Onu tam ve sarsılmaz bir hayranlıkla içime alıyorum. Elim, cinsel organına doğru uzanan komik küçük kıvrıcık saçları okşuyor.

"Aç."

Bacakları kayar ve bana onun parıldayan sıcaklığını.

Siktir.

Kuyruğum öne doğru hareket ederek ayak bileklerini sararken, onun O, başparmağım iç uyluklarının hassas derisine dokunduğunda nefesini tutar. Gözleri kapanır, yeni bir kızarıklık yanaklarını pembe bir renk ile boyar. Oda, duvarlara dans eden gölgeler yansıtan çıtır çıtır yanan ateşin kokusu ile karışan, baş döndürücü bir uyarılma kokusu ile doludur.

Onun ağzını yakıcı bir öpücükle ele geçirmek için eğilirim, tuttuğum tüm özlem ve arzuyu, ağzımızın ateşli buluşmasına dökerim. O anın gücü omurgamdan aşağı titreme geçirir.

Alışkanlıkla pantolonumu çıkarırım ve onu unutulmuş bir yığın halinde yere bırakırım. Soğuk hava ısınmış tenimi okşar, ama bu, onun bana yönelttiği yakıcı bakışların yanında hiçbir şeydir.

Sıcaklık, kutsal sıcaklık, sonsuz bir soğuk mevsimden sonra.

Sonra vücudumu onun vücuduyla örtüp onu tekrar öpüyorum. Boynunu. Omuzlarını. Her çil için bir öpücük. Benim saldırıma nefes nefese kalıyor, bağlarından kurtulmak için kıvranıyor.

"Neyi tercih edersin, ağzımı mı parmaklarımı mı?" diye kulağına fısıldıyorum. Göğüs uçları göğsüme sürtünüyor.

"Parmaklar," diye kararlı bir şekilde nefes alır. Özür dilemez. Tanrılar, bu anda bu kadar kararlı olacağını bilseydim... Tutuşum sıkışır.

Elimi tekrar buklelerine götürürüm, uyluklarının pelvisiyle birleştiği kıvrımları izlerim. Ve sonra, onun sıcaklığını ararım. Kayganlık parmaklarımı kaplar. Hareketlerini izlemeye özen gösteririm. Ne zaman keskin bir nefes aldığını ve neyin onu kıvrandırdığını ararım.

"Bana işkence mi ediyorsun?" diye boğuk bir sesle sorar bir saniye sonra.

"Sen, benim sevgili Arlet'im, bu anın ne kadar hızlı ya da yavaş geçeceğini belirleyemezsin," diye homurdanırım. "Ve şu anda, çok iyi gidiyorsun."

O donar ve sonra parmaklarımı yeni bir kayganlık dalgası kaplar.

"Nisera Hhalen," diye mırıldanırım. "Güzel kadın."

O gülümser ve ben de bir parmağımı sokarak onu ödüllendiririm. O kıvrılır ve çığlık atar.

Hmm. Hassas. Çok güzel bir hassasiyet.

Alnımı alnına dayayıp, kokusunu içime çekerim.

Sonra başparmağım ve parmağımla işime devam ederim. Ne kadar gergin olduğu için, benim etrafımda parçalanması sadece birkaç saniye sürer.

Hissediyorum. Titremesini ve dans etmesini. Havadaki değişimi.

Suçluluk duygusu gelmez, beni acıdan kurtarır. Sadece ona bakarım, ağzım açık.

Onu tekrar öpüyorum. Şiddetle. Dillerimiz birbirine dolanıyor. Beni ısıtıyor. İnliyorum. "Tekrar mı?" diyorum.

"Evet."

Görünüşe göre vücudu benimkine göre yaratılmış, çünkü ikinci parmağımı sokacak zamanım bile olmadan tekrar kasılmaya başlıyor.

O kadar şiddetli orgazm oluyor ki, yatak üzerinde bir yay gibi gerginleşiyor. Göğsüm zevkle doluyor. Penisim iç çamaşırdan geriliyor ve yatakta hareket ederek, elde edebildiğim küçük sürtünmelerin tadını çıkarıyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Yıllarca yalnız beklemek, ne içinmiş? Bana bir kadın lazımdı

Arlet'e ihtiyacım vardı.

"Sanki tanıştığımızdan beri bunu yapmamı bekliyormuşsun gibi," diyorum "Sen benim için yumuşak ve kaygansın, Firelocks. Taşa vuran yağmur fırtınası gibi. Vücudun bana ağzının asla söylemeye cesaret edemeyeceği hikayeler anlatıyor."

Nefes nefese kalır.

"Bu kadar gösterme yeterli mi?" Neredeyse düşünmeden boynunu ısıtırım. "Vann." Sesinin son notalarında tereddüt kalır.

"Evet...?" diye soruyorum, hala düşünmeden omzuna, göğüs kemiğine ve göğsüne ıslak öpücükler yağdırıyorum.

Derin bir nefes alır ve yumuşak vücudu sertleşir. Hemen geri çekilirim.

Bana bakarken gözleri parıldıyor. Yanakları kızarmış ve gözlerinde pişmanlığa benzer bir şey var.

Ve sonra gözyaşları şakağından aşağıya düşer. "Firelocks, neden ağlıyorsun?"

"Çünkü bu, ilk kez bir başkası tarafından tamamen, tamamen anlaşıldığımı hissettiğim an olabilir."

"Seni görüyorum ve tanrılar, bu nefes kesici bir manzara." Gözyaşları arasında bir gülümseme belirir.

Hemen pozisyonumuzu değiştiriyorum. Onu destekleyerek, son birkaç gecedir giydiği katlanmış geceliği alıp, kollarını içinden geçirerek giydirmeye başlıyorum.

O bana her şeyi yapmama izin veriyor ve bu, içimdeki ihtiyacı besliyor — ona bakma, onun tek sahibi olma içgüdüsü.

Daha karanlık, daha sahiplenici bir düşünce aklımı kurcalamaya başlar. Onun tüm tutkusu ve zevki sadece bana ait olacak. Sanki bu hale gelebileceğimiz halde öfkeyle kaybettiğimiz zamanı telafi edebileceğim gibi.

Denerdim.

Vücudumu onun etrafına sarıyorum. Önceki tereddüt anına rağmen, bana doğru itiyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Burnumu saçlarına gömüyorum, saçlarının göğsüme değmesini seviyorum. "Tavra sathen ri, fel avel'dras mivara." Onun özüne doğru söylüyorum, derin nefes alıyorum
derin nefes alıyorum.

Uykulu gözler bana bakar. "Sana... kendinden bir parça mı geri verdim?"

Ona gülümserim, bacağımı kalçalarının üzerine atarım. "Evet. Ve şimdi o parça senin de."

Bölüm 32

VANN

Arlet ve ben işimizi bitirdikten hemen sonra uykuya dalmıştım. Ama uzun zamandır ihtiyaç duyduğum dinlenme uzun sürmedi.

Arlet kollarımda çırpınıyor ve ben tekrar bilincime kavuşuyorum. "Ne oldu?" diye soruyorum. İçgüdüsel olarak onu belinden sıkıca sarıyorum ve titreyerek bana daha da yaklaştırdım.

İlk başta, tehdidin dışarıdan geldiğini düşünüyorum. Satırımı arıyorum — masanın üzerinde durduğunu görüyorum — ve elimi Arlet'in göğsüne bastırıyorum.

Nefesi sık ve hızlı.

Olanları anlamaya çalışarak oturuyorum. O yatağa düz bir şekilde düşüyor.

Sonra, gözleri birden açılır, siyah ve kırılmadan, ve sesi değişir.

"Bu son uyarın: onu almama izin ver."

Sözler ağzından soğuk ve kötü niyetli bir şekilde dökülüyor, sanki başka biri onun ağzından konuşuyormuş gibi.

Siktir.

Bu daha önce hiç olmamıştı, ama elf aksanının tonunu tanıdım.

Arion. O olmalı.

Hırıldıyorum.

"O artık bana ait,"

Göğsüm sıkışır. Kahretsin. *Hayır.*

"Arlet?" diyorum, hareketsiz bedeninin üzerine eğilerek.

"Eğer yapmazsan, arkanda bir yıkım izi bırakacak. Nereye kaçarsan kaç, onu bulacağım. Seni barındıran her şehir yanacak."

Elf Kralı'nın varlığı zehir gibi onun içinden geçiyor. Sertleşmiş bacağını açtığımda, lanet izinin parladığını görüyorum.

Etkinleştirildi ve onu içeri alıyor.

"Hadi, Arlet," diye homurdanıyorum. Arion'un yeni kurduğumuz şeyi zehirlemesine izin vermeyeceğim.

Onu sallıyorum.

Tepki yok.

Sonra beni tekmeliyor. Parmakları pençe gibi kıvrılıyor.

Hayır.

O karanlık ikimizden birine zarar vermeden önce onu geri kazanmam lazım, benim Arlet'imi.

Başka seçeneğim olmadığı için omuzlarından tutup ona doğru eğildim. Dudaklarım, çaresiz ve yakıcı bir öpücükle onun dudaklarını buldu.

Vücudu hareketsiz kalır. Sonra, yavaşça, sanki sisin içinden çıkıyormuş gibi, titremesi azalır ve gözleri normale döner. Gözlerini kırpar, kabustan uyanır.

"Endü'ya şükürler olsun," diyorum.

Acı içinde nefes nefese kalır. Gözleri benimkilerle buluşur. Üzgün. Yorgun.

Kalp parçalayıcı derecede yorgun.

"Gitmeliyiz," diyor, neredeyse yataktan fırlayarak. "Çok geç olmadan. Şehrin acı çekmesine izin veremeyiz."

Ayağa kalkar, bileğini tutmaya çalışırım. "Ama birkaç saat sonra ayrılmanız gerekiyor. Biz..."

"Hemen gitmeliyiz. Arion beni arıyor. Burayı bulacak ve tüm şehir yok olacak. Dragon's Reach yüzlerce yıldır gizli kalmış bir yer ve ben onu mahvedecek olan kişi olacağım."

"Onların büyüü var," diyorum. "Theren'e gitmeliyiz."

O başını sallıyor.

"Hayır. *Artık kimse yok.* Artık izin yok. Gitmeliyiz. Bunun bitmesini istiyorum."

O donup kalırken bileğini tutuyorum, sonunda bana bakıyor. Korktuğunu biliyorum, ama bu akıllıca değil.

"Ama bunu sadece bir ejderhanın sırtında yapabiliriz."

Derin bir nefes alır. "Ve bize binmeyi öğretmek için bir gün harcamış olmaları iyi bir şey."

"Ne? Bir binme dersinin seni hazırlamak için yeterli olduğuna inanamazsın." bize."

Parmaklarını saçlarına geçirir.

"Vann. Beni dinle. Karanlık çöktüğünde Arion'u gördüm.

Onunla birkaç dakika odada kaldım. Buraya gelmeden önce beni almaya gelen adamları hatırlıyor musun? Daha fazlası var. İki yüz okçu. Yapamam..." Sesi kesilir. "Başka kimsenin benim için ölmesini istemiyorum. Gitmeliyiz."

Onu izlerken, dudakımı ısırıp düşünürüm. Enduvida'nın elflerle ilişkisi şu anda değişken. Daha fazla düşmana ihtiyacımız yok.

Kalırsak ve Arion'un adamlarının bizi bulma riskini göze alırsak, hem Selric hem de dolaylı olarak tek müttefikimiz olan Mrath ile başımız belaya girebilir.

Ama buradan hiçbir şey söylemeden ayrılamazdık. Bizi misafir olarak kabul ettikten sonra olmazdı.

Onların onayı gerekiyordu.

"Tamam, gideceğiz. Ama Selric'e söylemeliyiz."

O itiraz etmeye başlar, ama ben başımı sallayarak onu keserim. "Bunu yapmamamız için bir neden yok. Onlar Arion'un dostu değiller. Neler olduğunu bilmeye hakları var."

Bir şekilde, onu yine kollarımda buluyorum, sığınacak bir yer arıyor. "Seni gereksiz bir tehlikeye atmayacağım.

Derin bir nefes alır, bana yaslanır ve birkaç saat önce paylaştığımız her anı hatırlarım.

Aramızdaki havanın farklı olduğunu hissediyor mu? Ona dokunmaktan kendimi alamadığımı fark ediyor mu?

"Peki."

Tereddüt ettim, sonra "Giyin" dedim.

Bunu çok hızlı yapıyor, tunikasını ve botlarını giydikten sonra paltosunu alıyor, ağır kumaş omuzlarına yerleşiyor. Eldivenlerini giyiyor, parmakları hala titriyor.

Ben de aynısını yapıyorum, gömleğimi giyip paltomu giyiyorum ve eldivenlerimi takıyorum.

Sırt çantalarımızı alırsak. Tek kelime etmeden, onları omuzlarımıza asar ve odamızdan çıkarız.

Ay ışığı kayalıkları keserken soğuk geceye adım atıyoruz. Arnavut kaldırımli sokaklarda ayak seslerimiz boğuk çıkıyor. Vaer'Tharion'un

konak yakındadır. Birkaç saat önce orada parti vermiştik. Şimdi her şey çok farklıdır. Karanlık. Temiz. Sessiz.

Metal girişe yaklaşırken, bir muhafız görüyorum. Bizi hemen fark ediyor, bizi değerlendiriyor ve elini kılıcının kabzasına götürüyor.

"Ne işiniz var?" diye sorar.

"Vaer'Tharion Selric ile konuşmamız gerekiyor," diyorum vasat elf dilimle. "Bu bir ölüm kalım meselesi."

Muhafız tereddüt eder, sonra malikaneye girer ve bize beklememizi işaret eder. Birkaç saniye sonra kapı gıcırdayarak açılır ve içeri gireriz. Selric uzun, altın rengi bir cüppe giymiş olarak bizi beklemektedir.

"Misafirlerimiz, sorun nedir?"

"Vaer'Tharion," diye selam vererek eğildim. "Geç saatte geldiğimiz için özür dilerim, ama bu acil bir durum. Karımın laneti. Etkinleştirildi. Arion onun ağzından konuştu."

Selric'in yüzü karardı. "Yılan ne dedi?"

"Onu barındıran her şehri yakıp yıkacağını söyledi."

Vaer'Tharion alaycı bir şekilde gülümsedi, koyu kahverengi saçları yüzüne düştü. "Arion bizi bulamaz. O kör bir aptal."

Kafamı salladım. "Gitmeliyiz. Sabah değil, şimdi. Sizi ve halkınızı tehlikeye atmak istemiyoruz."

Selric öne çıkar, gözleri keskin ve hesaplayıcıdır. "Anlıyorum. Ama oğlumun kurtarıcısı uygun erzak olmadan gitmeyecek." Yakındaki bir görevliye döner, sesi emredicidir. "Erzakları hazırla. Kurutulmuş et ve su. *Bir harita.*"

Uşak hızla başını sallar ve ortadan kaybolur.

Selric o kadar hızlı konuşmaya başlar ki, birkaç kelime dışında hiçbir şey anlayamam. Muhafızla konuşur ve eğer durumu iyi bilmesem, neredeyse tartışıyormuş gibi gelir.

Muhafız da odadan çıkar ve üçümüz odada yalnız kalırız. Selric burnundan nefes alır.

"Oğlumu kurtarmasaydın, şu anda bu kadar nazik davranmazdım," diyor.

Ben eğilirim, Arlet de beni taklit eder.

"Minnettarız. Cömertliğinizi unutmayacağız."

Malzemeleri almaya gönderdiği ilk görevli yan odadan içeri girer. Malzemeler orta boy, dokunmuş bir çuvalda saklanmaktadır.

Selric, adama çuvalı bana vermesi için işaret eder.

Çuvalı alırken tekrar eğiliyorum.

Sonra Yüksek Muhafız, soğuk havayı içeri alan giriş kapısının açılmasını izler. Bir muhafız bizi beklemektedir.

"Her şey hazır," diyor Selric. "İşiniz bittiğinde Mrath ile iletişime geçin, biz de tekrar görüşmek için gerekli düzenlemeleri yapalım."

"Tanrılar, bu çok hızlı oldu. Hayal ettiğimden daha hızlı. Tekrar teşekkür ederiz."

Selric kaşlarını çatar. "Çabuk olun. Ve... uyarı için teşekkürler."

Arlet'in elini tutar ve onu salondan dışarı çekmeye başlarım. Malikaneden çıkar ve soğuk geceye geri döneriz.

İki muhafız bizi şehrin sınırına kadar eşlik eder, burada yüksek duvarlar yerini açık araziye bırakır. Bize binicilik derslerinde kullandığımız ekipmanları verirler: ejderha pullu binicilik derileri ve gözlerimizi korumak için bir tür gözlük.

Giysilerimizi değiştirirken rüzgâr tenimizi ısıyor. Önce kendi giysilerimi giyiyorum, sonra Arlet'e yardım ediyorum ve onu adamların bakışlarından koruyorum. Bundan çok fazla zevk aldığımı korkuyorum.

Kısa süre sonra gökyüzünde bir ejderha belirir. Zümrüt yeşili canavar bize doğru uçarken, kanatları havayı güçlü vuruşlarla yarar.

İçimde tanıdık bir gerginlik oluşuyor.

Önden giden görevli, açıklıkta bizimle buluşur ve zümrüt ejderhayı daha büyük bir eyere oturtur.

"Gelin," diye bağırır.

Zümrüt ejderhaya tırmanmaya hazırlanırken, altımızdaki zemin gürültüyle sarsılır. Derin, gök gürültüsü gibi bir uğultu havayı keser ve gölgelerden zayıf bir altın ışık parlar.

Sonra, devasa şekil karanlıktan tamamen ortaya çıkar.

Ejderha görüş alanıma girerken donakalırım, erimiş gözleri tanıdığım bir yoğunlukla parıldamaktadır. Altın pulları ışıldar ve siyah boynuzları başından zarifçe kıvrılır. Obsidiyen kadar koyu pençeleri loş ışıktaki parlar.

Güçlü bir hareketle zümrüt ejderhayı kenara iter. Diğer ejderha sendeler ve neredeyse uçurumdan düşer. Seraph kükrer, kanatlarını hafifçe açarak uyarıda bulunur ve bölgesini korur.

Arlet öne çıkar ve ejderha kanatlarını geri çeker. Korkusuz Firelocks elini uzatır ve yaratık başını eğirir. Et pullarla temas ettiğinde ejderha homurdanır.

"Seraph," dediğini duyarım.

Muhafıza dönerim. "Bu, artık uçmayacağını söyleyen kişi değil mi? uçmak mı?"

Adamlar izliyor.

"Evet."

Dudaklarımı sıkıştırırım. Gözlerim yanar.

Arlet, insanları karanlıktan geri getirebilen biriydi.

Adamlar harekete geçiyor. İçlerinden biri çantalarımızı alıyor ve sonra onları Seraph'ın bacaklarından birine sıkıca bağladım.

"Başka birini getirmiş olsan da onu alabilir miyim?" diye soruyorum.

Biri başını sallar. "Bir ejderha bir biniciyi tercih ederse, bu canavarı reddetmek geleneklerimize aykırıdır."

Ejderhanın başı hâlâ Arlet'in yanında uçuyor. İzliyor. İnceliyor.

Aralarındaki bağ hissedilir derecede.

Eyer doğru şekilde yerleştirilince, Arlet ejderhanın sırtına tırmanır. Canavarların yanında bu kadar rahat olması beni güldürür, sonra ben de onu takip ederim. Onun arkasına binerim, Seraph'ın kasları altımızda kıvrılırken, kalbim hızla çarpar, uçuşa hazırlanır.

İşte başlıyoruz.

Kenara gittikçe yaklaşıyor. Aşağıya bakmamaya çalışıyorum.

Arlet dizginleri sıkıca tutar, duruşu sakindir, sanki bunu yapmak için doğmuş gibidir. Seraph tek kelime etmeden yerden havalanır. Kanatları güçlü bir şekilde çırpılır, gökyüzüne yükselirken etrafımızda hava hızla akıp gider. Aşağıdaki şehir uzaklarda küçülür.

Rüzgar uğulduyor, ama Arlet hiç korkmuyor. Seraph ile olan bağı sağlam, sarsılmaz, biz daha da yükseğe uçarken.

Geriye bakmıyoruz.

Bölüm 33

ARLET

Dünya buz ve altından ibaret.

Rüzgar bize karşı uluyor, kıyafetlerimi acımasızca kesiyor. Cildimi uyuşturuyor, artık titriyor muyum yoksa sadece hava ile bir mi oluyorum, ayırt edemiyorum.

Tek sıcaklık, benimle Vann arasında sıkışmış durumda. O arkamda oturuyor, kolları belimi sıkıca sarıyor, göğsü sırtıma sağlam bir şekilde yaslanmış. Onunla birlikte güvendeyim. Bakılıyorum.

Bu bana çok ihtiyacım olan bir güven kaynağı oldu. Saatlerdir uçtuğumuz için gerekli olan bir şey.

Sırtım ağrıyor ve büyüğü giysilerimin altında tenim yanıyor olsa bile, uçmayı seviyorum. Seraph başlı başına bir mucize. Aylarca yerde kaldıktan sonra uçmaya cesaret edecek kadar bana güvendi.

Bir parçam onun yeterince güçlü olmayacağından endişelenmişti, ama kanatları şafağı yararak bizi şimdiye kadar gördüğüm her şeyin ötesine taşıyor.

Binicilik gözlüklerimi düzeltip aşağıya bakıyorum. Altımızda, kıta sonsuz, nefes kesici bir genişlikte uzanıyor — ufka kadar uzanan yoğun ormanlar, gümüş iplikler gibi parıldayan nehirler ve sisle taçlandırılmış dağlar var.

Enduar Dağları'nın üzerinden bile geçiyoruz. Dağlar yükseliyor, siyah zirveleri gökyüzünü kesiyor. Vann'ın yanımda olduğu bir gün geri dönmeyi çok istiyorum.

Yakında.

"Bize sağ salım dön," diye söylemişti Liana ayrılırken. Ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Kral Arion, karanlık büyü kullanarak kaderimi kendi isteklerine göre değiştirmişti. İçimdeki lanet, beni hiç seçmediğim bir efendiye doğru çeken bir tasma gibidir.

Bir araç olmaktan bıktım.

Nefret ettiğim bir kralın müstakbel karısı. Yaratamayacağım bir şeyi taşımak için bir araç.

Bu yüzden aramızdaki tüm bağları koparacağım.

Rüzgar tenimi keserken dişlerimi sıkıyorum, ama başımı eğmiyorum. Geri çekilmiyorum. Bırakın beni kessin. Bırakın beni dondursun. Onların iradeleriyle şekillendirilmeyeceğim.

Tanrılar talep edebilir. Krallar hak iddia edebilir. Lanet çekebilir *ama ben bir daha boyun eğmeyeceğim*.

Çenemi kaldırıyorum, etrafımda uluyan rüzgara meydan okuyorum. Gökyüzünü parçalamak istiyorum. Çılgılık atmak istiyorum.

Yeniden *özgür* olmak istiyorum.

Sonunda, güneşin doğuşunun altın parlaklığı bulutları kaplar, her şeyi ısıltılı bir sıcaklıkla yıkayan büyük dalgalar halinde yayılır. Altımızda, dünya imkansız bir şekilde uzanır, masanın üzerine dikkatsizce atılmış bir kumaş gibi buruşan ve dalgalanan okyanusların üzerinde.

"Çok güzel!" diye bağıyorum omzumun üzerinden, sesim rüzgârın içinde zar zor duyuluyor.

Beni saran kollar sıkılaşıyor, hava hızla akıp giderken beni kaçırmaya çalışırken sağlam ve sabit bir çapa gibi. Başım geriye doğru eğiliyor, her şeyin uçsuz bucaksız genişliği içinde kalıyorum — uçsuz bucaksız, sonsuz gökyüzü ve erimiş ateş gibi bulutların üzerine dökülen altın ışık.

"Kıpırdamayı kesersen ben de öyle olurum," diye homurdanır Vann, sertliğine rağmen sesi sıcaktır. "Dikkatli olmalısın!"

Gülüyorum, dün gece beni nasıl tuttuğunu hatırlayarak. Beni bağladı. Onun bakımıyla beni özgürleştirdi. Bu, bana verilen en tatlı hediye idi. Şimdi onun yanında olmak beni daha cesur, daha mutlu hissettiriyor.

Tüm bunların yakında sona ereceği için *rahatlamıştım*. "Vann?"

"Evet?" diye seslendi, sesi kaburgalarımın üzerinden geçerek yankılandı. Seraph başka bir bulutun tepesine ulaşırken, büyük altın kanatları sonsuz beyazı yararken, elleri belimi biraz daha sıktı.

"Sadece eğleniyoruz, Vann. Bu çok güzel!" Rüzgârın sesini bastırarak, heyecanla hafif bir sesle bağıyorum.

Vann tereddüt eder, bir an için tutuşunu sıkılaştırır. "İndiğimizde iyi olacak."

Havanın hızını hissederek gülüyorum. "Bitmesini istemiyorum."

Cevap vermez, ama arkamda gerginliğini hissedebiliyorum. Sonra, hiç uyardıktan, hafifçe dönüp ona bakarım ve sırtarak sorarım.

"Bana başka bir konuda yardım eder misin?"

Gözleri kısılır, bir an beni inceler, endişe parlar, ama güvenin kıvılcımını da görebilirim. "Hmm."

"Aklında ne var?" diye bağıırır.

"Kollarımdan rüzgarı hissetmek istiyorum. Gerçekten uçuyormuşum gibi hissetmek istiyorum."

Bir an sessizlik olur, sonra yavaşça başını sallar. "*Ateşli silahlar.*"

"Lütfen?" diye soruyorum. "Saatlerdir sorunsuz uçuyoruz. Seraph güvenli. Uçmada çok başarılı."

Sırtımda bir şey homurdanıyor. "Peki."

Dizginleri dikkatlice benden alır. Güçlü ve emin kuyruğu belime dolandır ve tek kelime etmeden beni sabitler.

Derin bir nefes alıp rüzgara karşı dengemi sağlarım ve yavaşça kollarımı kaldırııım. Parmaklarımı genişçe açıp gökyüzüne uzanııım. Rüzgar etrafımda esiyor, güneş artık üstümde değil, yanımda. Dünya, bulutlar ve ışııkla bulanık bir şekilde dönüyor.

Bir an için, sanki gökyüzünün bir parçasıymışım gibi, ağırlıksız hissediyorum. Rüzgar kulaklarımda şarkı söylüyor.

Vann enduar dilinde bir şeyler bağıırır, ama tutuşunu gevşetmez. Bir kez bile.

Gökyüzüne kuş gibi bir ses çıkardığında, gülüyor. Sesi dolu, sınırsız. O anın sevincini taşıyor.

Her şeyi yapabilirim.

Hiç şüphe yok ki doğru şeyi yaptık. Zorlu bir şey yaptık. İmkansız bir şey. Ve birkaç saniye için gökyüzü bana ait. Bize ait.

Seraph'ın devasa vücudunda derin bir gürültü yankılanır, kanatları hava akımını yakalarken eğilir.

Kollarım aşağı iner ve onunla birlikte dizginleri tutar.

Vann'ın sesi kulağıma yakın, alçak bir tonda geliyor. "*Sıkı tutun.*"

Gökyüzü kararır, bulutlar koyu griye dönüşürken tepki verecek zamanım bile yok. Rüzgâr da değişir.

Seraph düşük, uyarıcı bir hırıltı çıkarır, altın kanatları tedirgin bir şekilde çırpınır.

Ve sonra, uzaktan, karanlığın içinden onları görüyorum.

Adaları.

"Vann! Bak!" diye seslenerek işaret ederim.

Aşağıda, büyük bir hilal şeklindeki kara parçası karanlık sularda duruyor, kavisli şekli okyanus yüzeyinde dinlenen bir ay gibi. Daha küçük adalar yakınlarda kümelenmiş, uzun zaman önce yok olmuş bir gök cisminin parçaları gibi dağılmış.

Ama onların ötesinde, ufukta, bir fırtına kopmak üzere. Hızla. Gökyüzü, şafak ışığını yutan kadar koyu bulutlarla kaplı. Şimşekler, uçurumun içinden geçerek fırtınanın devasa, spiral şeklindeki kalbini aydınlatıyor.

Siktir. Şimdiye kadar çok mutluydum, dikkatsizdim. Ama korku kalbimi deliyor. Öne eğilip, tutunduğum yeri sıkılaştırıyorum.

Derin, yuvarlanan bir gök gürültüsü havayı sarsıyor, kaburgalarımda yankılanıyor. Vann öne eğilir, tutuşu sağlamdır.

"Fazla vaktimiz yok!"

Rüzgar uluyor. Altımızda, su dalgalanıyor ve sallanıyor. Mavi-gri bir dalganın üzerinde sallanan koyu renkli bir şey görüyorum.

Tekneyi ilk gördüğümde, neredeyse algılayamayacak kadar garip geldi.

İlk başta, onun enkaz, yani sürüklenmiş odun parçası olduğunu düşünüyorum. Ama sonra hareketini görüyorum.

Çılgınca bir telaş.

İnsanlar.

Yaklaşıyoruz ve okyanus bize doğru yükseliyor. Bir adam görüyorum. Kuyruğu yok.

Kulağı

yok.

Kısa saçlı.

Sıradan insanlar değil, *insanlar*.

Keskin bir nefes alıyorum, zihnim gözlerimin bana söylediği şeyi anlamaya çalışıyor. "*Mierda!*" diye bağıyorum. "Bu bir insan gemisi."

Vann arkamda kaskatı kesilir. Dikkatinin benim bakışımı takip ederek aşağıya kaydığını hissediyorum.

"Burada olmamaları gerek," diyorum, rüzgârın uğultusu içinde sesimi zorlukla duyurabiliyorum. "Burası çok uzak, kilometrelerce boyunca kara yok. Ne yapıyorlar?"

Cevabı kaybolur.

Rüzgâr etrafımızda çılgılık atıyor, sağır edici, canlı bir güç, ciğerlerimden nefesimi alıyor. Yağmur iğne gibi soğuk bir şekilde bana çarpıyor ve Seraph kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak rüzgârla mücadele ediyor.

Vann'ın beni tutan eli demir gibidir.

"Daha yükseğe çıkmaya çalışmalıyız!" diye bağıyorum rüzgârın uğultusu içinde, ama bunu söylerken bile bunun bir önemi olmayacağını biliyorum.

Fırtına bizi yakaladı.

Ani bir rüzgar Seraph'ın yan tarafına çarparak bizi şiddetle sarsar.

Dönüş yaparken midem bulanır. Gözlerim döner ve Seraph kükrer.

Rüzgârın acımasız çekişine karşı mücadele eder. Parmaklarım eyer kayışlarına tutunur, sıkıca kavrar ve Vann'ın arkamda, ejderhanın kendini dengelemek için çaresizce çabalarken hareket ettiğini hissederim.

Fırtına uluyor, bizi itiyor, zorluyor, bilinmeyene doğru sürüklüyor. Yağmur gözlüklerimi kaplıyor, rüzgar kemiklerimi titriyor ve Seraph —*Seraph mücadele ediyor*. Kanatları tüm gücüyle havayı yarıyor.

Bu yeterli değil.

Gökyüzü karanlığa bürünüyor, fırtına bizi ileriye doğru sürüklerken okyanus ortadan kayboluyor. Sonra, rüzgâr ve yağmurun bulanıklığının içinden, önümüzde bir şey belirliyor.

Kara.

Sislerin içinden pürüzlü, karanlık bir şekil yükseliyor, kayalıklar gölgeli ağaçlarla kaplı. Deniz, kayalıkların dibine şiddetle çarpıyor, dalgalar kayaları tırmalıyor ve rüzgar bizi acımasızca ona doğru itiyor.

Gözlüklerimi silerek görüşümü netleştirmeye çalışıyorum.

"Seraph!" diye bağıyorum ve o da yanıt olarak kükrüyor.

Kanatları son anda açılır, bizi aşağı çeken güce karşı direnir ve bir saniye için, kendini toparlayacağını düşünürüm.

Sonra rüzgâr tekrar yön değiştirir. Ada

hızla yaklaşır.

Çarpıyoruz.

Seraph sert bir şekilde yere inerken pençeleri kayaları sıyrır, ıslak toprağın üzerinde kayar ve büyük vücudu darbeyi emmek için kıvrılır. Ben fırlarım.

İleriye doğru, düşmemek için her şeye tutunurken eyer kayışları derime batıyor.

Vann'ın kolları beni sıkıca sarıyor, nefesi kulağıma sert bir küfür gibi geliyor.

kulaklarımdan

sert bir küfür gibi Sonra her şey durdu.

geliyor. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Vücudum donmuş, ciğerlerim yanıyor. Kaza yaptık ama *başardık*.

Seraph uzun, zorlu nefesler alır ve kuyruğunu gövdesine kıvrırır.

Vann ikimizin de bağlarını çözer ve kaymam için bana yardım eder.

Ejderhanın önüne yaklaşp yaralarını kontrol ediyorum. Ona dokunmaya çalıştığımda, elime burnunu dayıyor. Sanki bana "*Ben iyiyim. Sadece dinlenmem lazım*" der gibi.

Yağmur yağmaya devam ediyor, giysilerimi ıslatıyor, saçlarımı yüzüme yapıştırıyor. Burnumu tuz ve ıslak toprak dolduruyor. Ağaçlar şimşeklerin ışığında silüetlerini gösteriyor.

Güçlü eller beni arkadan tutar ve döndürür. Vann gözlüğünü çıkarır, bir kenara atar ve sonra beni kaldırır.

Uzun boylu, gök mavisi enduar keskin bir nefes verir, alnı bir anlığına omzuma yaslanır, sonra dikleşir ve beni yere indirir. Elleri kollarımı okşayarak kontrol eder, sağlam ve kendinden emin.

"İyi misin?" Sesi sert. Gözleri yakıcı. Zorlukla yutkunuyorum. "Evet."

Sonra yüzümü tutar ve beni sert ve yavaşça öpmeye başlar. Gözlüğümü çıkarmak için geri çekilirim, sonra ben de onu öpmeye başlarım.

Adrenalin vücudumu kaplar.

Güvendeyiz.

Güvendeyiz.

Beni ıslak kuma çeker, kumun cildime değen pürüzlülüğü aramızdaki sıcaklıkla keskin bir tezat oluşturur. Öpücükleri daha sert, daha derin hale gelir, sanki vücudumdaki tüm gerginliği çekip almak, etrafımızdaki dünyayı hala sarsan fırtınayı silmek istercesine. Yağmur bizi daha da ıslatır, ama önemi yoktur. Her şey canlı, acil ve gerçek hissedilir.

Ağzı boynumdan, çenemden geçiyor ve sonra, paltomu ve gömleğimi açtığında, göğüslerime.

Bu, en iyi şekilde, çok etkileyici.

Dünya kayboluyor, geriye sadece nefeslerimizin sesi, yağmurun şimşekleri ve kalbimin atışları kalıyor. Bana doğru hareket ediyor, bir saniye boyunca sürtünüyor.

Tanrım, bu adam sevişmeyi bilen bir adamdı. Ne yazık ki, bunu daha sonra keşfetmem gerekecekti.

Ne kadar zaman geçtiğini kim bilir, ama tüm vücudum farklı şekillerde ısınmış ve ıslanmıştım ki, o beni bıraktı.

Alnım ona yaslanıyor.

"Tanrılara şükür, iyisin," diye fısıldıyorum.

O benim bileğimi tutuyor ve adrenalin yavaş yavaş etkisini yitirmeye başlıyor. Gümleğimi kapatıyor, parmakları cildimde hafifçe geziyor.

Vann sonunda gözlerini benden ayırıp etrafa bakıyor. "Kamp kurmalıyız."

Ben başımı sallıyorum, "O zaman haritayı kullanarak hangi adaya çıktığımızı bulmaya çalışmalıyız."

Bölüm 34

VANN

Yağmur yavaşlar ama durmaz. Yoğun damlalar, uzaktaki denizin uğultusuyla karışan ritmik bir vuruşla kalın gölgeliklerin üzerine düşer.

Buradaki ağaçlar çok yaşlıdır ve geniş, budaklı gövdeleri yere doğru kıvrılır, kökleri yılanlar gibi birbirine dolanır. Yelpazeye benzeyen yaprakları genişçe açılır ve sağanak yağmurdan biraz olsun korunmak için yoğun bir tavan oluşturur.

Sis, nemli toprak, tuz ve tanıdık olmayan keskin bir kokunun karışımını taşıyarak çalılıkların arasında kıvrılıyor.

Ağaç sınırının kenarında durup okyanusa bakıyorum. Dalgalar hala şiddetli, yuvarlanıp sivri kayalıklara çarpıyor, beyaz köpükleri kumların üzerinde birikiyor.

Fırtınanın ritmine kapılarak uzun süre suyu izliyorum. İçimdeki kaosla uyumlu gibi görünüyor.

Buraya geldiğimizden beri Arlet'i öptüm. Ona sarıldım. Endişeden deli gibiydim.

Ve... Acı çekmiyorum. Son bir gündür çekmiyorum. Bir şeyler ters gidiyor.

Arkamda, Arlet Seraph'a bakıyor. Ellerini ejderhanın altın pulları üzerinde gezdiriyor, benim duyamayacağım kadar sessizce bir şeyler fısıldıyor. Canavar derin bir nefes alıyor, ağırlığını değiştiriyor, devasa kanatlarını vücuduna daha yakın tutuyor.

Onun bacağından çantaları alıp ağaç sınırına geri dönüyorum. Ormanın alt bitki örtüsü çok yoğun, beni satırla yol açmaya zorluyor.

Kalkan kadar büyük eğrelti otları önümde yayılıyor, nemden kayganlaşmış. Ağaçların etrafına sarmaşıklar dolanmış, bazıları yakalanan ışık gibi hafifçe titreyen parlak çiçekler açmış. Arazi düzensiz bir şekilde yükseliyor, zaman ve rüzgârın oyduğu sivri taş sırtlar var. Yosunla kaplı devasa kayalar da manzarayı süslüyor.

Arkamda, Arlet'in çalılıklardan gelen yumuşak adımlarını duyuyorum.

Kısa bir duraklama oluyor, sonra "Biz... biz iyi olacak mıyız?" diyor.

Sesindeki belirsizliği duyabiliyorum ve görmesem bile ellerini sıkıp gevşeterek gerginliğini tahmin edebiliyorum.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve gözleri ile karşılaşıyorum.

"Evet. Biz birlikteyiz Arlet. Önemli olan da bu."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Şimdi tamamen ona dönüp elini tutuyorum. Onu kendime çekip kolumu omuzlarına doluyorum. Başı göğsüme yaslanıyor ve nefesinin düzenli olduğunu hissediyorum.

"Vann, sana bir şey söylemem gerek."

Hareketsiz kalırım. "Tamam."

"Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım, biliyorsun," diyor. "Ve belki de yanlış şeylere çok fazla odaklanmış olduğumu söylemek istiyorum. Eşlik..."

Durur ve burun deliklerim genişler.

"Sadece bunun için mutlu olduğumu bilmeni istiyorum. Seninle. Burada." Eli göğsümde dolaşıyor. "Sen olmasaydın bunların hiçbirini yapamazdım. Lütfen sana çok sık dokunuyorsam söyle, açgözlü olabileceğimi biliyorum."

İç çekiyorum.

"İhtiyacın olanı istemek açgözlülük değildir. Ben de seninle burada olduğum için mutluyum."

Onu kucaklarken, suçluluk duygusu tekrar beni sarar — gömülü, ama hala orada.

"O senin eşin miydi?"

"Evet, öyleydi."

Geçen gece yaptıklarımızdan sonra, Arlet'e Adra hakkındaki gerçeği borçluydum. Ama belki... şu anda değil.

Bu yüzden duygularımı biraz daha gömüyorum, çünkü o bana ihtiyaç duyuyor. bana ihtiyacı var.

Cadılar bulmaya, onu iyileştirmeye ve eve dönmeye çok yaklaştık.

"Kurulumda bana yardım eder misin?" diyorum yumuşak bir sesle, sesim durgun havada alçak bir mırıltı gibi.

Bana gülümsüyor ve başını sallıyor.

Elini sıkıp, çadırımız için yer açtığım yere götürüyorum.

Uzun yolculuğumuzda direklerden biri kırılmış ve o yedeğini bulmak için yola çıkarken ben deriyi güçlendirmeyi bitiriyorum. Daha sonra, o geri döndükten ve her şey bu nemli havada olabildiğince düzenlendikten sonra, o yemek yapmaya başlıyor ve ben de çantama yöneliyorum.

Selric'ten aldığım haritayı çıkarır, çok ıslanmaması için yatak örtüsünün üzerine sererim. Mürekkep solmuş ama işaretler hala net. Parmaklarımla çizgileri takip eder, mesafeleri hesaplar ve zihnimde araziye haritalandırırım.

Büyücü Adası'nın kıyılarının hemen açıklarında, karaya çıktığımızı düşündüğüm adayı işaretliyorum.

"İyi haber. Çok uzak değiliz,"

diyorum. Yüzü aydınlanıyor.

"Gerçekten mi?"

Başımı sallayarak, karaya çıktığımızı düşündüğüm yeri gösterir ve sonra bir sonraki adaya olan mesafeyi hesaplarım.

"Seraph yarın uçabilir," diyor. "Bence dün kendimizi çok zorladığımız için yorgun düşmüş."

Arlet bana Dragon's Reach'ten gelen konserve mantar ve etten oluşan bir tabak uzattığında sessizce onaylıyorum. Nispeten sessizce yemek yedikten sonra hazırladığım çadıra giriyoruz.

Birlikte uzanırız ve sıcağa rağmen Arlet'i kendime yaklaştırıyorum. O da itiraz etmez.

"İyi geceler, *Mi Cielo*," diye fısıldar.

"Senin gökyüzün mü?" diye soruyorum, meraklı ve onun sohbetine biraz aç bir şekilde.

Gülümsüyor. "Evet. Ama benim halkım için... biraz daha farklı, canım. Sevgi dolu olabilir. Ya da alaycı."

Gülüyorum. "Bana hangisini kullanırsın?"

Dönüyor. "İkisini de." Sonra beni öpüyor.

Yumuşak. Yavaş. Nazik.

Dışarıdaki orman seslerle doludur, ama çadırın içinde, biz kendi dünyamızdayız. Öpücükten sonra başka bir şey olmaz ve o, her zamanki gibi önce uykuya dalar. Zihnim hızla çalışırken, onun düzenli nefes alıp verme sesine odaklanırım.

İki gece önce paylaştığımız şey önemsiz değildi. Kalbimde büyük bir değişim yaratmıştı. Uzun zamandır ilk kez bir kadınla birlikteydim ve bu, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Bunu arzuluyorum, onu arzuluyorum.

Dokunuşumla kıvrılıp inlemesini görmek istiyorum.

Ama uyumamız gerekiyor. Dahası... Ona gerçeği söyleyene kadar onu altında tutmayı hak etmiyorum.

Yakında.

Bu gece, dinlen.

Uyuduktan kısa bir süre sonra, sükunet bozulur. Hareket sesi sessizliği bozar — çalılıklarda bir hışırtı, ardından düşük bir hırıltı.

Gözlerim birden açılır, kollarımdaki kadına bakarım. Arlet hala uyuyor, hiçbir rahatsızlık belirtisi yok.

Ugh. Lanet olsun, şimdi ne var?

Kelimenin tam anlamıyla, bitkinim. Her şey daha yavaş, daha halsiz geliyor.

Umarım bu sadece bir hayvandır.

Nefesimi tutarak dinlerken bıçağıma uzanırım.

Kesinlikle bir hareket var — ağır, kasıtlı ayak sesleri. Dışarıda yapraklar birbirine çarpıyor.

Bir şey işitme duyumu bozuyor, bu yüzden çadırın önüne sürünerek gidip durumu kontrol ediyorum. Ancak, görüldüğüm anda kalın bir el beni yakalıyor.

İtiraz etmeden önce, keskin, uyuşturan bir büyü dalgası içimi kaplar, uzuvlarımla kilitletiğini hissederim, duyularım kaybolur ve son düşüncem Arlet'tir.

Sonra her şey karardı.

Bölüm 35

ARLET

Otların kokusu ve ayırt edilemeyecek kadar düşük sesli mırıldanmalarla uyanıyorum. Ayak bileğimdeki keskin bir acı beni inlemeye zorluyor. Başım zonkluyor ve gözlerimi kırpıyorum, görüşüm yavaşça düzeliyor.

Sert bir şeyin üzerinde yatıyorum, üzerinde kaba bir kumaştan yapılmış ince bir örtü var. Kafamı hafifçe destekleyen, biraz daha yumuşak bir şey var. Üzerimde, sadece ateşin titrek ışığıyla aydınlatılmış kaba bir taş tavan var.

Taş.

Bir an için rahatlama hissi kapladı beni. Tekrar mağaradaydım, güvendedim. Yolculuğum bitmişti.

Ama... kristaller yok, tanıdık bir uğultu da yok. Etrafım çıplak ve sessiz.

Bu farkındalık içimi panikle dolduruyor. Enduvida'da değilsem, burası neresi?

Dirseklerimin üzerine kendimi iterek, kafamda başka bir keskin zonklama hissediyorum. Boğazım kurumuş. "Nerede...?"

Gölgeler duvarlar boyunca dans ediyor, yattığım taş levhanın etrafında duran figürleri uzatıyor.

Kalbim hızla atıyor.

İnsan kadınlar. *Brujalar*.

Koyu renkli cüppeler giymişler, yüzleri canlı mürekkep gibi kıvrılan ve bükülen karmaşık siyah dövmelerle süslenmiş.

Biri diğerlerinden daha yakın, çıplak ayaklarımın hemen yanında, ama hepsi beni izliyor. Bazılarının gözleri zifti gibi karanlık, diğerlerinin ise tüyler ürpertici derecede soluk. Hepsi rahatsız edici bir niyetle bana bakıyor.

İşte bu. Haftalardır ulaşmaya çalıştığım yer burası. Nefesim ciğerlerime girip çıkıyor.

Bana en yakın olan kadın, ayak bileğimden yüzüme doğru pozisyonunu değiştiriyor. Gümüş çizgili saçları omuzlarına düz bir şekilde dökülüyor ve yüzü, elmacık kemikleri üzerinde kıvrılan ve boğazına kadar uzanan karmaşık işaretlerle kaplı.

Cüppesinden ince, koyu renkli bir sıvı içeren küçük bir şişe çıkarıyor ve başparmağıyla küçük kapağı açıyor.

Kaşlarım çatılır ve o benim yüzümü tutar. Ben itiraz etmeden, çenemi çekip acı sıvıyı ağızıma döker.

Ben geveliyorum.

"Yut," diye emreder, sesi yumuşaktır. "Yutmazsan daha kötü olur."

Yutuyorum, yavaşça gözlerimi kırpiyorum.

Diğerleri, ben ve cadı dışında geride duruyorlar. Onu izliyorlar ve ben onun liderleri olup olmadığını merak ediyorum.

Yüzündeki ifade okunamıyor, ama havada bir gerginlik var, sanki bir şey bekliyorlarmış gibi.

"Bana ne verdin?" diye soruyorum. Sessizlik.

Zehir olsaydı, Fuegorra'm bunu algılayabilir miydi? Parlaması gerekirdi, değil mi? Diğer birçok şeyde öyle oluyor. Dün gece işe yaramıştı, çünkü iç uyluklarım uçarken olduğu kadar ağrımıyor.

Ama ısı yok, kan akışı yok, gömleğimin kumaşından sızan parlak bir ışık yok.

Başka bir olasılık akla geliyor: Bana verdiği şey göğsümdeki mücevheri engelliyor olabilir. Odada silah arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

"Adın ne?" diye soruyor kadın.

"Arlet." Sesim çatlıyor, boğuk ve zayıf. "Seyahat ettiğim adam nerede? Bir ejderha da getirdik."

Kadının bakışları keskinleşir ve duruşu sertleşir. "Arkadaşın ve bineğin tutuluyor." Sözleri kesik kesik ve sert.

"Tutuklu mu?" Başımı döndüren baş dönmesini görmezden gelerek kendimi tamamen oturmaya zorladım. "Hayır. Lütfen. Biz tehdit oluşturmuyoruz."

Başka bir kadın, kollarını göğsünde kavuşturarak alaycı bir şekilde güler. "Ejderhaların iştahı çok büyüktür ve senin adamın... O bir elf ve biz casusları barındırmayız."

Kafa karışıklığı dalga gibi üzerime çöküyor. "Casuslar mı? O ne casus ne de elf."

Lider başka yere bakar, elini umursamazca sallar. "O, *onlardan* biri gibi görünüyor."

"O bir enduar, bir trol. Derisi mavi," diye ısrar ediyorum. "Belki hastadır."

"Kuyruğu var! Ve üzerinde yaşayan ahşabın izleri yok," diye devam ettim.

Lider başını sallayarak sözümü keser. "İnsan, nereden geldiğini bilmiyorum ama kafan karışık görünüyor. Elfler üç gündür bariyerlerimizi test ediyorlar. Kız kardeşlerimiz onları adaların kenarlarında, zayıf noktalar ararken yakaladılar. Ve şimdi sen, yanında elf olmayan bir elfle geldin. Gerçek niyetin nedir?"

Daha fazla anı su yüzüne çıkıyor, bu sefer Arion'un benim bedenimi kullanarak öldürdüğü anılar.

Kaçmak için. Ayrılmak için. Ve sonra, konuşmak için.

Nereye kaçarsan kaç, onu bulacağım. Seni barındıran her şehir yanacak.

Soğuk bir korku dalgası göğsüme yerleşiyor, ama dilim gevşiyor.

Konuşmaya mecburum.

"Kötü bir niyetim yok," diyorum çabucak. "Yardım istemek için geldik."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Sana saldırmak için buraya gönderilmedim."

Cadılar hızlıca birbirlerine bakışırlar. Lider eğilir. Bakışları delici.

"Yardım mı?" diye tekrarlar, sanki kelimeyi test ediyormuş gibi. "Yoksa savunmamızdaki zayıflıkları bulmak için gönderilmiş bir keşif eri olarak mı buradasın?"

Normalde tereddüt ederdim, ama bana verdikleri şey dilimi tekrar gevşetiyor.

"Lanetlendim," itiraf ediyorum, kelimeler yavaş ama kararlı bir şekilde çıkıyor. "Bir elf tarafından, *Elf Kralı tarafından*. Beni karısı olmamı istiyor. Bana karanlık büyüyle donatılmış bir nesne verdi, ana karadaki cadıların kullandığı türden bir büyü. Bu nesne ayak bileğime bir iz yaktı ve şimdi... uyuduktan sonra beni ona doğru koşturuyor.

Beni tehlikeli yapıyor. Onun üzerimdeki etkisini ortadan kaldırmak için burayı kaldırmaya geldim.

Mağarayı ağır bir sessizlik kaplar. Cadıların yüz ifadeleri değişir, gözleri bacağımdaki karanlık izi tarar, iz zaten hafifçe yanmaktadır.

Lider eğilir, parmakları ayak bileğime hafifçe dokunur. Bu temas bacağıma keskin bir acı verir, ben de içgüdüsel olarak geri çekilirim.

"Bunu araştırdık," diyor keskin bir sesle. "Abhartach'ın lekesi üzerinde, ama biz onu bastırdık."

Bu sözler beni dondu. "Öyle mi?" diye soruyorum, sesim çok düşük çıkıyor.

"Kısa bir süre için, daha fazlası değil. İblis tanrısı burada hoş karşılanmıyor." "Hiçbir yerde hoş karşılanmıyor mu?" Düşünmeden soruyorum. Bana öyle geliyordu ki

çoğu kişi tarafından nefret ediliyor, ama gerekli bir güç aracı gibi görünüyordu.

Başka bir cadı öne çıkıyor. Onun diğerlerinden oldukça yaşlı olduğunu görünce şaşıyorum. Saçları grileşmiş, elleri ise bir ömür boyu çalışmaktan yıpranmış ve pürüzlü.

"Abhartach. Hain, açlık dolu boşluk. Gücü kralların ve tanrıların damarlarına sızıyor." Boğazına çizilen mürekkebi işaret etti. "Yolumuzdan sapan, kardeşliğe sırtını dönen bazı kardeşlerimiz vardı. Onlar ona bağlıydılar. Son duyduğumuzda, düştüler."

"O zaman sen onlar gibi değilsin?" Bu soru, durduramadan dudaklarımdan dökülür ve daha önce konuşan cadı gözlerini bana diker.

"Hayır," diye cevaplar, sesinde kadim bir şeyin ağırlığı vardır. "Ona isteyerek hizmet edenlerin aksine, biz kalanları kendi tanrıçamız aracılığıyla aktarıyoruz. Bir insan tanrıçası."

Sözleri ağır bir şekilde etkiler. Bir anlık bir farkındalık beni sarsar. "Ashra," derim sessizce, istemeden - Estela'nın koruyucu tanrılarından birinin adı.

Liderin yüzü tanrıçanın adı geçince kararır. "Evet. Ama Ashra'nın gücü zayıflamış durumda. Bizi ele geçirmek isteyen tanrılardan ya da bariyerimizi aşmak isteyen insanlardan korumak için yeterli değil. Lanetin, bizim için kabul edilemez bir komplikasyon. Seni kovmalıyız."

Bu sözler bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Göğsüm içe çöktü.

Kız Kardeşler Enklavında olduğumu hatırlıyorum.

"Ya adaya vardığımızda cadılar reddederse?" diye sormuştum Mrath'a.
Şu anda yaptıkları da bu.

"O zaman ikna edici olmayı öğrenmelisin, küçük yakut."

Vücudumu bir sıcaklık dalgası kapladı, ama sesimi sabit ve odaklanmış tutmaya çalıştım.

"Ne kadar zamandır burada, dünyadan uzak, saklanarak yaşıyorsun?" diye soruyorum, sesim alçak ve sert. "Ben ve tanıdıklarım köleydik. Sen ise huzur ve güven içindeydin. Son yıllarda birlikte yaşadığım insanlar karanlık büyüyle ancak senin kız kardeşlerinden gördüler. Bahsettiğin kirlenmiş olanlardan. Onlar yüzünden buradayım."

Liderin gözleri itirazla parıldadı, ama sözümü kesmedi.

"Lütfen," diye devam ediyorum, başım hala dönüyor olmasına rağmen oturur pozisyona geçiyorum. "Bana yardım etmelisin. Biz aynı halkız. Beni geri çevirirsen, daha önce nefret ettiğini söylediğin bir tanrının büyüüne bağlı kalacağım. İstedğin bu mu? Onun gücünün daha da yayılması ve kendi halkın üzerinde kontrolü ele geçirmesi mi?"

Sözlerim havada asılı kalırken mağara ölümcül bir sessizliğe büründü.

"Eğer onun büyüünün dünyada daha az yer almasını istiyorsanız, beni kurtarmama yardım etmelisiniz. Ben zaten kirlenmiş durumdayım ve beni geri çevirerek, lanetin daha da kötüleşmesine neden olursunuz. Elfler, sırf ben buradaydım diye size saldırabilirler. Eğer bu, elf kralına doğrudan yardım edecekse, karanlık yayılacaktır. Tehlikede olan sadece benim kaderim değil, herkesin kaderi."

Bunun tam olarak doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama Arion beni korkutuyor. Buradaki kimsenin zarar görmesini istemiyorum, sadece iyileşmek ve yalnız kalmak istiyorum. Enduvida beni bekliyor. Eve gitmek istiyorum. Öğrencilerimi, evimi, dokuma tezgahımı, arkadaşlarımı görmek istiyorum... Vann ile aramızda filizlenen şeyi beslemek için zamana ihtiyacım var.

Arion'un planlarından uzaklaştığımda, bu tür durumlarla başa çıkmak için çok daha donanımlı olanlar liderliği ele alacak.

Buna, nefes almaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım var.

Liderin yüzü hafifçe yumuşar. Cadılar uzun bir süre sessiz kalır, sözlerimi düşünürler. Sonra lider tekrar konuşur.

"Pekala. Sen bir insansın ve lanetin, bizim nefret ettiğimiz bir tanrının büyüyle örülmüş. Bu yüzden sana yardım edeceğiz, Enduares'li Arlet. Senin için değilse bile, bu karanlığın, taşıdığın bu tanrının kurbanı olacak bizim türümüzden olanlar için." Dikleşir, sonra diğerlerine bakar. "Gece

yaklaşıyor. Tanrınla olan bağlantını koparabilecek tek bir ritüel biliyorum. Bunun için kan gerekiyor, senin kanın, kendi rızanla verilmiş."

Boğazım düğümlenir. "Peki ya Vann?"

Bir an sessiz kaldıktan sonra cevap verdi. "Ritüelden sonra onu görebilirsin."

İtiraz etmek istiyorum, ama zorlamak iyi bir fikir olmadığını biliyorum. Bana zaten yardım etmiş olanlardan daha fazlasını isteyemem. Ama kendimi özgürleştirmek için bu gerekiyorsa, katlanacağım.

Lider, yakınlarda duran iki cadıya işaret eder. "Yıkayıp temiz giysiler giyeceksin. Arkadaşına yiyecek getireceğiz."

İki cadı öne çıktı, biri daha önce gördüğüm yaşlı kadındı.

"Bekle!" diyorum. "Adın ne?"

Kadın gülümser, dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrılır.

"Maelira."

Başımı sallarım. Garip, bildiğim hiçbir insan ismine benzemiyor. Her şeye rağmen, kendimi heyecanlı hissediyorum.

Sadece birkaç saat...

Enduvida'nın kokusunu neredeyse alabiliyorum. Yeni anılarla doluyum, bunları Lorepath'e geri götürüp uygulamaya hazırım. Elfler bu kadar yakın olmasaydı, kalmak isterdim. Bu yerden olabildiğince çok şey öğrenmek için.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Maelira," diyorum.

Kadınlara beni masadan indirmeleri için işaret eder. Ve ben, kalbim çarparak onları takip ederim.

Bölüm 36

VANN

Mağara karanlık, sadece duvarlara hayalet damarları gibi yapışmış biyolüminesan mantarların zayıf ışığıyla aydınlatılıyor. Nemli toprak ve yanan otların kokusu havada yayılıyor. Fesleğen. Biberiye. Beni boğacak kadar güçlü.

"Merhaba?" diye sesleniyorum. "İyi akşamlar. Affedersiniz. Ben sadece..." "Girin," diyor ağır aksanlı bir enduar diliyle bir ses.

Taş geçitten geçiyorum ve bir oda açılıyor. İsimsiz cadı, yüzeyden toplanan bitkilerle dolu kaba bir bazalt masanın arkasında duruyor. Üzerine kat kat siyah giysiler giymiş ve elmacık kemikleri ile gözlerinin üzerinde pürüzsüz bir kemik maske takıyor. Görünür kalan tek şey, boyalı dudaklarının kıvrımı.

Altın dolu keseyi yere koyarken tereddüt etmiyorum. Ağırdır — son terfimden kazandığım parayla doldurulmuştur, Adra'ya yüzlerce hediyeye alabilecek kadar — daha iyi bir ev alabilecek kadar.

Bunun yerine, bunu bunun için kullanacağım.

Adra geldiğimi bilmiyor. Bilseydi beni öldürürdü, ama son zamanlarda çok kararsızdı, zamanımızın sona erdiğini hissettiğini ısrarla söylüyordu.

Bana aptal dedi. İnatçı.

Onun için ne kadar fedakarlık yapabileceğimi bilmiyor.

Cadı, narin parmaklarıyla keseyi kaldırıp ağırlığını kontrol etti. Mırıldanıyor.

"Bu çok büyük bir meblağ, trol."

Onun bakışlarını karşıladım, sesim sabitti. "İstediğim hizmet ucuz değil."

Boğazından düşünceli bir şekilde başka bir düşük uğultu geldi.

Bana bakar ve maskenin arkasından gözlerinden bir ışık parlar.

Sonra, parladığı kadar çabuk söner ve koyu, ela gözleri ortaya çıkar. "Endü veya

Grutabela'nın yazdıklarını değiştirmek için bana gelen ilk kişi değilsin." Altınla dolu keseyi bir kez daha salladı. "Karşımda duranların çoğu eşlerini bulmak istiyor. Bazıları, çok fazla başarısız yolculuktan sonra, kaderlerinin zorla değiştirilmesini dilemeye geliyor. Diğerleri ise çoktan başlamış bir bağı bozmaya çalışıyor."

Kafasını eğerek düşünür. "Ama sen... sen farklısın."

Yumruklarımı sıkarım. "Öyleyim."

"Hiçbir bağ kurmak istemiyorsun."

Bir kez başımı sallarım. "Bir kadın buldum. O her zaman benim seçimim olacak."

Cadı, sanki bana acıyormuş gibi iç geçirir. "Peki ya o diğer yarısını bulursa? Daha da iyisi, sen oldukça genç görünüyorsun. Ya sen bulursan? Ya bir gün uyanır ve kaderin başka bir planı olduğunu fark edersen?"

Alaycı bir şekilde güldüm. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu, Adra hakkında ise daha da az.

"Bu doğru seçim. Ve kadere korkmam için hiçbir neden yok," diye homurdandım. "Eğer istediğimi yaparsan yok."

"Ne istediğimi mi?" diye alay eder. "Böyle acımasız bir prosedür istiyorsan, sözlerini söylemelisin."

Nefes alıp, "Kalbimin çıkarılmasını istiyorum," diyorum.

Yavaşça nefes verir, sonra elini bana doğru uzatır, parmakları kıvrılır. Mağaranın havası cildime baskı yapıyor.

"Bunun zamanla iyileşmeyecek bir yara olduğunu anlıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. "Kalpsiz kaldığın sürece damarlarında dolaşan her duygu ile yaşayacağın bir kayıp."

Kararsız kalmıyorum. "Bunu yapacak mısın?"

Kalbim, sanki ne olacağını biliyormuş gibi hızla atıyor.

"Siz troller birçok yetenekle donatılmışsınız. Eviniz. Büyünüz. Göğsünüzdeki mücevherler. Her şeye sahipsiniz, ama yine de daha fazlasını istiyorsunuz."

Dişlerimi sıkıyorum. "Vaaz vermenize gerek yok. İyi para getirdim. Eğer yapmazsanız, ben de birini bulurum..."

Bir şey konuşma yeteneğimi keser.

Kafasını eğiyor ve uzun bir süre sessizlik oluyor. "Emin misin?"

Başımdaki baskı, başımı sallayabileceğim kadar gevşiyor.

"O zaman altınlarını alacağım." Bir şey fısıldadı; mürekkep gibi havada süzülen ve etrafımda kıvrılan bir kelime.

Ve sonra acı içime işler. Hiç bilmediğim bir ıstırap ile doluyorum.

Göğsüm sıkışırken dudaklarımdan bir ıçılık kopar, kemiklerim içten parçalanıyormuş gibi hissettiren korkunç bir acı. İçimde bir şey yırtılırken dizlerim titrer, neredeyse yere yığılacığım.

Hissetmeden önce duyarım - etin parçalanması gibi korkunç, ıslak bir ses. Ellerim göğsüme uçar, açık bir yara bulmayı beklerim, ama hiçbir şey yoktur. Kan yok. Yırtık kas yok. Sadece - boşluk.

O onu aldı.

Avuçlarının arasında, zayıf, titrek bir ışıkla titreyen, küçük, şekilsiz mavi bir parça. Benim bir parçam. Kalbim.

Ya da bir zamanlar kalbim olan şey.

Cadının parmakları kıvrılır ve ışık kaybolur.

Gitti.

Acı dinmiyor. Derin ve inatçı bir şekilde kaburgalarımın içine yerleşiyor, bir zamanlar sıcaklığın olduğu yerde soğuk bir boşluk. Nefes almaya çalışıyorum, ama hava artık eskisi gibi rahatsızlığımı gidermiyor.

"Yaşayacaksın," diyor cadı, beni izlerken. "Ama kalbin..." boş göğsümü işaret ediyor, "büyünün etkisini sürdürmesi için uzak tutulması gerekecek."

Rüya kaybolur, ama göğsümdeki ağrı kaybolmaz. Zihnimde dolaşan bir sisle daha da şiddetlenir. Askıda kalırım, kendi kafamda hapsolmuşumdur, her hareketim hafif bir ağrı ile noktalanır.

Kalp atışlarımı midemde hissediyorum. Kafatasımda.

Güm. Güm. Güm.

Kalbim. Atıyor.

İKİ CADİ öğleden sonra geç saatlerde beni uyandırıyor, su ve yemek getiriyorlar. Otururken gözleri üzerimde kalıyor.

Loş ışıklı bir kulübeye yerleştirilmişim. Altımda basit bir karyola, üstümde ise tahta kirişli sazdan bir çatı var. Duvarlar pürüzlü,

ve çatlaklardan hafif bir esinti giriyor.

Biberiye ve fesleğen.

Zihnim rüya ile dolup taşıyor.

İlk cadı, süt beyazı gözlü bir kadın, bana bakıyor. Gözbebeklerini göremiyorum, ama her hareketimi kolaylıkla takip ediyor.

"Liderimiz Maelira, size bakmamızı ve sorularınızı yanıtlamamızı emretti." diyor.

"Benimle birlikte gelen kadın nerede? Ateş saçlı olan?" diye soruyorum, sesim kısık.

"Ritüel için hazırlanıyor," diye cevaplar kemik beyazı tenli diğeri.

Ayağa kalkarım, yumruklarımı sıkarım. "Ona bir şey mi yaptınız?" "Tören bitene kadar onu göremeyeceksin."

"Beklemeyeceğim," diye homurdanarak onlara doğru adım atıyorum.

"Onu korumak benim görevim."

"Ayin bitene kadar hiçbir hakkın yok," diyor ilk cadı, bakışları sarsılmadan.

Parmaklarım yanlarımda seğiriyor. Bu cevapların hiçbirisi gerçek *cevaplar*.

"Ne tür bir ritüel?"

İkinci cadı soğuk bir sesle konuşur. "Karanlıktan arındırılması gerekiyor."

Yaklaşıyorum. "Buraya geldiğimiz ejderhanın nereye konulduğunu bana söyler misiniz?"

"Ritüel alanının yakınındaki tarlada. Ayrılmanın güvenli olduğu söylendiğinde seni yarattığı görmeye götüreceğiz."

Derin bir nefes alıyorum, hayal kırıklığı beni kaplıyor. "Peki, köyünüzde serbestçe dolaşmamı engelleyen bu kadar tehlikeli olan şey nedir?"

Soluk tenli olan gülümsüyor. "Bu adadaki büyü, senin tahmin edebileceğinden çok daha canlı. Yanlış yerde bulursan, seni ikiye böler, ruhunu bedeninden koparır."

Onun sözleri kafamda yankılanırken omurgamdan bir ürperti geçer. Onların büyüü her zaman güçlüydü. Son derece güçlüydü. Arlet şu anda yalnız kalmamalı.

Ama bize bir iyilik yapıyorlar. O onlarda ise, bu odadan çıkıp onu aramak istesem de, eylemlerimin onun için her şeyi mahvetme riskini göze alamam.

Sessiz kalıyorum, içimde bir öfke kaynıyor, ama sonunda sessizlik o kadar da gergin gelmiyor.

Beni başka bir odaya yıkamaya gönderiyorlar ve önceki rüya tekrar aklıma geliyor.

Kalp atışlarımın bedenimde hissedildiğini hatırladığımda, elimi göğsüme bastırıyorum.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Teknik olarak bu iyi bir haber. İstedğim şey buydu ve kalp atışımın olmaması Arlet'e söylediğim yalanı telafi ediyordu. Ama içimdeki başka bir parça çöküyor.

Sanırım pencereden içeri sızan biberiye kokusu yüzünden. Uzun zaman önce bana bakan kadın, bir gün seçimimden pişman olacağımı ısrarla söylemişti.

Altmış yıl önceydi ve haklı çıkmıştı.

Giyindikten sonra odaya geri dönüp çantalarımızı karıştırıyorum. Silahım, sanki bir uyarıymış gibi, onların önüne yere bırakılmış.

Onu almaya çalışmıyorum.

Zaman geçiyor. Güneş batıyor ve cadılar gölgelerde kalıyor, gözleri benden hiç ayrılmıyor. Rüya keskin ve rahatsız edici bir şekilde devam ediyor.

Sonunda cadı tekrar konuşur. "Zamanı geldi." Hemen ayağa kalkarım.

Cadı bana onu takip etmem için işaret eder. Kalbim çarparken hızla hareket ederim. Ayın başlıyor ve daha fazla beklemek istemiyorum.

Dün gece, yanlış adaya indiğimiz varsayımı vardı. Açıkçası, yanılmıştım. Bu bir nezaketti ve bir yanımda, bizi yere indiren rüzgârın Endü olup olmadığını merak ediyor.

Daha önce omzuma dokunması nadir bir andı. Ben de isteyerek onu takip ettim.

Kulübenin eşiğinden geçer geçmez, kendimi sihir, ahşap ve sıcaklığın içinde buldum.

Cadı Adası, onların köy dedikleri şeyi barındırıyor, ama daha çok başka bir Enklav gibi görünüyor. Çevreleyen ormandan yapılmış bir kale. Kimsenin varlığından haberdar olmadığı bir yeri keşfetmek ne harika bir şey.

Yüzlerce kadın bu alanda dolaşıyor, mürekkepli yüzleri yüzen büyü alevlerinin ışığında parıldıyor. Evleri ağaçlara dokunmuş; palmiye yaprakları ve sazlardan yapılmış kulübeler, yüksek ağaçların arasında yer alıyor. Halat köprüler onları birbirine bağlıyor, her adımda hafifçe sallanıyor.

Kulübelerin ötesinde, uçurum kenarları oyulmuş mağara evlere dönüştürülmüş, girişleri sarmaşıklarla kaplı. Aşağıda, dolambaçlı tüneller biyoluminesan mantar damarlarıyla nabız gibi atıyor. Taştan su damlıyor, neredeyse göksel bir ışıkla parıldayan yeraltı havuzlarını besliyor.

Ve tüm bunların merkezinde, açık cenotlar, gökyüzüne açılan camsı portallar gibi yayılır, derin ve sonsuzdur. Cadılar kenarlarında toplanır, sesleri fısıldayan ilahilerle yükselir. Bazılarının bedenleri aşağıdaki karanlık suya kayar. Yüzey dalgalanır, zambaklar hareket eder, soluk çiçekleri sanki bir sunum gibi açılır.

Daha önce aldığım uyarıyı düşünüyorum — bu yerin enerjisinin ne kadar güçlü olduğunu fark ediyorum.

Cadılar ilerlemeye devam ederler, beni cenotlardan uzaklaşan dolambaçlı yollardan geçirirler. Derin bir nefes alırım, nemli havanın cildime yerleşmesine izin veririm.

Bir açıklık görünür, Seraph da öyle. Altın pulları yükselen ay ışığında parlar, ateşin ışığı onun devasa vücudunda yansır. Keskin gözleriyle beni izler. Arlet olmadığım için hayal kırıklığını neredeyse hissedebiliyorum.

Ona yaklaşıp iyi muamele gördüğünden emin olmak için yanına geldiğimde, derin bir nefes alır. Bu, onun içinden geçen düşük bir gürültüdür ve kanatlarının huzursuzca seğirmesi eşlik eder.

"Onun iyi olduğuna ikna oldun mu?" diye sorar Pale-Eyes.

Seraph'ın etrafında dolaşarak, daha az belirgin rahatsızlıkları kontrol ediyormuş gibi yapıyorum.

Başlangıçtaki yerime döndüğümde başımı sallarım.

"Gel. Ayın yakında başlayacak," diye devam eder Pale-Eyes.

Adımlarımızı geri takip ederiz ve hızlı bir kaçışa ihtiyaç duymamız ihtimaline karşı, her şeyi ezberlemeye çalışırım.

Ritmik davul sesleri, ritüel alanına yaklaştıkça giderek yükselir. Cadılar hızlanır ve beni de açıklığın kenarına doğru takip etmem için acele ettirirler. Titreyen ateş ışığı uzun gölgeler oluşturur ve düzenli bir şekilde toplanmış kadınlar davulların ritmine göre sallanırlar. Müziğin yoğunluğu artar, kemiklerimin derinliklerinde yankılanan bir nabız gibi.

"Sen burada kalacaksın," diyor bir cadı keskin bir sesle. "İlerleme, yoksa kardeşlerimizin dokuduğu büyüyü bozabilirsin."

Cevap vermiyorum. Bakışlarım, ateşin ışığında yıkanan, öne çıkan Arlet'e sabitlenmiş durumda. Kalbim göğsümde sıkışıyor. Daha yakın olmak, onunla birlikte olmak istiyorum.

onu, ama cadılar yolumu kesiyor ve beni kenarda kalmaya zorluyorlar.

İçlerinden biri tekrar konuşuyor, sesi artık daha soğuk. "Katılmayacaksın. Eğer katılırsan, seni öldürürüz. Burada kal ya da öl. Bizi sına." "

Onların düzenlerini ve ayın nesnelerini fark etmiyorum, gözlerim doğrudan öne çıkan Arlet'e takılıyor.

Herkes koyu tonlarda banyo yapmış gibi, ama Arlet... buharlı havada parlıyor, yeni yeşil ve pembe elbisesi su ipeği gibi vücuduna yapışıyor. Kumaş göğüslerinde toplanıyor, belinde daralıyor ve yere kadar uzanıyor, bir tarafındaki yırtmaç ateşle aydınlatılmış altın rengi çizgilerle kaplı uzun, soluk tenini ortaya çıkarıyor.

Vahşi ve gülerек, evcilleştirilmemiş bir şey gibi hareket ediyor, elleri cadıların ona sürdüğü böğürtlen lekeli boyayla kaygan. Rengi çarpıcı, daha önce ellerinde gördüğüm koyu kırmızıya göre garip.

Kan kırmızısı. Savaş kırmızısı. Alınan, çalınan bir şeyin kırmızısı.

Ama bu farklı. Bu onun. Özgürce verilmiş.

Yüzünde bir gülümseme yayılıyor ve göğsüm, nasıl adlandıracağımı bilmediğim bir acı ile sıkışıyor.

O vahşi, özgür bir varlık.

Cadılardan biri konuşur, sesi davulların sesini bastırır ve ritüel değişirken tempo hızlanır.

Biri kararlı bir şekilde öne çıkar. Sanırım bu, Maelira adlı liderdir. Elinde, bıçağı koyu obsidiyenden oyulmuş, sapı gümüş iplikle sarılmış tören hançeri vardır. Diğer cadılar hareketlerini yavaşlatır, Maelira yaklaşırken Arlet'in etrafında daire çizerler. Davullar değişir, sabit ve alçak bir ses çıkarır. Geceye karşı bir kalp atışı gibidir.

Arlet hareketsiz kalır, göğsü efordan inip kalkar, yanakları danstan kızarmıştır. Cadı elini tutarken Maelira'nın bakışlarıyla karşılaşır ve avucunu dolunayın ışığı altında yukarı doğru çevirir.

"Bu bizim antlaşmamız," diye mırıldanır Maelira, sesi güçlüdür. "Kan, öncekilerin gözleri önünde, özgürce verilmiş."

Bıçağı Arlet'in avucuna bastırır ve ince bir kırmızı çizgi belirir. Arlet irkilir ama geri çekilmez.

Maelira kendi elini kaldırır ve avucunda da aynı kesik açar. Sonra, yaralarını birbirine bastırır. Havada bir titreme, görünmeyen bir şeyin nabızı hissedilir.

Arlet yavaşça nefes verir.

Toplanan cadılar hep bir ağızdan fısıldıyor, sesleri birbirine karışıyor, havayı, gecenin kendisini çekiyor. Maelira başını geriye eğiyor, birleşmiş ellerinden küçük bir taş kaseye kan damlamasına izin veriyor. Sıvı yüzeye değdiği anda parlıyor, altın ve koyu mor ipliklerle kıvrılıyor, içinde sihir var.

Toprak ayaklarımın altında uğuldamaya başlar.

Maelira, Arlet'in elini bırakır ve kaseyi aya doğru kaldırır. Işık sıvıya yansır ve toplanan kadınların üzerine parıldayan yansımalar gönderir.

"İlk adım atıldı," der, sesi açıklığa yayılır. "Sabahleyin, Ashra bize bunu geri almak için yolu gösterebilir!"

Kan aya doğru yükselip havada kaybolurken, melodik homurtular giderek hızlanır.

Kadınlar dağıldı, adımları daha çılgın, daha ilkel bir şeye dönüştü.

Kollarını genişçe açarlar, kalçalarını sallayarak, ayakları gökyüzüne yükselen şarkının ritmine uyarak yere vururlar.

Arlet ilk başta izlemekle katılmak arasında kalır, ama tereddütleri uzun sürmez. İnsanlardan biri elini tutar ve onu içeri çeker, Arlet direnmek yerine güler.

Tanrılar, o ses.

İstemedi, onu orgazma ulaştırdığımda nasıl göründüğünü hatırlıyorum. Kızıl saçları ortak yatağımızın üzerine yayılmış, ter boynundan aşağı akıyor ve alnında damlacıklar oluşturuyordu. Soluk krem rengi teni, canlı bir kırmızı kızarıklığa dönüşmüştü.

Yaşayan bir alev.

Yutkunuyorum ve o da onlarla birlikte hareket ediyor, vahşi, bakır rengi saçları omuzlarına dökülüyor, çıplak kolları dönerek havaya kalkıyor, ayakları tekmeliyor ve sesi, tanrıçalarına seslenen diğerleriyle birlikte yükseliyor.

Başı geriye doğru eğik, dönüyor. Başka bir dünyadan gelmiş gibi görünüyor, ay ışığı ve ateşten doğmuş bir yaratık gibi.

Ve sonra, bir şekilde, imkansız bir şekilde, başını kaldırıp gölgelerin içinde beni bulur.

Bölüm 37

VANN

Gözlerimiz açıklıkta buluşur.

Arlet'in nefesi kesilir, göğsü inip kalkar. Yorgunluktan kızaran yanakları belirginleşir.

Bana ilerlemem için işaret eder, ama ben diğerlerinin uyarısını hatırlayarak başımı sallarım.

Onun kaçmaya karar verdiği anı tam olarak görüyorum. Ve nedense kimse fark etmiyor.

Cadılar ritmin içinde kaybolmuşlardır. Vücutları kıvrılır, eller havayı kavrar, ayaklar ateşli bir trans halinde toprağı döker. Ateşin ışığı hareket eden bedenleri üzerinde dans eder, kahkahaları sis gibi geceye yayılır. O ortadan kaybolsa bile, onlar bunu görmez. Umursamazlar.

Ve öyle de oluyor.

Onların arasından sıyrılır, yeşil ve pembe elbisesi ışığı yakalar, canlı bir köz gibi bedenlerin arasında parlar. Sonra karşımda belirir, parmakları pazımı yakalar ve cildimi yakar.

Ama minnettarlık yerine, gözleri alev alev yanıyor.

"Gelmemeliydi," diye fısıldadı. "Bana tehlikeli olacağını söylediler. Kontrolsüz büyü hızla kötüye dönüşebilir."

"Sana zarar vermediklerinden emin olmak istedim."

Göğsü inip kalkıyor ve göz bebekleri büyüyor. Ritim değiştiğinde hafifçe sallanıyor, sanki davul sesleri derisinin altına gömülmüş gibi.

Sanki artık onun içinde yaşıyorlarmış gibi.

Dudaklarını ısırır, sonra tekrar gülümser.

"O zaman beni seninle görmeden buradan gidelim," der. Ben konuşmadan bileğimi tutar ve çeker.

Tereddüt yok. Korku yok. Sadece hareket var.

"Dikkatli olmalıyız. Refakatçi olmadan tehlikeli olduğunu söylüyorlar," diye homurdanırım, onun arkasında zıplayarak.

"Hiçbir eve ya da karanlık köşeye girmeyeceğiz," diye omzunun üzerinden cevap verir.

Egzotik bitkilerin ışığı, nemden kıvrılmış çıplak omuzlarını ve serbest bırakılmış saçlarını aydınlatıyor. Yarı koşar, yarı güler bir şekilde ilerliyor.

Onun beni karanlığın derinliklerine sürüklemesine izin veriyorum, asmalarla kaplı kalın ağaçların yanından geçiyoruz, ayaklarımızın altındaki zemin sıcak. Sonunda durduğunda bana dönüyor, gözleri loş ışıktaki parlıyor.

"Söylediklerini hatırlıyor musun?" diye fısıldıyor.

Yutkunuyorum. "Sana pek çok şey söyledim."

"Sana bir parçanı geri verdiğimi." Başını sallar, yaklaşır, ta ki onun teninden yayılan ısıyı hissedene kadar. "Hiç kimse beni senin kadar önemsemedi. Beni daha iyi olmaya iten kimseyi tanımadım. İsteddiğimi dile getirmemi sağlayan, böylece bana... bunu verebilen kimseyi."

Nefesim kesilir. Sanki benim zevklerime göre yaratılmış gibi parçalanışını hatırlarım. "Sadece... mutlu olmanı istiyorum."

O kadar parlak bir gülümsemeyle gülümsüyor ki, dayanamıyorum. "Mutluyum, Vann. Ve senin de mutlu olmanı istiyorum."

"Ben... mutluyum."

Bir anlığına bana bakar. Ruhumu çözüyor. Kanımı kaynatıyor, içimdeki suçluluk duygusu olmasa aklımı tamamen yitirirdim.

Sonra harekete geçti.

Bir saniye önce nefes nefese ve ateşli bir şekilde orada dururken, bir saniye sonra elleri saçlarımda.

Dudakları benim dudaklarıma çarparak, vahşi ve ateşli bir şekilde, sanki geceyi, ateşi, her şeyi içmeye çalışır gibi.

Tırnakları kafamın derisini çiziyor, yarı deli gibi ağzıma nefesini üflüyor. deli gibi.

"Tanrım, sanki hala derimde davulların sesini duyabiliyorum," diye gülüyor.

Alt dudağımı ısıırıyor, sert değil, ama hissetmeme yetecek kadar.
Bütün vücutumun aynı anda kasılmasını ve erimesini sağlayacak kadar.

Ve sonra... o gitmiş.

Dönerek uzaklaşıyor, kolları havada, ayakları toprağı tekmeliyor.

Gülüyor, hareket ederken başını geriye atıyor, ritim onu tüketiyor, ona sahip oluyor. Saçları etrafında savruluyor ve elbisesi onun yarattığı ritimle sallanıyor.

Orada durup, yıkılmış bir halde izliyorum.

"Ne yapıyorsun, Firelocks?" Sesim sert ve titriyor. O gülümsüyor. "Dans ediyorum."

Sonra yavaşça geri adım atıyor, parmakları kayıyor.

Kalçaları hafifçe sallanıyor, hareketi ince, hipnotik, sonra elleri elbisesinin kenarlarından yukarı kayıyor, belini, kaburgalarını okşuyor, sonra parmaklarını saçlarına götürüyor.

Orada, tamamen donmuş bir şekilde duruyorum. Benimle oynuyor.

"Ellerin hala lekeli," diyorum, gözlerim ellerindeki erik rengi boyaya kayıyor.

Ellerini kaldırır, parmaklarını bükerek rengin ay ışığında nasıl parladığını izler. "Beğenmedin mi?"

Gerçeğı söyleyene kadar aramızda mesafe koymamı söyleyen sesi görmezden gelerek homurdanıyorum.

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

Yine yaklaşıyor, başını eğiyor. "O zaman benimle dans etmelisin."
"

Ben gülerek nefes veriyorum. Bir yanım bunu istiyor, ama diğer yanım onu hiç onu böyle görmemişti.

Son bir ay onun için işkence gibiydi. Çok korkmuştu, ama şu anda yükünden kurtulmuş görünüyor. Mutlu.

Bir yanım, bu anı yaşayabilmemin tek nedeninin, bir şekilde kozmik bir şans eseri, onun benim kabalığımı ve soğukluğumu affedip bana güvenmeyi seçmiş olması olduğunu çok iyi biliyor.

"Öyle yapardım ama bu ışıktaki çok güzel görünüyorsun." O gülümsüyor. "O zaman izlemelisin."

Önce yavaşça, sonra daha hızlı dönüyor, kahkahası bir büyü gibi etrafımı sarıyor. Elbisesi sallanıyor, yırtmaç uzun, çilli bacağını ortaya çıkarıyor.

Sonra aniden durur, beni izlerken göğsü inip kalkar. "Seni tekrar istiyorum. Bu anı, bu iyi haberlerin olduğu geceyi seninle birlikte yaşamak istiyorum."

Elleri omzundaki düğüme gider ve onu çözer. Kumaş kayar, elbise hafifçe kayar ve cildinin daha fazlasını ortaya çıkarır.

Hareketsiz kalırım.

"Sabahleyin lanet izi kaybolacak ve birlikte gideceğiz," diye mırıldanır, parmakları omzundaki askıyı okşar. "Enduar Dağları'na geri dönüp eski hayatıma devam etmek istemiyorum. Yeni bir hayat istiyorum. *Seninle*. Kendini derime kazı ki... eşlik artık önemli olmasın."

Boğazım

düğümленir.

Ona söyle.

O, benim duraksamamı anlaşmazlık olarak yanlış yorumlar ve adımlarından biri sendeler.

Emin değilim.

Kesinlikle hayır.

Boğazımdan düşük bir homurtu çıkar ve elimi uzatırım. Parmaklarım bileğini kavrar ve onu kendime doğru çekerim, o kadar yakın ki nefesinin sıcaklığını çenemde hissedebiliyorum.

"Ateşle oynuyorsun, Arlet."

Gülümser, çenesini yukarı kaldırır, dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktadır.

"Yak beni,

mi cielo."

Nefesini ağızımda kaybediyor ve onu kaldırıp en yakın ağaca doğru bastırdığımda vücudu benimkine yapışıyor. Bana sarılıyor, bacaklarını belime doluyor ve öpücük derinleşirken ellerini saçlarıma geçiriyor.

Dudaklarına gülümseyerek, aramızdaki sıcaklığı hissediyorum. Onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmamak imkansız, acıdan uzak.

Bir kez bana sürtünür ve kuyruğum, kıkımın arkasında çaprazladığı bacaklarına dolanır.

Onun yanında şehvetle delirmemek imkansız ve penisim pantolonumda gerilir, bacaklarının arasındaki noktaya bastırır.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, aç bir şekilde geri çekildi.

Daha önce birlikte olduğumuzda, ona bu kısmı reddetmiştim, ona istediğini vermekten başka bir şey istememişim. Ama şimdi... elini uzatıp giysimin üst bağcıklarını çözüyor. Her bir bağı çözerken sallanmaya başlıyor, ağzı açılıyor ve nefesi hırıltıya dönüşüyor.

Beyaz görüyorum.

Şimdi ağır ağır nefes alıyor, yanakları pembeye dönüyor. Bu manzarayı görünce kendimi daha da sertleşmiş hissediyorum.

"Sana dokunabilir miyim?" diye fısıldadı, dudaklarını gergin bir şekilde yaladı. "Tanrım, sana dokunmayı hayal ettim. Penisini kendi tohumunla kayganlaştırmayı hayal ettim. Onu aramıza sokmanı istiyorum. İçime. Göğüslerimin arasına. Senin kokunu o kadar çok istiyorum ki, hiçbir erkek bana yaklaşmasın. Tohumun benim vajinamda. Kolun belimde. Boynumda bir iz - yapabilirsen iki iz."

İnliyorum, gözlerim ağırlaşıyor, ona doğru itiyorum. O tekrar sürtünüyor. "Lütfen sana dokunmama izin ver."

Elim boynuna dolanıyor. Yalvarıyor, ama en güzel şekilde. Bana yalvarıyor. Onu bunun için ödüllendireceğim.

"Şimdi bana dokunursan, senin için yaptığım planların umduğum kadar uzun sürmeyeceğinden korkuyorum," diye tekrar bileklerini tutuyorum ve o inliyor. Yüksek sesle. "Bir kadınla yatmayalı ne kadar oldu biliyor musun?"

"Ne kadar?" diye fısıldar, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek, bana şehvet ve umut dolu gözlerle bakar, daha fazlasını ister.

"Yarım asır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "O halde bunu tadını çıkarayım."

Elbisesi üzerindeki bağları çözmeye başlıyorum ve ellerim son bağı çözmeden önce omurgasından bir titreme geçtiğini hissediyorum. "Sen mağaraya girip parmağını yüzüme dayayana kadar başka birinden hiç etkilenmemiştim. Beni ateşliyorsun. Bu anı bekledim. Haftalarca, aylarca... sanki sonsuza kadar gibi geldi."

"Nefret ve arzu kafa karıştırıcı bir şekilde birbirine benziyor," diye itiraf ediyor, ben ellerimi vücudunda gezdirirken. "Kafamın karıştığı için beni affet."

Sanki kendini tutamıyormuş gibi bana tekrar dokunur. Elini tutup boş göğsüme bastırırım. Hareket etmeye başlarım, o da keskin bir nefes alır ve kıvranır.

"Kadın. Kıvranmayı kesmezsen seni tutmam gerekecek,"

Nefes nefese.

Gözleri büyüdü. "O zaman

yap." Gözlerimi kırptırdım.

Mükemmel, mükemmel yaratık.

"Bunu istediğinden emin misin?"

"Bana güneşin sıcaklığı olacağına söz veren adamsın."

"Sen bana kış sabahlarında güneşin sıcaklığı gibi olacağına söz veren adamsın." olacağına söz veren adamsın." Burnuma bir öpücük kondurur. "Yolun yarısına kadar geldim

dünya çapında. Beni yıkmaya çalışan korkular da dahil olmak üzere her türlü korkuyla yüzleştim ve yakında her şey sona erecek. Sen her adımda yanımdaydın. Bu yolda da benimle birlikte gel.

O konuşurken, kararlılığımın zayıfladığını hissedebiliyorum. Sözleri bir sirenin şarkısı gibi ve ben karşı koyamıyorum.

"Nasıl istersen, Arlet," diyorum. "Ama düğümleri çok sıkı bağlamayacağım. Yavaş gideceğiz. Sen durmamı söyleyene kadar seni tadını çıkaracağım."

Göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyor, ama bana karşı koymuyor. İpek kemeriyle ellerini bağlayıp kollarını başının üzerine çekerek ağaca sabitliyorum. Hafif çekişe yüzünü buruşturuyor, ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Eğilip dudaklarım onun dudaklarının üzerinde dururken kulağına fısıldadım, "Seni yakaladım, artık benim ellerimdesin ve bana mükemmel uyuyorsun."

Onu tekrar öperken, vücutlarımız birbirine yapışırken, içimizi bir başka şehvet dalgası kaplar. Göğüsleri göğsüme sürtünür.

Sonra elbisesinin son ipini çözüyorum. Ellerimi kumaşın üzerinde gezdiriyorum, elbisesinin altındaki lezzetli kıvrımları hissediyorum ve sonunda... sonunda parmaklarımı onun teninde gezdiriyorum.

Kendimi geri çekmeye zorladım ve kendi kıyafetlerimi çıkarma zamanının geldiğine karar verdim.

Soyunmaya başlarken onu izlerim. Benim her yerimi görmesini, her santimini bilmesini istiyorum. Gömleğimi çıkarırken, işçi olarak çalışarak şekillenen vücudumu, askerlik yıllarımdan kalan hafif izleri ortaya çıkarırken, gözleri açgözlülükle üzerimde dolaşır.

Dudaklarını yaladı.

Her hareketim, yaprakların hışırtısı ve dalların kırılma sesini getiriyor, ta ki onun önünde durup kuyruğumu sallayana kadar. Onun önünde, zamanın dönüştürdüğü, her zamankinden daha yaşlı ve daha cesur bir adam duruyor.

Gözleri, benim aletimi görünce büyüdü ve içimde bir şey uğuldadı. Onu öfkeli, üzgün, kalbi kırık, ateşli, zeki ve uyuyan olarak tanıyordum. Ama onu böyle yeterince görmemiştim. Aşırı şehvetli. Duygusal. Pişmanlık duymayan.

Ağaca yaklaşıyorum, o orada dururken parmağımı onun cildinde gezdiriyorum.

bacakları benim için açılmış ve bekliyor.

"Acıyor mu?" diye soruyorum, kollarına dokunarak. Kafasını sallıyor.

"Bağlanmış ve beni beklerken çok seksi görünüyorsun," diye övüyorum. Sonra vücudumu onun vücuduna kapatıp, onu tekrar öpüyorum. O da belini kaldırıyor.

boynuna öpücükler kondurmaya başlıyorum, sonra göğüslerinin arasındaki vadiye doğru iniyorum.

Dudaklarımın her yumuşak dokunuşu ve yalamam ondan tatlı bir ses çıkarır ve beni teşvik eder. Peşinde acımasızca koşarım. O güzelliğin vücut bulmuş hali, ışığı boş göğsümün tüm boş köşelerini doldurur.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyor. Ellerim bacaklarının arasına indiğinde, ıslanmış olduğunu hissediyorum.

Aklımı kaçırmış gibi hissediyorum. Sahiplenici yanım yine başını kaldırıyor.

"Seni sonsuza kadar yanımda tutacağım, Arlet."

Bölüm 38

ARLET

Vann'ın eli bacaklarımın arasında ve bileklerim başımın üstünde. Yaralanma tehlikesi yok.

Göğüslerimin sıkışması ve karnımın alt kısmının gerilmesi nedeniyle *büyük bir tehlike altındayım.*

"Kırmak benim hakkım. Onarmak da benim hakkım," diye fısıldıyor Vann. "Değil mi?" Başımı sallıyorum.

"Beni almaya hazır mısınız?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıyorum, zevk dolu bir uğultu tenime işliyor. "Hazırım."

Vücudumuz birbirine yapışıyor. Dokunuşu hem nazik hem de tutkulu; duygu, beceri ve arzunun bir şaheseri.

"Bunun mükemmel olmasını istiyorum. Senin zevk ve sıcaklıktan başka bir şey hissetmeni istemiyorum," diye fısıldıyor Vann, gözlerimin derinliklerine bakarken nefesi boynumu ısıtıyor.

Elini kayganlığımın üzerinde gezdirir, sonra ıslak elini penisine götürür ve kendini bir kez okşar. Vücudumuzu hizaladıktan sonra, yavaş ve bilinçli bir hareketle içime girer. Beni tamamen doldururken nefesim kesilir, nefesimi kesen bir his yaratır.

"İyi misin?" diye sorar, hareket etmemeye dikkat ederek. Konuşmadan başımı sallarım.

"*Hostia puta,*" diye inlerim, başım ağaç gövdesine yaslanırken, o yavaş ve sabit bir tempoda içime girip çıkmaya başlar.

Vann, içime girip çıkmaya devam ederken gözlerini benden ayırmaz. Sesini alçaltarak adımı tekrar tekrar söyler, nefeslerimizin ve bedenlerimizin çarpışmasının şehvetli senfonisine katkıda bulunur.

"Arlet," diye fısıldadı, "Çok iyi hissettiriyorsun. Çok sıcak..."

İnliyorum, ellerim de buna karşılık bağları çekiyor. Her itiş, vücudumu saran bir zevk dalgası. Duyularım sadece Vann'ın dokunuşuna odaklanmış durumda — dudakları dudaklarımın üzerinde, elleri beni sıkıca tutuyor, içimde hareket edişi.

Zihnim sakinleşir. Şarkı söyler. "Daha fazla," diye fısıldarım.

İçimde daha sert itiyor, her hareketimizde vücutlarımız birbirine çarpıyor. İnlemelerim daha da yükseliyor ve zevkten nefes nefese kaldıkça etrafımızdaki yapraklar hışırdıyor.

Dünyam Vann ve aramızdaki bağ haline geliyor. Sanki tek bir varlık, duyguların ve arzuların birleşimiymişiz gibi. Her itiş bizi sona yaklaştırıyor.

"Sen mükemmelsin," diye inliyor.

Önce ben boşalıyorum, sonra o. Şok, birlikte paylaşacağımız saf mutluluğun patlamasıdır.

Vann'ın nefesi küçük nefeslerle çıkıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Sevgililerim olmuştu. Zevk almıştım ama bu farklı bir şeydi. Bu görülmekti. Onun ne hissettiğini sormama gerek yoktu.

Gözlerinde görebiliyordum. Eylemlerinde hissedebiliyordum.

Nedense, daha fazla gözyaşı dolup yanaklarımdan aşağı akıyor.

"Seni sonsuza kadar yanımda tutmak istiyorum, Vann," diyorum, onun sözlerini ona tekrar ederek

Yüzündeki rahatlama ifadesi neredeyse komik. Sonra sırtıyor. Beni kollarına alır ve iyice gerilmiş uzuvlarımı ovmaya başlar.

Vann beni çözdüğü sırada, gökyüzünde bir ışık parlaması patlar ve ardından kulakları sağır eden bir gürültü, altımızdaki yeri sarsar.

"O da neydi?" diyorum.

Bir başka gürültü havayı sarsar. Çarpışmadan önce bir tıslama duyulur, ardından çılgınlıklar yükselir. Bu bir kutlama değildir.

"Seni barındıran her şehri yakacağım."

"Siktir! Bu elfler olmalı," diye nefes nefese söylüyorum.

"Başaramayacaklarını sanıyordum. Maelira bana bariyerlerinin güvenli olduğunu söylemişti. Bir şeyler yapmalıyız

bir şeyler yapmalıyız, Vann. Benim yüzümden başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

Vann'ın gözleri aciliyetle sertleşir. Birkaç saniye içinde sevgiliden savaşçıya dönüşür. Amaç farklıdır, ama büyüklüğü aynıdır.

"Gidelim."

Beni ayağa kaldırırken demir gibi bir tutuşla beni çekiyor. Titreyen parmaklarımla aceleyle giysilerimi giymeye çalışıyorum, ama o çok rahat. Hiç konuşmadan kendi giysilerini hızla giyiyor.

Tek kelime etmeden beni kendine yaklaştırıyor.

"Önce beni tuttukları kulübeye gitmeliyiz," diyor. "Bıçağımı almam lazım."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum ve silahını sakladığı küçük kulübeye doğru koşuyoruz. Hava gerginlikle dolu, uzaklardaki patlamaların gürültüsü yaklaştıkça daha da yükseliyor. İçeride, Vann bıçağını hızla alıyor.

Durmuyoruz. Kıyıdaki yıkım zaten görülüyor: havada uçan parlak sihirli ateş topları suya düşerek ağaçları ateşe veriyor. Elflerin tekneleri karanlık sularda süzülüyor, sihirleri önlerine çıkan her şeyi mahvediyor.

Uzakta, kıyı şeridinin üzerinde yükselen devasa ogreler görüyorum. Ellerini kaldırıyorlar ve devasa kayalar havaya yükseliyor, ölümcül bir isabetle elflerin tekneleri doğru fırlatılıyor. Ama elflerin saldırısı devam ediyor.

"Vann," diyorum, sesim yüksek.

"Yakınımda kal," diye emrediyor, kolumu tutup hala büyü yapan cadılarla dolu ritüel alanına doğru çekiyor. Havaya kırmızı, siyah ve yeşil izler bırakıyorlar. Savaşın sesi kulakları sağır ediyor, kıyı kaos içinde ve yerin sallandığını hissedebiliyorum.

Birlikte, ağaçlarla çevrili bir oyukta siper alıyoruz.

Maelira'nın ellerini döndürerek ve çekerek, gökyüzünde şimşek çakmadan önce içinden derin bir güç çekerek büyü yaptığını görüyorum.

O, gemilerden birine bir yıldırım yönelttiğinde ağzım açık

kalır. Yıldırım çarpar ve ben Vann'a doğru sıçrarım.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, bu olayın bir parçası olmayı bilmiyorum. En son bu kadar büyük bir savaşta bulunduğumda Arion'la birlikteydim.

O beni yerinde tuttu. Ölümü izlememi sağladı.

Vann beni *koruyor*.

Başka bir kadın yanımda belirir ve kolumu tutar. Kafamı kaldırıp baktığımda, koyu kahverengi saçlı, bronz tenli bir cadı görürüm. "Burada ne yapıyorsun? O savaşıabilir. Sen savaşamazsın. Gel."

İtiraz etmeye başlıyorum ama Vann bana sert bir bakış atıyor. Etrafımızda kaos ve hafif yağmur var.

"O haklı," diye bağılıyor gürültünün üstüne. "Senin sihrin yok! Sen bir savaşçı değilsin. Git!"

Bir an duraksıyorum. Ama sonra, isteksizce başımı sallayarak kabul ediyorum. "Ben iyiyim," diye fısıldıyorum. Arion'un onu benden almasını istemiyorum. Buna dayanamam. "Çabuk dön."

"Gerekeni yapacağım. Saklan."

Ama cadılar beni çekmeye başladığında, Vann'a dönüp bakıyorum. Bir an için her şey donuyor. Elini uzatıp beni kendine çekerek bir kez daha öpüyor. Eli yüzümü kavlıyor, başparmağı fark etmediğim gözyaşımı siliyor.

"Yakında seni almaya geleceğim," diye fısıldadı, sesi alçaktı, içten bir duygu doluydu.

Yutkunuyorum, kalbim acıyor.

"Artık gitmeliyiz!" diye bağıırır kadın.

İsteksizce uzaklaşıyorum, gözlerim ondan hiç ayrılmıyor. "Çabuk geri dön," diyorum, sesim duygu dolu.

Yutkunur. Sonra yarısı eksik olan küçük parmağını kaldırır. "Geleceğim," diye söz verir, bakışları hiç sarsılmaz.

Sonra cadılar beni ileri doğru iterler ve mağaraya doğru götürürler.

Bölüm 39

VANN

Arlet gittiğinde, üşüyorum. Soğuk ama rahatlamış hissediyorum. O burada olmadan savaşmak daha kolay.

Kıyı kaos içinde. Bir düzine ogre manzaraya hakim, elf gemilerine devasa kayalar fırlatıyor, güçleri yeri sarsıyor. Bir ogre tökezleyerek yakındaki kulübelere çarpıyor ve onları parçalıyor. Sazdan çatılar hızla yanıyor ve duvarlar yıkılıyor.

Cadılar kararlı duruyor, koruyucu büyüler yapıyorlar, ama elflerin ateş topları acımasız. Bir cadının kalkanı bir patlama ile çatlıyor ve şok dalgaları havayı yırtarken daha fazla kulübe yıkılıyor. Yürüyüş yolları kırılıyor, tahta parçaları parçalanıyor ve etrafa saçılıyor.

Yakındaki bir cenote, sağır edici bir gürültüyle çöküyor. Yer kayıyor ve su aşağıya doğru dalıyor, yoluna çıkan her şeyi süpüren şiddetli bir girdap oluşturuyor. Bir zamanlar huzurlu olan su, artık ağaçları ve enkazları derinliklerine çeken bir sel haline gelmiştir.

Savaşta doğru koşarken sudan duman yükselir. Üç elf kıyı teknesi, şık ve hızlı, sahile doğru hızla ilerler. Her tekne yaklaşık yirmi fit uzunluğunda, dar ve keskin bir pruvaya sahiptir.

Gövdeler koyu maun ağacından yapılmış, ışıpta parıldayan gümüş damarlarla çizgili. Ahşap, ay ışığını garip, doğal olmayan bir şekilde yansıtan ruhani bir parlaklığa sahip.

Her teknenin pruvasında, kökleri narin dallar gibi uzanan, yükselen bir ağacın oyması var.

Buraya geldiklerine pişman olacaklar.

Bıçağımı kaldırıyorum, elime tanıdık ağırlığıyla oturuyor, kenarı parıldıyor. Kalbim çarpıyor, adrenalin vücudumu dolaşüyor. Tereddüt edecek zaman yok.

İlk tekne yaklaşıyor. Koyu yeşil zırhlı elfler teknenin yanlarında duruyor. Onlara saldırma şansı vermiyorum. Koşuyorum, ayaklarım yere vuruyor ve kendimi teknenin yanına fırlatıyorum.

Sert bir şekilde yere inerim, altımda ahşap parçalanır. Elfler bir saniye donakalır, bu süre en yakındaki elfi kesmem için yeterlidir. Elf güverteye yığılır, kanı tahtalara sıçrar. Diğerleri çok geç tepki verir, ben bir başkasını keserken silahlarına uzanırlar.

Hareketlerim bulanıklaşır, odak noktam öldürmeye daralır. Her vuruş beni Arlet'in kollarına yaklaştıır. Elf büyüü etrafımda çatırdar, ama ben daha hızlıyım. Bir elf yayını kaldırır, ama ben çoktan onun üstündeyim, o oku fırlatmadan baltamla boynunu keserim.

İkinci tekne yakındır. Tereddüt etmeden gemiye biniyorum.

Gördüğüm ilk elf bir kadın, gözleri fal taşı gibi açılmış, hançerini çekiyor. Onu kullanma şansı hiç olmuyor, satırım kolunu kesiyor ve onu acımasız bir verimlilikle silahsızlandırıyor.

Diğerleri saldırıp saldırmayacaklarına karar vermeden tereddüt ediyorlar. Karar vermek için zamanları yok. Üzerlerine atılıyorum, kesip biçiyorum, her vuruşum bir başkasını yere seriyor, kanları güverteyi lekeliyor. Savaşın sesleri - çığlıklar, çarpışan çelikler - kulağımdaki uğultuyla boğuluyor.

Üçüncü tekne. Geldi. Elfler ateş etmek için sıraya girerler, ama umurumda değil. Bıçağımı kaldırıp hücum ederim ve havaya zıplarım. Teknenin güvertesi altımda gıcırda, onların sırasının ortasına inerim ve tek bir vuruşla iki elfi havaya uçururum.

Kan, ayaklarımın altında kayganlaşan ahşabı kaplıyor. Göğsümde bir şey çarpıyor ve ben ilerlemeye devam ediyorum. Hepsi ölene kadar durmayacağım.

Bölüm 40

ARLET

Uzun kahverengi saçlı cadı beni mağaranın derinliklerine, savaştan uzaklaşmaya götürüyor. İçeri girdiğimizde giriş genişti, ama yol hızla daralıyor ve ayaklarımın altındaki taş pürüzsüz ve serin.

Kıyıda ayrıldıktan sonra titriyorum, dengesizim. Vann, yetenekli bir asker olduğunu kanıtlamaktan başka bir şey yapmadı, ama yine de kalbim çarpıyor, başım zonkluyor ve *korkuyorum*.

Bu, yetenekle değil, daha çok... değerli bir şeyle ilgili. Dünyadaki en değerli şeyle. Az önce birlikteydik. Cildimde onun parmak izlerini hissedebiliyorum ve kulağında memnun olduğunda çıkardığı sesleri duyabiliyorum.

Hayatım boyunca beni anlayan birini aradım ve sonunda onu buldum. Sanki yanıp sönmekten önce düşen bir yıldızı yakalamış gibi hissediyorum.

Güvenle geri dön, diye tekrar tekrar zihnimde tekrarlıyorum.

Gök gürültüsü gibi çarpışmalar, öfkeyle dolu bağırışlar ve metalin metalin üzerinde kayması sesleri arkamda yankılanıyor. Nefes alamıyorum.

Kral Arion Enduvida'dayken, çok fazla korku ve ölüm vardı. Bunu daha önce de yaşamıştım — Zlosa'da kırbaçlanmak, elfler tarafından neredeyse kaçırılmak — ama bu... bu farklı. Daha büyük. Önüne çıkan her şeyi parçalayan bir fırtına kadar kontrol edilemez. Büyüklüğü beni ezip geçiyor.

"Artık bana kötülük yapanlara ne yaptığımı biliyorsun."

Soğuk, nemli bir rüzgâr bizi okşadı ve ben titredim. Sorun yok. Yukarıdakiler ne yaptıklarını biliyorlar. Yakında bitecek.

Mağara açılıyor, tünelden üç kat daha yüksek. Yeraltında olmak yardımcı oluyor.

Bana evimi hatırlatıyor. Özellikle de duvarlar mavi ve altın rengi damarlarla parlıyor ve düzenli bir ritimle atıyor.

Omuzlarımdan ve ellerimden geçen şok dalgaları arasında, dikkatimi başka bir şeye, herhangi bir şeye verebildiğim için minnettar olarak nefes veriyorum.

Sonra mağara sallanır. Tavandan toz düşer ve altımdaki zemin titrer, dengede durmamı zorlaştırır.

Beni buraya getiren cadı bana bakar, yüzündeki ifade okunamaz.

"Yardıma ihtiyaçları olacak, geri dönmeliyim. Sen iyi olacak mısın?" diye sorar, sesi sabittir, ama aciliyetin bir izi vardır.

"Elbette. Teşekkür ederim," diyorum, ama bacaklarım titriyor ve sözlerim istediğimden daha zayıf çıkıyor.

Kıyı görüntüleri zihnimde canlanıyor: geceyi aydınlatan alevli sihir topları, kaos ve yıkım, kafamda hala yankılanan çığlıklar. Savaş bitmedi ve hala savaşın içinde olanlar için göğsümde bir korku hissediyorum.

Eskort bana başka bir şey daha söylüyor. "Ne?" diye soruyorum.

İnsan dilinin bir lehçesini kullanıyor, ama kelimeler birbirine karışıyor ve anlamını anlayamıyorum.

"Burada güvende olacaksın," diye beni sakinleştiriyor, sonra aceleyle çıkıp beni mağarada yalnız bırakıyor.

Dönerek, gözlerimi loş alana dikeyorum, ama hiçbir şey sağlam görünmüyor. Zihnimi kemiren endişeyi atamıyorum.

Üzerimde, ışığı yakalayan şeffaf bir şeyin içinde hapsolmuş, hassas ve titrek şekiller asılı duruyor, karanlıkta yıldızlar gibi süzülüyorlar. Bazıları soluk kırmızı, bazıları gümüş veya mor renkte parlıyor, her biri kendi ritmiyle atıyor.

Bu manzara bana bir şeyler anlatıyor. Tanıdık geliyor. Evimdeki kristallere çok benziyor. Vann'ın geri dönmesi gerekiyor ki buradan gidebilelim.

Başka bir kadın ışığa adım attığında, şaşkınlıkla bağıriyorum. Kadının kollarını kaldırıyor.

"Sakin ol! Yardım etmek için buradayım," diyor.

Oh. Refakatçim ona beni gözetlemesini söylemiş olmalı.

Yanaklarım biraz kızardı. Beni bu kadar kırılğan biri olarak görmelerinden hoşlanmadım, ama aynı zamanda bir savaşçı kız olmadığımı da kabul edebilirim.

Yararsız olmak acı veriyor.

Onun yıpranmış ellerini tanıyorum. Bakışlarım yüzüne geri dönüyor. Evet, bu, ritüelden önce banyo yapmama yardım eden kadınlardan biri.

Yaşlı, bronzlaşmış, beyaz tenli ve yüzünü çevreleyen yumuşak dalgalar halinde düşen gri saçları var. Yüzünde zamanın izleri var. Ela gözleri derin.

"Savaş, savaşmayanlara karşı acımasızdır," diyor.

"Bence savaş herkese aynı şekilde acımasızdır," diyorum, kollarımı kavuşturarak.

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor.

"Senin için geldiklerine üzıldüm, ama biz bu konuda tecrübeliyiz. Yakında bitecek." Elini koluma koyar ve başka bir büyük gürültü yere çarparak duvarları sarsarken sıkar.

Bana dokunduğunda, ne kadar üşüdüğümü fark ettim.

Nefes al.

"Bunu yapmak zorunda kalman hoşuma gitmiyor. Neden benim için fedakarlık yapasın ki?"

"İlk geldiğinde çok zarif konuşmuştun. Bize, sihirle bağlantısı olmayan türümüzün üyelerine karşı görevimizi hatırlattın. Maelira pek konuşkan değildir, ama toplantımızdan sonra sana borçlu olduğumuzu hissettiğini söyledi," diyor.

"Ben..."

"Gelmen iyi oldu. Akrabalarımız hakkında bir şey öğrenmeyeli çok uzun zaman oldu."

Nefes alıyorum. Yardımı kabul etmeyi çok kolaymış gibi gösteriyor.

Ama kolay değil.

"Sana burayı daha fazla göstersem yardımcı olur mu?" diye soruyor, tavandaki ışıkları işaret ederek. "Savaşmamanın verdiği rahatsızlığı hafifletebilir."

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Dışarıda olanlardan kafamı uzaklaştırmak istiyordum.

"Burası The Hollow deniyor. Batıda eskiden bir düzine kadar vardı," diye başlıyor.

"Peki burada ne saklıyorsunuz?"

"Bunda, kız kardeşlerimin kıtadaki yabancılarla yaptıkları bin yıldan fazla bir süredir devam eden borçlar var," diyor yumuşak bir sesle. "Her biri, anılarla ya da kanla ödenen bir bedel."

"Bunlar kayıtlar mı?" diye soruyorum, Enduvida'daki kütüphaneyi düşünerek.

Bana yarım bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Neredeyse. Bazıları anılar. Bazıları bütün ruhlar ya da ruh parçaları. Bazıları..." Ben tekrar yukarı baktığımda sözünü kesiyor.

Yüzen her şey çok güzel, ama yukarıda parıldayan insan parçalarına hayran mı kalmalıyım, yoksa korkmalı mıyım, bilemiyorum.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim," diyorum. Sonra mağarada başka bir gürültü duyulunca "*siktir*" diye bağıyorum.

Vann. Dikkatli ol. Dikkatli ol. Dikkatli ol.

Yaşlı kadın yaklaşır ve sırtımı okşayarak, yumuşak sözlerle korkumun geçmesini bekler. Toz yerleşince, beni kaldırır ve gülümser.

"Çok naziksiniz," diye mırıldanıyorum.

Gözlerinin arkasında bir şey parlıyor, sonra "Lütfen açık sözlülüğümü bağışlayın, ama ben yaşlıyım ve formaliteler gereksiz. Size şunu söylemeliyim ki, sizi gördüğümde bir şey hissettim," diyor yumuşak bir sesle. "Mağarada bir anı canlandığını hissettim. Bir borç. Sonra bana arkadaşınızdan bahsettiler ve neredeyse onlara inanmayacaktım. Uzun zamandır bir trol görmemiştim."

Gözlerim büyüdü. "Onları tanıyor musunuz? Nasıl?"

"Eskiden başkentin yakınlarında bir görevim vardı. Bu borçların birçoğunu aracılık etmekten sorumluydum." Eli yukarıyı işaret ediyor.

Etrafıma tekrar bakıyorum. "Nedense, insanların burayı sadece geleneklerini terk etmek istediklerinde terk edeceklerini düşünmüştüm, Altılar gibi."

Kadın güldü.

"Senin yaşındayken biz çok farklıydık." Kaşlarını çattı. "Oradan ayrılalı neredeyse altmış yıl oldu. Belki de daha fazla? Kim bilir. Zaman nemli hava ile karışıyor ve beynimi bulandırıyor."

Gülümserim, bir kez daha her bilgiyi hafızama kaydederim. Daha fazla soru sormak isterim, ama mağaranın tepesinden yeni bir toz dalgası sarsar.

Gergin bir şekilde uzaklaşıyorum. Ellerimi sıkarak, sanki endişelerimi avuçlarımdan çıkarmaya çalışır gibi.

Yaşlı cadı, buruşuk ve nazik, adımlarımı izlerken gözlerini benden ayırmaz.

Sonunda başımı kaldırdığımda, onun koyu ela gözleriyle karşılaşıyorum ve şok edici bir şekilde, gözleri parlamaya başlıyor. Nefesimi tutarak geri adım atıyorum ve onun

Arion'un sesiyle konuşmasına, bana saldırmasına ya da tamamen beklenmedik ama kesinlikle daha kötü bir şeye hazırlandım.

Ama beklemediğim şey, ifadesindeki saf üzüntüydü, o kadar derin bir kederdi ki, bir dağı yutacakmış gibi geliyordu.

"Oh... hayır. Farkında değildim... Seninle birlikte getirdiğin adam... Oymuş. Ona bunu ömür boyu pişman olacağını söylemiştim."

O bana bakarken kalbim bir an durdu ve onun Vann'dan bahsettiğini anladım.

"Vann mı? Neyi pişman olacak?"

"Sen," diye devam etti, sesi kararlıydı, "onunla sandığından daha derin bir bağın var."

Konuşmak için ağzımı açtım ama o elini kaldırarak beni susturdu ve arkasını döndü. "Gel, kardeşim," diye ısrar etti ve beni mağaranın derinliklerine doğru götürdü. "Görmen gereken daha çok şey var."

İlerledikçe adımları hızlanır, duvarların yumuşak ışığı yolumuzu aydınlatır. Sözleri aklımda kalır, düşüncelerimi kemirir. Bir şey hissettiğini söyledi, bir bağ. Bu ne anlama geliyor?

Etrafımda daha fazla borç dolaşıyor.

Ve bunların arasında, ışıkla yazılmış, sabit durmayan kelimeler var. Kırılmış ve kırılmamış sözler, suya akan mürekkep gibi kıvrılıyor. Bazıları zayıf bir şekilde parıldıyor, neredeyse solmuş, zamanla kaybolmuş. Diğerleri ise o kadar parlak ki, onlara bakamıyorum bile.

"Bir insanın büyüğü bir ırktan biriyle birlikte olması alışılmadık bir durum," diyor. "Dünya, son ziyaretimden bu yana çok değişmiş olmalı."

"İnsanların eşleri olması yeni bir şey, evet,"

diyorum. "Bu, sen ve onun... olduğu anlamına mı geliyor?" "Ne? Hayır. O... daha önce eşlenmişti."

Bir yanım ona neden her şeyi anlattığımı merak ediyor, ama onu seviyorum. Ve... onun neyden bahsettiğini bilmek istiyorum.

"Yani sana hiç söylemedi."

Donup

kaldım.

"Ne?"

Yaşlı kadın durur ve bana bakar.

"Hâlâ acı çekiyor mu?" diye sorar, sesi yumuşaktır, ama içimde derinlerde hissedebileceğim bir keskinlik vardır. "Hâlâ soğuk mu? Hâlâ kalp atışı olmadan mı dolaşıyor?"

Kalbim sıkışıyor ve bir şey söylemek istiyorum, herhangi bir şey, ama kelimeler boğazımda takılıyor.

Kalp atışı... Kalp atışı yok.

Onun kalp atışını duyamadığım için garip bulduğum tüm anları gözden geçirirken gözlerim büyür.

"Sen bizden değilsin," diyor, sesi düz. "Ama sen insansın. Bir nevi akrabasın." Beni dikkatle inceliyor. "Bir elf, dev ya da trol ile birlikte olan bir insan, bu akıllıca değil. Onunla kalmadan önce, gerçeği bilmelisin."

Nereye varacağını bilemeden, zorlukla yutkunuyorum. "Ne gerçeği?"

Nabzım boğazımda atıyor ve ellerim uyuşuyor. Beni güvensiz hissettiren o değil, gözlerindeki bakış.

Dudaklarını sıkıştırır, eli mağara duvarının kıvrımına dokunur. Bir anlığına bana bakmaz, düşüncelere dalar. Sonunda konuşmaya başladığında, sesi zamanın ağırlığıyla, söylenmemiş şeylerle doludur.

"Uzun zaman önce, senin trolünü tanıdım. O zamanlar gençti, farklıydı. Buraya bir anlaşma yapmak için gelmişti. Kalbini çıkarmak için, böylece asla bir eşi olmayacaktı."

"Ne yaptı?" Sesim inanamama duygusuyla titriyor.

"Bağlanmak istemiyordu," diye devam eder, sözleri artık daha yavaş çıkar, sanki söylemek istemiyormuş gibi. "Bir kadını olduğunu söyledi, onun kendisi için gelecekte daha önemli olduğunu."

Bana bakarken gözleri yumuşadı, neredeyse koruyucu bir bakışla. "Bana... bu borçlardan birinin onun olduğunu mu söylüyorsun?"

Bir kez başını salladı, sonra beni başka bir odaya götürdü. Üzerimizde daha fazla borçlar dönüyordu, ama küçük odanın ortasında koyu mor bir şey vardı. Büyük, kristalden oyulmuş, ama sabit değildi. Hareket ediyordu. Parlıyordu. Atıyordu.

Atıyor.

Hala olanları kavrayamadan cadıya bakıyorum. "Yani diyorsun ki..."

"Onun kalbi. Bana para verdi. Ben de onu alıp, saklanması için buraya gönderdim." Geriye bakıyorum.

Vann'ın kalbi.

Işık ağında asılı duruyor.

Odaya tamamen girdiğimde, şarkı söylüyor.

Bu ses kulaklarımla duyduğum bir ses değil, kemiklerimden geçen bir ses, göğsümdeki Fuegorra buna karşılık olarak uğultu çıkarıyor.

Bir çağrı. Bir bağ.

Göğsüme gömülü taş parlak bir şekilde parlamaya başlar.

Hayır. Gözlerim yanar ve hıçkırarak ağlarım.

Çekiciliği inkar edilemez. Çünkü biliyorum,

hissediyorum. Ben onun eşiyim.

Gerçek beni vurur ve nefesim kesilir. Dizlerim titrer ve dengemi sağlamak için en yakın kayaya tutunurum. Gözlerim yaşlarla bulanır.

Bana bundan hiç bahsetmemişti. Bunu saklamakla kalmamış, bana yalan da söylemişti. Bana bir eşi olduğunu, asla birlikte olamayacağımızı söylemişti.

"Acaba..."

Sözümü kesiyorum.

"Diğer kadının onun eşi olmadığını biliyor muydu?" diye soruyorum. Yaşlı kadın başını sallar.

"Nasıl..."

Elini uzatıp elime dokunduğunda, uzak bir zamana götürülürüm. Onun gözlerinden anıyı izlerim, Vann'ı görürüm. Onun hizmetlerini ısrarla istediğini duyarım.

Kadının onu uyardığını, onun ise asla başka birini istemeyeceğine söz verdiğini izliyorum.

Anı silindiğinde, yanaklarım ıslak.

Seçilmemenin acısı canımı yakıyor. Yanıyor ve acıyor, ama o zaman bile, bunu affedebilirim.

Tüm o güvene rağmen yalan söylemesi. Ona anlattığım tüm sırlara rağmen? Bunu... affedemem.

Bu düşünce, onun parıldayan ve mükemmel kalbine bakarken aklıma geliyor, sanki alay edercesine havada asılı duruyor.

Ruhumu döktüğüm her anı gözden geçirmekten kendimi alamıyorum. Başından beri bizim eş olduğumuzu biliyor muydu? Ona çocuklardan, gelecekte ve mutlu, sakın bir hayattan bahsederken ağlamama izin verdi.

O, sanki o hayalleri yok eden kendisi değilmiş gibi dinledi. Ama bu kadarla kalmadı.

Daha fazla görüntü zihnime giriyor, acımasızca, zalimce.

Savaştan ve acıdan uzak, hiç sönmeyen bir ateşin yandığı, birlikte kurduğumuz bir ev. Mavi tenli, benim koyu renk gözlerimi almış *bir çocuk*, Vann'ın parmağını tutmuş, hiçbir şey ifade etmeyen ama her şeyi ifade eden sesler çıkararak kıkırdıyor. Onları silahlarını tutar gibi tuttuğunu görüyorum, sanki

hem değerli hem de güçlüymüş gibi. Aramızda paylaşılan kahkahalar, sessiz, sıcak, güvenli anlar görüyorum. Kırılmaz bir aşkımız olabilirdi.

O başka birini seçtiği için artık yok olan bir gelecek görüyorum. Beni tanımadan, bana dokunmadan, daha fazlası olabileceğine inanmamı sağlamadan kalbini başkasına vermişti.

Beni durdurmadı.

Ama inanmama *izin verdi*. Ona güvenmeme izin verdi.

Nefesim titriyor, ellerim yumruk yaparken titriyor. Vücudumdaki yaraları onun iyileştirmesine izin verdim, dokunuşunun acıyı uzaklaştırmasına izin verdim.

Ve şimdi, ruhumu parçalayan kişi o. Bu bir ihanet.

Bu, olabileceğimi düşündüğüm her şeyin yok olması.

"İnsanları aldatmak onların doğasında var. Kendini korumalısın, evlat. O seni korumayacak."

Hem haklı hem de haksızdı. Fiziksel olarak, beni birçok kez kurtarmıştı. Bazı karşılaşmaların bedelini ağır ödemişti. Bana açılmamda nasıl yardım ettiğini düşünüyorum. Oradaydı, beni kendi duygularımdan kurtarıyordu. Beni kendimden kurtarmak için buraya getirmişti.

Ve bu süreçte, karşılığında hiçbir şey vermeden tam ve mutlak dürüstlük istemişti. Bu neredeyse mantıksızdı ve beni en çok korkutan da buydu. Bana bu kadar büyük bir konuda yalan söylediye, başka ne konuda yalan söylemişti?

Bu farkındalık, keskin ve acımasız bir şekilde göğsüme çakılıyor. Gözlerimi kapatıyorum, boğazımdaki acıyı yutuyorum.

Ve ben... ona her şeyimi verdim.

Geri dönersem, onun ne yaptığını ve benden ne sakladığını hep bileceğim. Ondan önceki her erkek gibi, o da sözler verdi, ama sözlerini tutma zamanı geldiğinde yalan söylemeyi tercih etti. Başka birini seçti.

Vann başka birini seçti.

Ve şimdi, kendi seçimimi yapmak zorundayım.

Aşağıya baktığımda, bileğimi görüyorum. Lanet izi hala orada, hafif bronzlaşmış tenime kazınmış siyah bir yılan.

Kral Arion'un sözleri zihnimde yankılanıyor. Beni almaya geleceğine, bildiğim her şeyi yok edeceğine dair sözünü duyuyorum. Bu tehdit, lanet işareti sabahleyin kaybolrsa bile ortadan kalkmayacak.

Vann'ın eşi olsam bile? Beni bundan koruyamaz.

Arion da benim karşılığında barış teklif etmişti. Lord Lothar bunun bağlayıcı bir siyasi anlaşma olduğunu doğrulamıştı. Mrath üzüldü, ama zamanı geldiğinde bunu düzeltebilirlerdi.

Tüm çalışmalarımı düşünüyorum. Pozisyonum, okul, çocuklar, kumaş... Birisi benim bıraktığım yerden devam edebilir.

Sonra Zlosa'da geçirdiğim o korkunç geceyi düşünüyorum, yatağıma bağlıydım. Son on yıldır beni takip eden rahim ağrısı.

Çocuk doğurma konusu bir sorun olacak. Şu anda bir çözümüm yok. Belki de, henüz düşünmeye cesaret edemediğim bir çözüm vardır. Ya da belki Arion, düşündüğüm gibi davranıp beni ortadan kaldıracaktır.

Ama *belki*, *kesin* olmaktan iyidir.

Vann ile Enduvida'ya geri dönersem, elfler bizi takip edecek, burada yaptıkları gibi, Dragon's Reach'te yapmaya çalıştıkları gibi, ve şehri yakacaklar.

Vann'ın yaptıklarını bilerek onunla nasıl kalabilirim ve benim adıma kaybedilen ruhların yükünü nasıl taşıyabilirim?

Öldürmenin ne demek olduğunu biliyorum. Güçsüz olmanın ne demek olduğunu biliyorum. O yüzden bir seçim yapacağım.

Mükemmel partnerim olması gereken eşime sevgimi veremiyorsam, Enduvida'da bana güvenen diğerlerine vereceğim.

Onlar hala benim kendim için umduğum parlak ve güzel geleceği hak ediyorlar.

Elimin tersiyle yüzümü silerken, derin bir nefes alırım. Kalbim parçalanmış olsa da, sesim sakın bir şekilde yaşlı kadına dönerim.

"Dışarı çıkmam gerek," diyorum, kararlı ve kesin bir sesle.

"Savaş hâlâ devam ederken bu akıllıca olmaz," diye yanıtlıyor. Boğazımdan boğuk bir nefes çıkıyor.

"O zaman kalanları bitirmeme yardım et."

Dudaklarını sıkıştırır. "Seni bir canavardan kurtarıp başka bir canavara teslim etmeyeceğim. Sözlerim boş değil."

Başımı iki yana sallarım.

"Korkmuyorum. Bana gerçeği söylediğin için teşekkür ederim, bunu çok değer veriyorum. Ama mümkün olduğunca çok insana yardım etmek için bunu yapmak zorundayım. Anlayabilir misin?"

Başını eğip yüzümü inceler, sonra elimi tutar.

"Ruhunu ve kalbini gördüğüm kadarıyla, senin iyi biri olduğunu biliyorum. Umarım sen de bunu anlarsın," diyor.

İyi.

İyi olmak istiyorum, hava gibi istiyorum. En azından, zarar vermek istemiyorum.

Bu karar acı verecek. Ama sonuçta, bu acı çoğunlukla sadece bana olacak. Ve bu yeterince iyi.

Bölüm 41

ARLET

Cadı beni uzaklaştırıyor ve karar omuzlarıma ağır bir yük olarak çöküyor. Kalbimin etrafını sarıyor.

Arkamı dönüp bakmıyorum. Çünkü bakarsam, Vann'ın kalbini düşünebilirim. Ya da eşlik etmeyi. Ve sonra... kırılabilirim.

Mağaradan çıkış, tahmin ettiğimden daha hızlı oldu ve kısa süre sonra, kıyıda başka bir patlama meydana gelirken çıkışa ulaştık.

Tünelin ağzında, her şeyi içime çekiyorum. Plajdan yukarı doğru bir eğimdeyiz, bu da bana kaosu mükemmel bir şekilde görebilmemi sağlıyor. Kulübelerin enkazı, parçalanmış bedenler ve yanmış toprak göğsümü sıkıştırıyor. İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor.

Bunun karşısında kendimi küçük ve çaresiz hissediyorum.

"Onların seni duymasını istiyorsan bağırman gerekecek," diyor kadın. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Elini uzatıp yıpranmış elini boğazıma koyuyor. Yutkunuyorum ve sonra derin bir nefes alıyorum.

"Benim! Aradığınız kişi benim! Sizinle geleceğim!" Sözler dudaklarımdan zorla ama kesin bir şekilde dökülüyor.

Sözlerimi bitirir bitirmez, kavga bir anlığına durur. Silahların çarpışması yavaşlar ve ağır bir sessizlik ortalığı kaplar. Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve göğsümde bir baskı oluşur. Nefes alamıyorum. Henüz değil.

Düşünmeden, tekrar çılgılık attım, sesim sessizliği yırttı, ham ve çaresizdi. "Sizinle geleceğim!" Mucizevi bir şekilde, yalvarışım işe yaradı.

Savaş alanında dalgalanma etkisi yaratan bir güçle, Maelira elini yıkılmış binaların yakınından kaldırır. Havada onun gücüyle titreme olur. Büyü dışarıya doğru yayılır, savaşçıları sarar ve kaosu durdurur.

Savaş durur.

Etrafıma bakıyorum, kalbim hızla atıyor, cadıların geri çekilmesiyle elflerin silahlarını indirdiğini görüyorum. Bir grup elf, mağaranın yakınında durduğum yere doğru ilerlemeye başlıyor.

"Kendine dikkat et, kardeşim," diyor cadı bana. "Seninle tanıştığımıza memnun oldum."

"Durun!"

Vann'ın sesi kollarımdan yukarı doğru kıvrılarak boynuma dolanıyor, saçlarımdan arasından yıldırım gibi geçiyor.

Elflerin olduğu gruba doğru yürümeye başlıyorum ki birden farkına varıyorum. Eğimli yerden onu görmek kolay olmamıştı ama şimdi onu hissediyorum. Varlığımın parçacıkları onu arıyor.

Onun yakınlığına ulaşmak için.

Elfler kıyıya ulaşana kadar birkaç saniye daha sessizlik devam eder. O sessizlikte onu görürüm.

Vann, kanlı bedeniyle tepenin diğer tarafından koşuyor. Adımları çılgınca, çaresizce. Botlarının yere vurma sesi sessizliği bozuyor.

Onu bekliyorum, onu görmem gerekiyor — ona veda etmek için son bir şans vermek için.

"Ne oluyor lan?" diye soruyor.

Yakından bakınca daha da korkutucu. Sırılsıklam. Kıyafetleri vücuduna yapışmış, koyu kırmızı lekelerle ıslanmış. Gümüş örgüsü boynuna yapışmış.

Elfler diğer uçtan yaklaşıyor, beni bekliyorlar, ama o benimle onların arasına giriyor.

"Arlet, durdur şunu," diyor Vann. Yüzümü inceliyor, muhtemelen gözlerimin normal renginde olup olmadığını kontrol ediyor. Dönmediğimi fark edince çılgına dönüyor. *"Arlet.* Bu kadar bencil olma. Bu delilik."

Elf grubundan keskin, soğuk ve emredici bir ses duyulur. "Eğer şimdi bizimle gelmezse, saldıracağız."

Nefes alıyorum. Vann'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve anlıyorum ki, işte bu. Bakışlarım konuşan elfe kayıyor.

"Sizinle geleceğim," diye cevap veriyorum.

"Gelmeyeceksin," diye bağırır Vann, öne adım atarak. Üzerime çullanır. Kan kokusuyla boğar beni.

Adamlardan birinin okunu kaldırdığını görebilecek kadar yerim var. "Bekleyin! Bir dakika, lütfen," diye bağırıyorum.

"Gidiyorum!"

Yay indirilir.

Vann omuzlarımı tutar, satırının sapı omuz kemiğime batar. "Ne yapıyorsun?" Beni bir kez sallar.

Göz yaşları yanaklarımdan süzülüyor.

"Gördüm," diyorum. "Kalbini gördüm. Yaptığın şey... bana yalan söyledin."

Yüzü soluyor ve mücadele izleri şokla kayboluyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor, bir anlık korku, ama daha derin bir şey - belki suçluluk - yüz hatlarında belirliyor.

"Neyimi?" diye fısıldadı.

"Adra ile birlikte olmak için takas ettiğin kalbin. Senin eşin olmayan kadın!" sözleri acı ve keskin bir şekilde tükürüyorum. "Bana yalan söylediğin kadın."

Gözleri benimkileri arar. "Nasıl?"

Kafamı sallarım. "Önemli değil. Sen... sen benim eşimsin Vann. Kalbini gördüm ve şarkı söylediğini duydum. Ama sen seçimini çoktan yaptın. Ve şimdi ben de seçimimi yapmalıyım."

"Hayır. Seni son gördüğümde, bana güvenle geri dönmem için yalvarıyordun. Bir saat önce bile biz..."

"*Mi cielo,*" elimi onun kirli göğsüne bastırıyorum. "En çok istediğim şeylerden biri neydi?"

Cevabını bekledim. Bir aile, bir eş, bir çocuk, sakın ve mutlu bir hayat. Bana verebileceği şeyler.

Dudaklarını sıkıştırır. Biliyordur. Beni çok iyi tanır ve *umursamamıştır*.

"*Hatalar yaptığımı biliyorum. Bırak onları düzelteyim.*"

Kafamı sallıyorum.

"Bırak beni," diye fısıldıyorum, sözler boğazımda düğümleniyor. "Eğer bırakmazsan, seni asla affetmeyeceğim. Ve *sana söz veriyorum*, tekrar gitmenin bir yolunu bulacağım

—ama o zamana kadar kaybedilen hayatların sorumluluğu senin üstünde olacak." Beni daha sıkı tutuyor.

"Ateşli silahlar."

"Bana yalan söyledin,"

dedim. "Ama ben

bilmiyordum..." "Dur.

Lütfen. Bırak beni."

Hareket etmiyor.

Ben de bağıriyorum, "*Bırak beni!*"

"Arlet."

Bu isim, yok olmuş her medeniyetin kalbindeki ıstırap ile doludur.

Ama sonra, ani ve titrek bir hareketle, satırını yere atar, bıçak toprak ve kayalara çarparak gürültü çıkarır.

Geri adım atar.

Teslim olur.

Bana son bir hediye verir: *beni dinler*.

"Estela'ya onu sevdiğimi söyle. Herkese onları özleyeceğimi söyle," derim ve sonra grubun önünde bekleyen elfin yanına doğru yürürüm.

Bakarsam yıkılacağımı biliyorum.

Elf konuşmaz, ama adamları etrafımda sıkı bir çember oluşturur.

Beni tutmazlar ya da kaldırmazlar.

Sadece yolu takip ediyoruz. Arion'un ağaç amblemi olan karanlık kıyı teknesine doğru.

Dünya etrafımda yüzüyor ve nerede olduğuma inanamıyorum. Neler oluyor?

Biri beni tekneye bindiriyor.

Bizi kumdan uzaklaştırırken ya da suyu yararken arkama bakmıyorum. Hava şimdi soğuk, tanıdık değil. Tek ses, teknenin yumuşak uğultusu.

Derin nefes almaya çalışıyorum, hala kendim gibi hissettiren bir şey bulmaya çalışıyorum, ama hiçbir şey yok. Sadece ilerlemenin boşluğu, bildiğimi sandığım her şeyden uzaklaşmanın boşluğu.

Kıyı şeridi uzaklaşıyor, savaş sesleri boğuklaşıyor ve kayboluyor. Gemi büyük bir gölge gibi belirliyor, karanlık silueti sudan yükseliyor ve yaklaşırken elflerin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Beni bekliyorlar.

Geldiğimden eminler.

Öndeki tekne, kıyı teknesinin yanına yanaşırken onun üzerinde yükseliyor. Gövdesi koyu renkli, ay ışığında hafifçe parıldayan cilalı ahşaptan yapılmış ve gümüş süslemelerle vurgulanmış. Yelkenler açılmış, ince ipek gibi parıldıyor. Gemi

zarif, korkulukları boyunca karmaşık oymalar ve kış tarafına oyulmuş büyük, süslü bir ağaç var, kökleri arka tarafa yayılmış.

Bir merdiven atıyorlar ve sonra ilk olarak benim tırmanmam isteniyor. Bacaklarım titriyor, ellerim titriyor.

Üzerimde, yirmiden fazla elf dik duruyor, duruşları sert, yüzleri ifadesiz. Çok fazla. Gelmesem... daha fazla adam göndermeye devam ederlerdi.

Doğru seçim. Doğru seçimi yaptın.

Güverteye adımımı attığımda, hepsi eğildi. Tek tek, hepsi tek bir koordineli hareketle başlarını yere eğdiler.

Donup kalıyorum.

Bana selam mı veriyorlar?

Göğsüm sıkışıyor. Ne yapacağımı bilemeden hareketsiz duruyorum. Gözleri saygıyla dolu, ama yine de bu bir tuzak gibi geliyor.

Kalbim acıyor. Hazır değilim, ama artık geri dönüş yok. "Kralın nişanlısı Leydi Arlet," diye sesleniyor elflerden biri.

Bu unvan ağır ve kesin. Enduvida'da unvan almaktan nefret ederdim... bu daha da kötü.

Bacağımdan kaygan bir şey aşağıya doğru kayınca bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. Dilimi ısırp ağlamayı engelliyorum.

Vann'a dokunacağım son parça.

Benim seçtiğim şey bu. Artık böyle olmak zorundayım.

"Hoş geldin, Değerli Kargo!" tanıdık bir ses arkamdan seslenir. Kalbim hızla çarparak dönerim ve Elçi Thorne'u görürüm.

Uzun boylu duruyor, kısa beyaz saçları ay ışığını yansıtıyor. Yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor, parlak bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Beni eve mi götüreceksin?"

Gülümsemesi dudaklarında donmuş kalır, ama gözleri değişir. Buz gibi olurlar. *Sertleşirler.*

"Hayır, canım. Shvathemar'a gidiyoruz." Burada ne yapıyor?

Onu yeni bir bakış açısıyla değerlendirmeye çalışırken zihnim karışıyor. Kalbim hala Vann'ın etkisinde. Daha fazlasını reddediyor. Yüzüme tokat yedikten sonra mideye bir yumruk daha yemek gibi.

Ağzımı açtığımda, Thorne öne çıkıp elimi tuttu. Ben çekindim, ama onun tutuşu gevşek değildi.

"Hadi, dinlenmelisin."

Kimse itiraz etmiyor. Kimse gözünü bile kırpmıyor, sanki o buraya aitmiş gibi. Burada.

Beni teknenin sonundaki kabine sertçe götürüyor. Bu hareket kapı kapanana kadar açıkça sert değil. Uyarı yapmadan beni öne doğru iter. Kalçalarım sert bir şeye — bir masaya — çarpar ve sonra geriye düşerim.

"Thorne!" diye bağıryorum. Kimse gelir mi ki?

"Fesleğen kokuyorsun. Bu küçük lanet izini sildirmek mi istiyorsun? Yanlış seçim, güzelim." Sonra gözleri kısılır. "Ve sen de... onlardan biri gibi kokuyorsun. Olaylı bir yolculuk mu geçirdin?"

Ben alaycı bir şekilde gülümserim, ama o güler. "Artık bir sonraki kraliçe gibi davranman gerekecek." Sonra elf küçük, keskin bir bıçak çıkarır. Ayağımı yakalar, onu tekmeleme girişimimi engelliyor ve lanet işaretimi kesiyor. Derimin altında bir güç dalgası yayılırken, acı içimi kaplıyor. Nefes nefese masadan kalkıyorum.

"Ne yapıyorsun..." Kendimi sakinleştirmeye çalışırken sesim titrer.

Thorne beni ürkütücü bir sakinlikle izliyor, ayağımın üzerindeki havayı çekerken gülümsemesi genişliyor. Parlak, beyaz büyü yaradan akmaya başlıyor.

Kalbim hızla atıyor.

"O nedir?"

"Gelecekteki kocana vereceğin hediye. Arion'a çabucak gideceğini düşünmüştüm. Benden memnun değil."

"Mrath için çalıştığını sanıyordum," diyorum dişlerimi sıkarak.

Dudaklarında keskin, soğuk bir gülümseme belirir. "Efendisine hizmet edebilecekken neden canavara hizmet edesin ki?"

"Bunca zaman seni evimize davet ettik, sana güven gösterdik, biz..."

"Enduar Kralı bana göstermesi gerekeni gösterdi. Aramızda Sadakat yok. Ve sen, güzel projelerinle. Sevimli bağlılığınla. Kapılarını bile kilitlemiyorsun."

... Ne?

Bu düşünceyi sesli olarak dile getirmediğimi sanıyorum, ama o gülümsüyor.

"Biraz cazibeyle evine yaklaşabildim. Biraz ikna ile, senin tamamen korumasız olman sayesinde kolayca içeri sızabildim."

Hızla gözlerimi kırıştıyorum. Cazibe mi?

Kapımdaki adam, Daniel.

"Bana şunu mu söylüyorsun, sen..."

"Evet. Son sevgilin. Şehre geldikten kısa bir süre sonra onu buldum. Boynunu kırmak kolaydı, yüzünü çalmak ise daha da kolaydı. Ve bu küçük sihirli harikayı etkinleştirmek için yeterince uzun süre senin yanında kalmak mükemmel bir şekilde işe yaradı."

Bacağıma hafifçe vurur.

Ona tekme atıyorum ve Vann'ın adı dudaklarımda donuyor. O gitmiş. Sadece ben varım.

Ayağımda bir kez daha keskin bir acı hissediyorum. "İşte," diye mırıldanıyor, memnun bir şekilde. "Sonunda."

Nefes nefeseyim, vücudum titriyor, yanımı tutuyorum, kan elbisemi ıslatıyor. "Bana ne yaptın? Bana ne yaptın?"

Thorne gözlerime bakmıyor.

Bunun yerine, beyaz büyüü bacaklarımda üzerine akıtıyor. Değişen bir rün yığını uyluklarımda, baldırlarımda ve dizlerimin üzerinde parlıyor. Cildime sıcaklık yayılıyor.

Sıcak ve güçlü.

Sonra, zihnimin derinliklerinde, günlerdir duymadığım bir ses konuşur.

Aferin.

Arion'un sesi değil. Diğeri... ikinci ses. Gözlerim odaklanıp yeniden odaklanıyor.

"*Cumhacht na Cruinne* yüzyıllardır gizli kalmıştı. Ve bir şekilde senin halkın onu buldu," diyor, sanki az önce vücudumdan bir şey oyup çıkarmamış gibi, sanki onun önünde titremiyormuşum gibi. "Öldürülemez olanı yok edecek kadar güçlü bir güç."

Nefesim kesilir. Bu plan ne zamandır yürürlükteydi? Enduvida'ya bir insan kadınla buluşmaya gitti. Ve sonra bana bir hediye verdi. Bütün bu zaman boyunca, çimlerdeki bir yılan gibi bekliyor muydu?

Thorne eğilir, sesi ipek kadar yumuşaktır. "Mrath'ı öldürecek kadar güçlü."

Nefes almayı kesiyorum.

"Kraliçeniz onu ilk bulduğunda, ben bir kısmını aldım, yeterli kadarını, ve sakladım. Ve şimdi," avucunda dönen sihri kaldırarak, "nihayet kralıma verecek uygun bir hediyem var."

SON... şimdilik.

A Cursed Bite'ı beğendiyseniz, lütfen bir dakikanızı ayırıp bir puan veya yorum bırakın — bu gerçekten çok önemli! İkinci kitabı ön sipariş vermek istiyorsanız, [buradan yapabilirsiniz](#).

Vann'ın Arlet'i ısırdığı gecedan birkaç kısa bölüm okumak isterseniz, [buraya tıklayın](#) veya web sitemi ziyaret edin.

Daniela A. Mera'dan daha fazlası

Aşağıdaki yazılarımı inceleyin:

[Öncü Roman: Bound by Shadows](#)

The Stones of Fate

Yeni Yetişkin Canavar Romantizmi

[Aşk Efsaneleri](#)

Yeni Yetişkinler İçin Kentsel Fantastik Romantizm

(Daniela A. Mera ve Elayna R. Gallea ile birlikte yazılmıştır)

[Enduar ile Karışık](#)

Yeni Yetişkin Canavar Romantizmi

Önerilen Okuma Sırası

Enduar Dünyası, sürükleyici bir Canavar Romantizmi deneyimidir. Bazı çiftlerin hikayeleri ikili, diğerleri ise tek başına okunabilir. Bu sırayla okumak zorunda değilsiniz, ancak maksimum keyif için bu sırayı takip etmeniz önerilir.

(Henüz tüm kitaplar yayınlanmamıştır. Bu ön izlemenin keyfini çıkarın!)

Enduar ile Karışık:

1 Gelini Çalmak

2 Ateşi Yakmak

3 Gelini Savunmak

Gölgelere Bağlı:

3.5 Kaderin Taşları

Enduar'a Bağlı:

4. Lanetli Isırık (Nisan 2025'te çıkacak)

6. Devam (Yakında)

Teşekkür

Her zamanki gibi, en büyük teşekkürlerim muhteşem kocam Josué'ye gidiyor. Beni bulutların üzerine uçuran sensin. Birlikte geçirdiğimiz son on yıl, hayatımın en mutlu yıllarıydı. Sen, barış ve sevgi tohumları eken bir bahçıvansın, ben ise senin bakımın altında açan bir çiçeğim. Seni tüm kalbimle seviyorum. Sen benim ruh ikizimsin.

Yazar arkadaşlarım Nisha, Ophelia, Elayna, Fleur, Demi, Cassie, Kourtney ve sayısız diğerlerine teşekkür ederim. Sevginiz, desteğiniz ve nezaketiniz için minnettarlığım ölçülemez. Hayatımı dolu dolu yaşıyorsunuz.

Aileme teşekkür ederim.

Bu señora'nın akıl sağlığını tek başına kurtaran huysuz beyaz köpeğime.

Korkusuz asistanım Margie'ye.

Arlet ve Vann için eserler yaratan sanatçılara, ilginiz için teşekkür ederim.

Özellikle Andrew Hozier-Byrne'den bahsetmek istiyorum — on beş yıldır beni ağlatan adam. Ayda bir kez uyanıp gökyüzüne yumruklarımı sallayarak, dinleyen herhangi bir tanrıya lanetler yağıdırıyorum çünkü benim küçük parmaklarımın tuşlara vurduğu satırlar ne kadar romantik olursa olsun, sen daha iyisini yazmışsın. Senin şarkılarına kattığın derinliği ve tutkuyu, benim seçtiğim roman yazma ortamında taklit etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Senin müziğini dinlediğimde, senin kadar iyi bir söz yazarı/müzisyen olmak için sahip olman gereken cesaretine karşı tarif edilemez ve her şeyi tüketen bir öfkeyle doluyorum. En iyi Brian Cox sesimle, lütfen "siktir git" diyorum. (Aslında, lütfen gitme.)

Beni desteklemek ve önemsemek için çok şey yapan hayranlarıma. Popülerliğim arttıkça, her birinin adını listelemek gittikçe zorlaşıyor ama yaptığınız her şeyi görüyor ve takdir ediyorum.

Yazar Hakkında

Daniela A. Mera, İskoçya'da kraliyet Fae ailesinde doğdu. Kadife yumuşaklığındaki çimlere uzanarak seyahat etmeyi ve bulutları izlemeyi seven özgür ruhlu biriydi. Reşit olduğunda, İspanyol-İskoç annesi onu bir ejderhayı öldürmek ve komşu krallığı fethetmek için Las Vegas'a gitmeye zorladı.

Ejderha, onun delicesine aşık olduğu bir adam çıktı. Çift, Meksika'nın yumuşak tepelere kaçtı ve Daniela orada kafası büyüklüğünde tacolar ve meyveler yedi.

Her neyse, öyle bir şeydi.

Dünyanın dört bir yanından gelen, duygusal olarak ulaşılabilir erkek ve kadınların dünyayı yönettiği, efsanelerle dolu tuhaf hikayeler yazıyor. Okuyucularını duygusal olarak incitmek için sahneler yazarken, duygusal romantik baladlar dinlerken onu bulabilirsiniz.

Yazmadığı zamanlarda Daniela yoga yapıyor ve video oyunları oynuyor. Ücretsiz hediyeler için haber bültenine katılın!

Ziyaret edin: <http://danielaamera.com/>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

